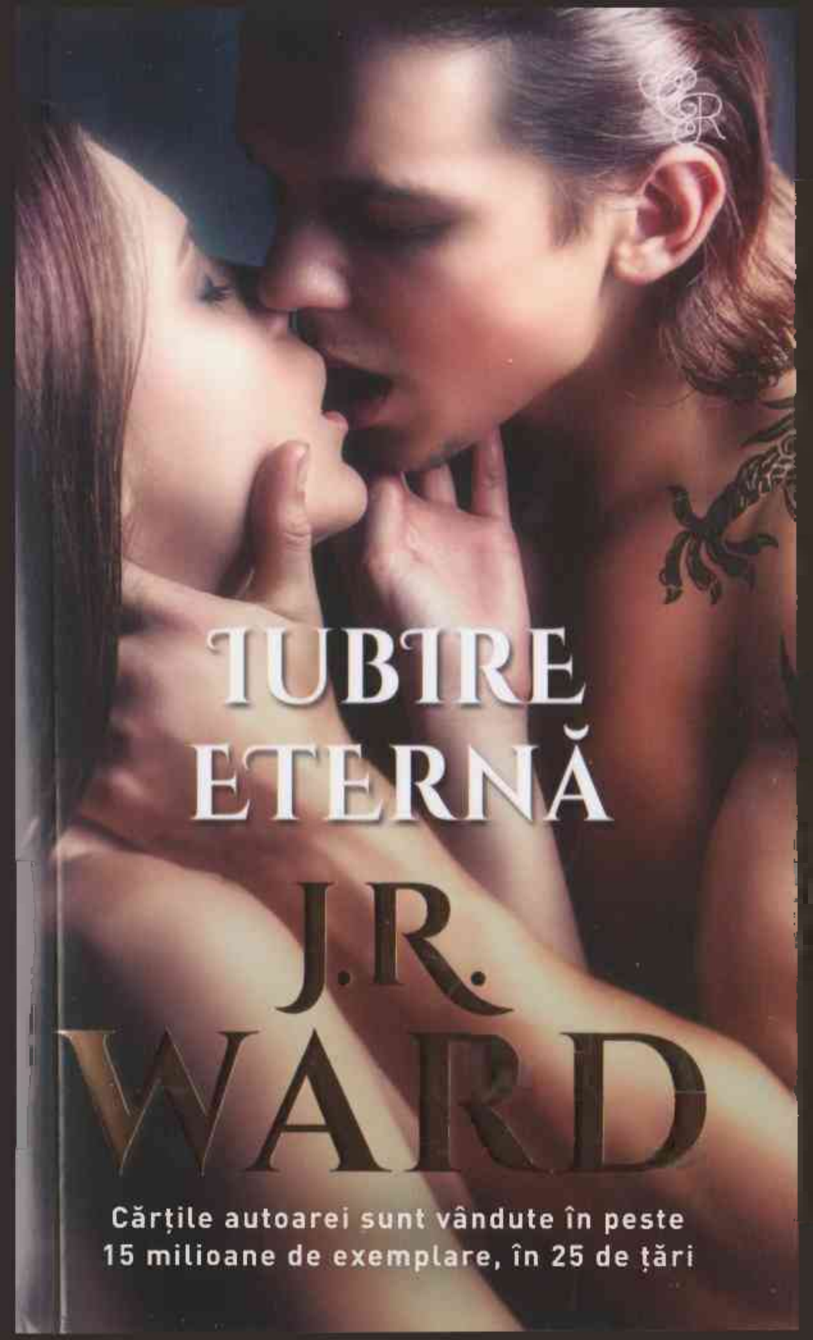

IUBIRE
ETERNĂ
J.R.
WARD
Cărțile autoarei sunt vândute în peste
15 milioane de exemplare, în 25 de țări

C Ă R Ț I   R O M A N T I C E

SERIA „FRĂȚIA PUMNALULUI NEGRU“

Frăția Pumnalului Negru are un singur scop: să apere rasa vampirilor de ucigașii care îi pândesc la fiecare colț întunecat din Caldwell, New York. Iar cel mai de temut și mai periculos dintre frați este Rhage, cel care nu lasă în viață nici un vânător de vampiri. Dar Rhage nu a avut această putere incredibilă dintotdeauna, ci din clipa în care Fecioara Scrib l-a blestemat să poarte în el o bestie feroce care, când se trezește la viață, îi poate răni chiar și pe cei din Frăție. Și pentru a nu-și pierde controlul și a ține în frâu dragonul interior, Rhage este sclavul impulsurilor sexuale, căutând seară de seară altă aventură pentru a-și descărca energia de nestăpânit. Însă totul se schimbă când o cunoaște pe Mary Luce, o tânără obișnuită din lumea oamenilor, care pare să-i trezească sentimente necunoscute până atunci. În schimb, Mary, când intră fără voia ei în lumea vampirilor, își dă seama că trebuie să se bazeze pe protecția lui Rhage pentru a nu fi ucisă, dar să nu se lase dominată de farmecul lui. Curând, însă, este subjugată de aceeași dorință de nestăpânit pe care o au toate femeile în preajma celui mai dorit vampir și cedează în fața seducției. Dar cum își pot consuma iubirea Mary și Rhage când fiara din interiorul lui amenință să distrugă totul?

J.R. WARD este autoarea a peste 30 de romane, toate bestselleruri *New York Times* și *USA Today*.

Lira

eBook disponibil

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-8458-5

9786063384585

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Iubire eternă
J.R. Ward

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARD, J.R.
Iubire eternă / J.R. Ward
trad. din lb. engleză: Oana Barbu – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-8458-5

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

J.R. WARD
Iubire eternă

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

Dedicată ție.

La început nu ne-am înțeles prea bine, nu-i așa?

Apoi am înțeles cum ești cu adevărat și m-am îndrăgostit.

Mulțumesc că m-ai lăsat să văd prin ochii tăi și să mă pun în pielea ta.

Ești pur și simplu... minunat!

Glosar de termeni și nume proprii

Frăția Pumnalului Negru: războinici vampiri bine antrenați, care își protejează specia de Lessening Society. Ca rezultat al reproducerii selective în cadrul speciei, frații posedă o forță fizică și mintală imensă, precum și capacitatea de vindecare rapidă. Cei mai mulți nu sunt frați de sânge și sunt introduși în frăție în urma nominalizării făcute de membrii acesteia. Agresivi, încrezători în propriile puteri și discreți prin natura lor, aceștia își duc traiul departe de civili, având un contact redus cu membrii altor clase, cu excepția situației în care trebuie să se hrănească. Sunt subiectul legendelor și obiectul venerației în lumea vampirilor. Pot fi uciși numai de cele mai grave răni, ca de exemplu un glonț sau o înjunghiere în inimă etc.

sclav de sânge: vampir bărbat sau femeie care a fost înrobit pentru a satisface nevoile de sânge ale altuia. Practica de a avea sclavi de sânge a fost întreruptă o perioadă lungă, deși nu a fost scoasă în afara legii.

Alesele: femei vampir care au fost crescute pentru a o servi pe Fecioara Scrib. Sunt considerate membre ale aristocrației, deși sunt concentrate mai degrabă pe latura spirituală decât pe cea lumească. Interacționează foarte puțin cu bărbații sau nu o fac deloc, dar se pot împerechea cu războinici la ordinele Fecioarei Scrib pentru a-și perpetua clasa socială. Au abilitatea de a proroci. În trecut, obișnuiau să servească nevoile de sânge ale membrilor frăției care nu aveau pereche, dar practica a fost abandonată de frați.

doggen: membru al clasei servitorilor din lumea vampirilor. *Doggenii* au tradiții vechi, conservatoare în privința modului în care își servesc superiorii, urmând un cod vestimentar și comportamental formal. Sunt capabili să iasă pe timpul zilei, dar îmbătrânesc relativ repede. Speranța de viață este de aproximativ 500 de ani.

Exitus: tărâm atemporal unde cei decedați se reunesc cu cei dragi și își petrec eternitatea.

Prima Familie: regele și regina vampirilor și copiii acestora.

hellren: vampir bărbat care s-a împerecheat cu o femeie. Bărbații pot avea mai mult de o femeie ca parteneră.

leelan: termen de alint ce poate fi tradus prin „cel/cea mai drag/dragă"

Lessening Society: ordin al vânătorilor convocat de Omega în scopul eliminării speciilor de vampiri.

lesser: ființă umană fără suflet care țintește vampirii în vederea exterminării, în calitate de membru al Lessening Society. *Lesserii* trebuie să fie înjunghiați în piept pentru a fi uciși; altfel, aceștia nu îmbătrânesc. Nu mănâncă, nu beau și sunt impotenți. De-a lungul timpului, părul, pielea și irisurile lor își pierd pigmentul până când devin blonzi, palizi și cu ochii spălăciți. Miros ca pudra de talc. Introduși în Lessening Society de Omega, păstrează un vas ceramic în care le este conservată inima după ce le-a fost scoasă.

perioada de împerechere: perioada fertilă a femeilor vampir, care durează de obicei două zile și care este însoțită de pofte carnale intense. Survine la aproximativ cinci ani după tranziția unei femei, apoi o dată la un deceniu. Toți bărbații răspund într-o oarecare măsură dacă se află în preajma unei femei în perioada de împerechere. Poate fi o perioadă periculoasă, în care

între bărbați pot avea loc conflicte și lupte, mai ales dacă femeia nu s-a împerecheat.

Omega: un personaj malefic, mistic, care dorește exterminarea vampirilor din cauza resentimentelor față de Fecioara Scrib. Există în tărâmul atemporal și are puteri impresionante, deși nu are puterea de a crea.

princeps: cel mai înalt nivel al aristocrației vampirilor, după Prima Familie sau Aleasa Fecioarei Scrib. Deținătorul se naște cu titlul, acesta nu poate fi conferit.

pyrocant: se referă la o slăbiciune critică a individului. Slăbiciunea poate fi internă, precum o dependență, sau externă, precum un iubit.

rythe: ceremonie ritualică de apărare a onoarei în fața ofensatorului. Dacă ritualul este acceptat, cel ofensat alege o armă și îl lovește pe ofensator, care se prezintă fără apărare.

Fecioara Scrib: forță mistică, sfătuitoarea regelui, păstrătoarea arhivelor vampirilor și cea care oferă privilegii. Există în tărâmul atemporal și are puteri impresionante. Este capabilă să creeze o singură dată, drept de care s-a folosit pentru a-i crea pe vampiri.

shellan: femeie vampir care s-a împerecheat cu un bărbat. În general, femeile nu au mai mult de un bărbat din cauza naturii posesive a acestuia.

Mormântul: criptă sacră a Frăției Pumnalului Negru. Este folosită pentru ceremonii, dar și pentru depozitarea vaselor *lesserilor*. Ceremoniile care au loc acolo includ înscăunări, funeralii și acțiuni disciplinare împotriva fraților. Nimeni nu poate intra, cu excepția membrilor frăției, a Fecioarei Scrib sau a candidaților la înscăunare.

tranziție: moment culminant din viața unui vampir, când se transformă în adult. Ulterior, acesta trebuie să bea sângele sexului opus pentru a supraviețui

și nu suportă lumina soarelui. Are loc, în general, în jurul vârstei de 25 de ani. Unii vampiri nu supraviețuiesc tranziției, în special bărbații. Înaintea tranziției, vampirii sunt slabi din punct de vedere fizic, lipsiți de pofte carnale și incapabili să se dematerializeze.

vampir: membru al unei specii separate de *Homo sapiens.* Vampirii trebuie să bea sângele sexului opus pentru a supraviețui. Sângele uman îi ține în viață, deși puterea lor nu rezistă mult. În urma tranziției, care se petrece în jurul vârstei de 25 de ani, nu pot ieși pe timpul zilei și trebuie să se hrănească în mod regulat din venă. Vampirii nu pot „converti" oamenii prin mușcătură sau transfer de sânge, deși, în situații rare, pot procrea cu alte specii. Vampirii se pot dematerializa după bunul-plac, dar trebuie să fie capabili să se calmeze și să se concentreze pentru a face acest lucru și nu pot transporta nimic greu cu ei. Sunt capabili să îi priveze pe oameni de amintiri, cu condiția ca acele amintiri să fie pe termen scurt. Unii vampiri pot citi gândurile. Speranța de viață este de până la 1000 de ani, iar în unele cazuri, chiar mai mult.

wahlker: un individ care a murit și s-a întors la viață din Exitus. Acestora li se arată un respect deosebit și sunt venerați datorită celor îndurate.

capitolul 1

– Ah, la dracu', V, mă *omori!*

Butch O'Neal cotrobăia prin sertarul lui cu șosete, căutând unele negre și mătăsoase, dar găsind doar albe din bumbac.

„Nu, stai!" Scoase niște ciorapi lungi. Nu erau tocmai ce căuta.

– Dacă voiam să te omor, copoiule, să fii sigur că nu ți-ar mai fi stat gândul la șosete!

Butch aruncă o privire spre colegul lui de apartament. Tovarășul lui, fanul echipei Red Sox. Ei bine, unul dintre cei doi cei mai buni prieteni ai lui.

Amândoi, așa cum se dovedise, erau vampiri.

Revigorat după duș, Vishous avea un prosop înfășurat în jurul taliei, etalându-și mușchii pieptului și brațele groase. Trăgea pe braț o mănușă din piele neagră pentru condus, acoperindu-și tatuajul de pe mâna stângă.

– Chiar trebuia să-mi iei ciorapii?

V rânji, lăsând să i se vadă colții peste barba scurtă.

– Sunt confortabili.

– De ce nu-i ceri lui Fritz să-ți cumpere?

– Este prea ocupat să-ți satisfacă pasiunea pentru haine, la naiba!

Bine, poate că Butch tocmai își descoperise latura mondenă. Cine ar fi zis că în adâncul lui exista așa ceva? Dar cât de greu era ca în casa aceea să se cumpere în plus o duzină de perechi de șosete de mătase?

– Îi voi cere eu în locul tău.

– Ce gentleman ești! V își dădu pe spate părul negru. Tatuajele de pe tâmpla stângă se iviră, dar apoi fură din nou acoperite. Ai nevoie de Escalade în seara asta?

– Mda, mersi.

Butch încălță pantofii Gucci.

– Deci vei merge să te vezi cu Marissa?

Butch încuviință.

– Trebuie să aflu. Într-un fel sau altul.

Și avea sentimentul că avea să fie *altul*.

– Este o femeie de treabă.

Desigur că era și probabil acesta era motivul pentru care nu-i răspundea la telefon. Foștii polițiști cărora le plăcea whisky-ul nu erau tocmai buni în relația cu femeile, fie ele oameni, fie vampiri. Și nu-l ajuta nici faptul că el nu făcea parte din aceeași specie.

– Ei bine, copoiule, eu și Rhage mergem să bem ceva la One Eye. Când termini, ne găsești acolo...

Un ciocănit, de parcă cineva lovea ușa de la intrare cu un berbec, îi făcu să-și întoarcă brusc capetele.

V ridică prosopul.

– La dracu', zburdalnicul ăsta va trebui să învețe să folosească soneria!

– Încearcă să vorbești tu cu el. Pe mine nu mă ascultă.

– Rhage nu ascultă pe nimeni.

V alergă pe hol.

Când bătaia se domoli, Butch își analiza colecția din ce în ce mai mare de cravate. Alese o cravată Brioni, de un albastru pal, își ridică gulerul alb și aranjă în jurul gâtului bucata de mătase. Îndreptându-se spre salonul de zi, îi auzi vorbind pe Rhage și pe V peste melodia lui 2Pac *RU still down?*

Butch râse. La naiba, viața îl dusese în multe locuri, multe dintre ele urâte, dar niciodată nu crezuse că avea să sfârșească locuind cu șase războinici vampiri! Sau că avea să asiste la lupta lor pentru protejarea speciei lor ascunse și diminuate. Cumva, simțea că locul lui era alături de Frăția Pumnalului Negru. Iar el, Vishous și Rhage formau un trio fantastic.

Rhage locuia în casa care se afla în cealaltă parte a curții, alături de restul frăției, dar trioul se aduna în conac, acolo unde dormeau V și Butch. Groapa, așa cum era numit locul, era un lux pe lângă coșmeliile în care trăise Butch. El și V aveau două dormitoare, două băi, o bucătărie mică și un salon cu televizor cu plasmă de rezoluție înaltă, o masă de foosball și genți sport peste tot.

Când Butch intră în salon, observă costumația lui Rhage din acea seară: un trenci din piele neagră lung până la glezne. Maioul negru era băgat în pantalonii din piele. Încălțările cu platformă îl făceau să atingă 1,90 metri. Vampirul era mortal în acea ținută. Chiar și pentru un hetero înverșunat precum Butch.

Nemernicul practic ignora legile fizicii, atât de atractiv era. Părul lui blond era tuns scurt la spate și mai lung în față. Ochii de un albastru azuriu aveau culoarea apelor din Bahamas. Iar chipul lui îl făcea pe Brad Pitt să arate ca un candidat pentru *Rățușca cea urâtă*.

Dar nu era băiatul mamei, în ciuda farmecului. În spatele exteriorului strălucitor se ascundea ceva întunecat și letal, lucru ce devenea evident în secunda în care îl întâlneai. Îți dădea senzația că era un tip care zâmbea în timp ce punea pe cineva la punct, chiar dacă își scuipa dinții în timp ce se ocupa de asta.

– Care-i treaba, Hollywood? întrebă Butch.

Rhage zâmbi, scoțând în evidență doi splendizi canini lungi și perlați.

– E timpul de plecare, copoiule!

– La dracu', vampirule, nu ți-a ajuns aseară? Roșcata aia părea o treabă serioasă. La fel sora ei.

– Mă știi doar! Mi-e foame mereu.

Mda, din fericire pentru Rhage, exista un număr nesfârșit de femei bucuroase să-i satisfacă nevoile. Și, Cerule, tipul avea destule! Nu bea. Nu fuma.

Dar Butch nu văzuse pe nimeni căruia să-i placă atât de mult femeile.

Și nu era ca și cum Butch cunoștea prea mulți băieți din corul bisericii.

Rhage privi spre V.

– Du-te să te îmbraci! Sau aveai de gând să mergi la One Eye în prosop?

– Nu mă mai grăbi, frate!

– Atunci mișcă-ți fundul!

Vishous se ridică de la o masă pe care se afla suficient echipament informatic încât să-l excite pe Bill Gates. De la centrul de comandă, V administra sistemul de securitate și de monitorizare al sediului Frăției, inclusiv al casei principale, al zonei subterane de pregătire, al Criptei și al Gropii, precum și sistemul de tuneluri care conectau clădirile. Controla totul: obloanele retractabile din oțel care fuseseră instalate la fiecare fereastră, încuietorile ușilor din oțel, temperatura din camere, luminile, camerele de supraveghere, porțile.

V instalase singur tot echipamentul înainte ca Frăția să se mute acolo, în urmă cu trei săptămâni. Clădirile și tunelurile fuseseră construite încă de la începutul anilor 1900, dar în mare parte fuseseră nefolosite. Totuși, după evenimentele din iulie, se luase decizia de a consolida operațiunile Frăției, astfel încât se mutaseră toți acolo.

În timp ce V se îndrepta în dormitorul lui, Rhage scoase din buzunar o acadea, îi desfăcu ambalajul roșu și o băgă în gură. Butch îl putea simți pe individ holbându-se. Și nu fu surprins când fratele începu să se îndrepte spre el.

– Nu-mi vine să cred că te aranjezi așa pentru o ieșire la One Eye, copoiule! E cam exagerat chiar și pentru tine. Cravată, butoni... Toate sunt noi, nu?

Butch își aranjă cravata Brioni pe piept și luă sacoul Tom Ford care se potrivea cu pantalonii negri. Nu voia să discute despre Marissa. Fusese suficient să ocolească

subiectul când vorbise cu V despre asta. În plus, ce putea spune?

„M-a dat pe spate când am întâlnit-o, dar în ultimele trei săptămâni m-a ignorat. Așa că, în loc să înțeleg ce vrea să spună, mă duc să o implor ca un fraier disperat."

Mda, sigur voia să verse asta în fața Domnului Perfecțiune, chiar dacă individul era un prieten bun.

Rhage învârti acadeaua în gură.

– Spune-mi ceva! De ce-ți bați capul cu hainele, omule? Nu faci nimic cu farmecul tău. La bar te-am văzut tot timpul refuzând femei. Te păstrezi pentru căsătorie?

– Mda. Exact. Mă țin în frâu până ce ajung la altar.

– Haide, chiar sunt curios! Te păstrezi pentru cineva? Când se lăsă tăcerea, vampirul râse cu blândețe. O cunosc?

Butch miji ochii, întrebându-se dacă discuția avea să se încheie mai repede dacă își ținea gura. Probabil nu. Odată ce Rhage începea, nu renunța până când nu decidea el că discuția era terminată. Vorbea la fel cum omora.

Rhage clătină din cap îndurerat.

– Nu te vrea?

– Vom afla în seara asta.

Butch își verifică banii. Cei 16 ani ca detectiv criminalist nu-i umpluseră buzunarele. Acum însă, când umbla cu Frăția? Avea atât de mulți verzișori încât era imposibil să-i cheltuiască suficient de repede.

– Ești norocos, copoiule!

Butch aruncă o privire.

– Cum ți-ai dat seama?

– Mereu m-am întrebat cum ar fi să te așezi la casa ta cu o femeie care să merite.

Butch râse. Tipul era un zeu al sexului, o legendă erotică în rasa lui. V spusese că poveștile despre Rhage se transmiteau din tată în fiu când venea vremea potrivită. Ideea că el avea să devină soțul cuiva era absurdă.

– Bine, Hollywood, care-i replica? Haide, lovește-mă!

Rhage tresări și privi în altă parte.

Rahat, tipul vorbise serios!

– Uau! Ascultă, nu am vrut să...

– Hm, este în regulă. Zâmbetul reapăru, dar ochii îi erau serioși. Se avântă spre coșul de gunoi și aruncă bățul acadelei. Acum, putem să plecăm? Am obosit să vă aștept!

Mary Luce parcă în garaj, opri mașina Civic și se holbă la lopețile de zăpadă care atârnau de cârligele din fața ei.

Era obosită, deși ziua nu fusese extenuantă. Nu era epuizant nici fizic, nici psihic să răspundă la telefon și să completeze acte la un birou de avocatură. Deci nu ar fi trebuit să fie obosită.

Dar poate că asta era problema. Nu era o sarcină, așa că o făcea fără vlagă.

Oare venise vremea să se întoarcă la copii? La urma urmelor, pentru asta se pregătise. Asta iubea. Asta o hrănea. Să lucreze cu pacienții ei autiști și să-i ajute să găsească modalități de comunicare – asta îi adusese tot felul de satisfacții personale și profesionale. Iar pauza de doi ani nu fusese alegerea ei.

Poate că ar fi trebuit să sune la centru ca să vadă dacă aveau vreun loc liber. Chiar dacă nu ar fi avut, putea face voluntariat până ce se găsea ceva disponibil.

Da, a doua zi avea să facă asta. Nu exista nici un motiv să aștepte.

Mary își luă geanta și coborî din mașină. În timp ce ușa garajului se închidea, ea merse în fața casei și-și luă corespondența. Căutând printre facturi, se opri pentru a adulmeca aerul rece de octombrie. Sinusurile ei șuierară. Toamna ștersese urmele verii cu mai bine de o lună în urmă, schimbarea anotimpurilor aducând înapoi aerul rece dinspre Canada.

Iubea toamna. Și, după părerea ei, zona rurală a statului New York îi făcea cinste.

Caldwell, din New York, orașul în care se născuse și în care probabil avea să moară, era la mai bine de o oră distanță, la nord de Manhattan, deci practic era considerat oraș de provincie. Despărțit în două de râul Hudson – Caldie, așa cum îl numeau nativii –, era un oraș tipic american de dimensiune medie. Zone bogate, zone sărace, zone rău famate, zone normale. Cu Wal-Mart, Target și McDonald's. Muzee și biblioteci. Malluri suburbane care sufocau periferia. Trei spitale, două colegii și o statuie din bronz a lui George Washington în parc.

Își lăsă capul pe spate și privi stelele, gândindu-se că nu i-ar fi venit niciodată în gând să plece. Însă nu era sigură dacă asta vorbea despre loialitate sau despre lipsă de imaginație.

Poate că era vorba despre casa ei, se gândi când se îndreptă spre ușa de la intrare. Hambarul adaptat era situat la marginea unei vechi ferme. Iar ea făcuse o ofertă după cincisprezece minute petrecute cu agentul imobiliar. Înăuntru, spațiile erau confortabile și mici. Era... încântător.

De aceea îl cumpărase în urmă cu patru ani, imediat după moartea mamei sale. Pe atunci avea nevoie de ceva drăguț, dar și de o schimbare completă de decor. Hambarul ei era tot ce nu fusese casa copilăriei. Aici, podelele din pin aveau culoarea mierii și erau lustruite, nu erau pătate. Mobila era de la Crate & Barrel, toată nouă, nimic uzat sau vechi. Iar covoarele erau din sisal, scurte și tivite cu piele întoarsă. Și totul, de la huse la draperii, de la pereți la tavan, era de un alb cremos.

Aversiunea față de întuneric fusese designerul ei interior. Și, chiar dacă era o variație de bej, lucrurile se asortau, nu?

Își lăsă cheile și geanta în bucătărie și își luă telefonul. „Aveți două mesaje noi."

– Bună, Mary! Sunt Bill. Ascultă, voi accepta oferta ta. Dacă mă poți înlocui în seara asta pentru aproximativ o oră, ar fi minunat. Dacă nu primesc vești de la tine, voi presupune că încă ești liberă. Mulțumesc din nou!

Îl șterse, după care urmă un bip.

– Mary, sun de la biroul doctoriței Della Croce. Am dori să revii pentru consultația trimestrială. Vrei să suni pentru a face o programare după ce asculți acest mesaj? Vom avea grijă de tine! Mulțumesc, Mary!

Lăsă telefonul jos.

Tremuratul puse stăpânire pe genunchii ei, urcând până în mușchii coapselor. Când ajunse în stomac, se gândi să alerge la baie.

„Consultație. Vom avea grijă de tine!"

„A recidivat", se gândi ea. Leucemia recidivase.

capitolul 2

– Ce dracului îi vom spune? Ajunge aici în douăzeci de minute!

Domnul O privi cu plictiseală dramatismul colegului său, gândindu-se că, dacă *lesserul* avea să mai sară atât de mult, idiotul putea fi cu ușurință numit un băț pogo.

La dracu', E era un ratat! Era un mister motivul pentru care inițiatorul lui îl adusese în Lessening Society. Tipul nu era foarte motivat. Era distrat. Și nici nu putea suporta noua direcție a războiului lor împotriva rasei vampirilor.

– Ce vom...

– *Noi* nu îi vom spune nimic, zise O în timp ce aruncă o privire în jur în subsol.

Cuțite, lame și ciocane era împrăștiate pe bufetul ieftin din colț. Din loc în loc erau băltoace de sânge,

dar nu și sub masă, acolo unde ar fi trebuit. Roșul era amestecat cu un negru sclipicios din cauza rănilor lui E.

– Dar vampirul a scăpat înainte să-l putem stoarce de informații!

– Mersi că mi-ai amintit.

Cei doi începuseră să-l chinuie pe vampir când O fusese chemat să dea cuiva o mână de ajutor. Până să se întoarcă, E pierduse controlul asupra vampirului, fusese sfâșiat în vreo două locuri și lăsat să sângereze într-un colț.

Nemernicul lor șef avea să înnebunească și, chiar dacă O îl disprețuia pe individ, el și domnul X aveau un lucru în comun: considerau că stângăcia era pentru proști.

O îl mai privi puțin pe E agitându-se, găsind în mișcările dezlânate soluția atât pentru problema lor imediată, cât și pentru cea pe termen lung. Când O zâmbi, prostul E păru ușurat.

– Nu-ți face griji, șopti O. Îi voi spune că am scos cadavrul afară și l-am lăsat la soare în pădure. Nu este mare lucru!

– Vei vorbi tu cu el?

– Desigur! Însă ar fi mai bine să pleci. Va fi nervos!

E încuviință și se îndreptă spre ușă.

– Pe curând!

„Mda, spune noapte bună, fraierule!“, se gândi O în timp ce începu să curețe subsolul.

Dărăpănătura în care lucrau nu se vedea de pe stradă, fiind flancată de o clădire arsă care fusese cândva restaurant și de o pensiune prăpădită. Această parte a orașului, un amestec de locuințe sordide și de spații comerciale primitive, era perfectă pentru ei. Pe acolo, oamenii nu ieșeau după lăsarea întunericului, focurile de armă erau la fel de comune ca alarmele mașinilor și nimeni nu zicea nimic dacă țipa cineva.

De asemenea, era ușor să se intre și să se iasă din locație. Datorită durilor din cartier, toate felinarele fuseseră sparte, iar lumina ambientală a altor clădiri era neglijabilă. Ca un beneficiu în plus, casa avea o intrare printr-un perete exterior spre subsol. Nu era o problemă să intri sau să ieși cu un cadavru.

Și, chiar dacă ar fi văzut cineva ceva, ar fi fost o chestiune de secunde ca să elimine martorul. Nici asta nu era o surpriză în comunitate. Lichelele ajungeau cu ușurință în groapă. Pe lângă violența asupra nevestelor și consumul de bere, să moară era probabil abilitatea lor principală.

O scoase cuțitul și șterse sângele negru al lui E de pe lamă.

Subsolul nu era mare, iar tavanul era jos, dar era suficient loc pentru o masă veche pe care o foloseau drept masă de lucru și de un bufet uzat în care își țineau instrumentele. Totuși, O nu credea că era o locație bună. Era imposibil să țină în siguranță și în secret un vampir acolo, iar asta însemna că pierdeau o metodă de convingere importantă. Timpul slăbea capacitățile fizice și psihice. Dacă era folosită corect, trecerea zilelor era la fel de puternică precum orice alt instrument cu care ai fi rupt vreun os.

O își dorea un loc în pădure, ceva suficient de departe pentru a putea să-și țină captivii o perioadă. Cum vampirii se transformau în scrum în zori, trebuiau să fie feriți de soare. Dar, dacă îi închideai într-o încăpere, riscai să se dematerializeze în mâinile tale. Avea nevoie de ceva din oțel pentru a-i ține captivi...

Deasupra lui, se deschise ușa din spate și se auziră pași pe scări.

Domnul X păși direct sub un bec.

Lesserul suprem avea 1,80 metri și constituția unui fundaș. Asemenea tuturor vânătorilor care făceau parte din Lessening Society de mult timp, și el pălise. Părul

și pielea aveau culoarea făinii, iar irisurile erau la fel de transparente și incolore precum fereastra. La fel ca O, era îmbrăcat în uniforma de *lesser*: pantaloni negri, helancă neagră și arme ascunse sub geaca din piele.

– Deci, spune-mi, domnule O, cum merge treaba?

Ca și cum haosul din subsol nu era un răspuns evident.

– Sunt responsabil de această casă? întrebă O.

Domnul X se deplasă relaxat spre bufet și luă o daltă.

– Oarecum, da.

– Deci mi se permite să mă asigur că asta – făcu semn către debandadă – nu se mai repetă?

– Ce s-a întâmplat?

– Detaliile sunt plictisitoare. A scăpat un civil.

– Va supraviețui?

– Nu știu.

– Erai aici când s-a petrecut?

– Nu.

– Spune-mi totul! Domnul X zâmbi în timp ce se lăsă tăcerea. Știi, domnule O, loialitatea ta ar putea avea de suferit. Nu vrei să pedepsesc persoana potrivită?

– Vreau să mă ocup singur de asta.

– Sunt convins. Numai că, dacă nu îmi spui, va trebui să te pedepsesc pe tine pentru eșec. Merită?

– Dacă mi se va permite să fac ce doresc cu cel responsabil, da.

Domnul X râse.

– Pot doar să-mi imaginez ce anume intenționezi.

O așteptă, privind capătul ascuțit al dălții care strălucea în timp ce Domnul X se plimba prin încăpere.

– Te-am cuplat cu persoana nepotrivită, nu? bolborosi domnul X în timp ce ridică de pe podea o pereche de cătușe. Le așeză pe bufet. Credeam că domnul E se va ridica la nivelul tău. Nu a făcut-o. Și mă bucur că ai venit la mine înainte să-l disciplinezi. Știm amândoi cât de mult îți place să lucrezi singur. Și cât mă enervează

pe mine asta. Domnul X privi peste umăr, fixându-l pe O cu o privire letală. În lumina acestor lucruri, dar mai ales pentru că ai venit mai întâi la mine, îl poți avea pe domnul E.

– Vreau să o fac cu audiență.

– Cu detașamentul tău?

– Și cu ceilalți.

– Încerci să te evidențiezi din nou?

– Ridic standardul.

Domnul X zâmbi glacial.

– Ești un nemernic mic și arogant, așa-i?

– Sunt la fel de înalt ca tine.

Brusc, O își dădu seama că nu-și mai putea mișca brațele sau picioarele. Domnul X mai apelase la rahatul cu paralizia, așa că nu fusese complet neașteptat. Dar tipul încă avea dalta în mână și se apropia.

O se zbătea în strânsoarea lui, transpirând în timp ce se opunea, dar fără rezultat.

Domnul X se apropie suficient încât piepturile să li se atingă. O simți ceva atingându-i fundul.

– Distracție plăcută, fiule, șopti bărbatul la urechea lui O. Dar fă-ți o favoare! Amintește-ți că, indiferent cât de lungi îți sunt pantalonii, nu îmi semeni. Ne vedem mai târziu!

Îndată ce putu să se miște, O își verifică buzunarul de la spate.

Domnul X îi dăduse dalta.

Rhage coborî din Escalade și aruncă o privire spre întunericul din jurul barului One Eye, sperând să sară la ei vreo doi *lesseri*. Nu se aștepta să aibă noroc. El și Vishous hoinăriseră ore întregi în noaptea aceea și nu se aleseseră cu nimic. Nici măcar nu zăriseră unul. Era al dracului de ciudat.

Iar pentru cineva ca Rhage, care depindea de lupte din motive personale, era al dracului de frustrant.

Ca toate lucrurile, războiul dintre Lessening Society și vampiri era ciclic, așa că acum era în declin. Ceea ce avea sens. În iulie, Frăția Pumnalului Negru distrusese centrul de recrutare local, alături de zece dintre cei mai buni oameni ai lor. În mod cert, *lesserii* se aflau în misiune de recunoaștere.

Slavă Domnului că existau și alte modalități de a se descărca!

Aruncă o privire spre cuibul larg de depravare, locul în care ieșea Frăția în prezent, și anume barul R&R. Barul One Eye se afla la marginea orașului, așa că tipii care îl frecventau erau bicicliști și bărbați care lucrau în construcții, tipi duri, care păreau mai degrabă țărani decât șmecherași. Era genul obișnuit de bar în care veneai să bei. Era o clădire cu un singur nivel, înconjurată de asfalt. Camionete, mașini sedan americane și motociclete Harley erau parcate în față. De la ferestrele mici, reclamele luminoase cu bere străluceau în culori de roșu, albastru și galben, cu logourile Coors, Bud Light și Michelob.

Nu aveau parte de Corona sau de Heineken.

Închizând ușa mașinii, trupul începu să-i tremure, pielea să îl înțepe, mușchii să-i zvâcnească. Își întinse brațele, încercând să se relaxeze puțin. Nu fu surprins să constate că fusese inutil. Blestemul lui se activa, ducându-l pe un teritoriu periculos. Dacă nu avea să se elibereze în curând, putea avea o problemă serioasă. La dracu', *el* avea să devină o problemă serioasă!

„Mulțumesc mult, Fecioară Scrib!"

Nu fusese suficient de rău că se născuse ca un butoi de pulbere, înzestrat cu prea multă putere fizică, cu darul blestemat al unei forțe pe care nu o apreciase și nu o modelase. Pe deasupra, o enervase pe femeia care domnea peste rasa lor. Iar ea fusese încântată să mai pună un strat peste grămada de rahat cu care se născuse.

Acum, dacă nu avea să se elibereze în mod regulat, putea deveni mortal.

Luptele și sexul fuseseră singurele mijloace care îl calmaseră, iar de obicei le folosea cum folosea un diabetic insulina. O doză constantă din ambele îl țineau pe linia de plutire, dar nu de fiecare dată. Iar când își pierdea controlul, situația se complica pentru toată lumea, inclusiv pentru el.

Dumnezeule, obosise să fie ținut captiv în propriul trup, să își controleze nevoile, să încerce să nu cadă pradă unei uitări brutale! Desigur, chipul lui frumos și forța erau de apreciat. Dar le-ar fi dat pe amândouă pentru un sfrijit urât dacă asta i-ar fi adus puțină liniște. La dracu', nici măcar nu-și mai putea aminti cum se simțea liniștea! Nici măcar nu-și mai putea aminti cine era.

Începuse să se dezintegreze foarte repede. După numai vreo doi ani de la blestem, încetase să mai spere la o ușurare adevărată și, pur și simplu, încerca să trăiască fără să rănească pe cineva. Atunci începuse să moară pe interior, iar acum, după mai bine de o sută de ani, era în mare parte amorțit, nimic mai mult decât o vitrină strălucitoare și un farmec lipsit de conținut.

Renunțase complet să se mai considere altceva decât o amenințare. Adevărul era însă că nimeni nu se afla în siguranță când el era prin preajmă. Asta era ceea ce-l omora de fapt, chiar mai mult decât încercările fizice prin care trebuia să treacă atunci când blestemul se activa. Trăia cu teama că avea să-și rănească frații. Și, de vreo lună, pe Butch.

Rhage ocoli SUV-ul și îl privi pe bărbat prin parbriz. Frate, cine ar fi crezut că avea să se înhăiteze cu un *Homo sapiens?*

– Ne vedem mai târziu, copoiule?

Butch ridică din umeri.

– Nu știu.

– Succes, omule!

– Vedem ce va fi.

Rhage înjură încet când Escalade porni, iar el și Vishous se îndreptară spre parcare.

– Cine este ea, V? Este una de-a noastră?

– Marissa.

– *Marissa?* Adică fostul *shellan* al lui Wrath? Rhage clătină din cap uluit. Oh, frate, dă-mi detalii! V, trebuie să mă pui la curent!

– Nu-l descos în privința asta. Nici tu nu ar trebui să o faci.

– Nu ești curios?

V nu-i răspunse, apoi ajunseră amândoi în fața intrării barului.

– Oh, corect! Tu deja știi, nu? zise Rhage. Știi ce se va întâmpla.

V ridică din umeri și se îndreptă spre ușă.

Rhage puse mâna pe ușă, oprindu-l.

– Hei, V, mă visezi vreodată? Îmi vezi vreodată viitorul?

Vishous clătină din cap. În lumina strălucitoare a logoului Coors, ochiul lui stâng, cel înconjurat de tatuaje, se înnegri tot. Pupila se dilatase atât de mult încât îi acoperise irisul și albul ochiului, rămânând doar o gaură.

Era ca și cum priveai infinitul. Sau poate Exitus când erai în pragul morții.

– Chiar vrei să știi? zise fratele.

Rhage își retrase mâna.

– Îmi pasă de un singur lucru. Voi trăi suficient pentru a scăpa de blestem? Voi avea vreo clipă de pace?

Ușa se deschise și un bețiv ieși ca un camion cu o roată spartă. Tipul se îndreptă spre tufe, vomită, apoi se așeză pe burtă pe asfalt.

Moartea era o cale sigură de a-ți găsi pacea, se gândi Rhage. Și toți mureau. Chiar și vampirii, în cele din urmă.

Nu mai întâlni privirea fratelui său.

– Las-o baltă, V! Nu vreau să știu!

Fusese deja blestemat o dată și mai avea nouăzeci și unu de ani până să fie eliberat de el. Nouăzeci și unu de ani, opt luni și patru zile până când pedeapsa lui avea să se încheie, iar bestia urma să nu mai facă parte din el. De ce să afle de bunăvoie că nu avea să trăiască suficient pentru a se elibera de nenorocirea asta?

- Rhage!

- Ce e?

- Îți spun un singur lucru. Destinul tău se îndreaptă spre tine. Și ea va ajunge curând.

Rhage râse.

- Oh, da? Și cum arată femeia? Le prefer...

- E virgină.

Rhage simți un fior pe șira spinării, până la fund.

- Glumești, nu?

- Privește-mă în ochi! Crezi că îmi bat joc de tine?

V se opri o clipă, apoi deschise ușa, eliberând mirosul de bere și de trupuri umane cu pulsul unui cântec vechi al celor de la Guns N'Roses.

Când intrară, Rhage șopti:

- Ești un ciudat, frate! Chiar ești.

capitolul 3

Pavlov avea dreptate, se gândi Mary în timp ce conducea spre periferie. Reacția ei de panică după ce citise mesajul primit de la biroul doctoriței Della Croce era unul indus, nu era ceva logic. „Investigații amănunțite" puteau însemna multe lucruri. Doar pentru că asocia orice fel de vești de la doctor cu o catastrofă nu însemna că putea să prevadă viitorul. Nu știa ce era în neregulă - asta dacă era ceva. La urma urmelor, fusese în remisie vreme de aproape doi ani și se simțea destul de bine. Desigur, obosea, dar cine nu obosea? Meseria ei și munca de voluntar o țineau ocupată.

Dimineață, primul lucru pe care îl făcuse fusese să sune pentru a face o programare. Momentan avea să îi țină locul lui Bill la telefonul verde pentru ajutorarea celor în pragul suicidului.

Cum anxietatea i se mai risipi, ea inspiră adânc. Următoarele 24 de ore aveau să fie un test de rezistență, căci emoțiile îi transformau trupul într-o trambulină, iar mintea într-un vârtej. Secretul era să aștepte să treacă fazele de panică și să se întărească atunci când se ivea frica.

Lăsă mașina într-o parcare deschisă pe Tenth Street și merse repede spre o clădire veche cu șase etaje. Aceasta era partea mizerabilă a orașului, reziduul unui efort din anii '70 de a crea o zonă nouă în ceea ce reprezenta pe atunci un cartier rău famat. Optimismul nu funcționase, iar acum spațiul de birouri închise zăcea printre locuințe care se închiriau la prețuri mici.

Se opri la intrare și salută doi polițiști care treceau în mașina de patrulare.

Sediul Liniei Telefonice de Prevenire a Suicidului se afla la etajul al doilea, în față. Ea aruncă o privire spre ferestrele luminate. Primul ei contact cu organizația nonprofit fusese în rol de apelant. Trei ani mai târziu, se afla la telefon în joi, vineri și sâmbătă seara. Acoperea, de asemenea, zilele de sărbătoare și îi înlocuia pe ceilalți când aveau nevoie.

Nimeni nu știa că și ea sunase. Nimeni nu știa că avusese leucemie. Și dacă trebuia să se războiască din nou cu sângele ei, avea să țină asta pentru ea.

Pentru că își văzuse mama murind, nu-și dorea să stea cineva lângă patul ei, plângând. Cunoștea deja furia neputincioasă care apărea când salvarea divină nu vindeca la comandă. Nu era interesată să retrăiască drama când se lupta să respire și când înota într-o mare de organe care cedau.

Perfect. Emoțiile reveniseră.

Mary auzi un foșnet în stânga și observă o mișcare, de parcă s-ar fi ascuns cineva în spatele clădirii. Atrăgându-i atenția, ea tastă codul de acces, intră și urcă treptele. Când ajunse la etajul doi, sună la interfonul biroului.

Trecând pe lângă recepție, o salută pe directoarea executivă, Rhonda Knute, care vorbea la telefon. Îi salută apoi pe Nan, Stuart și pe Lola, care se aflau pe tură în seara aceea, și se așeză la un birou liber. După ce se asigură că avea suficiente formulare, vreo două pixuri și agenda telefonică în care erau numerele celor care necesitau intervenție, scoase din geantă o sticlă cu apă.

Aproape imediat una dintre liniile telefonului ei sună, iar ea verifică ecranul unde apărea numărul apelantului. Cunoștea numărul. Iar poliția îi spusese că era un telefon public. De la periferie.

Era apelantul ei.

Telefonul sună a doua oară, iar ea răspunse, urmând scenariul telefonului verde.

– Linia Telefonică de Prevenire a Suicidului, sunt Mary. Cum te pot ajuta?

Tăcere. Nici măcar respirația nu se auzea.

Auzi vag motorul unei mașini care apoi dispăru pe fundal. Conform verificării apelurilor primite efectuate de poliție, persoana suna mereu de pe stradă, iar locația varia pentru a nu putea fi urmărită.

– Sunt Mary. Cum te pot ajuta? Coborî vocea, nerespectând protocolul. Știu că ești tu și mă bucur că suni din nou în seara asta. Dar, te rog, nu vrei să-mi spui cum te numești și ce este în neregulă?

Așteptă. Apelul se încheie.

Mary închise.

– Încă unul de-ai tăi? întrebă Rhonda, luând o înghițitură din ceaiul de plante.

Mary închise.

– De unde știi?

Femeia făcu semn peste umăr.

– Am auzit sunând multe telefoane, dar nici unul nu a trecut mai departe de salut. Apoi, brusc, erai aplecată peste telefon.

– Mda, bine...

– Ascultă, astăzi poliția m-a contactat. Nu pot face mai mult decât să pună câte un polițist lângă fiecare telefon public din oraș și momentan nu sunt dispuși să meargă atât de departe.

– Ți-am spus. Nu simt că sunt în pericol.

– Dar nici nu ești sigură că nu ești.

– Haide, Rhonda, durează deja de nouă luni, nu? Dacă avea de gând să mă atace, ar fi făcut-o deja. Și eu chiar vreau să ajut...

– Acesta este alt lucru pentru care îmi fac griji. Simți că trebuie să protejezi, indiferent cine este apelantul. Te implici prea mult.

– Nu, nu o fac. Ei sună aici dintr-un anumit motiv, iar eu știu că pot să am grijă de ei.

– Mary, încetează! Tu te auzi? Rhonda trase un scaun, se așeză și vorbi în șoaptă. Mi-e greu să spun asta... Dar cred că ai nevoie de o pauză.

Mary se dădu pe spate.

– De la ce?

– Stai prea mult aici.

– Lucrez la fel de multe zile ca toți ceilalți.

– Dar rămâi aici ore întregi după ce ți se încheie tura și înlocuiești tot timpul pe cineva. Ești prea implicată. Știu că acum îl înlocuiești pe Bill, dar, când se va întoarce, vreau să pleci. Și nu vreau să te întorci mai devreme de două săptămâni. Ai nevoie de o privire de ansamblu. Este o muncă grea, epuizantă, iar tu trebuie să te detașezi.

– Nu acum, Rhonda. Te rog, nu acum! Acum, mai mult ca oricând, am nevoie să fiu aici.

Rhonda strânse cu blândețe mâna încordată a lui Mary.

– Nu este un loc potrivit ca să-ţi rezolvi propriile probleme, iar tu ştii asta. Eşti unul dintre cei mai buni voluntari pe care i-am avut şi vreau să te întorci. Dar numai după ce îţi iei puţin timp ca să-ţi pui ordine în gânduri.

– S-ar putea să nu mai am prea mult timp, şopti Mary printre dinţi.

– Poftim?

Mary se încurajă şi se forţă să zâmbească.

– Nimic. Desigur, ai dreptate. Voi pleca de îndată ce Bill se întoarce.

Bill ajunse o oră mai târziu, iar Mary ieşi din clădire în două minute. Când ajunse acasă, închise uşa şi se sprijini de ea, ascultând liniştea ce o înconjura. Liniştea oribilă, zdrobitoare.

Dumnezeule, îşi dorea să se întoarcă la birou! Simţea nevoia să audă vocea caldă a celorlalţi voluntari. Şi telefoanele sunând. Şi bâzâitul luminilor fluorescente din tavan...

Fără ceva care să o distragă, mintea ei scotea la suprafaţă imagini oribile: paturi de spital, ace, pungi cu perfuzii. Una dintre aceste imagini oribile o arăta cheală, cu pielea gri şi cu ochii adânciţi în orbite până când nu mai arăta ca ea, până când *nu* mai era ea.

Şi îşi amintea cum se simţea să înceteze să mai fie o persoană. După ce doctorii începuseră să o trateze cu chimioterapie, ea se scufundase repede în subclasa fragilă a celor bolnavi, a muribunzilor, devenind nimic mai mult decât o amintire demnă de milă, înspăimântătoare a mortalităţii oamenilor, un simbol al sfârşitului vieţii.

Mary se plimbă prin living, prin bucătărie, apoi deschise uşa glisantă. Ieşind în noapte, teama îi luă respiraţia, dar şocul produs de aerul rece îi încetini plămânii.

„Nu ştii că este ceva în neregulă. Nu ştii ce este..."

Repetă mantra, încercând să arunce o plasă în panica aceea chinuitoare în timp ce se îndrepta spre piscină.

Piscina nu era altceva decât o cadă mare, cu apa vâscoasă şi încremenită de frig, semănând cu petrolul în lumina lunii. Se aşeză, îşi scoase încălţările şi şosetele şi îşi băgă picioarele în apa rece. Le ţinu scufundate chiar şi când îi amorţiră, dorindu-şi să aibă curajul să sară în ea şi să înoate până la fund. Dacă avea să rămână aşa mult timp, poate că reuşea să se anestezieze complet.

Se gândi la mama ei. La felul în care Cissy Luce murise în propriul pat în casa pe care cele două o numiseră mereu *acasă*.

Imaginea dormitorului era atât de clară: modul în care lumina pătrundea prin perdelele din dantelă şi în care cădea pe obiecte, de parcă erau fulgi de zăpadă peste tot. Acei pereţi de un galben pal şi covorul crem care acoperea toată suprafaţa. Cuvertura pe care mama ei o iubise, cea cu trandafiraşi roz pe un fond crem. Mirosul de nucşoară şi de ghimbir emanat de un amestec aromat. Crucifixul de deasupra tăbliei curbate şi icoana mare cu Fecioara Maria de pe podea, în colţ.

Pentru că amintirile o ardeau, Mary se forţă să vadă încăperea aşa cum era după ce se terminase totul – boala, moartea, curăţenia, vânzarea casei. O văzuse chiar cum era înainte de a se muta. Curată. Ordonată. Cârjele mamei ei împachetate, urma vagă lăsată de crucea de pe perete acoperită de un poster înrămat cu Andrew Wyeth.

Lacrimile nu rămaseră la locul lor. Se iveau încet, necontenit, căzând în apă. Le privea lovind suprafaţa şi dispărând.

Când ridică privirea, nu era singură.

Mary se ridică în picioare şi se dezechilibră, dar se opri, ştergându-şi ochii. Era doar un băiat. Un adolescent. Cu părul negru şi cu pielea pală. Era atât de sfrijit încât părea slăbit şi atât de frumos, încât nu părea om.

– Ce faci aici? întrebă ea, fără să se teamă. Era greu să te temi de ceva atât de angelic. Cine ești?

El doar clătină din cap.

– Te-ai pierdut?

Cu siguranță așa părea. Era prea frig ca el să se afle afară doar în blugii și în tricoul pe care le purta.

– Cum te numești?

El ridică mâna la gât și o mișcă înainte și înapoi, în timp ce clătina din cap. Ca și cum ar fi fost un străin frustrat de bariera lingvistică.

– Vorbești engleză?

El încuviință, apoi mâinile lui începură să se miște. Limbajul semnelor american. Folosea LSA.

Mary rememoră vechea ei viață, când își pregătise pacienții autiști pentru a-și folosi mâinile să comunice.

– *Citești pe buze sau poți auzi?* îl întrebă ea prin semne.

El încremeni, ca și cum ultimul lucru la care s-ar fi așteptat era ca ea să îl poată înțelege.

– *Pot auzi foarte bine. Doar că nu pot vorbi.*

Mary îl privi îndelung.

– Tu ești cel care suna.

El ezită. Apoi încuviință cu o mișcare a capului.

– *Nu am intenționat niciodată să te sperii. Și nu am sunat pentru a te enerva. Mie... îmi plăcea să știu că ești acolo. Dar, sincer, nu este nimic bizar în toată situația. Jur!*

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Te cred.

Dar ce făcea ea acum? Telefonul verde îi interzicea să intre în contact cu apelanții.

Ei bine, nu avea să-l alunge pe bietul băiat de pe proprietatea ei.

– Vrei ceva de mâncare?

El clătină din cap.

– *Aș putea să stau lângă tine o vreme? Voi sta de cealaltă parte a piscinei.*

Ca şi cum el era obişnuit ca oamenii să îi spună să stea departe de ei.

– Nu, zise ea.

El încuviinţă şi se întoarse.

– Am vrut să spun să stai aici. Lângă mine.

El se apropie încet, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să se răzgândească. Când ea se aşeză şi îşi scufundă din nou picioarele în piscină, el îşi scoase adidaşii uzaţi, îşi suflecă pantalonii largi şi alese un loc la aproape un metru distanţă de ea.

Dumnezeule, era atât de mic!

Îşi băgă picioarele în apă şi zâmbi.

– *Este rece*, gesticulă el.

– Vrei un pulover?

El dădu din cap dezaprobator şi făcu cercuri cu picioarele.

– Cum te cheamă?

– *John Matthew.*

Mary zâmbi, gândindu-se că aveau ceva în comun.

– Doi dintre profeţii din Noul Testament.

– *Călugăriţele mi l-au dat.*

– Călugăriţele?

Urmă o pauză lungă, ca şi cum el se gândea ce să îi spună.

– Ai fost la orfelinat? insistă ea blând. Îşi aminti că mai era unul în oraş, patronat de Asociaţia Fecioara Maria a Milostivirii.

– *M-am născut într-o toaletă publică dintr-o staţie de autobuz. Îngrijitorul care m-a găsit m-a dus la Asociaţia Fecioara Maria a Milostivirii. Călugăriţele s-au gândit la nume.*

Ea tresări, dar nu lăsă să se vadă.

– Ah, şi unde locuieşti acum? Ai fost adoptat?

El dădu din cap dezaprobator.

– Ai fost dat în plasament?

„Te rog, Doamne, să fi fost dat în plasament! La o familie amabilă. Care să-l hrănească şi să-l încălzească.

Oameni buni care să-i fi spus că el era important chiar dacă părinții lui l-au abandonat."

Când el nu răspunse, ea se uită la hainele lui vechi și la expresia îmbătrânită de pe chip. Nu părea să fi cunoscut multă amabilitate.

În cele din urmă, mâinile i se mișcară.

– *Stau pe Tenth Street.*

Ceea ce însemna că era fie un om al străzii care stătea într-un adăpost, fie un locatar al unei coșmelii pline de șobolani. Era un miracol că reușise să rămână atât de curat.

– Locuiești lângă birou, nu? Așa ai știut că eram de serviciu în seara asta chiar dacă nu era tura mea.

El încuviință.

– *Apartamentul meu este peste drum. Te privesc venind și plecând, dar nu într-un mod viclean. Cred că mă gândesc la tine ca la un prieten. Când am sunat prima dată... Știi, eram pe cale să fac ceva. Tu ai răspuns și... mi-a plăcut cum a sunat vocea ta.*

El avea mâini frumoase, se gândi ea. Ca ale unei fete. Grațioase. Delicate.

– Și în seara asta m-ai urmărit acasă?

– *Aproape în fiecare seară. Am o bicicletă, iar tu conduci încet. M-am gândit că te-aș putea proteja, că vei fi în siguranță. Stai până atât de târziu, iar asta nu este o zonă sigură a orașului pentru o femeie singură. Nici chiar dacă este în mașină.*

Mary clătină din cap, gândindu-se că era un tip ciudat. Arăta ca un copil, dar cuvintele erau ale unui adult. Și, având în vedere situația, ar fi trebuit să fie speriată. Tipul ăsta o urmărea, gândindu-se că era un fel de protector, deși *el* era cel care trebuia să fie salvat.

– *Spune-mi de ce plângeai*, gesticulă el.

Ochii lui erau foarte direcți și era ciudat ca acea privire masculină să fie ancorată pe chipul unui copil.

– Pentru că s-ar putea să nu mai am timp, bolborosi ea.

– Mary? Ești gata pentru vizită?

Mary privi peste umărul drept. Bella, singura ei vecină, traversase cei doi acri de pajiște care le despărțea proprietățile și se afla la marginea peluzei.

– Bună, Bella! Ah, vino să ți-l prezint pe John!

Bella aruncă o privire spre piscină. Femeia se mutase în vechea casă de fermier, una destul de mare, în urmă cu un an, și se obișnuiseră să stea de vorbă seara. Înaltă de 1,80 metri și cu un păr negru și ondulat, care îi cădea pe spate, Bella era foarte atrăgătoare. Chipul ei era atât de frumos, încât Mary avusese nevoie de luni întregi pentru a înceta să se mai holbeze, iar trupul femeii parcă era scos de pe coperta revistei *Sports Illustrated*, ediția dedicată costumelor de baie.

Așa că, evident, John păru uluit.

Mary se gândi absentă cum ar fi fost să stârnească o astfel de reacție unui bărbat, chiar și unui adolescent. Nu fusese niciodată frumoasă, fiind în schimb în categoria femeilor care nu erau nici urâte, nici frumoase. Iar asta fusese înainte ca ședințele de chimioterapie să îi afecteze părul și pielea.

Bella se apropie cu un zâmbet discret și îi întinse mâna băiatului.

– Bună!

John se aplecă și el și o strânse pentru scurt timp, ca și cum nu era sigur că era reală. În mod ciudat, Mary simțise la fel în privința femeii. Era ceva prea... mult la ea. Părea prea plină de viață, mai vie decât alți oameni pe care îi întâlnise Mary. Cu siguranță, era ceva nemaipomenit.

Bella însă nu avea aere de femeie fatală. Era liniștită, modestă și locuia singură, lucrând aparent ca scriitoare. Mary nu o văzuse niciodată pe timp de zi și nimeni nu părea să intre sau să iasă din vechea fermă.

John o privi pe Mary, iar mâinile îi gesticulară:

– *Vrei să plec?*

Apoi, ca și când ar fi anticipat răspunsul ei, își scoase picioarele din apă.

Ea își așeză mâna pe umărul lui, încercând să ignore oasele ascuțite de sub cămașă.

– Nu, rămâi!

Bella își scoase tenișii și șosetele și își băgă picioarele în apă.

– Da, haide, John! Stai cu noi!

capitolul 4

Rhage o văzu pe prima pe care o voia în seara aceea. Era o femeie blondă, interesată de sex și gata să plece cu el. Precum celelalte femei din bar, îi trimisese semnale: își etalase fundul, își umfla părul frumos.

– Ai găsit pe cineva care să-ți placă? zise absent V.

Rhage încuviință și îi făcu femeii semn cu degetul să vină. Ea veni când el o chemă. Îi plăcea asta la oameni.

Îi observa mișcarea șoldurilor când priveliștea îi fu blocată de alt trup suplu de femeie. Ridică privirea și se abținu să își dea ochii peste cap.

Caith era din rasa lui și era suficient de frumoasă, cu părul și ochii ei negri. Dar era genul care îi urmărea pe frați, mereu dându-le târcoale, oferindu-se. El avea senzația că ea îi vedea ca pe niște premii, ceva cu care să se laude. Și cât de mult îl enerva asta! Pentru el era întruchiparea unei scorpii.

– Bună, Vishous, zise ea cu o voce discretă și sexy.

– Seară bună, Caith! V luă o înghițitură din Grey Goose. Care-i treaba?

– Mă gândeam ce mai faci.

Rhage privi după șoldurile lui Caith. Slavă Domnului că blonda nu fusese descurajată de puțină competiție! Încă se îndrepta spre masă.

– Nu mă saluți, Rhage? insistă Caith.

– Doar dacă te dai din drum. Îmi blochezi vederea.

Femeia râse.

– Încă una dintre miile tale. Ce norocoasă este!

– Ai vrea tu, Caith!

– Da, aş vrea! Ochii ei fierbinţi şi feroce alunecară asupra lui. Ai vrea să ieşi cu mine şi cu Vishous?

Când se aplecă să-i mângâie părul, el o prinse de încheietură.

– Să nu îndrăzneşti!

– De ce preferi atâtea femei oameni, iar pe mine mă refuzi?

– Pur şi simplu, nu mă interesezi.

Ea se aplecă, vorbindu-i la ureche.

– Ar trebui să încerci la un moment dat.

El o îndepărtă, strângând-o de încheietură.

– Aşa, Rhage, strânge mai tare! Îmi place când mă doare. El îi dădu drumul imediat, iar ea zâmbi, frecându-şi încheietura. Deci eşti ocupat, V?

– Acum mă acomodez cu atmosfera. Dar poate mai târziu.

– Ştii unde să mă găseşti.

Când plecă, Rhage aruncă o privire spre fratele lui.

– Nu ştiu cum o suporţi.

V dădu pe gât vodca, privind-o pe femeia cu ochii întunecaţi.

– Are calităţile ei.

Blonda ajunse, oprindu-se în faţa lui Rhage şi etalându-se. O cuprinse de şolduri şi o trase spre el, astfel încât ea îl încălecă.

– Bună, zise ea, mişcându-se în strânsoarea lui.

Era ocupată să-l analizeze, cercetându-i hainele şi Rolexul din aur masiv care se ivea de sub mâneca hainei lui. Calculul din ochii ei era la fel de rece precum centrul pieptului lui.

Dumnezeule, dacă ar fi putut pleca, ar fi făcut-o! Era sătul de rahatul ăsta! Dar trupul lui trebuia să se elibereze, i-o cerea. Putea simţi pofta crescându-i şi,

ca de obicei, arsura aceea oribilă care îi transforma inima moartă în pulbere.

– Cum te cheamă? întrebă el.

– Tiffany.

– Încântat de cunoștință, Tiffany, zise el, mințind.

La mai puțin de 16 km, la piscina din curtea lui Mary, ea, John și Bella trăiau, în mod surprinzător, niște clipe plăcute.

Mary râdea tare, privindu-l pe John.

– Nu vorbești serios!

– *Este adevărat. Am făcut maraton la sălile de cinema.*

– Ce a zis? întrebă Bella, zâmbind.

– A văzut *Matrix* de patru ori în ziua în care a avut loc premiera.

Femeia râse.

– John, îmi pare rău să ți-o spun, dar este ridicol!

El îi zâmbi, înroșindu-se puțin.

– Te-a prins la fel și *Stăpânul inelelor*? îl întrebă ea.

El clătină din cap, gesticulă și o privi pe Mary.

– Zice că îi plac artele marțiale, traduse ea. Nu elfii.

– Nu-l pot învinui. Toată treaba aia cu picioare blănoase? Nu o suport!

Se simți o adiere de vânt, îndreptând spre piscină frunzele care căzuseră. În timp ce pluteau, John se întinse și luă una.

– Ce ai la încheietură? îl întrebă Mary.

John întinse mâna ca ea să analizeze brățara din piele. Pe ea erau niște semne înșirate, un fel de cruci între niște hieroglife și caractere chinezești.

– Este minunată!

– *Eu am făcut-o!*

– Pot să văd? întrebă Bella, întinzându-se spre el. Zâmbetul îi dispăru, mijind ochii către chipul lui John. De unde ai luat asta?

– A zis că a făcut-o el.

– De unde zici că ești?

John își trase mâna, evident puțin enervat de interesul brusc al Bellei.

– Locuiește aici, zise Mary. S-a născut aici.

– Unde sunt părinții lui?

Mary se întoarse cu fața spre prietena ei, curioasă să afle de ce Bella era atât de insistentă.

– Nu are.

– Nici unul?

– Mi-a zis că a crescut în plasament, nu, John?

John încuviință, lipindu-și mâna de stomac și protejându-și brățara.

– Acele semne, insistă Bella, știi ce înseamnă?

Băiatul clătină din cap, apoi clipi, frecându-și tâmplele. După o clipă, începu să gesticuleze.

– Zice că nu înseamnă nimic, bolborosi Mary. Le-a visat și i-a plăcut cum arătau. Bella, las-o mai moale!

Femeia păru să-și revină.

– Îmi pare rău. Eu... Ah, îmi pare rău!

Mary îl privi pe John și încercă să alunge tensiunea.

– Deci ce alte filme îți mai plac?

Bella se ridică și se încălță. Fără șosete.

– Mă scuzați puțin? Mă întorc imediat.

Înainte ca Mary să poată spună ceva, femeia alergă spre pajiște.

– *Mă simt de parcă am mâncat înghețată foarte repede.*

– Când ai luat cina?

El ridică din umeri.

– *Nu știu.*

Bietul băiat probabil suferea de hipoglicemie.

– Ascultă, ce-ar fi să intri și să mănânci cu mine? Ultima oară am mâncat fast-food la prânz, iar asta s-a întâmplat acum opt ore.

El clătină cu mândrie din cap.

– *Nu îmi este foame.*

– Atunci stai cu mine cât timp iau o cină târzie?

Astfel, Mary l-ar fi putut atrage să mănânce.

John se ridică și întinse mâna, ca și cum ar fi vrut să o ajute să se ridice. El îi acceptă palma mică și se sprijini de el suficient ca el să simtă ceva din greutatea ei. Se îndreptară împreună spre ușa din spate, cu încălțările în mână și picioarele goale, lăsând urme umede pe pavajul rece din jurul piscinei.

Bella dădu buzna în bucătărie și se opri. Când plecase, nu avusese vreun plan anume. Știa numai că trebuia să facă totuși ceva.

John era o problemă. O problemă serioasă.

Nu-i venea să creadă că nu recunoscuse imediat ce era. Dar, la urma urmelor, încă nu trecuse prin tranziție. Și de ce pierdea vremea un vampir în curtea din spate a lui Mary?

Bella aproape că izbucni în râs. Și ea pierdea vremea în curtea din spate a lui Mary. Așa că de ce nu ar fi putut și alții să facă același lucru?

Punându-și mâinile în șolduri, se holbă la podea. Ce dracului avea să facă? Când îi citise gândurile lui John, nu găsise nimic despre rasa, oamenii sau tradițiile lui. Băiatul nu știa nimic, nu avea nici o idee cine era sau în ce avea să se transforme. Și chiar nu știa semnificația acelor simboluri.

Ea știa. Însemnau Therror în vechea limbă. Numele unui războinic.

Cum era posibil să fi fost pierdut în lumea oamenilor? Și cât timp mai avea până la tranziție? Părea să aibă vreo 20 de ani, ceea ce însemna că mai avea un an sau doi. Dar, dacă ea se înșela, iar el se apropia de 25 de ani, s-ar fi putut afla într-un pericol iminent. Dacă nu avea o femeie vampir să-l ajute în timpul tranziției, putea să moară.

Primul ei gând fusese să-și sune fratele. Rehvenge știa mereu ce să facă, indiferent de situație. Problema era că,

odată ce se implica, prelua complet controlul. Și avea tendința de a-i speria de moarte pe toți.

Havers – îi putea cere ajutorul lui Havers. Ca doctor, i-ar fi putut spune cât timp mai avea băiatul până la tranziție. Și poate că John ar fi putut rămâne la clinică până când viitorul lui avea să devină mai clar.

Da, numai că nu era bolnav. Era un individ în perioada de pretranziție, așa că era slăbit din punct de vedere fizic, dar nu simțea că ar fi suferit de vreo boală. Iar Havers conducea o unitate medicală, nu vreun hotel.

În plus, era și numele lui. Era un războinic...

„Bingo!"

Ieși din bucătărie și intră în living, îndreptându-se spre cartea de telefon pe care o ținea pe birou. Pe spate, pe ultima pagină, scrisese un număr care circulase în ultimii zece ani. Se zvonea că, dacă sunai, puteai da de Frăția Pumnalului Negru. Rasa războinicilor.

Aceștia ar fi fost interesați să știe că exista un băiat care purta unul dintre numele lor și care era lăsat să se descurce singur. Ei îl puteau lua pe John.

Palmele i se umeziră când ridică receptorul, fiind pe jumătate convinsă fie că numărul avea să fie greșit, fie că urma să-i răspundă cineva, trimițând-o la plimbare. În schimb, tot ce auzi fu un robot care repetă ce formase ea, urmat de un bip.

– Eu... Numele meu este Bella. Caut Frăția. Am nevoie de... ajutor.

Își lăsă numărul și închise, gândindu-se că tot era ceva. Dacă fusese informată greșit, nu voia să lase un mesaj detaliat în căsuța vocală a vreunui om.

Privi pe fereastră, văzând pajiștea și lumina casei lui Mary în depărtare. Nu știa cât avea să dureze până să o contacteze cineva și *dacă* avea să o contacteze. Probabil ar fi trebuit să se întoarcă și să afle unde locuia băiatul. Și cum se făcea că o cunoștea pe Mary.

„Dumnezeule, Mary!" Acea boală groaznică recidivase. Bella simțise că revenise și dezbătea cum să gestioneze ce știa când Mary îi menționase că avea să meargă la controlul medical trimestrial. Asta se întâmplase în urmă cu câteva zile, iar în acea seară Bella plănuise să întrebe cum mai mergeau lucrurile. Poate reușea să o ajute cât de puțin pe femeie.

Mișcându-se repede, se întoarse spre ușa în stil franțuzesc care dădea spre pajiște. Avea să afle mai multe despre John și...

Sună telefonul.

Atât de curând? Nu se putea.

Se îndreptă spre bufet și ridică receptorul telefonului din bucătărie.

– Alo?

– Bella?

Vocea masculină era gravă. Autoritară.

– Da.

– Ne-ai sunat.

Sfinte Sisoe, funcționase!

Ea își drese vocea. Ca orice civil, știa totul despre Frăție: le știa numele, reputația, victoriile și legendele. Nu întâlnise însă nici unul. Și îi venea puțin cam greu să creadă că vorbea cu un războinic din bucătăria ei.

„Treci la subiect", își zise ea.

– Eu... Ah, am o problemă! zise, apoi îi explică bărbatului ce știa despre John.

Se lăsă tăcerea preț de o clipă.

– Mâine-seară îl vei aduce la noi.

Oh, la naiba! Și cum avea să facă ea asta?

– Ah, dar el nu vorbește. Poate auzi, dar are nevoie de un translator pentru a fi înțeles.

– Atunci adu unul cu el.

Se întreba cum avea să se simtă Mary dacă urma să fie introdusă în lumea lor.

– Femeia pe care o folosește în seara asta este om.

– Ne vom ocupa de amintirile ei.
– Cum ajung la voi?
– Vom trimite o mașină pentru voi. La ora 21.00.
– Adresa mea este...
– Știm unde locuiești.
Când apelul se sfârși, ea tremură puțin.
Bun. Acum trebuia să-i convingă pe John și pe Mary să meargă să se întâlnească cu Frăția.
Când se întoarse la hambarul lui Mary, John stătea la masa din bucătărie, în timp ce femeia mânca niște supă. Întoarseră amândoi privirile când ea se apropie, așa că încercă să pară relaxată când se așeză. Așteptă puțin, apoi deschise subiectul.
– Deci, John, știu niște tipi cărora le plac artele marțiale. Ceea ce nu era neapărat o minciună. Auzise că frații se pricepeau la toate tipurile de lupte. Și mă întrebam dacă ai fi interesat să-i cunoști.
John întoarse capul și începu să gesticuleze, privind spre Mary.
– Vrea să știe de ce. Pentru antrenament?
– Poate.
John continuă să gesticuleze.
Mary își șterse gura.
– Zice că nu-și poate permite costurile pregătirii. Și că este prea mic.
– Dacă ar fi gratis, ai merge? Dumnezeule, ce făcea, îi promitea lucruri pe care nu le putea oferi? Cine știe ce avea să facă Frăția din el? Ascultă, Mary, îl pot duce într-un loc unde să poată întâlni... Spune-i că este un loc unde se întâlnesc luptătorii. Va putea vorbi cu ei. Îi va putea cunoaște. Poate că i-ar plăcea să...
John o trase pe Mary de mânecă, gesticulă, apoi o privi pe Bella.
– Vrea să-ți amintesc că aude perfect.
Bella privi spre John.
– Îmi pare rău.

El încuviință, acceptându-i scuzele.

– Vino doar să-i întâlnești mâine, zise ea. Ce ai de pierdut?

John ridică din umeri și făcu o mișcare grațioasă cu mâna.

Mary zâmbi.

– Zice că este de acord.

– Va trebui să vii și tu. Să traduci.

Mary păru luată prin surprindere, apoi se uită spre băiat.

– La ce oră?

– La 21.00, răspunse Bella.

– Îmi pare rău, voi munci atunci.

– Seara. La 21.00.

capitolul 5

Butch intră în barul One Eye simțindu-se de parcă cineva i-ar fi oprit organele interne. Marissa refuzase să-l vadă și, deși nu fusese surprins, tot se simțea rănit.

Deci era timpul pentru o terapie cu whisky.

După ce trecu pe lângă un paznic beat, un grup de femei ușoare și vreo doi luptători de wrestling, Butch găsi trioul la masa lor obișnuită. Rhage se afla în colțul din spate, sprijinit de perete cu o brunetă. V nu se vedea niciunde, dar în fața unui scaun se afla un pahar plin cu Grey Goose și cu un pai.

Când Vishous apăru din spate, Butch băuse deja două pahare, dar tot nu se simțea mai bine. Marginile cămășii îi fuseseră scoase din pantaloni și erau șifonate, iar în spatele lui se afla o femeie cu părul negru. V îi făcu semn să plece când îl văzu pe Butch.

– Salut, copoiule! spuse fratele așezându-se.

Butch făcu semn spre paharul lui.

– Cum merge treaba?

– Cum...

– Nu mai e nimic de făcut.

– Oh, la dracu', omule! Îmi pare rău!

– Și mie.

V auzi telefonul sunând și răspunse. Vampirul rosti două cuvinte, puse telefonul înapoi în buzunar și se întinse după haină.

– Era Wrath. Trebuie să fim înapoi acasă într-o jumătate de oră.

Butch se gândi să rămână și să bea singur. Planul era *o idee proastă*.

– Vrei să te dematerializezi sau mergem înapoi cu mașina?

– Avem timp să conducem.

Butch aruncă cheile mașinii pe masă.

– Adu mașina! Îl iau eu pe Hollywood.

Se ridică și se îndreptă spre colțul întunecos. Haina lui Rhage era înfășurată în jurul trupului brunetei. Numai Dumnezeu știa cât de departe merseseră lucrurile.

– Rhage, amice! Trebuie să o întindem.

Vampirul ridică privirea, privindu-l aspru.

Butch ridică mâinile.

– Nu sunt eu spărgătorul de petreceri. S-a sunat de la centru.

Înjurând, Rhage se dădu în spate. Bruneta avea hainele șifonate și gâfâia, dar lucrurile încă nu avansaseră. Hainele din piele ale lui Hollywood erau la locul lor.

În timp ce Rhage se retrase, femeie se prinse de el ca și cum își dăduse seama că orgasmul vieții ei era gata să iasă pe ușă. Cu o mișcare delicată, el își trecu mâna peste fața ei, iar ea înlemni. Apoi se privi de parcă încerca să-și dea seama cum ajunsese să fie atât de excitată.

Rhage se întoarse privind enervat, dar, când ajunse afară cu Butch, clătină din cap mâhnit.

– Copoiule, ascultă, îmi pare rău că ți-am aruncat acea privire. Eram... concentrat.

Butch îl bătu pe umăr.

– Nici o problemă.

– Hei, cum s-a comportat femeia ta...

– Nici o şansă.

– La naiba, Butch! Ce rahat!

Se urcară în Escalade şi se îndreptară spre nord pe Route 22, înaintând spre zona rurală. Mergeau cu viteză, în maşină răsunând *Thug Matrimony* a lui Trick Daddy, când V frână brusc. Într-un luminiş, la aproximativ 90 de metri distanţă de drum, atârna ceva de un copac.

Nu, cineva era pe cale să atârne ceva de un copac. Înconjurat de un public alcătuit din tipi cu părul alb, cu haine negre, care priveau.

– *Lesseri*, bolborosi V, trăgând pe dreapta.

Înainte să se oprească maşina, Rhage sări din maşină, alergând spre grup.

Vishous privi spre locul din faţă.

– Copoiule, mai bine ai rămâne...

– Du-te dracului, V!

– Ai vreo armă de-ale mele?

– Nu, ies nepregătit.

Butch înşfăcă un Glock de sub scaun, trăgând siguranţa în timp ce el şi Vishous săriră pe pământ.

Butch mai văzuse doar doi *lesseri* înainte şi-l speriaseră. Arătau ca oamenii, mergeau şi vorbeau ca oamenii, dar nu erau vii. După o singură privire în ochii lor, şi ştiai că vânătorii erau ca nişte recipiente goale, cu sufletul plecat în altă parte. Şi duhneau.

Dar, la urma urmelor, lui niciodată nu-i plăcuse mirosul pudrei de talc.

În luminiş, *lesserii* luară poziţia de atac, ducându-şi mâinile spre buzunarul hainei în timp ce Rhage acoperea suprafaţa pajiştii ca un tren de marfă. Se aruncă asupra grupului cu un soi de dorinţă suicidală, fără arme la vedere.

Dumnezeule, tipul era nebun! Cel puţin unul dintre vânătorii aceia scosese o armă.

Butch armă Glockul și ținti, dar nu putea ochi bine. Și își dădu seama că nu era nevoie de el.

Rhage se ocupă singur de *lesseri*, cu toată forța și reflexele unui animal. Făcea niște mișcări de arte marțiale, haina umflându-i-se în spate în timp ce lovea la cap și în trunchi. Era mortal în lumina lunii, cu chipul transformat într-un rânjet și trupul masiv nimicindu-i pe *lesseri*.

În dreapta lui se auzi un țipăt, iar Butch se întoarse. V doborâse un *lesser* care încercase să fugă, stând deasupra nemernicului ca pisica pe șoricel.

Lăsându-le vampirilor mișcările de *Fight Club*, Butch se îndreptă spre copac. Legat bine de trunchiul unui copac se afla alt *lesser*. Tipul fusese bătut zdravăn.

Butch slăbi funia și coborî trupul, privind peste umăr, deoarece zgomotele luptei deveniseră mai puternice. Alți trei *lesseri* se alăturaseră încăierării, dar nu-și făcea griji în privința băieților lui.

Îngenunche lângă vânătorul din fața lui și începu să-i cotrobăie prin buzunare. Scotea un portofel când se descărcă o armă, scoțând un pocnet îngrozitor. Rhage căzu la pământ. Pe spate.

Butch nu se gândi de două ori. Luă poziția de tragere și ținti spre *lesser*, care era pe cale să tragă din nou asupra lui Rhage. Trăgaciul Glockului nu apucă să fie apăsat. De nicăieri apăru o lumină albă, strălucitoare, ca și cum ar fi explodat o bombă nucleară. Noaptea se transformă în zi în timp ce toată pajiștea se lumină: copacii tomnatici, lupta, locul neted.

Pe măsură ce lumina se diminua, cineva veni alergând spre el. Când își dădu seama că era V, Butch coborî arma.

– Copoiule! Urcă dracului în mașină!

Vampirul alerga, picioarele mișcându-i-se de parcă avea să șuteze.

– Dar Rhage...

Butch nu mai apucă să termine fraza. V îl lovi ca un berbec, trăgându-l după el și oprindu-se când ajunseră amândoi în Escalade, cu ușile închise.

Butch se întoarse spre frate.

- Nu-l vom lăsa acolo pe Rhage!

Un răget puternic se auzi în noapte, iar Butch întoarse încet capul.

În luminiș văzu o creatură. Înaltă de doi metri, având silueta unui dragon, dinții unui T-Rex și în față o pereche de gheare sfâșietoare. Creatura sclipea în lumina lunii, cu trupul puternic și coada acoperite de un mov fosforescent și de solzi de un verde-deschis.

- Ce dracului e asta? șopti Butch, asigurându-se că ușa era încuiată.

- Rhage este în toane foarte proaste.

Monstrul scoase din nou un răget și alergă după *lesseri* ca și cum erau niște jucării. Și... Dumnezeule mare! Nu avea să mai rămână nimic din vânători. Nici măcar oase.

Butch simți că nu mai putea respira.

Auzi vag sunetul unei brichete aprinzându-se, apoi privi spre locul din față. Chipul lui V fu aprins de o flacără galbenă în timp ce, cu mâinile tremurânde, aprindea o țigară rulată manual. Când fratele expiră, mirosul de tutun turcesc umplu aerul.

- De când...

Butch se întoarse spre creatura care se juca în luminiș. Și-și pierdu gândul.

- Rhage a enervat-o pe Fecioara Scrib, așa că l-a blestemat. I-a dat două sute de ani de infern. De fiecare dată când se enervează prea rău, se dezlănțuie. Durerea poate declanșa asta. Furia. Frustrarea fizică, dacă înțelegi.

Butch ridică din sprâncene. Și când te gândești că el se interpusese între tipul ăsta și femeia pe care o voia! Nu avea să mai facă prostia asta vreodată.

În timp ce carnagiul continua, Butch începu să se simtă de parcă s-ar fi uitat la un film SF fără sonor.

La naiba, genul ăsta de violență îl depășea! În toți anii petrecuți ca detectiv criminalist, văzuse multe cadavre, unele dintre ele fiind chiar îngrozitoare. Însă nu asistase niciodată la un carnagiu și, în mod ciudat, șocul făcea ca experiența să fie departe de realitate.

Slavă Domnului!

Deși trebuia să recunoască faptul că acea creatură se mișca ușor. Modul în care îl arunca pe *lesser* în aer și-l prindea pe vânător cu...

– Se întâmplă des? întrebă el.

– Destul de des. De aceea face sex. Îl menține calm. Îți zic un singur lucru: nu trebuie să te pui cu bestia. Nu știe cine-i este prieten și cine-i este prânz. Tot ce putem face este să așteptăm prin preajmă până când Rhage revine pentru a putea avea grijă de el.

Ceva lovi capota mașinii. Oh, Dumnezeule, era un cap? Nu, o cizmă. Poate creaturii nu-i plăcea gustul de cauciuc.

– Să avem grijă de el? șopti Butch.

– Ție ți-ar plăcea să ai fiecare os din trup rupt? Se transformă când apare bestia, iar când pleacă, trece din nou prin asta.

În scurt timp, luminișul fu curățat de *lesseri*. Cu încă un răget asurzitor, bestia se întoarse, de parcă ar fi căutat și altceva de consumat. Negăsind alt vânător, ochii îi căzură pe Escalade.

– Poate intra în mașină? întrebă Butch.

– Dacă vrea cu adevărat. Din fericire, nu cred că îi este atât de foame.

– Mda, și dacă mai are loc? bolborosi Butch.

Bestia clătină din cap, părul negru fâlfâind în lumina lunii. Apoi o luă la fugă spre ei în două picioare. Pașii lui zguduiau pământul.

Butch verifică din nou dacă portiera era încuiată. Apoi se gândi să fie un laș și să se lase la podea.

Creatura se opri lângă SUV și se ghemui. Era suficient de aproape, așa că respirația acoperi geamul din dreptul lui Butch când expiră. De aproape, creatura era hidoasă. Ochi albi. Fălci. Iar colții din gura căscată erau parcă scoși dintr-un coșmar. Pe pieptul lui se prelingea un sânge negru precum petrolul.

Bestia își ridică membrele musculoase din față.

Dumnezeule, ghearele acelea erau ca niște pumnale! Făceau ca ghearele lui Freedie Kruger să pară niște bețe de desfundat țevi.

Dar Rhage era acolo. Undeva.

Butch puse mâna pe geam, ca și cum ar fi vrut să-l atingă.

Creatura înclină capul, ochii albi clipind. Brusc începu să respire greu, trupul lui masiv tremurând. Se auzi un strigăt ascuțit în noapte. Din nou se ivi lumina strălucitoare. Apoi Rhage apăru dezbrăcat pe pământ.

Butch deschise ușa mașinii și îngenunche lângă prietenul lui.

Rhage tremura incontrolabil pe iarbă, cu pielea cleioasă, ochii închiși strâns și gura mișcându-i-se încet. Fața îi era acoperită de sânge negru, la fel părul și pieptul. Stomacul îi era îngrozitor de umflat. În umăr avea o mică gaură, acolo unde îl lovise glonțul.

Butch își scoase haina și îl acoperi pe vampir. Aplecându-se, încercă să înțeleagă cuvintele pe care le bolborosea Rhage.

– Ce spui?

– Rănit? Tu... V?

– Nu, suntem bine.

Rhage păru să se relaxeze puțin.

– Duceți-mă acasă! Vă rog, duceți-mă acasă!

– Nu-ți face griji! Vom avea grijă de tine!

O traversă în fugă luminișul, îndepărtându-se de măcel și lăsându-se cât mai aproape de pământ. Camioneta

era parcată la capătul drumului, la aproximativ 1,5 km distanță. Se gândea că mai avea vreo trei sau patru minute până să ajungă, iar momentan nimic nu-l urmărea.

O rupsese la fugă în momentul în care apăruse acea lumină pe pajişte, ştiind foarte bine că nimic bun nu avea să vină în urma ei. Se gândise că era fie gaz paralizant, fie precursorul unei explozii teribile, dar apoi auzise răgetul. Privind peste umăr, se oprise înmărmurit. Ceva îi măcelărea pe colegii lui *lesseri*, adunându-i ca pe muşte.

O creatură. Apărută de nicăieri.

Nu privise mult timp. Iar acum, alergând, el aruncă din nou o privire în spate pentru a se asigura că nu era urmărit. Calea din spatele lui era încă liberă, iar în faţă îşi văzu camioneta. Când ajunse la ea, se urcă, porni motorul şi plecă.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se îndepărteze de acel loc. Un masacru ca acela avea să atragă atenţia fie din cauza modului în care se petrecuse şi se auzise, fie din cauza a ceea ce rămânea în urmă. Al doilea lucru era să meargă în recunoaştere. Domnul X avea să fie al dracului de enervat din cauza asta. Tot detaşamentul lui O, alcătuit din cei mai buni *lesseri*, fusese exterminat, iar ceilalţi *lesseri* care fuseseră invitaţi să observe modul în care E era disciplinat muriseră şi ei. Şase vânători în mai puţin de o jumătate de oră.

Şi, la dracu', nu ştia prea multe despre monstrul care făcuse acel dezastru! Atârnau trupul lui E de copac când maşina aceea oprise lângă drum. Coborâse un războinic blond atât de mare şi de rapid încât sigur era un membru al Frăţiei. Mai era un vampir cu el, asemenea lui, incredibil de letal, precum şi un om, deşi numai Dumnezeu ştia ce făcea individul alături de cei doi fraţi.

Lupta durase opt sau nouă minute. O îl înfruntase pe blond şi îl lovise de câteva ori, dar fără vreun efect sesizabil asupra forţei şi energiei vampirului. Cei doi

erau concentrați asupra luptei corp la corp când alt *lesser* trăsese cu arma. O se lăsase la pământ și se rostogolise, fiind gata-gata să fie împușcat. Când ridicase privirea, vampirul se ținea de umăr, căzând pe spate.

O se întinsese spre el, vrând să-l omoare, dar, în timp ce se întindea, *lesserul* cu arma încercase să ajungă singur la vampir. Idiotul se împiedicase de piciorul lui O și căzuseră amândoi la pământ. Apoi se ivise lumina și apăruse monstrul. Oare era posibil ca acea creatură să fi apărut cumva din războinicul blond? Frate, ce armă secretă era asta?

O își aminti de războinic, rememorând fiecare trăsătură a vampirului, de la ochii și fața lui la hainele pe care le purta și la modul în care se mișca. Era esențial să aibă o descriere exactă a fratelui cu păr blond când avea să fie interogat de Lessening Society. Întrebările specifice puse captivilor aveau mai multe șanse să ducă la răspunsuri bune.

Iar ei căutau informații despre frați. După decenii în care tot ce făcuseră fusese să omoare civili, *lesserii* vânau acum în special Frăția. Fără războinici, rasa vampirilor urma să fie complet vulnerabilă, iar vânătorii aveau, în sfârșit, să-și încheie misiunea de a le eradica specia.

O se opri în parcarea unei benzinării locale, gândindu-se că singurul lucru bun în acea seară fusese că îl omorâse pe E încet. Să-și descarce nervii pe trupul vânătorului fusese ca și când ar fi băut o bere rece într-o zi fierbinte de vară. Satisfăcător. Calmant.

Ceea ce se întâmplase apoi îl adusese în starea inițială.

O deschise telefonul și apelă. Nu avea nici un motiv să aștepte până ce ajungea acasă pentru a raporta. Reacția domnului X urma să fie mult mai rea dacă avea să creadă că veștile fuseseră întârziate.

– Avem o problemă, spuse el când i se răspunse la telefon.

După cinci minute închise telefonul, întoarse camioneta și se îndreptă înapoi spre partea rurală a orașului.
Domnul X ceruse o întâlnire. În cabana lui privată din pădure.

capitolul 6

Rhage putea vedea numai umbre, căci ochii lui erau incapabili să focalizeze sau să perceapă prea multă lumină. Ura pierderea acestei abilități și se strădui să urmărească cele două siluete mari care se mișcau în jurul lui. Când mâinile îl prinseră de subsuori și de glezne, el gemu.

– Încet, Rhage, te vom ridica numai o secundă, da? zise V.

Un val de durere îi lovi trupul în timp ce era ridicat de pe pământ și dus spre bancheta din spate a mașinii. Îl așezară. Închiseră portiera. Motorul porni cu zgomot.

Îi era atât de frig, încât i se încleștaseră dinții. Încercă să tragă ce se afla mai aproape de umerii lui. Nu-și putu mișca brațele, dar cineva trase în jurul lui ceea ce presupunea că era o jachetă.

– Rezistă, uriașule!

Butch. Era Butch.

Rhage se chinui să vorbească, urând gustul scârbos din gură.

– Nu, relaxează-te, Hollywood! Ți-e frig. Eu și V te vom duce acasă.

Mașina începu să se miște, zguduindu-se de parcă ieșeau pe câmp de pe drum. Își simțea trupul de parcă ar fi fost bătut cu o bâtă de baseball. O bâtă cu o săgeată în vârf.

Durerea de oase și de mușchi era o problemă minoră în comparație cu cea din stomac. Se rugă să ajungă acasă înainte să vomite în mașina lui V, dar nu garanta că se putea abține atât de mult. Glandele lui salivare lucrau

în exces, așa că trebuia să înghită în mod repetat. Asta îl făcea să se înece, creându-i o stare de greață. Iar asta îl făcea să...

Încercând să se retragă din spirală, respiră încet, pe nas.

– Ce faci, Hollywood?

– Promite-mi! Duș. Primul lucru.

– S-a făcut, amice!

Rhage se gândi că probabil leșinase, deoarece se trezi când era scos din mașină. Auzi voci cunoscute. A lui V. Pe cea a lui Butch. Și o voce groasă care putea fi numai a lui Wrath.

Își pierdu din nou cunoștința. Când își reveni, avea ceva rece pe spate.

– Te poți ridica? întrebă Butch.

Rhage încercă și fu recunoscător când coapsele lui acceptară greutatea. Acum, după ce coborâse din mașină, greața nu mai era la fel de accentuată.

Urechile lui auziră un sunet, iar o clipă mai târziu, un val de căldură îi cuprinse trupul.

– Cum ești, Rhage? Prea fierbinte?

Era vocea lui Butch. Aproape. Polițistul era la duș cu el. Și mirosea a tutun turcesc. Probabil și V era în baie.

– Hollywood? Este prea fierbinte?

– Nu. Se întinse după săpun, dezechilibrându-se. Nu pot să văd.

– Tocmai bine. Nu ai de ce să vezi cum arătăm dezbrăcați împreună. Sincer, eu sunt destul de traumatizat pentru amândoi.

Rhage zâmbi vag în timp ce un prosop îi ștergea fața, gâtul și pieptul.

Dumnezeule, era fantastic! Își lăsă capul pe spate, lăsând săpunul și apa să spele urmele lăsate de bestie.

Dușul se opri prea curând. În jurul taliei avea înfășurat un prosop, în timp ce altul îl usca.

– Mai putem face ceva pentru tine înainte să pici la orizontală? întrebă Butch.

– Aspirină. În dulap.

– V, vrei să aprinzi câteva rahaturi din alea? Butch îl prinse de talie pe Rhage. Sprijină-te de mine, amice! Mda, așa... La dracu', trebuie să încetăm să te mai hrănim!

Rhage se lăsă condus pășind pe podeaua de marmură și apoi pe covor în dormitor.

– Gata, uriașule, în pat cu tine!

Oh, da! Pat. Patul avea să fie bun.

– Și uite cine este aici! Asistentul Vishous.

Rhage își simți capul ușor aplecat, apoi un pahar de apă dus la gură. După ce bău cât putu, căzu pe perne. Era pe cale să leșine din nou când auzi vocea șoptită a lui Butch.

– Cel puțin glonțul a trecut prin el. Dar, frate, nu arată bine!

V răspunse încet.

– Își va reveni într-o zi sau două. Își revine repede din orice, dar tot îi este greu.

– Creatura aia este altceva.

– Mereu își face griji când se gândește că se va transforma. Se auzi sunetul unei brichete, apoi mirosul proaspăt al acelui tutun incredibil. Încearcă să nu arate cât de frică îi este. Trebuie să păstreze aparențele. Dar e îngrozit că va răni pe cineva.

– Prima întrebare pe care a pus-o când și-a revenit a fost dacă noi doi suntem bine.

Rhage încercă să se forțeze să adoarmă. Vidul acela negru era mult mai potrivit decât să-și audă prietenii compătimindu-l.

Nouăzeci și unu de ani, opt luni, patru zile. Apoi avea să fie liber.

Mary își dorea cu disperare să adoarmă. Închise ochii. Încercă metoda respirației adânci. Își relaxă degetele unul câte unul. Spuse în gând toate numerele de telefon pe care le știa. Nici o metodă nu funcționă.

Se lăsă pe spate și privi tavanul. Când mintea ei aduse în prim-plan imaginea lui John, fu recunoscătoare. Băiatul era mai bun decât multe alte subiecte.

Nu-i venea să creadă că avea 23 de ani, deși, dacă se gândea mai mult la el, i se părea posibil. Lăsând la o parte obsesia pentru *Matrix*, era incredibil de matur. Chiar bătrân.

Când venise vremea ca el să plece, ea insistase să-l conducă la apartamentul lui. Bella ceruse să vină și ea, așa că toți trei plecaseră spre periferie, cu bicicleta în portbagajul mașinii ei. Fusese greu să-l lase pe băiat în fața acelui bloc îngrozitor. Aproape că îl implorase să vină cu ea acasă.

Cel puțin fusese de acord să vină la Bella în seara următoare. Și poate că academia de arte marțiale avea să-i deschidă niște uși. Avea sentimentul că el nu avea mulți prieteni și credea că Bella fusese drăguță încercând să-l ajute.

Zâmbind relaxată, Mary rememoră modul în care John o privise pe cealaltă femeie. Ce admirație timidă! Iar Bella răspunsese cu delicatețe acelei priviri, deși sigur era obișnuită cu astfel de priviri. Probabil avea parte de ele tot timpul.

Pentru o clipă, Mary își făcu pe plac și-și imagină că privea lumea prin ochii perfecți ai Bellei. Și mergea cu picioarele perfecte ale Bellei. Și dându-și părul perfect al Bellei peste umăr.

Fantezia era o diversiune bună. Decise să meargă în New York și să se plimbe pe Fifth Avenue purtând ceva fabulos. Nu, la plajă. Avea să meargă la plajă în bikini negri. La dracu', poate bikini negri cu ață!

Serios, devenea cam bizar.

Totuși, ar fi fost minunat, chiar și numai o dată, ca un bărbat să o privească cu adorație totală. Ca el să fie... *subjugat*. Da, acesta era cuvântul. Ar fi adorat ca un bărbat să fie subjugat de ea.

Numai că nu avea să se întâmple niciodată. Acel moment din viața ei, de tinerețe, frumusețe și sexualitate proaspătă, trecuse. De fapt, nu existase niciodată. Iar acum era o tipă de 31 de ani, fără nimic special, care dusese o viață foarte grea din cauza cancerului.

Mary gemu. Oh, minunat! Nu era speriată, dar era îngenuncheată de autocompătimire. Iar treaba asta era mizerabilă, lipicioasă și dezgustătoare.

Aprinse lumina și luă revista *Vanity Fair* cu un zâmbet hotărât. „Dominick Dunne, du-mă departe!", se gândi ea.

capitolul 7

După ce adormi Rhage, Butch se duse cu V spre biroul lui Wrath. De obicei, Butch nu se băga în afacerea Frăției, dar Vishous avea să-i dea un raport despre ceea ce găsiseră în drum spre casă, iar Butch era singurul care reușise să-l vadă pe *lesserul* din copac.

În timp ce intră pe ușă, avu aceeași reacție pe care o avea mereu la vederea decorului ca la Versailles: pur și simplu, nu se potrivea. Toate decorațiunile acelea aurii de pe pereți, toate picturile cu băieței grași cu aripi pe tavan și acea mobilă fragilă, elegantă! Încăperea arăta ca un loc de adunare a francezilor de modă veche, pudrați și cu perucă. Nu părea o cameră de război pentru niște luptători viguroși.

Dar nu conta. Frăția se mutase în casa aceea pentru că fusese convenabilă și sigură, nu pentru că le plăcea cum fusese amenajată.

Luă un scaun cu picioare fusiforme și încercă să se așeze fără să-și lase toată greutatea pe el. Așezându-se, îl salută pe Tohrment, care stătea de cealaltă parte

a camerei, pe o canapea acoperită cu mătase. Vampirul ocupa mare parte din canapea, trupul lui mare revărsându-se peste pernele azurii. Părul lui negru, tuns militărește și umerii lați îl făceau să pară un dur, dar privirea lui de un albastru marin spunea altceva.

Sub aspectul dur de războinic, Tohr chiar era un tip de treabă. Și surprinzător de empatic, având în vedere că își ducea existența omorând strigoi. Era liderul oficial al Frăției de când Wrath urcase pe tron în urmă cu două luni și singurul care nu trăia acolo. Wellsie, *shellanul* lui Tohr, era însărcinată cu primul lor copil și nu avea de gând să se mute cu o adunătură de celibatari. Și cine o putea învinui?

– Presupun că tu și băieții v-ați distrat în drum spre casă, îi zise Tohr lui Vishous.

– Mda, Rhage și-a pierdut controlul, răspunse V, turnându-și un pahar de votcă din bar.

Intră și Phury, salutându-i. Butch îl plăcea mult, deși nu aveau prea multe în comun. Ei bine, în afară de fetișul lor pentru haine, deși chiar și în acea privință erau diferiți. Hainele obișnuite ale lui Butch erau ca o spoială proaspătă pe o casă ieftină. Stilul și eleganța masculină ale lui Phury erau înnăscute. Era letal, fără îndoială, dar avea un aer de metrosexual.

Impresia de gentleman rafinat nu era lăsată doar de stilul său vestimentar, precum puloverul din cașmir negru și pantalonii din stofă fină pe care le purta acum. Avea și cel mai uimitor păr pe care îl văzuse Butch vreodată. Buclele lungi, dese, blonde, roșcate și șatene erau scandalos de frumoase chiar și pentru o femeie. Iar ochii lui de un galben bizar, care în soare aveau o strălucire aurie, întregeau tabloul.

Era un mister de ce era celibatar.

Phury merse și el la bar și-și turnă un pahar cu vin, șchiopătatul lui abia fiind perceptibil. Butch auzise că gamba tipului fusese pierdută undeva într-o bătălie.

Acum avea un picior artificial care, evident, nu-l împiedica deloc pe câmpul de luptă.

Butch aruncă o privire când mai intră cineva în încăpere.

Din păcate, geamănul lui Phury decisese să-și facă apariția la timp, dar cel puțin Zsadist merse în colțul îndepărtat și rămase acolo, departe de ceilalți. Lui Butch îi convenea, deoarece individul îl făcea să se înfioare.

Chipul cicatrizat al lui Z și ochii sclipitori erau numai vârful aisbergului în ceea ce privea ciudățenia lui. Părul tuns periuță, tatuajele din jurul gâtului și al încheieturilor, precum și piercingurile erau un pachet complet de amenințare și emana o ură intensă, ce întărea impresia pe care o lăsa. În jargonul polițienesc, era o amenințare la puterea a treia. Rece ca piatra. Rău ca un șarpe. Și al dracului de imprevizibil.

Se părea că Zsadist fusese răpit de la familia lui în copilărie și vândut într-un fel de sclavie. Suta de ani pe care o petrecuse în captivitate distrusese tot ce mai avea omenesc – hm, vampiresc – în el. Acum era doar o mare de emoții negative captive într-un corp distrus. Și, dacă știai ce era mai bine pentru tine, te dădeai din calea lui.

De pe hol se auzi sunetul pașilor grei. Frații făcură liniște și, o clipă mai târziu, Wrath apăru în pragul ușii.

Wrath era uriaș, cu părul negru, un coșmar în adevăratul sens al cuvântului. Purta tot timpul haine lungi, negre, din piele și era ultima persoană din lume cu care ai fi vrut să te pui.

Durul acela era și primul individ de pe lista lui Butch pe care se putea baza. Între el și Wrath se formase o conexiune în noaptea în care Wrath fusese împușcat, încercând să-și recupereze soția din mâinile *lesserilor*. Butch îl ajutase și așa se întâmplase totul. Erau apropiați acum.

Wrath intră în încăpere de parcă toată lumea era a lui. Avea un aer imperial, ceea ce avea sens, deoarece

asta era. Regele Orb. Ultimul vampir pur-sânge rămas pe planetă. Conducătorul rasei lui.

Wrath privi în direcția lui Butch.

– Ai avut grijă de Rhage în seara asta. Apreciez.

– El ar fi făcut același lucru pentru mine.

– Mda, așa este. Wrath se duse la birou și se așeză, încrucișându-și brațele la piept. Iată ce știm! Havers a primit în noaptea asta un caz de traumă. Un civil. Bătut măr, vag conștient. Înainte să moară, i-a spus lui Havers că a fost bătut de *lesseri*. Voiau să afle despre Frăție, unde locuim, ce știa despre noi.

– Încă unul, bombăni Tohr.

– Mda. Cred că vedem o schimbare în strategia Lessening Society. Bărbatul a descris un loc amenajat special pentru interogatorii dure. Din păcate, a murit înainte să poată spune locația. Wrath îl țintui pe Vishous cu privirea. V, vreau să mergi la familia civilului și să spui că moartea lui va fi răzbunată. Phury, mergi la Havers și vorbește cu asistenta care a auzit cel mai mult din ce a spus bărbatul. Vezi dacă poți obține vreun indiciu despre locul unde l-au ținut și cum a evadat. Nu le voi permite nenorociților să se folosească de civilii mei ca momeală!

– Au grijă și de-ai lor! exclamă V. Am găsit un *lesser* atârnând de un copac în drum spre casă. Înconjurat de prietenii lui.

– Ce i-au făcut tipului?

Butch interveni:

– Multe. Nu mai respira. Îi elimină des pe ai lor?

– Nu, nu o fac.

– A dracului coincidență, nu crezi? Un civil scapă dintr-un fort de tortură în seara asta. Un *lesser* apare ca o perniță de ace.

– Sunt de acord, copoiule. Wrath se întoarse spre V. Ai obținut informații despre *lesserii* aceia? Sau i-a curățat Rhage pe toți?

V dădu din cap dezaprobator.

– Totul a fost exterminat.

– Nu chiar. Butch băgă mâna în buzunar și scoase portofelul pe care îl luase de la *lesserul* legat de copac. L-am luat de la cel împotriva căruia s-au răzvrătit. Scotoci și găsi permisul de conducere. Gary Essen. Hei, locuia în vechea mea clădire! Ia te uită, nu-ți cunoști niciodată vecinii!

– Voi cerceta apartamentul, zise Tohr.

Când Butch întinse portofelul, frații se ridicară, gata să plece.

Tohr vorbi înainte să plece ceilalți:

– Mai este ceva. Am primit un telefon în seara asta. O femeie civilă a găsit un tânăr pe cont propriu. Avea asupra lui numele Tehrror. I-am spus să-l aducă la centrul de pregătire mâine-seară.

– Interesant, zise Wrath.

– Nu vorbește, așa că va veni cu el un translator. Apropo, este om. Tohr zâmbi și puse portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor lui din piele. Nu vă faceți griji! Îi vom șterge memoria.

Când domnul X deschise ușa de la intrare a casei lui, starea de spirit nu i se îmbunătățise, din câte își dădea seama domnul O. Dar *lesserul* era ferm, neafectat. Umilința l-ar fi putut ajuta, dar orice formă de slăbiciune sau de supunere nu-i stătea în caracter. Încă.

Domnul X îi făcu subalternului său semn să intre.

– Știi ceva, această confesiune a eșecului nu mă ajută. Și ar fi trebuit să știu că nu mă pot baza pe tine. Vrei să-mi explici de ce ți-ai omorât detașamentul?

Domnul O se foi.

– Poftim?

– Nu încerca să ascunzi totul cu minciuni, este enervant! zise domnul X și închise ușa.

– Nu i-am ucis eu.

- Dar a făcut-o o creatură? Te rog, domnule O! Ai fi putut măcar să fii mai original. Chiar mai bine, să dai vina pe Frăţie. Ar fi fost mai plauzibil.

Domnul X se îndreptă spre camera principală a cabanei, păstrând o vreme tăcerea, pentru ca subalternul său să se sperie. Îşi verifică nepăsător calculatorul, apoi aruncă o privire în jur. Locul era rustic, mobila, puţină, iar cei 75 de acri care înconjurau locul erau un tampon bun. Toaleta nu funcţiona, dar cum *lesserii* nu mâncau, acel gen de facilitate nu era necesară. Duşul însă funcţiona bine.

Şi, până când aveau să se instaleze într-un alt centru de recrutare, această locaţie umilă era sediul.

- Ţi-am spus exact ce am văzut, zise domnul O, rupând tăcerea. De ce aş minţi?

- *De ce* nu este relevant pentru mine. Domnul X deschise relaxat uşa dormitorului. Balamalele scârţâiră. Ar trebui să ştii că am trimis un detaşament la locul faptei în timp ce tu veneai încoace. Mi-au spus că nu a rămas nimic din trupuri, aşa că presupun că i-ai înjunghiat, dezintegrându-i. Şi au confirmat că a fost o luptă pe cinste, cu mult sânge. Îmi imaginez cum s-a luptat detaşamentul cu tine. Probabil ai fost extraordinar dacă ai învins.

- Dacă i-am omorât astfel, de ce hainele mele sunt aproape curate?

- Te-ai schimbat înainte să vii aici. Nu eşti prost. Domnul X se aşeză în pragul uşii dormitorului. Deci iată cum stăm, domnule O. Eşti o pacoste, iar întrebarea pe care trebuie să mi-o pun este dacă meriţi să fii lăudat. Cei pe care i-ai omorât erau *lesseri* superiori. *Lesseri* cu experienţă. Nu ştiu cât timp...

- Nu i-am omorât...

Domnul X făcu doi paşi în faţă şi-l lovi pe domnul O în maxilar. Bărbatul căzu la podea.

Domnul X îi apăsă fața domnului O cu gheata, imobilizându-l.

– Încetează! Ai idee de cât timp voi avea nevoie pentru a instrui un *lesser* superior? Decenii, secole. Ai reușit să razi trei dintre ei într-o singură noapte. Ceea ce duce la un total de patru dacă îl luăm în calcul pe domnul M, pe care l-ai spintecat fără permisiunea mea. Apoi în seara asta i-ai eliminat și pe *lesserii* Beta.

Domnul O scuipa, țintuindu-l cu privirea de sub talpa Timberland. Domnul X se sprijini pe picior până când ochii i se deschiseră larg.

– Deci te mai întreb o dată, meriți? Ești numai de trei ani în Lessening Society. Ești puternic, eficient, dar te dovedești imposibil de controlat. Te-am alăturat superiorilor pentru că am bănuit că te vei alinia nivelului lor de excelență și te vei tempera. În schimb, i-ai omorât! Domnul X simți cum i se înfierbântă sângele și-și aminti că furia nu era potrivită pentru un lider. Dominarea calmă, calculată funcționa mai bine. Inspiră adânc înainte să vorbească iar: l-ai eliminat în noaptea asta pe unii dintre cei mai buni agenți ai noștri. Și asta se va opri! Chiar acum.

Domnul X ridică piciorul. Celălalt *lesser* se ridică imediat de pe jos.

Chiar când domnul O se pregătea să vorbească, un bâzâit ciudat, discordant se auzi în noapte. Privi în direcția din care venea sunetul.

Domnul X zâmbi.

– Acum, dacă nu te deranjează, intră dracului în dormitor!

Domnul O luă poziția de atac.

– Ce este asta?

– Este timpul pentru o mică modificare de comportament. Și o mică pedeapsă. Așa că intră în dormitor!

Sunetul devenise atât de puternic, încât acum era mai mult ca o vibrație a aerului decât ceva ce puteau percepe urechile.

Domnul O strigă:

– Ți-am spus adevărul!

– În dormitor! A trecut vremea discuțiilor. Domnul X privi peste umăr, în direcția zumzetului. Oh, pentru Dumnezeu!

Domnul X îngheță mușchii din trupul *lesserului* și îl cără în cealaltă cameră, aruncându-l pe pat.

Ușa de la intrare se deschise larg.

Ochii domnului O ieșiră din orbite când îl văzu pe Omega.

– Oh, Dumnezeule, nu!

Domnul X aranjă hainele bărbatului, netezindu-i jacheta și cămașa. Ca totul să arate bine, îi aranjă părul șaten și sărută fruntea domnului O, ca și cum ar fi fost un copil.

– Scuză-mă, șopti domnul X, vă voi lăsa singuri.

Domnul X ieși prin ușa din spate a cabanei. Când se urcă în mașină, începură țipetele.

capitolul 8

– Ah, Bella, cred că ne-a sosit șoferul. Mary lăsă draperia să cadă. Fie asta, fie un dictator din lumea a treia s-a pierdut prin Caldwell.

John se îndreptă spre fereastră.

– *Uau,* oftă el. *Ia uitați-vă la Mercedesul acesta! Geamurile acelea negre par antiglonț.*

Cei trei părăsiră casa Bellei și se îndreptară spre sedan. Un bărbat mic, în vârstă, îmbrăcat în uniformă neagră, coborî de pe locul șoferului și veni să-i salute. În totală neconcordanță, era vesel, numai zâmbete. Cu tenul ridat, cu lobii urechilor lungi și cu fălcile acelea,

parcă se topea, deși fericirea lui radiantă sugera că starea de dezintegrare era una plăcută.

- Sunt Fritz, spuse el, făcând o reverență. Vă rog, permiteți-mi să vă conduc!

Deschise ușa din spate, iar Bella urcă prima. Urmă John și, după ce se așeză Mary, Fritz închise portiera. O secundă mai târziu, erau deja pe șosea.

În timp ce Mercedesul înainta, Mary încerca să vadă unde mergeau, numai că ferestrele erau prea întunecate. Presupunea că se îndreptau spre nord, dar cine știa?

- Unde este acest loc, Bella? întrebă ea.

- Nu este departe.

Femeia nu părea foarte sigură pe ea. De fapt, fusese tensionată încă de când apăruseră Mary și John.

- Știi unde mergem?

- Oh, sigur! Femeia zâmbi și îl privi pe John. Mergem să ne întâlnim cu cei mai buni bărbați pe care îi vei întâlni vreodată.

Instinctele lui Mary se activară, trimițând tot felul de semnale de atenționare. Dumnezeule, își dorea să fi luat mașina ei!

Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul se opri. Înaintă puțin. Iar se opri. Asta se repetă la intervale regulate de câteva ori. Apoi Fritz coborî geamul și sună la interfon. Înaintară câte puțin, apoi se opriră. Motorul se opri.

Mary se întinse spre portieră. Era încuiată.

„Cele mai căutate persoane din America vom fi noi", se gândi ea. Își putea imagina fotografiile lor la televizor, victimele unei crime violente.

Șoferul le descuie imediat, cu același zâmbet pe chip.

- Vreți să mă urmați?

Când coborî, Mary aruncă o privire în jur. Erau într-un fel de parcare subterană, dar nu mai erau alte mașini. Erau numai două autobuze mici, precum cele pe care le iei în drum spre aeroport.

Rămaseră aproape de Fritz și trecură de niște uși groase din metal care se deschiseră într-un labirint cu lumini fluorescente. Slavă Domnului că individul părea că știe unde mergea! Erau coridoare în toate direcțiile fără un plan rațional, ca și cum cineva îl proiectase pentru ca oamenii să se rătăcească și să-i țină la distanță.

Însă cineva avea să știe mereu unde ești, se gândi ea. La fiecare nouă metri erau capsule instalate în tavan. Le mai văzuse în malluri și în spitale. Camere de supraveghere.

În cele din urmă, pătrunseră într-o încăpere mică, în care erau două oglinzi, o masă din metal și cinci scaune tot din metal. În colțul din fața ușii se afla instalată o cameră. Era exact ca o sală de interogatoriu a poliției sau așa cum ar fi trebuit să fie, dacă te luai după decorul din *NYPD Blue*.

– Nu va trebui să așteptați mult, zise Fritz, făcând o reverență și ieșind.

Ușa se închise singură. Mary se apropie și încercă să o deschidă, surprinsă că se deschidea cu ușurință. Se gândi din nou că, oricine era la conducere acolo, evident nu trebuia să-și facă griji că i se rătăceau oaspeții.

Privi spre Bella.

– Vrei să-mi spui ce este acest loc?

– Este un centru.

– Un centru.

– Știi tu, pentru antrenament.

– *Da, dar ce fel de antrenament?*

– Indivizii ăștia ai tăi au legături cu guvernul?

– Oh, nu! Nu.

John oftă.

– *Nu arată ca o academie de arte marțiale.*

„Mda, fără glumă!"

– Ce a zis? întrebă Bella.

– Este la fel de curios ca mine.

Mary se întoarse spre ușă, o deschise și scoase capul pe culoar. Când auzi un sunet ritmic, ieși din cameră, dar nu se îndepărtă.

Pași. Nu, un foșnet. „Ce naiba..."

Un bărbat înalt, blond, îmbrăcat într-o cămașă neagră mulată și pantaloni din piele apăru de după colț. Era instabil, în picioarele goale, cu o mână sprijinită de perete și cu privirea concentrată. Părea a privi cu atenție podeaua, ca și cum se baza pe instinct pentru a se echilibra.

Părea beat sau poate bolnav, dar... Cerule, era frumos! De fapt, chipul lui era atât de fermecător, încât ea trebui să clipească de câteva ori. Un maxilar perfect pătrat. Buze pline. Obraji bine definiți. Frunte lată. Păr des și ondulat, mai deschis în față, mai închis în spate, unde era tuns mai scurt.

Iar trupul lui era la fel de spectaculos precum chipul. Osos. Musculos. Nu era gras. Pielea lui era aurie chiar și în lumina fluorescentă.

Dintr-odată, el o privi. Ochii lui erau de un albastru electric, atât de deschiși la culoare, atât de vii, încât erau aproape ca neonul. Și o priveau fix.

Îl privea și Mary și se gândea că lipsa unei reacții din partea lui nu era o surpriză. Bărbații ca el nu observau femeile ca ea. Era ceva natural.

Ar fi trebuit să intre în încăpere. Nu avea sens să-l privească trecând pe lângă ea fără să o observe. Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât mai fermecată devenea ea.

Dumnezeule, era de-a dreptul... minunat!

Rhage se simțea ca dracu' venind pe culoar. De fiecare dată când ieșea bestia din el, vederea lui lua o mică vacanță, iar ochii aveau nevoie de timp pentru a-și face din nou treaba. Nici trupul lui nu voia să coopereze, picioarele și mâinile atârnând ca niște greutăți de trunchi, nu neapărat inutile, dar aproape inutile.

Şi încă avea probleme cu stomacul. Numai gândul la mâncare îl îngreţoşa.

Dar se săturase să stea în camera lui. Douăsprezece ore petrecute întins pe spate erau suficient de mult timp pierdut. Era hotărât să meargă la sala de gimnastică a centrului de pregătire, să se urce pe o bicicletă şi să se relaxeze puţin.

Se opri, încordându-se. Nu putea vedea prea mult, dar ştia că nu era singur pe culoar. Orice era, stătea aproape de el, în stânga lui. Şi era un străin.

Se întoarse şi împinse silueta, luând-o de gât şi lipindu-i trupul de peretele opus. Îşi dădu seama târziu că era o femeie, iar geamătul ascuţit îl făcu să se ruşineze. Slăbi repede strânsoarea, dar nu-i dădu drumul.

Gâtul subţire de sub palma lui era cald, moale. Pulsul era frenetic, sângele alergându-i prin vene. Se aplecă şi adulmecă. Dar se trase înapoi.

Dumnezeule, era om! Şi era bolnavă, probabil muribundă.

– Cine eşti? întrebă el. Cum ai intrat aici?

Nu primi nici un răspuns în afară de o respiraţie grea. Era îngrozită, el îi simţea mirosul fricii ca pe fumul de lemne.

El îşi domoli vocea.

– Nu-ţi voi face rău. Dar locul tău nu este aici şi vreau să ştiu cine eşti.

Gâtul ei se mişcă sub mâna lui, ca şi cum ar fi înghiţit.

– Numele meu... Numele meu este Mary. Sunt aici cu un prieten.

Rhage nu mai respiră. Inima lui se opri, apoi începu să bată lent.

– Repetă, şopti el.

– Numele meu este Mary Luce. Sunt prietenă cu Bella... Am venit aici cu un băiat, John Matthew. Am fost invitaţi.

Rhage tremura, un val de transpirație acoperindu-i pielea. Ritmul muzical al vocii ei, ritmul discursului ei, sunetul cuvintelor ei se răspândiră prin el, calmându-l, consolându-l. Înlănțuindu-l într-un mod plăcut.

El închise ochii.

– Mai spune ceva!

– Ce? întrebă ea uluită.

– Vorbește! Vorbește-mi! Vreau să-ți aud iar vocea.

Ea rămase tăcută, iar el era pe cale să-i ceară din nou să vorbească atunci când ea spuse:

– Nu arăți bine. Ai nevoie de un doctor?

El se trezi legănându-se. Cuvintele nu contau. Era sunetul ei: jos, blând, ca o mângâiere delicată în urechile lui. Se simțea mângâiat pe sub piele.

– Mai mult, zise el, mișcându-și palma în partea din față a gâtului pentru a-i simți mai bine vibrațiile gâtului.

– Vrei să... Vrei să-mi dai drumul, te rog?

– Nu. El ridică și cealaltă mână. Ea purta un fel de pulover, iar el îndepărtă gulerul, așezându-și mâna pe umărul ei pentru ca ea să nu poată pleca. Vorbește!

Ea începu să se zbată.

– Mă împingi!

– Știu. *Vorbește!*

– Oh, pentru Dumnezeu, ce vrei să spun?

Chiar și exasperată, vocea ei era minunată.

– Orice.

– Bine. Dă-ți mâna la o parte de pe gâtul meu sau te voi lovi unde te doare mai tare.

El râse. Apoi își lipi partea de jos a trupului de ea, imobilizând-o cu coapsele și șoldurile. Ea înlemni, dar el reuși să o simtă complet. Era bine făcută, dar nu avea nici o îndoială că era femeie. Sânii ei îi atinseră pieptul, coapsele ei se lipiră de ale lui, iar abdomenul ei era moale.

– Vorbește, îi spuse el la ureche.

Dumnezeule, mirosea bine! Curată. Proaspătă. A lămâie!

Când ea îl împinse, el se sprijini cu toată greutatea de ea. Respirația ei se acceleră.

– Te rog, șopti el!

Pieptul ei se mișca lipit de al lui ca și cum inhala.

– Eu... nu am nimic să-ți spun. Numai dă-te la o parte!

El zâmbi, având grijă să-și țină gura închisă. Nu avea sens să-i arate colții, mai ales dacă ea nu știa cine era.

– Atunci spune asta!

– Ce?

– Nimic. Spune *nimic*. Din nou, și din nou, și din nou. *Fă-o!*

Ea se înfioră, mirosul fricii fiind înlocuit de un miros înțepător, ca menta proaspătă din grădină. Acum era enervată.

– *Spune-o!* îi ordonă el, având nevoie să simtă mai mult din ce îi făcea ea.

– *Fie!* Nimic. Nimic. Dintr-odată ea râse, sunetul acela lovindu-l pe șira spinării, arzându-l. Nimic. Nimic. Ni-mic! Ni-mic! Niiimic! Gata, este suficient? Mă lași să plec?

– Nu!

Ea se zbătu, creând o frecare delicioasă a trupurilor lor. Iar el știu exact momentul în care anxietatea și iritarea ei se transformară în ceva fierbinte. Îi mirosi excitarea, o dulceață încântătoare în aer, iar trupul lui răspunse chemării ei.

Se întări ca un diamant.

– Vorbește-mi, Mary!

Își mișcă șoldurile într-un cerc lent lipit de ea, frecându-și sexul erect de pântecul ei, accentuând dorința lui și ardoarea ei.

După o clipă, tensiunea se risipi, ea înmuindu-se, lipită de mușchii și de penisul lui. Mâinile i se relaxară pe talia lui. Apoi alunecară ușor pe spatele lui, ca și cum nu era sigură de ce îi răspundea așa cum o făcea.

El se arcui lipit de ea, pentru a-i arăta că îi plăcea, încurajând-o să-l atingă mai mult. Când palmele ei urcară pe coloană, el gemu încet și își lăsă capul în jos, astfel încât urechea lui să fie aproape de gura ei. Voia să-i dea alt cuvânt de rostit, ceva precum *delicios*, *șoaptă* sau *căpșună*.

La dracu', cel mai lung cuvânt ar fi fost perfect!

Efectul pe care ea îl avea asupra lui era ca un drog, o combinație tentantă de nevoie sexuală și relaxare profundă. Ca și cum avea un orgasm și cădea într-un somn liniștit în același timp. Nu se asemăna cu nimic din ceea ce simțise până atunci.

Își lăsă capul pe spate, gândindu-se la ceea ce îi spusese Vishous.

– Ești virgină? întrebă Rhage.

Încordarea din trup reveni, precum cimentul care se întărea. Îl lovi tare, îndepărtându-l un centimetru.

– *Poftim?* Ce fel de întrebare este asta?

Anxietatea îl făcu să-și încordeze mâna pe umărul ei.

– Ai fost vreodată cu vreun bărbat? *Răspunde la întrebare!*

Vocea ei caldă deveni ascuțită, înfricoșată.

– Da. Da, am avut un... iubit.

Dezamăgirea îl făcu să-și slăbească strânsoarea. Însă ușurarea reveni.

Având în vedere toate cele întâmplate, nu era sigur că avea nevoie să-și întâlnească destinul în aceste zece minute.

În plus, chiar dacă ea nu era destinul lui, această femeie era extraordinară... Era ceva special.

Ceva ce trebuia să aibă.

Mary inspiră adânc când strânsoarea se mai slăbi.

„Ai grijă ce îți dorești!", se gândi Mary, amintindu-și cât de mult își dorise ca un bărbat să fie captivat de ea.

Dumnezeule, această experiență nu era deloc așa cum se așteptase! Era copleșită pe deplin. De trupul

bărbatului lipit de ea. De promisiunea sexuală emanată de el. De puterea letală pe care o putea exercita dacă decidea să o strângă iar de gât.

– Spune-mi unde locuiești, zise bărbatul.

Când ea nu răspunse, el își ondulă șoldurile, bărbăția întărită mișcându-se circular, apăsându-i abdomenul.

Mary închise ochii. Încercă să nu-și imagineze cum s-ar fi simțit dacă ar fi penetrat-o în timp ce făcea asta.

El lăsă capul în jos, iar buzele lui îi atinseră gâtul. I-l sărutau.

– Unde locuiești?

Ea simți o atingere delicată, umedă. Dumnezeule, limba lui! Pe gâtul ei.

– În cele din urmă, îmi vei spune, șopti el. Dar nu te grăbi! Acum nici eu nu mă grăbesc.

Șoldurile lui se îndepărtară o clipă, întorcându-se când coapsele lui se împinseră între picioarele ei, atingându-i zona intimă. Mâna care se afla la baza gâtului ei alunecă spre stern, oprindu-se între sânii ei.

– Inima îți bate tare, Mary.

– P-pentru că sunt îngrozită.

– Nu simți numai frică. Ce-ar fi să verifici ce fac mâinile tale?

La naiba! Erau lipite de bicepșii lui. Îi strângeau, trăgându-l mai aproape. Unghiile ei erau înfipte în pielea lui.

Când îi dădu drumul, el se încruntă.

– Îmi place senzația. Nu te opri!

Ușa se deschise în spatele lor.

– Mary? Ești bi... Oh, Dumnezeule! Bella rămase fără cuvinte.

Mary se adună, în timp ce bărbatul se întoarse, privind-o pe Bella. Miji ochii, o privi din cap până în picioare, apoi se întoarse spre Mary.

– Prietena ta este îngrijorată din cauza ta, zise el cu blândețe. Poți să-i spui că nu ar trebui.

Mary încercă să se elibereze, dar nu fu surprinsă când el îi controlă mișcările tremurânde cu ușurință.

– Am o idee, bolborosi ea. Ce-ar fi să-mi dai drumul? Astfel nu va trebui să o liniștesc deloc.

O voce aspră se auzi pe hol.

– Rhage, femeia aceea nu a fost adusă aici pentru plăcerea ta, iar aici nu suntem la One Eye, frățioare! Nu este permis sexul pe hol.

Mary încercă să privească în acea direcție, dar mâna dintre sânii ei urcă iar spre gâtul ei, ridicându-i bărbia și oprind-o. Ochii lui azurii îi fixau pe ai ei.

– Îi voi ignora pe amândoi. Dacă vei face și tu asta, îi vom putea face să dispară.

– Rhage, dă-i drumul!

Urmă un val de cuvinte aspre, într-o limbă pe care ea nu o înțelegea.

Cât timp continuă tirada, privirea strălucitoare a blondului rămase ațintită asupra ei, degetul lui mare mângâindu-i bărbia. Era lent, afectuos, dar când îi răspunse celuilalt bărbat, vocea lui deveni aspră și agresivă, la fel de puternică precum trupul lui. Urmă altă serie de vorbe, de data aceasta mai puțin combative. Ca și cum celălalt bărbat încerca să-i bage mințile în cap.

Brusc, blondul îi dădu drumul și se îndepărtă. Absența trupului său cald, puternic fu un șoc ciudat.

– Ne mai vedem, Mary!

Îi mângâie obrazul cu degetul, apoi se întoarse cu spatele la ea.

Simțindu-și genunchii slăbiți, ea se sprijini de perete când el se îndepărtă, echilibrându-se în timp ce se sprijinea cu brațul de celălalt perete.

– Unde este băiatul? întrebă celălalt bărbat.

Mary privi în stânga ei. Tipul era masiv și îmbrăcat în piele neagră, cu o tunsoare militărească și niște ochi de un albastru marin ageri.

Un soldat, se gândi ea, pus cumva la încercare de el.

– Băiatul? insistă el.

– John este aici, răspunse Bella.

– Atunci să începem!

Bărbatul deschise ușa și se sprijini de ea, așa că Bella trebui să se strecoare pe lângă el. Nu le acordă atenție când trecură, dar, în schimb, se holbă la John. John îl privea și el, mijind ochii, ca și cum ar fi încercat să-l recunoască pe soldat.

Când se așezară toți la masă, bărbatul se întoarse spre Bella.

– Tu ești cea care a sunat.

– Da. Iar ea este Mary Luce. Și John. John Matthew.

– Sunt Tohrment. Se concentră iar asupra lui John. Ce mai faci, fiule?

John oftă, iar Mary trebui să-și dreagă vocea pentru a traduce.

– A zis: Bine, domnule. Și dumneavoastră?

– Sunt bine. Bărbatul zâmbi vag și apoi privi spre Bella. Vreau să aștepți pe hol. Voi vorbi cu tine după ce termin de discutat cu el.

Bella ezită.

– Nu este o rugăminte, spuse el, ridicând vocea.

După ce plecă Bella, tipul își întoarse scaunul spre John, se lăsă pe spate și își întinse picioarele.

– Deci spune-mi, fiule, unde ai crescut?

John gesticulă, iar Mary spuse:

– Aici, în oraș. Prima dată la un orfelinat, apoi la câteva familii în plasament.

– Știi ceva despre mama sau tatăl tău?

John dădu din cap dezaprobator.

– Bella mi-a spus că ai o brățară cu un model pe ea. Vrei să mi-o arăți?

John își ridică mâneca și întinse mâna. Mâna bărbatului cuprinse încheietura băiatului.

– Este foarte frumoasă, fiule. Tu ai făcut-o?

John încuviință.

– Și cum ți-a venit ideea desenului?

John se trase din strânsoarea soldatului și începu să gesticuleze. Când se opri, Mary zise:

– A visat modelul.

– Da? Te deranjează dacă te întreb ce visezi? Bărbatul reveni la poziția lui obișnuită pe scaun, dar ochii lui erau atenți.

„Antrenament de arte marțiale pe dracu'!", se gândi Mary. Nu era vorba despre niște lecții de karate. Acesta era un interogatoriu.

Când John ezită, ea vru să-l ia pe băiat și să iasă, dar avea senzația că băiatul urma să se împotrivească. Era complet absorbit de bărbat, emoționat și concentrat.

– Este în regulă, fiule. Orice ar fi, este în regulă.

John ridică mâinile, iar Mary vorbi în timp ce el gesticula.

– Hm... Se află într-un loc întunecos. Îngenuncheat în fața unui altar. În spatele lui, vede ceva scris pe zid, sute de rânduri în piatră neagră... John așteaptă, mai încet! Nu pot traduce când vorbești atât de repede. Mary se concentră asupra mâinilor băiatului. Spune că în vis se tot întoarce și atinge acea bucată inscripționată care seamănă cu asta.

Bărbatul se încruntă.

Când John privi în pământ, ca și cum ar fi fost rușinat, soldatul spuse:

– Nu-ți face griji, fiule, este în regulă. Îți mai vine în minte ceva ce pare ciudat? Lucruri care poate te-ar face diferit de alte persoane?

Mary se foi în scaun, incomodată de felul în care decurgeau lucrurile. John sigur avea să răspundă tuturor întrebărilor pe care bărbatul urma să i le adreseze, dar, pentru Dumnezeu, ei nici nu știau cine era acesta! Iar Bella, deși făcuse prezentările, se simțise în mod evident în plus.

Mary ridică mâinile, pregătită să îi transmită un avertisment lui John, când băiatul își descheie cămașa. Deschise o parte, arătând o cicatrice circulară deasupra pectoralului stâng.

Bărbatul se aplecă în față, analiză semnul, apoi se lăsă pe spate.

– De unde o ai?

Mâinile băiatului gesticulau în fața lui.

– Zice că s-a născut cu ea.

– Altceva? întrebă bărbatul.

John privi spre Mary. Inspiră adânc și oftă.

– *Visez sânge. Colți. Mușcături.*

Mary simți cum i se fac ochii mari, dar se controlă.

John o privi anxios.

– *Nu-ți face griji, Mary! Nu sunt vreun psihopat. Am fost îngrozit când au apărut prima dată aceste vise, dar știi că nu pot să-mi controlez creierul când apar.*

– Mda, știu, zise ea, întinzându-se spre el și strângându-l de mână.

– Ce a zis? întrebă bărbatul.

– Ultima parte îmi era adresată mie.

Trase aer în piept. Apoi continuă să traducă.

capitolul 9

Bella se sprijini de peretele culoarului și începu să-și împletească părul, ceva ce făcea când era nervoasă.

Auzise că membrii Frăției erau o specie cumva diferită, dar nu crezuse niciodată că era adevărat. Până acum. Acei doi bărbați nu erau numai colosali din punct de vedere fizic, ci emanau dominare și agresivitate. La dracu', îi făceau fratele să pară un amator, iar Rehvenge era cel mai dur tip pe care îl știa!

Dumnezeule mare, de ce îi adusese pe Mary și pe John acolo? Era mai puțin îngrijorată în privința băiatului, dar Mary? Modul în care războinicul blond se comportase în preajma ei era înnebunitor. Ai fi

putut fierbe un ocean cu pofta pe care o emanase, iar membrii Frăției Pumnalului Negru nu erau obișnuiți să fie refuzați. Din câte auzise, când își doreau o femeie, o aveau.

Din fericire, nu auzise de violuri și, având în vedere la ce asistase, nici nu trebuiau să o facă. Trupurile acelor războinici erau făcute pentru sex. Ar fi fost o experiență extraordinară să se împerecheze cu unul dintre ei, să fie posedată de toată forța aceea.

Deși Mary, ca om, poate că nu ar fi simțit același lucru.

Bella privi pe culoar neliniștită, tensionată. Nu era nimeni prin preajmă și, dacă mai trebuia să rămână nemișcată mult timp, se putea trezi cu capul plin de codițe afro. Clătină din cap, alese o direcție la întâmplare și începu să hoinărească. Când auzi o bătaie ritmică în depărtare, urmă sunetul spre o pereche de uși metalice. Deschise una și intră.

Sala de gimnastică avea suprafața unui teren de baschet profesional, podeaua de lemn fiind bine lustruită cu lac. Saltele de un albastru-deschis erau așezate din loc în loc și lumini fluorescente atârnau din tavanul înalt. În stânga se aflau bănci, iar deasupra atârnau niște saci de box.

Un bărbat încântător lovea cu putere într-unul, cu spatele la ea. Mișcându-se cu ușurința unei brize, dădea pumn după pumn, retrăgându-se, lovind, împingând sacul greu cu forța lui, astfel încât atârna în unghi.

Nu-i putea vedea fața, dar trebuia să fie atrăgător. Părul lui aproape ras era castaniu și purta o helancă neagră, pe corp și o pereche de pantaloni largi, negri, din nailon. Pe spatele lui lat era prinsă, în formă de cruce, o teacă.

Ușa se închise în spatele ei.

Cu o mișcare rapidă a mâinii, bărbatul scoase un pumnal cu lama neagră și îl înfipse în sac. Îl despică,

din acesta curgând pe saltea nisip și umplutură. Apoi se întoarse.

Bella își puse mâna la gură. Chipul îi era cicatrizat, ca și cum cineva încercase să i-l taie în două cu un cuțit. Linia groasă începea de la frunte și cobora pe podul nasului, arcuindu-se pe obraz. Se oprea la gură, distorsionându-i buza superioară.

Niște ochi mijiți, negri și reci ca noaptea o priviră, apoi se deschiseră larg, lent. Părea confuz, trupul lui mare rămânând nemișcat, în ciuda respirației grele.

Bărbatul o voia, se gândi ea. Și nu știa ce să facă în sensul acesta.

Brusc, presupunerile și confuzia ciudată dispărură. Acestea fură înlocuite de o furie glacială care o îngrozi. Fără să-și ia ochii de la el, se dădu în spate spre ușă și se lovi de bara de exerciții. Când văzu că nu ajunsese nicăieri, avu sentimentul că el o ține captivă.

Bărbatul o văzu împiedicându-se o clipă și apoi veni după ea. Trecând peste saltele, aruncă pumnalul în aer și-l prinse de mâner. Continuă să se joace cu el.

– Nu știu ce faci aici, zise el cu o voce groasă. În afară de faptul că-mi strici exercițiul.

În timp ce ochii aceia îi analizară chipul și trupul, ostilitatea lui era palpabilă, dar emana, de asemenea, căldură, un fel de amenințare sexuală de care chiar nu ar fi trebuit să fie captivată.

– Îmi pare rău! Nu am știut...

– Ce nu ai știut, femeie?

Dumnezeule, era atât de aproape acum! Era mult mai mare decât ea.

Ea se lipi de ușă.

– Îmi pare rău...

Bărbatul își sprijini mâinile de ușa metalică, de o parte și de alta a capului ei. Ea privi cuțitul pe care el îl ținea în mână, dar apoi uită complet de armă când el se aplecă spre ea. Se opri chiar înainte ca trupurile lor să se atingă.

Bella inhală, mirosindu-l. Parfumul lui se simțea mai degrabă ca focul, fără să semene cu nimic din ce cunoștea ea. Iar ea îi răspunse aprinzându-se, dorindu-l.

– Îți pare rău, zise el, aplecându-și capul într-o parte și concentrându-se asupra gâtului ei. Când zâmbi, colții lui apărură lungi și foarte albi. Mda, pun pariu că îți pare!

– Îmi pare foarte rău!

– Dovedește-o!

– Cum? spuse ea gâtuit.

– Stai în mâini și în genunchi. De acolo mă ocup eu.

O ușă din partea cealaltă a sălii de gimnastică se deschise.

– Oh, Doamne... Dă-i drumul! Încă un bărbat, de data aceasta cu părul lung, traversă în fugă sala. Ia-ți mâinile de pe ea, Z! Acum!

Bărbatul cu cicatrice se aplecă spre ea, apropiindu-și gura deformată de urechea ei. Ceva îi apăsa pe stern, pe inimă. Vârful degetului său.

– Ai fost salvată, femeie!

O ocoli și ieși pe ușa pe care apăruse celălalt bărbat.

– Ești bine?

Bella privi sacul de box distrus. Nu părea să poată respira, deși nu știa dacă era din cauza fricii sau a unei tensiuni sexuale. Probabil o combinație.

– Da, cred că da. Cine era?

Bărbatul deschise ușa și o duse în camera de interogatoriu fără să-i răspundă la întrebare.

– Fă-ți o favoare și stai aici, bine?

„Bun sfat“, se gândi ea, fiind lăsată singură.

capitolul 10

Rhage se trezi tresărind. Uitându-se la ceasul de pe noptieră, fu uluit să vadă că ochii lui puteau focaliza și citi ora. Apoi se enervă când văzu cât era ceasul.

Unde dracului era Tohr? Îi promisese că avea să sune imediat ce termina cu femeia, dar asta fusese acum vreo șase ore.

Rhage luă telefonul și-l sună pe Tohr. Când intră căsuța vocală, înjură și închise.

Dându-se jos din pat, se întinse cu grijă. Era încordat și-l durea stomacul, dar se putea mișca mult mai bine. Un duș rapid și niște haine curate îl făcură să se simtă bine în pielea lui, apoi se îndreptă spre biroul lui Wrath. Zorii aveau să se ivească în curând și, dacă Tohr nu răspundea la telefon, probabil îi făcea un serviciu regelui înainte să meargă acasă.

Ușa dublă a încăperii se deschise și, ce să vezi, Tohrment stătea îmbrăcat în costum pe covorul Aubusson, plimbându-se în timp ce discuta cu Wrath.

– Fix pe tine te căutam, zise Rhage.

Tohr își îndreptă privirea spre el.

– Urma să vin în camera ta după aceea.

– Cum să nu! Care-i treaba, Wrath?

Regele Orb zâmbi.

– Mă bucur să văd că ești iar gata de luptă, Hollywood.

– Oh, sunt gata, sunt bine! Rhage privi spre Tohr. Ai ceva să-mi spui?

– Nu chiar.

– Zici că nu știi unde locuiește?

– Nu știu dacă trebuie să mergi să o vezi, ce zici de asta?

Wrath se lăsă pe spătarul scaunului, sprijinindu-și picioarele pe birou. Bocancii lui enormi făceau obiectul delicat să arate ca un taburet.

El zâmbi.

– Unul dintre voi vrea să mă pună la curent?

– Treburi personale, mormăi Rhage. Nimic special.

– Pe dracu'! Tohr se întoarse spre Wrath. Băiatul nostru pare să vrea să o cunoască mai bine pe translatoarea tânărului.

Wrath dădu din cap dezaprobator.

– Oh, nu, nu vrei asta, Hollywood! Concentrează-te asupra altei femei! Dumnezeu știe că sunt o mulțime pentru tine. El încuviință spre Tohr. Cum spuneam, nu am nimic împotrivă ca băiatul să se alăture primei grupe de cursanți, cu condiția să îi verifici istoricul. Și femeia aceea trebuie verificată. Dacă băiatul dispare brusc, nu vreau ca ea să ne dea bătăi de cap.

– Mă ocup eu de ea, zise Rhage. Când amândoi își întoarseră privirea spre el, ridică din umeri. Fie mă lăsați, fie îl voi urmări pe cel care o va face. Într-un fel sau altul, o voi găsi pe acea femeie.

Fruntea lui Tohr se încreți.

– Frate, vrei să renunți? Presupunând că băiatul vine aici, există deja o conexiune prea strânsă cu acea femeie. Las-o baltă!

– Îmi pare rău. O vreau.

– Dumnezeule! Tu chiar poți fi o pacoste, știi asta? Nu-ți controlezi impulsurile și în plus ești încăpățânat. O combinație pe cinste!

– Uite ce e, într-un fel sau altul o voi avea. Acum, în timp ce fac asta, vreți să o și verific sau nu?

Când Tohr își frecă ochii, iar Wrath înjură, Rhage știu că învinsese.

– Fie, bombăni Tohr. Află-i istoricul și legătura cu băiatul, apoi fă ce vrei cu ea. Dar la sfârșit îi ștergi memoria și nu o mai revezi. M-ai înțeles? Când termini, te ștergi din amintirile ei și *nu* o mai revezi.

– S-a făcut!

Tohr deschise telefonul și tastă.

– Îți trimit un mesaj cu numărul de telefon al femeii.

– Și al prietenei ei.

– O vrei și pe ea?

– Dă-mi-l, Tohr!

Bella se băga în pat, când sună telefonul. Răspunse, sperând să nu fie fratele ei. Ura când el o verifica pentru a se asigura că era acasă când se iveau zorii. Ca și cum putea fi afară, culcându-se cu bărbați sau făcând altceva.

– Alo? zise ea.

– O vei suna pe Mary și-i vei spune să se întâlnească diseară la cină cu mine.

Bella se ridică. „Războinicul blond."

– Ai auzit ce am zis?

– Da... Dar ce vrei de la ea? întrebă ea, ca și cum nu știa deja.

– Sun-o acum! Spune-i că sunt un prieten de-ai tăi și că se va simți bine. Va fi mai bine așa.

– Mai bine decât ce?

– Decât să intru eu în casa ei să o iau. Ceea ce voi face dacă va fi nevoie.

Bella închise ochii și o văzu pe Mary lipită de perete, țintuită de acel bărbat. Venea după ea pentru un singur motiv: să elibereze toată dorința de sex din trupul lui. Să se elibereze cu ajutorul ei.

– Oh, Dumnezeule, te rog, nu-i face rău! Nu este de-ai noștri. Și este bolnavă.

– Știu. Nu îi voi face rău.

Bella își sprijini capul în mână, întrebându-se cum se putea ca un bărbat atât de dur ca el să știe ce însemna durerea.

– Războinicule, ea nu știe despre existența rasei noastre. Este... Te implor, nu...

– Nu-și va aminti de mine după ce voi termina.

Ca și cum asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai puțin groaznic? Oricum ar fi fost, se simțea de parcă o servea pe Mary pe farfurie.

– Nu mă poți opri, femeie! Dar poți să faci să-i fie mai ușor prietenei tale. Gândește-te! Se va simți mai în siguranță dacă mă va întâlni într-un loc public. Nu va ști ce sunt. Va fi cât se poate de normal pentru ea.

Bella ura să fie forțată, ura să simtă că trăda prietenia ei cu Mary.

– Îmi doresc să nu o fi adus deloc, șopti ea.

– Eu, nu. Urmă un moment de tăcere. Are... un aer neobișnuit.

– Dacă te refuză?

– Nu o va face.

– Dar dacă o face?

– Este alegerea ei. Nu va fi obligată. Jur!

Bella își lăsă mâna să-i alunece pe gât, jucându-se cu lănțișorul Diamonds by the Yard pe care îl purta mereu.

– Unde? întrebă ea descurajată. Unde să te întâlnească?

– Unde merg oamenii la întâlnire?

De unde dracului să știe ea? Numai că atunci își aminti că Mary spusese ceva despre o colegă de-ale ei care se întâlnise cu un bărbat... Cum se numea locul?

– TGI Friday's, zise ea. Este unul în Lucas Square.

– Bine. Spune-i să vină diseară la ora 20.00.

– Ce nume să-i dau?

– Spune-i că este... Hal. Hal E. Wood.

– Războinicule?

– Da?

– Te rog...

Vocea lui se îmblânzi.

– Nu-ți face griji, Bella! O voi trata cum se cuvine.

Apelul se sfârși.

În cabana din pădure a domnului X, O se îndreptă în pat. Își trecu mâinile peste obrajii umezi.

Omega plecase în urmă cu o oră, iar trupul lui O încă era ud în anumite părți din cauza rănilor sau din alte cauze. Nu era sigur că se putea mișca, dar trebuia să plece din acel dormitor.

Când încercă să se ridice, privirea i se încețoșă, așa că se culcă iar. Prin fereastra mică a camerei văzu cum

se iveau zorii, lumina caldă pătrunzând printre ramurile pinilor. Nu se așteptase ca pedeapsa să dureze o zi întreagă. Iar în multe momente, fusese convins că nu avea să scape cu viață.

Omega îl condusese în locuri dinăuntrul lui pe care fusese șocat să le descopere. Locuri pline de frică și dispreț față de sine. Locuri pline de umilire și degradare. Și acum, în urma pedepsei, se simțea de parcă nu avea piele, ca și cum era complet deschis și expus, o rană deschisă care respira.

Ușa se deschise. Domnul X apăru în prag.

– Ce faci?

O se acoperi cu o pătură și apoi deschise gura. Nu ieși nimic. Tuși de câteva ori.

– Eu... am rezistat.

– Speram să o faci.

Pentru O era dificil să-l vadă pe bărbat îmbrăcat în haine normale, ținând în mână o mapă și arătând de parcă era gata să înceapă altă zi productivă la serviciu. În comparație cu locul în care își petrecuse O ultimele 24 de ore, normalitatea părea falsă și vag amenințătoare.

Domnul X zâmbi discret.

– Deci noi doi vom face o înțelegere. Vei intra în rânduri și vei rămâne acolo, iar asta nu se va mai repeta.

O era prea epuizat ca să-l contrazică. Lupta din el avea să revină – știa asta –, dar acum tot ce voia erau săpun și apă caldă. Și ceva timp singur.

– Ce zici? îl întrebă domnul X.

– Da, sensei.

Lui O nu-i păsa ce avea de făcut, ce avea de spus. Trebuia să plece din pat, din dormitor, din cabană.

– Sunt niște haine în dulap. Te simți suficient de bine pentru a conduce?

– Da. Da... sunt bine.

O își imagină dușul din casa lui, gresia crem și mortarul alb. Curat. Atât de curat! Și avea să fie și el când putea pleca de acolo.

– Vreau să-ți faci o favoare, domnule O. Când vei merge să-ți faci meseria, amintește-ți cum te-ai simțit acum. Rememorează momentul, păstrează-l proaspăt în amintire și răzbună-te pe subiecții tăi! Poate că sunt enervat de inițiativa ta, dar te voi disprețui dacă te vei îmblânzi. Ne-am înțeles?

– Da, sensei.

Domnul X se întoarse, dar apoi aruncă o privire peste umăr.

– Cred că știu de ce Omega te-a lăsat în viață. Când a plecat, era foarte mulțumit. Știu că i-ar plăcea să te revadă. Să-i spun că-l vei primi?

O scoase un sunet sugrumat. Nu se putu abține.

Domnul X râse discret.

– Poate că nu.

capitolul 11

Mary opri în parcarea restaurantului TGI Friday's. Aruncând o privire spre mașini și camionete, se întrebă cum dracului acceptase să iasă cu un bărbat la cină. Din câte își amintea, Bella o sunase și o convinsese în dimineața aceea, dar nu-și putea aminti detaliile.

La urma urmelor, oricum avea o memorie slabă. A doua zi de dimineață, avea să meargă la doctor la control și, din cauza acestei griji, era amețită. De exemplu, seara trecută. Ar fi putut jura că mersese undeva cu John și cu Bella, numai că toată seara era o gaură neagră. La muncă fusese la fel. Își îndeplinise obligațiile la biroul de avocatură, făcând greșeli simple și holbându-se în gol.

Coborând din Civic, se îmbărbătă cât de mult putu. Îi datora bietului bărbat cu care se întâlnea efortul de a fi energică, dar, mai mult decât atât, nu simțea nici

o presiune. Îi spusese clar Bellei că ieşea numai în calitate de prieteni. Nota împărţită la final şi rămas-bun.

Aceasta ar fi fost atitudinea ei chiar dacă nu ar fi fost distrasă de ruleta medicală rusească ce atârna deasupra capului ei. Pe lângă faptul că putea să fie din nou bolnavă, îşi ieşise din mână în privinţa întâlnirilor şi nu părea să intre în formă. Cine avea nevoie de drame? Cei mai mulţi bărbaţi singuri de 30 de ani încă erau în căutarea distracţiei sau fuseseră deja căsătoriţi, iar ea era antidistracţie, genul plictisitor. Serioasă de fel, cu o experienţă traumatizantă.

Şi nici nu arăta de parcă ar fi ieşit la o petrecere. Părul cu nimic special era strâns la spate şi prins cu o clamă. Puloverul crem tricotat în stil irlandez era larg şi călduros. Pantalonii ei kaki erau confortabili, iar încălţările maro erau mătuite la vârf. Probabil arăta precum mama care nu avea să fie vreodată.

Când intră în restaurant, fu condusă la o masă în colţul din spate. Aşezându-şi geanta, simţi miros de ardei verzi şi de ceapă şi ridică privirea. O chelneriţă trecea pe acolo cu o farfurie încinsă.

Restaurantul era aglomerat, o rumoare accentuată ridicându-se din toată agitaţia locului. În timp ce chelnerii mişunau cu tăvi pline cu mâncare aburindă şi teancuri de veselă folosită, familiile, cuplurile şi grupurile de prieteni râdeau, vorbeau, se certau. Nebunia i se părea mai degrabă fascinantă decât obişnuită şi, stând acolo singură, se simţi complet separată, un manechin printre oameni adevăraţi.

Toţi aveau un viitor fericit. Şi ea... avea mai multe programări la doctor.

Înjurând, îşi controlă emoţiile, îndepărtând panica şi pesimismul, rămânând numai cu hotărârea de a nu se gândi la doctoriţa Della Croce în seara aceea.

Mary se gândi la plante şi zâmbi chiar când o chelneriţă grăbită veni la masă. Femeia aşeză un pahar din plastic cu apă, vărsând puţin.

– Aşteptaţi pe cineva?

– Da.

– Vreţi ceva de băut?

– Apa este în regulă. Mulţumesc!

Când chelneriţa plecă, Mary sorbi apa, simţi un gust metalic, apoi îndepărtă paharul. Cu coada ochiului observă o mişcare la uşa de la intrare.

„Cerule! Uau!"

Un bărbat intrase în restaurant. Un bărbat... foarte-foarte frumos.

Era blond. Frumos ca un star de cinema. Şi monumental în trenciul lui din piele neagră. Avea umerii laţi cât uşa prin care intrase, iar picioarele erau atât de lungi încât era mai înalt decât oricine din acel loc. În timp ce trecea pe lângă grupul de oameni de la intrare, ceilalţi bărbaţi priviră în pământ, în altă parte sau la ceasurile lor, ca şi cum ar fi ştiut că nu se puteau ridica la înălţimea lui.

Mary se încruntă, simţind că parcă l-ar mai fi văzut undeva.

„Da, se numeşte marele ecran. Poate că se filmează vreun film în oraş", îşi zise ea.

Bărbatul merse la chelneriţă şi o privi din cap până în picioare, ca şi cum ar fi măsurat-o. Roşcata îl privi uluită, dar apoi în mod evident receptorii ei de estrogen îi săriră în ajutor. Îşi aduse părul în faţă, ca şi cum voia să se asigure că el îi observa podoaba capilară, apoi îşi scoase în evidenţă şoldul, de parcă l-ar fi scos din încheietură.

„Nu-ţi face griji! Te vede, scumpo!", se gândi Mary.

În timp ce amândoi traversară restaurantul, bărbatul analiza fiecare masă, iar Mary se întreba cu cine avea să ia el cina.

„Aha!" La două mese distanță, se afla o blondă singură. Puloverul ei moale și albastru era strâns pe corp, materialul strâmt scoțând în evidență niște atuuri uluitoare. Femeia radia de nerăbdare în timp ce-l privea traversând restaurantul.

„Bingo! Ken și Barbie."

Ei bine, nu chiar Ken. În timp ce se deplasa, tipul avea ceva care nu era fermecător, în ciuda înfățișării uluitoare. Era ceva... animalic. Pur și simplu, nu mergea așa cum o făceau alți oameni.

De fapt, se deplasa ca un prădător, cu umerii lați mișcându-se în mers, întorcând capul, cercetând. Ea avea sentimentul inconfortabil că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i elimine pe toți cei aflați în local cu mâinile goale.

Invocându-și voința, Mary se forță să se uite la paharul cu apă. Nu voia să fie precum ceilalți gură-cască.

Oh, la dracu', trebui să ridice iar privirea!

El trecu pe lângă blondă și se așeză în fața unei brunete din partea opusă. Femeia zâmbea larg. Ceea ce părea logic.

– Bună, spuse el.

„Ei bine, ce să vezi!" Avea și o voce spectaculoasă. O voce groasă, răsunătoare.

– Bună și ție.

Vocea bărbatului deveni mai aspră.

– Nu ești Mary.

Mary se încordă. „Ah, nu!"

– Voi fi cine vrei tu să fiu.

– O caut pe Mary Luce.

„Oh, rahat!"

Mary își drese vocea, dorindu-și să se afle în altă parte, să fie altcineva.

– Eu sunt... eu sunt Mary.

Bărbatul se întoarse. Când ochii aceia azurii, vii îi fixară pe ai ei, trupul lui mare se încordă.

Mary lăsă repede privirea în jos, băgând paiul în apă.
„Nu sunt ce te așteptai, nu?", se gândi ea.
Pe măsură ce tăcerea se prelungea, era evident că el căuta o scuză acceptabilă pentru a o lua la fugă.
Dumnezeule, cum putuse Bella să o umilească astfel?

Rhage nu mai respiră și pur și simplu se uită la femeie. Oh, era încântătoare! Nu era deloc cum se așteptase, dar era încântătoare.
Pielea ei era pală și moale, fină precum porțelanul. Oasele feței erau la fel de delicate, maxilarul arcuindu-se delicat de la urechi la bărbie, obrajii îi erau ridicați și aveau o nuanță rozalie naturală. Avea gâtul lung și subțire, la fel ca mâinile și probabil ca picioarele. Părul ei șaten-închis era strâns la spate într-o coadă.
Nu era machiată, iar el nu putea detecta nici un parfum. Și singura bijuterie pe care o purta era o pereche de cercei mici, perlați. Puloverul crem era larg și gros, iar el era gata să parieze că și pantalonii erau largi.
Nimic la ea nu atrăgea atenția. Nu semăna deloc cu femeile după care umbla el. Dar îi atrase atenția ca o fanfară.
– Bună, Mary, zise el blând.
Sperase ca ea să îl privească, deoarece nu putuse să-i surprindă privirea mult timp. În plus, abia aștepta să-i audă iar vocea. Cele două cuvinte pe care le rostise fuseseră atât de silențioase, departe de a fi suficiente.
El întinse mâna, arzând de dorință să o atingă.
– Sunt Hal.
Ea îi întinse mâna în timp ce își căuta geanta, vrând să se ridice de la masă.
El se așeză în calea ei.
– Unde pleci?
– Uite, este în regulă. Nu-i voi spune Bellei. Ne vom preface că am luat cina.

Rhage închise ochii și alungă zgomotul de fundal pentru a absorbi sunetul vocii ei. Trupul lui se liniști și se calmă.

Apoi înțelese ce spusese ea.

– De ce să mințim? Vom lua cina împreună în seara asta.

Buzele i se subțiară, dar cel puțin nu mai încercă să evadeze.

Când el se asigură că ea nu avea să o ia la fugă, se așeză și încercă să-și țină picioarele într-o poziție confortabilă sub masă. Când ea îl privi, încetă să se mai foiască.

Dumnezeule mare! Ochii ei nu se potriveau deloc cu nota suavă din vocea ei. Aparțineau unei luptătoare.

De un gri metalic, înconjurați de gene de culoarea părului ei, erau gravi, serioși, amintindu-i de bărbații care se luptaseră și supraviețuiseră luptei. Forța lor îi făcea uimitor de frumoși.

Vocea lui tremura.

– Voi... lua cina cu tine.

Acei ochi se aprinseră, apoi îl priviră cu atenție.

– Ai făcut vreodată muncă de voluntariat?

– Poftim?

O chelneriță veni și așeză încet un pahar cu apă în fața lui. El putu mirosi dorința puternică a femeii pentru chipul și trupul lui, iar asta îl enervă.

– Sunt Amber, zise ea. Ce pot să vă aduc de băut?

– Apa este suficientă. Mary, vrei altceva?

– Nu, mulțumesc.

Chelnerița se apropie de el.

– Pot să vă spun care sunt specialitățile noastre?

– În regulă.

În timp ce lista continuă, Rhage nu-și luă ochii de la Mary. La naiba, își ferea privirea de el!

Chelnerița își drese vocea de câteva ori.

– Sigur nu vreți să vă aduc o bere? Sau ceva mai energizant? Ce ați zice de...

– E în regulă, te poți întoarce mai târziu pentru comandă. Mulțumim!

Amber prinse ideea.

Când rămaseră singuri, Mary spuse:

– Serios, haide să încheiem...

– Ți-am dat cumva impresia că nu vreau să iau cina cu tine?

Ea își așeză mâna peste meniul din fața ei, concentrându-se asupra fotografiei unei porții de coaste. Brusc, împinse meniul.

– Te tot holbezi la mine.

– Bărbații fac asta. „Când găsesc o femeie pe care o vor", adăugă el în gând.

– Mda, ei bine, nu în cazul meu. Îmi pot imagina cât de dezamăgit ești, dar nu aș vrea să te concentrezi asupra detaliilor, înțelegi ce vreau să zic? Și chiar nu sunt interesată să îndur o oră în timp ce tu te sacrifici.

Dumnezeule, acea voce! Avea din nou acest efect asupra lui, pielea lui înfiorându-se, apoi relaxându-se. Inspiră adânc, încercând să surprindă puțin din aroma ei naturală, de lămâie.

În timp ce se lăsă tăcerea, el îi împinse iar meniul.

– Hotărăște-te ce vrei să comanzi de mâncare, asta dacă nu vrei să stai aici și să te uiți la mine cum mănânc.

– Pot pleca oricând vreau.

– Adevărat. Dar nu o vei face.

– Oh, și de ce?

Ochii ei scânteiau, iar trupul lui se aprinse ca un stadion de fotbal.

– Nu vei pleca pentru că o placi prea mult pe Bella ca să o faci de râs, lăsându-mă baltă. Și, spre deosebire de tine, eu îi voi spune că m-ai lăsat cu ochii în soare.

Mary se încruntă.

– Mă șantajezi?

– Te conving.

Ea deschise încet meniul și îl analiză.

– Încă te holbezi la mine.

– Știu.

– N-ai vrea să te uiți în altă parte? La meniu, la bruneta din cealaltă parte a sălii. La două mese mai încolo este o blondă, în caz că nu ai observat.

– Tu nu porți niciodată parfum, nu?

Ea își ridică privirea spre el.

– Nu.

– Pot? întrebă și făcu semn spre una din mâinile ei.

– Poftim?

Nu putea să-i spună că voia să-i miroasă pielea îndeaproape.

– Având în vedere că luăm cina, mi se pare civilizat să dăm mâna, nu? Și, deși m-ai refuzat prima dată când am încercat să fiu politicos, sunt dispus să mai încerc o dată.

Când ea nu răspunse, el se întinse și o luă de mână. Înainte ca ea să poată reacționa, el îi trase mâna, coborî capul și i-o sărută. Inhală adânc.

Răspunsul trupului său la parfumul ei fu instantaneu. Erecția umflă șlițul pantalonilor, împingând. Se foi, pentru a face mai mult loc în pantaloni.

Dumnezeule, abia aștepta să o ducă acasă!

capitolul 12

Mary încetă să respire când Hal îi dădu drumul mâinii. Poate că visa. Da, asta trebuia să fie. Pentru că el era prea fermecător. Prea sexy. Și mult prea concentrat asupra ei pentru a fi adevărat.

Chelnerița se întoarse, apropiindu-se cât de mult putu de Hal fără să îi cadă în poală. Și, ce să vezi, femeia își reîmprospătase rujul! Gura ei arăta de parcă fusese unsă cu un ulei numit Fresh Pink. Sau Curious Coral. Sau ceva la fel de ridicol.

Mary clătină din cap, surprinsă că era atât de răutăcioasă.

– Cu ce vă pot servi? îl întrebă chelnerița pe Hal.

El privi spre masă și ridică o sprânceană. Mary clătină din cap și începu să răsfoiască meniul.

– Bine, ce avem aici? zise el, deschizându-l pe al lui. Adu-mi un pui Alfredo. Și un cotlet făcut mediu. Și un cheeseburger, tot mediu. Și o porție dublă de cartofi prăjiți. Și niște nachos. Da, vreau nachos cu de toate pe ei. Tot porție dublă, bine?

Mary se holba la el în timp ce comanda, așteptând.

Chelnerița îl privi puțin încurcată.

– Toate sunt pentru tine și pentru sora ta?

Ca și cum obligația de familie era singurul motiv pentru care un bărbat ca el ar fi ieșit cu o femeie ca ea. „Oh, la naiba!"

– Nu, asta este numai pentru mine. Iar ea este partenera mea, nu sora mea. Mary?

– Eu... vreau doar o salată Caesar când e adus... „Bufetul lui!" Când e adusă cina lui.

Chelnerița luă meniurile și plecă.

– Deci, Mary, vorbește-mi puțin despre tine!

– De ce să nu vorbim despre tine?

– Pentru că atunci nu te-aș mai putea auzi vorbind.

Mary încremeni, conștientizând brusc ceva.

„Vorbește! Vreau să-ți aud vocea."

„Spune *nimic*. Din nou și din nou. Fă-o!"

Ar fi putut jura că acest bărbat îi spusese acele lucruri, dar nu-l mai întâlnise până atunci. Pentru Dumnezeu, sigur și-ar fi amintit asta!

– Cu ce te ocupi? insistă el.

– Eu... sunt secretară.

– Unde?

– La o firmă de avocatură aici, în oraș.

– Dar ai făcut altceva, nu?

Se întrebă cât de mult îi spusese Bella. Dumnezeule, spera că femeia nu-i vorbise despre boală! Poate că el de aceea rămăsese.

– Mary?

– Am lucrat cu copiii.

– Profesoară?

– Terapeut.

– Cap sau trup?

– Ambele. Am fost specialist în reabilitare pentru copiii cu autism.

– Ce te-a făcut să alegi asta?

– Chiar trebuie să facem asta?

– Ce să facem?

– Să ne prefacem că vrem să ne cunoaștem.

El se încruntă, lăsându-se pe spate când chelnerița așeză o farfurie uriașă cu nachos pe masă.

Femeia se aplecă la urechea lui.

– Șșșt!, să nu spui nimănui! Le-am furat de la altă comandă. Ei mai pot aștepta, dar tu pari foarte flămând.

El încuviință, zâmbi și păru neinteresat.

Trebuia să aprecieze faptul că era politicos, se gândi Mary. Acum, când stătea la masă cu ea, nu părea să mai observe altă femeie.

Îi oferi din farfuria lui. Când ea clătină din cap, el băgă un chips în gură.

– Nu mă surprinde că te enervează discuțiile de complezență, zise el.

– De ce?

– Ai trecut prin multe.

Ea se încruntă.

– Ce anume ți-a zis Bella despre mine?

– Nu prea multe.

– Atunci de unde știi prin ce am trecut?

– Se vede în ochii tăi.

Oh, la dracu'! Era și deștept. Un pachet complet.

– Regret să te dezamăgesc, zise el, mâncând nachos, repede, dar cu grijă, dar nu-mi pasă dacă ești enervată. Vreau să știu ce ți-a trezit interesul pentru această meserie, iar tu îmi vei spune.

– Ești arogant.

– Surpriză! El zâmbi forțat. Iar tu îmi eviți întrebarea. De ce ai început să lucrezi acolo?

Răspunsul era lupta mamei ei cu distrofia musculară. Văzând prin ce trecuse mama ei, să ajute alți oameni să își depășească limitările devenise chemarea ei. Poate și o cale de a mai scăpa de vina de a fi sănătoasă când mama ei fusese atât de bolnavă.

Dar apoi Mary fusese și ea lovită de boală.

Ciudat, primul lucru la care se gândise când primise diagnosticul fusese că nu era corect. Își privise mama bolnavă, suferise alături de ea. Așa că de ce îi cerea universul să cunoască direct genul de durere la care asistase? Atunci înțelesese că nu exista o doză de nefericire pentru oameni, nici un prag pe care să-l atingă cineva până ce reușea să scape în mod miraculos de suferință.

– Nu am vrut să fac niciodată altceva, zise ea.

– Atunci de ce te-ai oprit?

– Viața mea s-a schimbat.

Din fericire, el nu insistă.

– Ți-a plăcut să lucrezi cu copiii handicapați?

– Nu sunt... nu erau handicapați.

– Scuze, spuse el cu sinceritate.

Sinceritatea din vocea lui îi clătină reținerea într-un mod în care complimentele sau zâmbetele nu ar fi făcut-o vreodată.

– Doar erau diferiți. Experimentau lumea într-un mod diferit. Normalitatea este numai ce e comun, nu este neapărat singurul mod de a exista, de a trăi... Se opri, observând că el închise ochii. Te plictisesc?

El deschise ochii.

– Ador să te aud vorbind.

Mary înghiţi în sec. Ochii lui erau ca neonul, scânteietori, irizaţi.

„Trebuie să fie lentile de contact. Ochii oamenilor nu au acea culoare azurie", se gândi ea.

– Nu te deranjează ceea ce este diferit, nu? şopti el.

– Nu.

– Asta-i bine.

Brusc, ea se trezi zâmbindu-i.

– Am avut dreptate, şopti el.

– În ce privinţă?

– Eşti încântătoare când zâmbeşti.

Mary îşi feri privirea.

– Ce s-a întâmplat?

– Te rog, nu-ţi folosi farmecul. Aş prefera o discuţie de complezenţă.

– Sunt sincer, nu fermecător. Întreabă-mi fraţii! Spun mereu ce gândesc.

Erau şi alţii ca el? La naiba, ce felicitare de Crăciun avea să facă această familie!

– Câţi fraţi ai?

– Cinci. Acum. Am pierdut unul. Luă o gură sănătoasă de apă, ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să-i vadă ochii.

– Îmi pare rău, zise ea încet.

– Mulţumesc. Este ceva recent. Şi îmi lipseşte mult.

Chelneriţa sosi cu o tavă grea. Când aşeză farfuriile în faţa lui şi salata în faţa lui Mary, femeia rămase până când Hal îi mulţumi cu subînţeles.

Mai întâi începu să mănânce puiul Alfredo. Îşi înfipse furculiţa în fettucine şi o învârti până când se formă un nod de paste pe care îl duse la gură. Mestecă gânditor şi adăugă sare. Apoi gustă cotletul. Adăugă puţin piper. Urmă cheeseburgerul. Era gata să muşte când se încruntă şi-l aşeză. Folosi cuţitul şi furculiţa pentru a lua o bucată.

Mâncă precum un gentleman. Cu un aer aproape delicat.

Brusc, se uită la ea.

– Ce e?

– Scuze, eu...

Începu să mănânce din salată. Apoi își îndreptă din nou privirea spre el, observându-l mâncând.

– Te tot holbezi la mine și o să mă înroșesc, zise el.

– Îmi pare rău.

– Mie, nu. Îmi place să mă privești.

Trupul lui Mary se trezi la viață. Și răspunse cu grație, scăpând un cruton în poală.

– Deci la ce te tot uiți? întrebă el.

Ea își folosi șervetul pentru a șterge sosul de pe pantaloni.

– La manierele tale la masă. Sunt foarte plăcute.

– Mâncarea trebuie savurată.

Ea se întrebă ce altceva îi mai producea o astfel de plăcere. Încet. Profund. Dumnezeule, își putea imagina numai ce fel de viață amoroasă avusese el! Trebuia să fie uluitor în pat. Acel trup mare, acea piele aurie, acele degete lungi, conice...

Lui Mary i se uscă gâtul, așa că își ridică paharul.

– Dar mereu... mănânci atât de mult?

– De fapt, nu prea mă simt bine de la stomac. O iau mai ușor. Mai presără puțină sare peste fettucine. Deci ai lucrat cu copiii autiști, iar acum lucrezi la o firmă de avocatură. Ce mai faci cu timpul tău? Hobby-uri? Pasiuni?

– Îmi place să gătesc.

– Serios? Mie îmi place să mănânc.

Ea se încruntă, încercând să nu și-l imagineze la masa ei.

– Ești din nou iritată.

Ea dădu din mână cu indiferență.

– Nu sunt.

– Ba da, ești. Nu-ți place ideea să gătești ceva pentru mine, nu?

Onestitatea lui brutală o făcu să se gândească la faptul că i-ar fi putut spune orice, iar el ar fi zis mereu exact ce gândea și ce simțea. Bun sau rău.

– Hal, ai vrun filtru între creier și gură?

– Nu chiar. Termină pastele Alfredo și îndepărtă farfuria. Urmă cotletul. Dar părinții tăi?

Ea inspiră adânc.

– Mama a murit acum patru ani. Tata a fost ucis când eu avea doi ani, într-o situație de genul omul nepotrivit la locul nepotrivit.

El se opri.

– Greu să-i pierzi pe amândoi.

– Da, a fost.

– Nici ai mei nu mai sunt. Dar cel puțin au apucat să îmbătrânească. Ai surori? Frați?

– Nu. Eram numai eu și mama. Acum sunt doar eu.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Și cum se face că îl cunoști pe John?

– John... John Matthew? Ți-a spus Bella despre el?

– Într-un fel.

– Nu-l cunosc atât de mine. Este un puști care a apărut recent în viața mea. Cred că este un băiat special, unul bun, chiar dacă simt că nu i-a fost ușor în viață.

– Îi cunoști părinții?

– Mi-a spus că nu are.

– Știi unde locuiește?

– Cunosc zona din oraș. Nu este una foarte bună.

– Vrei să-l salvezi, Mary?

„Ce întrebare ciudată!", se gândi ea.

– Nu cred că are nevoie să fie salvat, dar mi-ar plăcea să-i fiu prietenă. Sincer, abia dacă îl cunosc. Pur și simplu, într-o seară a apărut la mine acasă.

Hal încuviință, ca și cum ea îi oferea un răspuns pe care și-l dorea.

– De unde o cunoști pe Bella? întrebă ea.

– Nu-ți place salata?

Ea privi în farfurie.

– Nu mi-e foame.

– Ești sigură?

– Da.

Imediat ce își termină burgerul și cartofii, el se întinse spre meniul mic de lângă recipientele cu sare și piper.

– Ai prefera un desert? întrebă el.

– Nu în seara asta.

– Ar trebui să mănânci mai mult.

– Am luat un prânz sănătos.

– Ba nu.

Mary își încrucișă brațele la piept.

– De unde știi?

– Îți pot simți foamea.

Ei i se tăie respirația. Dumnezeule, ochii lui străluceau din nou! Atât de albaștri, atât de deschiși, o culoare nesfârșită, precum marea. Un ocean în care să înoți. În care să te îneci. În care să mori.

– De unde știi că îmi este... foame? întrebă ea, simțind că îi fugea pământul de sub picioare.

Vocea lui coborî, de parcă era aproape un tors.

– Am dreptate, nu? Deci ce importanță mai are cum?

Din fericire, chelnerița veni să strângă farfuriile și întrerupse momentul. Când Hal comandă o tartă de mere, un soi de negresă și o ceașcă de cafea, Mary se simți din nou revenind cu picioarele pe pământ.

– Și tu cu ce te ocupi? întrebă ea.

– Cu una, cu alta.

– Actorie? Modelling?

El râse.

– Nu. Poate că sunt de decor, dar prefer să fiu util.

– Și cum te faci util?

– Ai putea spune că sunt soldat.

– Ești în armată.

– Într-un fel.

Ei bine, asta explica aerul letal. Încrederea fizică. Agerimea privirii.

– Ce branşă?

Puşcaşi marini, se gândi ea. Sau poate SEAL. Atât de dur era.

Chipul lui Hal deveni aspru.

– Pur şi simplu încă un soldat.

De nicăieri, un nor de parfum invadă nasul lui Mary. Chelnerița roşcată veni la masă.

– A fost totul în regulă?

Când Hal ridică privirea, practic o puteai auzi pe femeie sfârâind.

– În regulă, mulțumesc, zise el.

– Bine.

Ea lăsă ceva pe masă. Un şervețel. Cu un număr şi un nume pe el.

În timp ce femeia îi aruncă o privire şi apoi plecă, Mary îşi privi mâinile. Cu coada ochiului, îşi văzu geanta.

„E timpul să pleci", se gândi ea. Dintr-un anumit motiv, nu voia să-l vadă pe Hal băgând şervețelul în buzunar. Deşi avea tot dreptul să o facă.

– Ei bine, a fost interesant, zise ea, apoi îşi luă geanta şi se ridică de la masă.

– De ce pleci?

Încruntarea îl făcu să pară militar, îndepărtându-l de bărbatul sexy.

Ea simți un val de nelinişte în piept.

– Sunt obosită. Dar, mulțumesc, Hal. A fost... Ei bine, mulțumesc!

Când încercă să treacă pe lângă el, Rhage o luă de mână, mângâindu-i încheietura cu degetul.

– Mai stai cât mănânc desertul!

Ea îşi îndepărtă privirea de chipul lui perfect şi de umerii lui lați. Bruneta din cealaltă parte a restaurantului se ridicase şi îl privea, cu o carte de vizită în mână.

Mary se aplecă.

– Sunt convinsă că vei găsi o mulţime de tipe care să-ţi ţină companie. De fapt, una se îndreaptă spre tine chiar acum. Ţi-aş ura succes cu ea, dar pare o pradă sigură.

Mary se îndreptă spre ieşire. Aerul rece şi liniştea relativă erau o uşurare după mulţimea de oameni, numai că, apropiindu-se de maşină, avu sentimentul ciudat că nu era singură. Aruncă o privire peste umăr.

Hal se afla în spatele ei, deşi îl lăsase în restaurant. Ea se întoarse, cu inima bătându-i, gata să-i sară din piept.

– Dumnezeule! Ce faci?

– Te conduc la maşină.

– Eu... Nu te deranja!

– Prea târziu. Maşina asta este a ta, nu?

– De unde ştii?

– S-au aprins luminile când ai descuiat-o.

Ea se îndepărtă de el, dar, pe măsură ce se dădea înapoi, Hal înainta. Când se lovi de maşină, ridică mâinile.

– Opreşte-te!

– Nu te speria de mine!

– Atunci nu mă înghesui.

Se întoarse cu spatele la el şi vru să deschidă portiera. El întinse mâna, aşezând-o în fanta dintre portieră şi capotă.

Da, avea să urce la volan. Când avea să o lase el.

– Mary?

Vocea lui profundă era aproape de capul ei. Ea tresări.

Simţi seducţia naturală emanată de el şi îşi imagină trupul lui ca o colivie în jurul ei. Cu o mişcare trădătoare, teama ei se transformă în ceva asemănător desfrâului şi poftei.

– Lasă-mă să plec, şopti ea.

– Nu încă.

Îi auzi respiraţia grea, ca şi cum ar fi mirosit-o, apoi urechile ei fură invadate de un sunet ritmic, ca şi cum

el torcea. Trupul ei se relaxă, se încălzi, se deschise între picioare, ca și cum era pregătit să îl accepte înăuntru.

Dumnezeule mare, trebuia să se îndepărteze de el!

Îl prinse de antebraț și-l împinse. Ceea ce nu o ajută deloc.

– Mary?

– *Ce?* se răsti ea, enervată că era excitată când, de fapt, ar fi trebuit să fie împietrită.

Pentru Dumnezeu, el era un străin, un străin masiv, insistent, iar ea era o femeie singură, fără cineva care să-i simtă lipsa dacă nu avea să ajungă acasă!

– Mulțumesc că nu m-ai lăsat cu ochii în soare.

– Cu plăcere. Acum ce-ai zice să mă lași să plec?

– Îndată ce mă lași să te sărut de noapte bună.

Mary deschise gura pentru a trage suficient aer în plămâni.

– De ce? întrebă ea gâtuit. De ce ai vrea să faci asta?

O cuprinse de umeri și o întoarse spre el. O domina cu înălțimea lui, blocând lumina de la restaurant, din parcare, stelele de pe cer.

– Lasă-mă să te sărut, Mary! Mâinile lui îi alunecară pe gât, apoi pe chip. Numai o dată, bine?

– Nu, nu este bine, șopti ea, în timp ce el îi lăsa capul pe spate.

Buzele lui coborâră, iar gura ei tremură. Nu mai fusese sărutată de atât de mult timp! Și niciodată de un bărbat ca el.

Contactul fu delicat, blând. Neașteptat, având în vedere statura lui.

Și, chiar când o explozie de căldură îi cuprinse sânii, coborând între picioare, ea auzi un sâsâit.

Hal se dădu în spate și o privi ciudat. Cu o mișcare bruscă, își încrucișă brațele la piept, ca și cum s-ar fi îmbrățișat.

– Hal?

El nu spunea nimic, ci doar stătea acolo, privind-o. Dacă nu ar fi știut că nu era așa, ar fi zis că era șocat.

– Hal, ești bine?

El încuviință din cap o dată.

Apoi plecă, dispărând în întunericul de lângă parcare.

capitolul 13

Rhage se materializă în curtea dintre Groapă și vilă.

Nu putea identifica exact senzația de pe pielea lui, dar erau un fel de vibrații în mușchii și în oasele lui, ca vibrația unui diapazon. Ceea ce știa sigur era că nu se mai simțise niciodată astfel. Și că totul începuse când gura lui o atinsese pe a lui Mary.

Cum tot ce era nou și diferit pentru trupul său era rău, plecase imediat de lângă ea. Iar distanțarea de acea femeie părea să-l ajute. Problema era că acum sentimentul se estompa, iar nevoia trupului său de a se elibera îl făcea să tremure. Ceea ce nu era corect. După ce ieșea bestia, de obicei primea câteva zile libere.

Se uită la ceas.

La naiba, voia să iasă la vânătoare de *lesseri* pentru a anihila vreo doi, dar, de când Tohr preluase comanda Frăției, fuseseră stabilite noi reguli. După transformare, Rhage trebuia să se liniștească vreo două zile înainte să o ia de la capăt. După moartea lui Darius de vara trecută, numărul fraților fusese redus la șase și, când Wrath urcase pe tron, rămăseseră doar cinci. Rasa nu-și putea permite să mai piardă un războinic.

Frăția avea dreptate, dar el ura să i se dea ordine. Și nu putea suporta să nu iasă, mai ales când avea nevoie să-și potolească pornirile.

Luând un set de chei din haină, se îndreptă spre mașina lui GTO. Mașina porni cu un huruit și, după un minut și jumătate, era deja pe drum. Nu știa în ce direcție pornise. Nici nu-i păsa.

Mary. Acel sărut.

Dumnezeule, gura ei fusese incredibil de dulce când tremurase lipită de a lui, atât de dulce încât el voise să-i despartă buzele cu limba și să o lase să alunece într-a ei! Să intre, să se retragă și să o ia de la capăt pentru încă o gustare. Și apoi să facă același lucru cu trupul lui între picioarele ei.

Numai că trebuise să se oprească. Orice era acea senzație îl făcea să se simtă electrizat, așa că era periculos. A dracului reacție nu avea sens! Mary îl calma, îl relaxa. Desigur, o dorea, iar asta avea să-l excite, dar nu era suficient pentru a-l face periculos.

Ah, la dracu'! Poate că interpretase greșit răspunsul. Poate că acel curent fusese o atracție sexuală mai puternică decât cea cu care se obișnuise el... Ceea ce de obicei nu era decât dorința de a avea orgasm astfel, ca trupul lui să se liniștească.

Se gândise la femeile pe care le avusese. Fuseseră o mulțime, toate fără nume, trupuri fără chip în care se eliberase, dar nici una o sursă de plăcere reală. Le atinsese și le sărutase numai pentru că, dacă ele nu se eliberau, se simțea ca și cum le-ar fi folosit.

La dracu', oricum se simțea astfel! *Asta* făcea.

Chiar dacă nu ar fi fost îndepărtat de senzația provocată de sărutul lui Mary, tot ar fi lăsat-o în acea parcare. Cu vocea ei încântătoare, cu ochii ei de luptătoare și cu gura tremurândă, Mary nu putea fi încă o partidă. Să o aibă, chiar dacă ea ar fi fost de acord, părea că ar fi violat ceva pur. Ceva mai bun decât era el.

Îi sună telefonul, așa că-l scoase din buzunar. Văzu apelantul, înjură, dar răspunse oricum.

– Salut, Tohr! Voiam să te sun.

– Tocmai ți-am văzut mașina plecând. Te întâlnești acum cu femeia?

– M-am întâlnit deja.

– Ce rapid! Înseamnă că te-a tratat cum se cuvine.

Rhage scrâșni din dinți. Pentru prima dată, nu avea o replică.

- Am vorbit cu ea despre băiat. Nu avem nici o problemă. Îl place, îl compătimește, dar, dacă ar dispărea, ea nu ar crea probleme. L-a întâlnit recent.

– Treabă bună! Deci unde mergi acum?

– Doar conduc.

Vocea lui Tohr se mai îmblânzi.

– Urăști faptul că nu poți lupta, nu?

– Tu nu ai urî asta?

- Desigur, dar nu-ți face griji, noaptea de mâine va veni imediat și vei fi înapoi la acțiune. Între timp, te-ai mai putea descărca la One Eye. Tohr râse. Apropo, am auzit despre surorile pe care le-ai avut acum două nopți. Una după alta. Frate, ești uimitor, știi asta?

- Mda. Tohr, pot să-ți cer o favoare?

– Orice, fratele meu!

– Vrei să... nu mă bați la cap cu femeile? Rhage inspiră adânc. Pentru că adevărul este că urăsc asta, serios. Intenționase să se oprească, dar brusc cuvintele ieșiră, iar el nu se mai putu opri. Urăsc anonimatul momentului. Urăsc modul în care mă doare pieptul pe urmă. Urăsc mirosurile de pe trupul și din părul meu când ajung acasă. Dar cel mai mult urăsc faptul că trebuie să repet asta pentru că, dacă nu o fac, aș putea sfârși rănindu-vă pe unul dintre voi sau pe vreun trecător nevinovat. Expiră pe gură. Și acele două surori de care ești atât de impresionat? Uite cum stă treaba. Le aleg doar pe cele care nu dau doi bani pe cel cu care pleacă, altfel nu ar fi corect. Tipele alea două s-au uitat la ceasul și la portofelul meu și s-au gândit că eram un trofeu. Sexul a fost la fel de intim ca un accident de mașină. Și în seara asta? Tu mergi acasă la Wellsie. Eu merg acasă singur. Așa cum am făcut și ieri. Așa cum am făcut și alaltăieri. Nu-mi face plăcere dezmățul și mă omoară de ani buni, așa că dă-mi pace!

Se lăsă tăcerea.

- Dumnezeule, îmi pare rău! Nu am știut. Habar n-aveam...

- Mda... Chiar trebuia să pună capăt conversației. Uite ce e, trebuie să plec. Trebuie să... plec. Ne auzim!

- Nu, așteaptă, Rhage...

Rhage închise telefonul și trase pe dreapta. Privind în jur, își dădu seama că era în mijlocul pustietății, singura companie fiind pădurea. Își sprijini capul de volanul mașinii.

În minte îi apărură imagini cu Mary. Și își dădu seama că uitase să-i șteargă amintirile.

Uitase? „Mda, sigur." Nu i le ștersese pentru că voia să o revadă. Și voia ca ea să-și amintească de el.

La naiba, nu era semn bun! Din contră.

capitolul 14

Mary se aruncă în pat și împinse păturile cu picioarele. Pe jumătate adormită, își întinse picioarele, încercând să se calmeze.

La naiba, oare lăsase termostatul la o temperatură prea ridicată?

O suspiciune oribilă o făcu să se trezească, mintea ei recăpătându-și agerimea din cauza unui val de teamă.

Febră mică. Avea febră mică.

Oh, la naiba! Cunoștea prea bine senzația, bufeurile, căldura uscată, încheieturile care o dureau. Și era doar ora 4 și 18 minute. Ora la care, când era bolnavă, temperaturii îi plăcea să crească.

Întinzându-se, deschise geamul din spatele patului. Aerul rece primi invitația inimii ei și se grăbi să intre, răcorind-o, calmând-o. Febra urmă la scurt timp, valul de sudoare anunțând retragerea.

Poate că era doar o răceală. Cei cu istoricul ei medical se îmbolnăveau ca toți ceilalți oameni. Serios.

Numai că, oricum ar fi fost, răceală sau recidivă, nu avea să mai adoarmă. Își trase un șal peste tricou și boxeri și coborî. În drum spre bucătărie, aprinse fiecare bec din calea ei până când fiecare colț întunecos din casă era luminat.

Destinația: cafetiera. Fără îndoială, era mai bine să răspundă la niște e-mailuri de serviciu și să se pregătească de un sfârșit de săptămână lung datorită Zilei lui Columb decât să stea întinsă în pat și să numere clipele până la întâlnirea cu medicul ei.

Care, apropo, era peste cinci ore și jumătate.

Dumnezeule, ura să aștepte!

Umplu cafetiera Krups cu apă și se îndreptă spre dulap după cutia cu cafea. Era aproape goală, așa că scoase rezerva, desfăcu capacul cutiei și...

Nu era singură.

Mary se aplecă, privind pe fereastra de deasupra chiuvetei. Fără lumini exterioare nu putea vedea nimic, așa că îndreptă mâna spre ușa glisantă și aprinse lumina de lângă ușă.

– Dumnezeule mare!

O siluetă neagră, masivă se afla de cealaltă parte a sticlei.

Mary își căută telefonul, dar se opri când văzu părul blond.

Hal ridică mâna, salutând-o.

– Bună!

Vocea lui era înăbușită de sticlă.

Mary își puse mâinile în dreptul stomacului.

– Ce faci aici?

El ridică din umerii lați.

– Voiam să te văd.

– De ce? Și de ce acum?

Ridică iar din umeri.

– Mi s-a părut o idee bună.

– Ești nebun?

– Da.

Ea aproape că zâmbi. Apoi își aminti că nu avea vecini prin apropiere, iar el era aproape la fel de mare precum casa ei.

– Cum m-ai găsit?

Poate că Bella îi spusese unde locuia.

– Pot intra? Sau poate ieși tu dacă te-ai simți mai confortabil astfel.

– Hal, e ora 4.30 dimineața!

– Știu. Dar tu ești trează, la fel și eu.

Dumnezeule, era atât de mare în toată pielea aceea neagră, iar cu chipul în mare parte umbrit, părea mai degrabă amenințător decât frumos!

Iar ea chiar se gândea să deschidă ușa? Clar, și ea era nebună.

– Uite ce e, Hal, nu cred că este o idee bună.

El o privea prin geam.

– Atunci putem vorbi așa?

Mary se holba la ei, uluită. Tipul era dispus să rămână, ținut afară ca un infractor, numai ca să poată vorbi?

– Hal, nu te supăra, dar sunt aproape două sute de femei în această zonă care că te-ar lăsa să intri nu numai în casele lor, ci și în patul lor. Ce-ar fi să mergi să găsești una și să mă lași în pace?

– Ele nu sunt ca tine.

Întunericul de pe chipul lui îi făcea ochii imposibil de citit. Dar tonul era al naibii de sincer.

În pauza lungă care urmă, ea încercă să se convingă să nu-l lase să intre.

– Mary, dacă aș vrea să te rănesc, aș putea s-o fac într-o clipită. Ai putea închide toate ușile și toate ferestrele și tot aș intra. Tot ce vreau este să... mai vorbesc cu tine.

Ea îi privi lățimea umerilor. Avea sens ce spunea în privința intratului prin efracție. Și avea sentimentul că, dacă i-ar fi spus că lucrul cel mai bun pe care îl putea

oferi era o ușă închisă între ei, ar fi tras unul dintre scaunele de pe peluză și s-ar fi așezat pe terasă.

Descuie ușa glisantă, o deschise și se dădu în spate.

– Explică-mi ceva!

El zâmbi discret când intră.

– Spune!

– De ce nu ești cu o femeie care te vrea?

Hal tresări.

– Femeile din seara asta de la restaurant erau toate cu ochii pe tine. De ce nu ai parte de... „O partidă de sex fierbinte..." De distracție cu una dintre ele?

– Prefer să stau aici, de vorbă cu tine, decât să fiu în vreuna dintre acele femei.

Ea dădu înapoi la candoarea lui, dar apoi își dădu seama că nu era necioplit, ci numai extrem de sincer.

Ei bine, cel puțin înțelesese un lucru: când el plecase după acel sărut delicat, ea presupusese că nu simțise nici un fel de atracție. Evident că înțelesese. Nu era acolo pentru sex. Deci era un lucru bun că nu o dorea. Aproape că ea crezu asta.

– Eram pe cale să fac niște cafea, vrei?

El încuviință și începu să se plimbe prin living, observându-i lucrurile. În contrast cu mobila ei albă și pereții crem, hainele lui negre și statura masivă erau amenințătoare, dar apoi ea se uită la chipul lui. Avea un zâmbet prostuț, ca și cum era fericit să fie în casa ei. Ca un fel de animal care fusese ținut în lanțuri în curte și i se permisese, în sfârșit, să intre.

– Vrei să-ți dai haina jos? spuse ea.

El își dădu jos haina din piele și o aruncă pe canapea. Haina ateriză zgomotos, strivind pernele.

„Ce dracului are în buzunare?"

Apoi se uită la trupul lui și uită de haina aia prostească. Purta un tricou negru, care îi scotea în evidență brațele puternice. Pieptul lui era lat și bine definit, abdomenul suficient de încordat pentru ca ea să-i poată

vedea pătrățelele chiar și prin tricou. Avea picioare lungi, coapse groase...

– Îți place ce vezi? întrebă el cu o voce joasă, șoptită.

„Mda, bine." Nici gând să-i răspundă la întrebare!

Se îndreptă spre bucătărie.

– Cât de tare să fie cafeaua?

Luând desfăcătorul, îl înfipse în capacul Hills Bros și începu să învârtă de parcă nu avea să mai apuce ziua de mâine. Capacul căzu pe podea, iar ea se aplecă să-l ridice.

– Te-am întrebat ceva, îi spuse el la ureche.

Ea tresări și se tăie la deget în metal. Gemând, ridică mâna și privi tăietura. Era adâncă, sângera.

Hal înjură.

– Nu am vrut să te sperii.

– Voi supraviețui.

Ea deschise apa de la chiuvetă, dar, înainte să poată băga mâna sub jet, el o prinse de încheietură.

– Lasă-mă să văd! Fără să-i dea vreo șansă să protesteze, se aplecă deasupra degetului. Este o tăietură urâtă.

Îi băgă degetul în gură și supse cu blândețe.

Mary gemu. Senzația caldă, umedă o paraliză. Apoi îi simți limba. Când îi dădu drumul, ea nu putu decât să se holbeze la el.

– Oh, Mary, zise el cu tristețe.

Ea fu prea șocată pentru a fi surprinsă de schimbarea stării lui de spirit.

– Nu ar fi trebuit să faci asta.

– De ce?

Pentru că fusese plăcut.

– De unde știi că nu am HIV sau altceva?

El ridică din umeri.

– Nu ar conta dacă ai avea.

Ea păli, gândindu-se că el era pozitiv, iar ea tocmai îl lăsase să bage în gură rana ei deschisă.

– Și nu, Mary, nu am boala.

– Atunci de ce nu ar...

– Voiam doar să te fac să te simți mai bine. Vezi? Nu mai sângerezi.

Își privi degetul. Rana era închisă. Parțial vindecată. Cum dracului...

– Acum îmi vei răspunde? zise Hal, ca și cum i-ar fi întrerupt în mod intenționat întrebarea.

Ridicând privirea, observă că ochii lui sclipeau din nou, azuriul căpătând un luciu nepământesc, hipnotic.

– Care era întrebarea? șopti ea.

– Îți place trupul meu?

Ea își mușcă buzele. La naiba, dacă se elibera doar auzind femeile spunând că era frumos, avea să plece dezamăgit.

– Și ce ai face dacă nu mi-ar plăcea? răspunse ea.

– M-aș acoperi.

– Mda, sigur.

El își lăsă capul într-o parte, de parcă s-ar fi gândit dacă o citise greșit. Apoi ieși din living, ducându-se spre haina lui.

Dumnezeule mare, vorbea serios!

– Hal, întoarce-te! Nu trebuie să... Îmi place trupul tău.

El zâmbi, întorcându-se spre ea.

– Mă bucur. Vreau să-ți fiu pe plac.

„Bine, craiule! Atunci dă-ți jos cămașa, pantalonii din piele și întinde-te pe podea! Vom face cu rândul deasupra."

Blestemându-se, continuă să prepare cafeaua. În timp ce punea cafea cu lingurița în aparat, simțea privirea lui Hal asupra ei. Și îl auzea inspirând adânc, ca și cum o mirosea. Și simți că el era tot mai aproape de fiecare dată.

Panica i se instală în trup. Era prea aproape. Prea mare. Prea... frumos. Iar căldura și dorința pe care le emana erau prea puternice.

Când totul fu gata, ea se îndepărtă de el.

– De ce nu vrei să-ți fac pe plac? întrebă el.

– Încetează să mai folosești acest cuvânt!

Când el spunea *pe plac*, ea nu se putea gândi decât la sex.

– Mary. Vocea lui era gravă, răsunătoare. Penetrantă. Vreau să...

Ea își acoperi urechile. Brusc, el ocupa prea mult din casa ei. Din mintea ei.

– A fost o idee proastă. Cred că ar trebui să pleci.

Simți o mână mare așezându-se ușor pe umărul ei.

Mary se îndepărtă, înecându-se. El era tot numai sănătate, vitalitate, sexualitate și alte sute de lucruri pe care ea nu le putea avea. Și era atât de viu, iar ea era... cel mai probabil din nou bolnavă.

Mary se îndreptă spre ușa glisantă și o deschise.

– Pleacă! *Te rog!*

– Nu vreau.

– Ieși! Te rog! El însă se holba la ea. Dumnezeule, ești ca un câine vagabond de care nu pot scăpa! De ce nu te duci să stresezi pe altcineva?

Trupul puternic al lui Hal încremeni. O clipă i se păru că avea să spună ceva aspru, dar apoi își luă haina. Când își trase haina pe umeri și se îndreptă spre ușă, nici nu se uită la ea.

„Oh, minunat!" Acum se simțea îngrozitor.

– Hal! Hal, așteaptă! Îl luă de mână. Îmi pare foarte rău. Hal...

– Nu-mi spune așa! se răsti el.

Când se smuci din strânsoarea ei, ea se așeză în calea lui. Și chiar își dori să nu o fi făcut. Ochii lui erau îngrozitor de reci. Cioburi de culoarea apei.

Cuvintele pe care le rosti erau aspre.

– Îmi pare rău că te-am jignit. Îmi imaginez că este o povară dată naibii să existe cineva care să vrea să te cunoască.

– Hal...

El o îndepărtă cu ușurință.

– Dacă mai spui așa o dată, voi face o gaură în perete.
Ieși, intrând în pădurea care se întindea în stânga, la marginea proprietății ei.

Impulsiv, Mary încălță o pereche de teniși, luă o geacă și ieși pe ușa glisantă. Alergă pe peluză, strigându-l. Când ajunse la marginea pădurii, se opri.

Nu se mișcau ramuri, nu trosnea nimic, nu se auzea nici un zgomot produs de mersul unui bărbat masiv. Dar mersese în acea direcție, nu?

– Hal? strigă ea.

Se întoarse spre casă după mult timp.

capitolul 15

– Te-ai descurcat bine în seara asta, domnule O!

O ieși din hambarul din spatele cabanei, considerând o prostie aprecierea domnului X. Totuși, nu își manifestă iritarea. Abia trecuse o zi de la ciocnirea cu Omega și nu avea chef să se enerveze.

– Dar bărbatul nu ne-a zis nimic, bombăni el.

– Asta pentru că nu știa nimic.

O se opri. În lumina slabă, fața albă a domnului X strălucea ca un felinar.

– Poftim, sensei?

– Înainte să ajungi aici, am avut ac de cojocul lui. Voiam să mă asigur că mă pot baza pe tine, dar nu am vrut să pierd ocazia în cazul în care tu nu mai erai în stare.

Ceea ce explica starea bărbatului. O presupusese că vampirul se împotrivise din răsputeri când fusese răpit.

„Timp pierdut, efort pierdut“, se gândi O, luându-și cheile mașinii.

– Ai și alte teste pentru mine? „Nemernicule!“

– Nu acum. Domnul X se uită la ceas. Noul tău detașament va ajunge aici în curând, așa că lasă cheile deoparte. Să mergem înăuntru!

Dezgustul lui O de a mai rămâne în apropierea cabanei îl făcu să i se înmoaie picioarele. Nenorocitele amorţiseră de tot.

Dar zâmbi.

– După tine, sensei!

Când ajunseră înăuntru, merse direct în dormitor şi se sprijini de tocul uşii. Chiar dacă plămânii i se transformaseră în două ghemuri de bumbac, îşi păstră calmul. Dacă ar fi evitat locul, domnul X s-ar fi gândit la un motiv pentru a-l trimite acolo. Nemernicul ştia că rănile proaspete erau singurul mod de a determina cât de vindecate sau de nevindecate erau.

În timp ce vânătorii intrau în cabană, O îi analiză. Nu recunoscu nici unul, dar apoi un membru cu cât era mai vechi în Lessening Society, cu atât mai anonim devenea. Pe măsură ce culoarea părului, pielii şi a ochilor pălea, în cele din urmă un *lesser* ajungea să arate ca un *lesser*.

Când ceilalţi bărbaţi se uitară la el, atenţia le căzu asupra părului lui negru. În Lessening Society, noii recruţi se aflau la baza scării ierarhice şi era neobişnuit ca unul să fie inclus într-un grup cu experienţă. „Ei bine, la dracu' cu asta!" O îl privi pe fiecare în parte în ochi, dându-le de înţeles că, dacă voiau să se pună cu el, era mai mult decât fericit să le întoarcă favoarea.

Pus în faţa posibilităţii confruntării fizice, se întremă. Era ca şi cum s-ar fi trezit după un somn odihnitor şi se lăsă luat de valul de agresivitate, simţind din nou vechea nevoie de a domina. Îl asigura că era la fel ca înainte. Că, la urma urmelor, Omega nu-l distrusese.

Întâlnirea nu dură mult şi fu ceva standard. Prezentări. Reamintirea faptului că, în fiecare dimineaţă, fiecare dintre ei trebuia să îşi verifice e-mailul. Le aminti, de asemenea, strategia persuasiunii şi câteva citate despre captură şi asasinat.

Când se încheie, O fu primul care se îndreptă spre uşă. Domnul X se aşeză în faţa lui.

– Tu vei rămâne.

Acei ochi palizi îi țintui pe ai lui, observând, așteptând să vadă o urmă de frică.

O încuviință și luă poziția.

– Desigur, sensei. Orice dorești.

Peste umărul domnului X, O îi privi pe ceilalți ieșind ca niște străini. Fără să vorbească, privind în față, cu trupurile fără să li se atingă, nici măcar întâmplător. Era evident că nici unul dintre ei nu îi cunoștea pe ceilalți, așa că probabil fuseseră chemați din districte diferite. Ceea ce însemna că domnul X apela la rândurile mai de jos.

În timp ce ușa se închise după ultimul bărbat, pe O îl furnica pielea din cauza fricii, dar nu se mișcă.

Domnul X îl privi din cap până în picioare. Apoi se îndreptă spre calculatorul de pe masa din bucătărie și îl deschise. Aproape ca un răspuns întârziat, spuse:

– Te pun la comanda ambelor detașamente. Vreau să fie antrenați în tehnica persuasiunii pe care o folosim noi. Vreau să lucreze ca unități. Ridică privirea de la ecranul luminos. Și vreau să continue să respire, înțelegi?

O se încruntă.

– De ce nu ai anunțat asta cât timp au fost aici?

– Nu-mi spune că ai nevoie de genul acesta de ajutor.

Tonul batjocoritor îl făcu pe O să mijească privirea.

– Mă pot descurca foarte bine singur.

– Ai face bine!

– Am terminat?

– Niciodată. Dar poți pleca.

O porni spre ușă, dar știu că, în momentul în care avea să ajungă la ea, avea să mai apară ceva. În timp ce punea mâna pe clanță, se opri.

– Vrei să-mi spui ceva? bolborosi domnul X. Credeam că pleci.

O aruncă o privire prin încăpere și inventă ceva pentru a-și justifica ezitarea.

– Nu mai putem folosi casa de la periferie pentru persuasiune, nu de când acel vampir a scăpat. Avem nevoie de o altă unitate pe lângă cea pe care o avem aici, în spate.

– Sunt conștient de asta. Sau credeai că te-am trimis să cauți teren fără vreun motiv?

Deci acesta era planul.

– Terenul pe care l-am verificat ieri nu era bun. Prea multă umezeală, prea multe drumuri se intersectează în jur. Ai alte terenuri în minte?

– Îți voi trimite pe e-mail Serviciul de Listare Multiplă. Și, până mă hotărăsc unde vom construi, vei aduce aici captivii.

– Nu este suficient loc în șopron pentru public.

– Vorbesc de dormitor. Este destul de mare. După cum știi.

O înghiți în sec, dar își păstră vocea calmă.

– Dacă vrei să predau, voi avea nevoie de mai mult spațiu.

Deci ajunseseră la un acord.

O deschise ușa.

– Domnule O, cred că ai uitat ceva!

Dumnezeule! Acum înțelegea ce voiau oamenii să spună când ziceau că li se zbârlea pielea.

– Da, sensei?

– Vreau să-mi mulțumești pentru promovare.

– Mulțumesc, sensei, zise O printre dinți.

– Să nu mă dezamăgești, fiule!

„Da, dracu' să te ia, tăticule!"

O salută și plecă repede. Se simțea bine în camioneta lui, conducând. Foarte bine. Se simțea de parcă se eliberase.

În drum spre casă, opri la o farmacie. Nu dură mult să găsească tot ce avea nevoie, apoi, zece minute mai

târziu, închise ușa de la intrare și dezactivă alarma. Casa lui avea două etaje mici și era situată într-o zonă rezidențială nu foarte activă din oraș, iar locația îi oferea o acoperire bună. Mulți dintre vecinii lui erau bătrâni, iar ceilalți erau emigranți care aveau două sau trei locuri de muncă. Nimeni nu-l deranja.

Urcând în dormitor, sunetul pașilor lui pe podelele goale se lovea de pereții goi și crea ecou, ceea ce era, în mod ciudat, reconfortant. Totuși, locuința nu era *acasă* și nu fusese niciodată. Chestia aia era o baracă. O saltea și un fotoliu erau tot ce avea pe post de mobilă. Toate geamurile erau acoperite, blocând vederea. Dulapurile erau pline cu arme și uniforme. Bucătăria era complet goală, mobilierul fiind nefolosit încă de când se mutase.

Se dezbrăcă și luă cu el în baie un pistol, precum și punga de la farmacie. Aplecându-se spre oglindă, își dădu părul pe spate. Rădăcinile începuseră să albească.

Schimbarea începuse în urmă cu un an. Mai întâi câteva fire, chiar în creștetul capului, apoi se răspândiseră din față în spate. Tâmplele rezistaseră cel mai mult, chiar dacă acum și ele începuseră să se decoloreze.

Clairol Hydrience nr. 48 șaten-închis rezolvă problema. Începuse cu vopsea de păr pentru bărbați, dar descoperise repede că vopseaua pentru femei era mai bună și rezista mai mult.

Deschise cutia și nu se mai deranjă să-și pună mănușile. Golind tubul în sticlă, amestecă soluția și și-o aplică pe scalp pe porțiuni. Ura mirosul de chimicale. Întreținerea. Dungile de sconcs. Însă ideea albirii îi repugna.

Nu se știa de ce *lesserii* se depigmentau în timp. Sau cel puțin nu întrebase niciodată. Pentru el nu era important *de ce*. Pur și simplu, nu voia să se piardă în marele anonimat precum ceilalți.

Lăsă jos sticla cu vopsea și se holbă în oglindă. Arăta ca un idiot, cu o unsoare maronie aplicată pe tot capul. Dumnezeule, în ce se transforma?

Ei bine, era o întrebare idioată. Fapta fusese consumată și era prea târziu pentru regrete.

În noaptea inițierii lui, când dăduse la schimb o parte din el pentru șansa de a omorî ani și ani la rând, crezuse că știa la ce renunța și ce primea la schimb. Pactul i se păruse mai mult decât corect.

Și, vreo trei ani, chiar i se păruse unul foarte bun. Impotența nu-l deranjase, deoarece femeia pe care o voise el murise. Avusese nevoie de ceva timp pentru a se obișnui să nu bea și să nu mănânce, dar niciodată nu fusese vreun mâncău sau vreun bețiv. Și fusese nerăbdător să scape de vechea lui identitate deoarece era căutat de poliție.

Părțile pozitive fuseseră extraordinare. Forța fusese mai mare decât se așteptase. Când lucrase în Sioux City ca paznic fusese foarte solid. Dar, după ce Omega își terminase treaba cu el, O dobândise o putere inumană în brațe, picioare și piept și-i plăcea să o folosească.

Încă un bonus era libertatea financiară. Lessening Society îi oferea tot ce avea nevoie pentru a-și face munca, acoperind costurile pentru casă, mașină, arme, haine și jucăriile lui electronice. Era liber să-și vâneze prada.

Sau fusese în primii doi ani. Când domnul X preluase comanda, autonomia își găsise sfârșitul. Acum existau verificări. Detașamente. Cote.

Vizite de la Omega.

O intră la duș și spălă rahatul din păr. Ștergându-se, se întoarse la oglindă și își privi chipul. Irisurile, cândva maronii, ca părul, deveneau gri.

Într-un an sau doi, tot ce obișnuia să-l definească avea să dispară.

Își drese vocea.

– Numele meu este David Ormond. David. Ormond. Fiul lui Bob și al lui Lilly. Ormond. Ormond.

Dumnezeule, numele părea ciudat chiar şi ieşind din gura lui! Şi auzi în minte vocea domnului X adresându-i-se cu apelativul *domnul* O.

Îl cuprinse o emoţie teribilă, o combinaţie de panică şi suferinţă. Voia să dea timpul înapoi. Voia... să se întoarcă, să anuleze, să şteargă. Pactul cu sufletul lui păruse just. În realitate, era un fel diferit de iad. Era o fantomă care trăia, respira, omora. Nu mai era un bărbat, era un lucru.

O se îmbrăcă, mâinile tremurându-i, şi urcă în camionetă. Când ajunse în centru, nu mai gândea logic. Parcă maşina pe Trade Street şi începu să meargă pe alei. Avu nevoie de timp până să găsească exact ce căuta.

O târfă cu păr lung, negru. Care, atât timp cât nu-i zâmbea, semăna puţin cu Jennifer a lui.

Îi dădu 50 de dolari şi o duse în spatele unui tomberon.

– Vreau să-mi spui David, zise el.

– Desigur. Ea zâmbi în timp ce-şi desfăcea haina, dezvelindu-şi pieptul. Cum vrei să-mi spui...

Îi duse mâna la gură şi începu să strângă. Nu se opri până ce nu-i ieşiră ochii din orbite.

– Spune-mi pe nume! îi ordonă el. O îi dădu drumul şi aşteptă. Când tot ce făcu ea era să se sufoce, el scoase cuţitul şi i-l lipi de gât. Spune-mi pe nume!

– David, şopti ea.

– Spune-mi că mă iubeşti. Când ea ezită, el înfipse vârful cuţitului în pielea gâtului. Îi dădu sângele, care aluneca pe metalul strălucitor. Spune-o!

Sânii ei moi, deloc asemănători cu ai lui Jennifer, se ridicau şi coborau.

– Eu... eu te iubesc!

El închise ochii. Nu era vocea potrivită.

Nu-i oferea ce avea el nevoie.

Furia lui O atinse un nivel de necontrolat.

capitolul 16

Rhage ridică haltera de deasupra pieptului, cu maxilarul încleștat și trupul tremurând, asudând din greu.

– Zece! strigă Butch.

Rhage așeză zgomotos greutatea în suportul de deasupra lui.

– Adaugă 50!

Butch se aplecă peste bar.

– Ai deja una de 20 și două de 5.

– Și mai am nevoie de 50.

Ochii lui căprui îl fixară.

– Ușor, Hollywood. Dacă vrei să-ți sfâșii pectoralii, treaba ta. Dar nu mă omorî pe mine!

– Îmi pare rău!

Se ridică și-și scutură mâinile, arzând. Era 9.00 dimineața, iar el și polițistul se aflau în sala cu greutăți de la ora 7.00. Nu exista nici o parte a trupului său care nu ardea, dar nu avea de gând să renunțe. Căuta genul de epuizare fizică profundă.

– Am ajuns acolo? bombăni el.

– Stai să strâng clemele. Gata, poți începe!

Rhage se așeză pe spate, scoase greutatea de pe suport și o sprijini de piept. Își ajustă respirația înainte să ridice greutatea.

Câine. *Vagabond.*

Câine. *Vagabond.*

Câine. *Vagabond.*

Controlă greutatea până la ultimele două repetări, când Butch trebui să intervină.

– Ai terminat? întrebă Butch, ajutându-l să așeze bara pe suport.

Rhage se ridică gâfâind, sprijinindu-și antebrațele pe genunchi.

– După pauză mai facem o serie.

Butch veni în față, răsucind tricoul pe care îl dăduse jos și-l transformase în prosop. Datorită exercițiilor făcute, pieptul și mușchii brațelor i se măriseră, deși nici înainte nu fusese vreun sfrijit. Nu putea ridica genul de fiare pe care le ridica Rhage, dar, pentru un om, era ca un buldozer.

– Îți intri în formă, copoiule!

– Eh, haide! Butch zâmbi. Nu te lăsa influențat de dușul pe care l-am făcut.

Rhage aruncă un prosop spre el.

– Subliniam numai că ți-a dispărut burta de la bere.

– Era de la whisky. Și nu-mi lipsește. Butch își trecu mâna peste pătrățele. Acum, spune-mi ceva! De ce te chinui atât de mult în dimineața asta?

– Ai chef să vorbești despre Marissa?

Chipul bărbatului se încordă.

– Nu neapărat.

– Atunci vei înțelege de ce nu am prea multe de zis.

Butch păru confuz.

– Ai o femeie nouă? Adică una în mod special?

– Parcă nu vorbeam despre femei.

Polițistul își încrucișă brațele la piept și se încruntă. Ca și cum analiza o mână de cărți la blackjack și încerca să decidă dacă să mai ia o mână de la crupier.

Vorbea repede și aspru.

– Mi-am luat-o de la Marissa. Nu vrea să mă vadă. Asta este toată povestea. Acum spune-mi despre coșmarul tău!

Rhage zâmbi.

– Este o ușurare ideea că nu sunt singurul în situația asta.

– Asta nu-mi spune nimic. Vreau detalii.

– Femeia m-a dat afară din casa ei azi-dimineață după ce mi-a rănit egoul.

– Ce fel de secure a folosit?

– O comparaţie deloc măgulitoare între mine şi un câine fără stăpân.

– Au! Butch răsuci tricoul în cealaltă direcţie. Deci, în mod normal, arzi de dorinţa să o revezi.

– Foarte mult.

– Eşti patetic.

– Ştiu.

– Dar aproape că te-am întrecut la asta. Poliţistul clătină din cap. Noaptea trecută, eu... am condus spre casa fratelui Marissei. Nici nu ştiu cum mi-a ajuns maşina acolo. Ultimul lucru de care am nevoie este să dau peste ea, înţelegi?

– Lasă-mă să ghicesc. Ai aşteptat acolo în speranţa de a prinde...

– În tufişuri, Rhage! Am stat în tufişuri. Sub fereastra dormitorului ei.

– Uau! Asta este...

– Mda. În viaţa mea anterioară m-aş fi arestat pentru hărţuire. Uite ce e, poate că ar trebui să schimbăm subiectul.

– Bună idee! Termină raportul despre civilul care a scăpat din mâna *lesserilor*.

Butch se sprijini de zidul de beton, întinzându-şi un braţ.

– Deci Phury a vorbit cu asistenta care l-a tratat. Tipul era aproape dus, dar a reuşit să-i spună că îi adresaseră întrebări despre voi. Unde locuiţi. Cum trăiţi. Victima nu a spus exact unde a fost prinsă, dar trebuie să fie undeva la periferie, deoarece acolo a fost găsită şi Dumnezeu ştie că nu ar fi putut ajunge prea departe. Ah, şi tot bolborosea litere. X. O. E.

– Aşa îşi spun *lesserii*.

– Bun. Foarte... 007. Butch îşi întinse şi celălalt braţ, trosnindu-şi umărul. Oricum, am luat un portofel de la *lesserul* care fusese prins de copac, iar Tohr a mers

acasă la individ. Fusese evacuată, ca și cum ar fi știut că vom veni.

– Borcanul era acolo?

– Tohr a zis că nu.

– Atunci cu siguranță au trecut pe acolo.

– Oricum, ce se află în chestiile alea?

– Inima.

– Nasol! Dar mai bine decât alte părți anatomice, având în vede că mi-a zis cineva că nu și-o pot scula. Butch ridică brațele și scrâșni din dinți, gânditor. Știi, totul începe să capete sens. Îți amintești de prostituatele alea asasinate pe acele alei lăturalnice și pe care le investigam vara trecută? Cele cu mușcături pe gât și heroină în sânge?

– Prietenele lui Zsadist, omule. Așa se hrănește el. Numai cu oameni, deși este un mister cum se ține în viață cu sângele acela atât de slab.

– A zis că nu a fost el.

Rhage își dădu ochii peste cap.

– Și crezi că poți avea încredere în el?

– Dar, dacă îl credem pe cuvânt... Hei, fă-mi pe plac, Hollywood! Dacă îl credem, atunci am altă explicație.

– Care?

– Momeală. Dacă ai vrea să răpești un vampir, cum o faci? Cu mâncare! O pui la vedere, aștepți până ce vine unul, îl droghezi și îl târăști oriunde vrei. Am găsit săgeți la locul faptei, precum cele cu care tranchilizezi un animal.

– Dumnezeule!

– Și fii atent! Am ascultat stația poliției în această dimineață. Încă o prostituată a fost găsită moartă pe o alee, aproape de locul unde au fost omorâte celelalte. L-am rugat pe V să intre în serverul poliției, iar în raportul electronic scria că avea gâtul tăiat.

– Le-ai spus lui Wrath și lui Tohr toate astea?

– Nu.

– Ar trebui.

Omul se foi.

– Nu știu cât de mult să mă implic. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Nu sunt de-ai voștri.

– Dar locul tău este alături de noi. Sau cel puțin asta a spus V.

Butch se încruntă.

– Da?

– Mda. De aceea te-am adus aici cu noi, în loc să... știi tu.

– Să mă băgați în pământ?

Omul zâmbi discret.

Rhage își drese vocea.

– Nu că ne-ar fi făcut plăcere. Poate doar lui Z. De fapt, nu, lui nu-i face nimic plăcere... Adevărul este, copoiule, că ne-ai cam intrat...

Vocea lui Tohrment îl întrerupse.

– Dumnezeule, Hollywood!

Bărbatul intră în camera cu greutăți ca un taur. Dintre toți frații, el era cel echilibrat. Deci ceva ardea.

– Care-i treaba, frate? întrebă Rhage.

– Am un mesaj pentru tine în e-mailul general. De la femeia aceea. Mary. Tohr își puse mâinile în șolduri, luând o poziție amenințătoare. De ce dracului își amintește de tine? Și de unde are numărul nostru?

– Nu i-am spus cum să ne sune.

– Și nici nu i-ai șters amintirile. Unde dracului îți stă mintea?

– Nu va reprezenta o problemă.

– Deja reprezintă. Are numărul nostru de telefon.

– Relaxează-te...

Tohr îl amenință cu degetul.

– Rezolvă problema înainte să o fac eu, m-ai înțeles?

Într-o clipită, Rhage se ridică și ajunse față în față cu fratele lui.

– Nimeni nu se apropie de ea, asta dacă nu vreți să aveți de-a face cu mine. Asta te include și pe tine!

Ochii de un albastru marin ai lui Tohr îl fixară. Știau amândoi cum avea să se încheie înfruntarea dacă aveau să ajungă acolo. Nimeni nu-l putea învinge pe Rhage într-o luptă corp la corp. Era un lucru dovedit. Și, dacă trebuia, era pregătit să obțină acel angajament de la Tohrment prin luptă. Acolo și atunci.

Tohr vorbi pe un ton sumbru.

– Vreau să respiri adânc și să te îndepărtezi de mine, Hollywood.

Când Rhage nu se mișcă, pe saltea se simțiră pași, iar Butch îl cuprinse de talie.

– Ce-ar fi să te calmezi puțin, uriașule, zise Butch. Hai să ne liniștim, bine?

Rhage se lăsă tras în spate, dar continuă să-l fixeze cu privirea pe Tohr. Tensiunea umplea aerul.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Tohr.

Rhage se îndepărtă de Butch și se plimbă prin cameră, înconjurând greutățile de pe podea și de pe bănci.

– Nimic. Nu se întâmplă nimic. Ea nu știe ce sunt, iar eu nu știu de ce are numărul. Poate că i l-a dat femeia aceea civilă.

– Uită-te la mine, frate! Rhage, oprește-te și privește-mă!

Rhage se opri și ridică privirea.

– De ce nu i-ai șters memoria? Știi că, odată ce amintirile lor persistă, nu o să le mai putem șterge definitiv. De ce nu ai făcut-o când ai avut ocazia? În timp ce tăcerea se lăsă între ei, Tohr clătină din cap. Nu-mi spune că ai vreo relație cu ea.

– Las-o baltă!

– O să o iau ca pe un da. Dumnezeule, frate, la ce te gândești? Știi că nu ar trebui să te cuplezi cu un om, cu atât mai puțin cu ea din cauza băiatului. Privirea lui Tohr se aspri. Îți ordon! Din nou. Vreau să te ștergi din amintirile femeii și să nu te mai vezi cu ea.

– Ți-am zis, nu știe ce sunt...

– Încerci să negociezi cu mine? Nu poți fi atât de prost!

Rhage îi aruncă fratelui o privire răutăcioasă.

– Iar tu nu mă vrei din nou în fața ta. De data asta, nu-l voi lăsa pe polițist să mă îndepărteze.

– Ai sărutat-o deja? Ce-i vei spune despre colții tăi, Hollywood? În timp ce Rhage închise ochii și înjură, tonul lui Tohr se mai relaxă. Fii realist! Este o complicație de care nu avem nevoie, iar ea este o belea pentru tine pentru că ai ales-o pe ea în detrimentul unui ordin dat de mine. Nu o fac să te enervez, Rhage! Este mai sigur pentru toată lumea. Mai sigur pentru ea. O vei face, frate!

Mai sigur pentru ea.

Rhage se așeză și-și cuprinse gleznele. Își întinse atât de mult tendoanele încât aproape că le rupse.

Mai sigur pentru Mary.

– Mă voi ocupa de asta, zise el în cele din urmă.

– Domnișoară Luce? Vă rog, veniți cu mine!

Mary ridică privirea și nu o recunoscu pe asistentă. Femeia părea foarte tânără în uniforma ei largă și roz. Probabil abia ieșise de pe băncile școlii. Iar datorită gropițelor, când zâmbea părea și mai tânără.

– Domnișoară Luce? întrebă și mută dosarul voluminos pe care îl avea în mâini.

Mary își puse geanta pe umăr, se ridică și o urmă pe femeie afară din sala de așteptare. Ajunseră la jumătatea unui hol crem și se opriră în fața unui punct de înregistrare.

– Vă voi măsura greutatea și temperatura. Asistenta zâmbi din nou, crescând în ochii ei și mai mult pentru că se pricepea la cântar și termometru. Era rapidă. Prietenoasă.

– Ați slăbit, domnișoară Luce, zise ea în timp ce nota în dosar. Cum stați cu apetitul?

– La fel.

– Aici, pe stânga.

Toate saloanele de consultație erau la fel. Un poster înrămat cu o pictură a lui Monet și o fereastră îngustă, cu jaluzele. Un birou cu broșuri și cu un calculator. Patul de examinare cu o hârtie albă întinsă pe el. O chiuvetă cu mai multe instrumente. Un coș de gunoi roșu în colț.

Lui Mary îi veni să verse.

– Doamna doctor Della Croce a zis că vrea să vă măsoare semnele vitale. Femeia îi oferi un material pătrat, împăturit. Dacă veți îmbrăca asta, va sosi imediat.

Halatele erau la fel. Subțiri, din bumbac moale, albastru cu un model mic, roz. Avea două seturi de legături. Nu fusese niciodată sigură că punea nenorocirea aia bine pe ea sau dacă legătura trebuia băgată prin față sau prin spate. În acea zi alese partea din față.

După ce se schimbă, Mary se așeză pe pat, dând din picioare. Îi era frig fără haine – le privi pe toate aranjate frumos pe scaunul de lângă pat. Ar fi plătit scump să le poată lua înapoi.

Brusc, începu să-i sune telefonul în geantă. Se dădu jos de pe pat și păși în șosete.

Nu recunoscu numărul și răspunse descurajată.

– Alo?

– Mary.

Sunetul acelei voci masculine puternice o făcu să se moleșească de ușurare. Fusese sigură că Hal nu avea să o sune înapoi.

– Bună. Bună, Hal! Mulțumesc că ai sunat! Privi în jur după un loc pe care să se așeze și care să nu fie patul de consultații. Punând hainele în poală, se așeză pe scaun. Uite ce e, îmi pare foarte rău pentru seara trecută. Eu doar...

După o bătaie în uşă, asistenta băgă capul în salon.

– Scuzaţi-mă, v-aţi luat radiografiile făcute în luna iulie la noi?

– Da. Ar trebui să fie în dosarul meu. Când asistenta închise uşa, Mary continuă: Scuze!

– Unde eşti?

– Eu... Îşi drese vocea. Nu este important. Voiam doar să ştii cât de prost m-am simţit din cauza a ceea ce ţi-am spus.

Urmă o tăcere lungă.

– Pur şi simplu, am intrat în panică, zise ea.

– De ce?

– Mă faci să... Nu ştiu, eşti numai... Mary se juca cu marginea halatului. Cuvintele se împleticeau. Am cancer, Hal! Adică am avut şi s-ar putea să fi recidivat.

– Ştiu.

– Deci Bella ţi-a zis. Mary aşteptă ca el să-i confirme. Când nu o făcu, ea inspiră adânc. Nu folosesc leucemia ca scuză pentru modul în care m-am comportat. Numai că... Acum sunt într-o situaţie ciudată. Emoţiile mă copleşesc, iar cu tine în casa mea... „Complet atrasă de tine..." S-a activat ceva şi am explodat.

– Înţeleg.

Cumva, simţea că el chiar înţelegea.

Dar, Dumnezeule, tăcerea lui era letală! Începuse să se simtă ca o proastă pentru că-l ţinea la telefon.

– Oricum, asta este tot ce voiam să-ţi spun.

– Vin să te iau diseară la 20.00. De acasă.

Ea strânse telefonul. Dumnezeule, voia atât de mult să-l vadă!

– Te voi aştepta.

De cealaltă parte a uşii sălii de consultaţii, se auzi vocea doctoriţei Della Croce, alături de cea a asistentei.

– Şi, Mary?

– Da?

– Lasă-ţi părul desprins pentru mine!

Se auzi o bătaie în ușă și intră doctorița.

– Foarte bine, o voi face, spuse Mary înainte să închidă. Bună, Susan!

– Bună, Mary!

În timp ce traversă salonul anost, doctorița Della Croce zâmbi și ochii ei căprui formară riduri la colțuri. Avea în jur de 50 de ani și părul alb și des tuns la baza gâtului.

Doctorița se așeză la birou și își puse picior peste picior. În timp ce își luă o clipă pentru a se aduna, Mary clătină din cap.

– Urăsc când am dreptate, bolborosi ea.

– În ce privință?

– A recidivat, nu?

Urmă o pauză scurtă.

– Îmi pare rău, Mary!

capitolul 17

Mary nu se duse la muncă. În schimb, conduse spre casă, se dezbrăcă și se urcă în pat. După ce dădu un scurt telefon la birou, își luă restul zilei liber, precum și toată săptămâna următoare. Avea nevoie de timp. După un sfârșit de săptămână lung pentru celebrarea Zilei lui Columb, avea să facă o mulțime de teste și să ceară alte păreri, apoi ea și doctorița Della Croce aveau să se întâlnească și să discute despre opțiuni.

Lucrul ciudat era că Mary nu fusese surprinsă. Știuse mereu în inima ei că aduseseră boala în stare de remisie, dar nu fusese vindecată.

Sau poate că era numai în stare de șoc și că i se părea familiar să fie bolnavă.

Când se gândi prin ce trecea, își dădu seama că nu o speria durerea. Era pierdere de timp. Cât avea să dureze până să aibă din nou totul sub control? Cât dura pauza? Când putea să se întoarcă la viața ei?

Refuza să se gândească la alternativa remisiei. Nu avea să meargă atât de departe.

Întorcându-se pe o parte, se holbă la peretele din fața ei și se gândi la mama sa. Își văzu mama cu un rozariu între degete, șoptind cuvinte de devoțiune întinsă pe pat. Combinația dintre gestul făcut și șoaptă o ajutase să găsească liniștea mai mult decât o făcuse morfina. Cumva, chiar și în mijlocul blestemului ei, chiar și în apogeul durerii și al fricii, mama ei crezuse în miracole.

Mary voise să-și întrebe mama dacă ea chiar credea că putea fi salvată, și nu în sensul metaforic, ci în cel pragmatic. Oare chiar crezuse Cissy că, dacă urma să spună cuvintele potrivite și dacă avea în jurul ei obiectele potrivite, putea să se vindece, să meargă din nou, să trăiască din nou?

Întrebările acestea nu fuseseră niciodată rostite. Aceste întrebări ar fi fost crude, iar Mary cunoștea oricum răspunsul. Avusese senzația că mama ei așteptase o iertare temporară până în ultima clipă.

Dar poate că Mary își proiectase ceea ce ar fi trebuit să-și dorească. Pentru ea, salvarea divină însemna să-ți poți trăi viața ca o persoană normală: sănătoasă și puternică, ideea morții fiind departe, abia conștientizată ipotetic. O datorie ce trebuia să fie plătită într-un viitor pe care nu ți-l puteai imagina.

Poate că mama ei văzuse altfel lucrurile, dar un lucru era sigur: rezultatul nu se schimbase. Rugăciunile nu o salvaseră.

Mary închise ochii, iar epuizarea o absorbi. Înghițită complet, se simțea recunoscătoare pentru acest gol temporar. Dormise ore în șir, oscilând între momente de conștiență și de inconștiență, zvârcolindu-se în pat.

La ora 19.00 se trezi, luă telefonul și formă numărul de telefon pe care Bella i-l dăduse pentru a-l contacta pe Hal. Închise fără să lase vreun mesaj. Să închidă probabil era cel mai bun lucru pe care îl putea face, deoarece

nu avea să fie o companie plăcută, dar, la naiba, se simțea egoistă! Voia să-l vadă. Hal o făcea să se simtă vie și, în acest moment, era disperată după această senzație.

După un duș rapid, trase pe ea o helancă și o cămașă. În oglinda înaltă din ușa băii, ambele îi veneau mai largi decât înainte, așa că se gândi la cântarul pe care se urcase de dimineață la doctor. Probabil ar fi trebuit să mănânce la fel ca Hal în seara aceea pentru că nu exista nici un motiv să țină dietă acum. Dacă avea să înceapă o nouă serie de chimioterapie, ar fi trebuit să ia în greutate.

Gândul o țintui pe loc.

Își trecu mâinile prin păr, ridicându-l de pe scalp și lăsându-și degetele să-l pieptene, apoi îl lăsă să-i cadă pe umeri. Un șaten atât de anost, se gândi ea. Și atât de neimportant în situația curentă.

Ideea de a-l pierde o făcu să vrea să plângă.

Cu o expresie sumbră, își prinse părul în coc.

Ieși pe ușă și așteptă în față câteva minute. Răcoarea era șocantă. Apoi își dădu seama că uitase să-și ia haina. Intră iar, luă o jachetă din lână neagră, iar pe drum își pierdu cheile.

Unde erau cheile ei? Oare lăsase cheile în...

Mda, cheile erau în ușă.

Ieși din nou, încuie și băgă mănunchiul metalic în buzunarul hainei.

În timp ce aștepta, se gândea la Hal.

„Lasă-ți părul desprins pentru mine!"

„În regulă."

Își desprinse cocul și-și pieptănă părul cu degetele cât de bine putu. Apoi încremeni.

Noaptea era atât de liniștită, se gândi ea. De aceea îi plăcea să locuiască într-o fermă, la țară. Nu avea vecini cu excepția Bellei.

Ceea ce îi aminti de ea. Voise să o sune pentru a-i povesti cum fusese la întâlnire, dar nu avusese chef.

A doua zi. Avea să discute cu Bella a doua zi. Şi să-i povestească despre ambele întâlniri.

Un sedan se întoarse pe stradă, la aproximativ 800 de metri distanţă, accelerând zgomotos – putu auzi clar. Dacă nu ar fi fost farurile, ar fi presupus că un Harley intrase pe strada ei.

În timp ce maşina indigo opri în faţa ei, i se păru că semăna cu un GTO. Lucios, zgomotos, strălucitor... I se potrivea perfect unui bărbat grăbit care se simţea confortabil când atrăgea atenţia.

Hal coborî şi ocoli maşina. Purta un costum negru cu o cămaşă neagră cu gulerul deschis. Părul dat pe spate îi cădea în şuviţe groase aurii pe ceafă. Arăta ca o fantezie – sexy, puternic şi misterios.

Numai că expresia lui nu părea scoasă dintr-un vis. Avea ochii concentraţi, buzele şi maxilarul încordate.

Totuşi, îi zâmbi discret când se apropie de ea.

– Ai părul desprins.

– Am zis că o voi face.

El ridică mâna, de parcă ar fi vrut să o atingă, dar ezită.

– Eşti gata de plecare?

– Unde mergem?

– Am făcut o rezervare la Excel. Îşi coborî mâna şi privi în depărtare, devenind tăcut, nemişcat.

„Oh, la dracu'!"

– Hal, eşti sigur că vrei să faci asta? Este clar că nu eşti în apele tale astăzi. Sincer, nici eu.

El se îndepărtă şi privi pavajul, scrâşnind din dinţi.

– Am putea să o lăsăm pe altă dată, zise ea, gândindu-se că era un tip prea drăguţ pentru a pleca fără să stabilească altă întâlnire. Nu este mare...

El se mişcă atât de repede, încât ea nu-l putu urmări. Cu o clipă în urmă, se aflase la câţiva paşi de ea, iar acum era lipit de trupul ei. Îi cuprinse chipul în palme şi o sărută. Cu buzele lipite, o privi în ochi.

Nu exista pasiune în el, ci un scop sumbru, care transformă gestul lui într-un fel de jurământ.

Când îi dădu drumul, ea se dezechilibră. Și căzu în fund.

– Ah, la naiba, Mary, îmi pare rău! Îngenunche. Ești bine?

Ea încuviință, deși nu era. Se simțea stângace și ridicolă căzută pe iarbă.

– Ești sigură că ești bine?

– Da.

Ignorând mâna pe care i-o oferise, se ridică și se scutură. Slavă Domnului că fusta ei era maro, iar solul uscat!

– Hai să mergem la cină, Mary! Haide!

O mână mare o cuprinse de ceafă și o conduse la mașină, fără să-i ofere vreo alternativă, alta decât să-l urmeze.

Oricum, nu se gândise să i se împotrivească. Era copleșită de multe lucruri, de el cu precădere, și era prea obosită pentru a mai opune rezistență. În plus, ceva se petrecuse între ei în momentul în care gurile lor se întâlniseră. Nu știa ce era sau ce însemna, dar acolo era o legătură.

Hal deschise portiera și o ajută să urce în mașină. Când se urcă la volan, ea privi în jur la interiorul curat ca lacrima pentru a evita să-i privească profilul.

Mașina GTO demară zgomotos și ieșiră pe Route 22. El privi în ambele sensuri, apoi acceleră la dreapta, sunetul motorului urcând și coborând ca respirația când el coti din nou, apoi prinse viteză.

– Este o mașină spectaculoasă, zise ea.

– Mulțumesc! Fratele meu mi-a făcut-o. Tohr iubește mașinile.

– Câți ani are fratele tău?

El zâmbi forțat.

– Destui.

– Mai mulți decât tine?

– Mda.

– Tu ești cel mai tânăr?

– Nu, dar nu este așa. Nu suntem frați pentru că ne-a născut aceeași femelă.

Dumnezeule, uneori vorbea foarte ciudat!

– Ați fost adoptați de aceeași familie?

El dădu din cap dezaprobator.

– Îți este frig?

– Ah, nu! Își privi mâinile. Erau îndesate în poală atât de mult, cu umerii căzuți în față. Asta explica de ce crezuse el că îi era frig. Încercă să se relaxeze. Sunt bine.

Privi prin parbriz. Linia dublă, galbenă, de pe mijlocul drumului strălucea în lumina farurilor. Iar pădurea se întindea de la marginea asfaltului. În întuneric, iluzia tunelului era hipnotică, făcând-o să se simtă de parcă Route 22 era interminabilă.

– Ce viteză prinde această mașină? șopti ea.

– Foarte mare.

– Arată-mi!

Își simți ochii îndreptându-se spre el. Atunci el schimbă viteza, acceleră și îi trimise pe orbită.

Motorul urla de parcă era viu, mașina vibrând în timp ce copacii se transformau într-un perete negru. Mergeau din ce în ce mai repede, dar Hal păstrase controlul total când luă curbele, plutind pe banda de drum.

Când începu să încetinească, ea își puse mâna pe coapsa lui fermă.

– Nu te opri!

El ezită numai o clipă. Apoi se aplecă în față și porni radioul. *Dream Weaver*, imnul anilor '70, inundă interiorul mașinii, spărgându-le timpanele. El apăsă iar pe accelerație, iar mașină explodă, ducându-i la o viteză periculoasă pe drumul liber, nesfârșit.

Mary coborî geamul, lăsând aerul să intre. Curentul îi încurca părul și-i răcea obrajii, trezind-o din amorțeala în care se afla încă de când plecase de la doctor. Începu

să râdă şi, deşi putea să audă urma de isterie din vocea ei, nu-i păsa. Scoase capul în vântul rece, asurzitor.

Şi permise bărbatului şi maşinii să o poarte departe.

Domnul X îşi privi cele mai bune două detaşamente în timp ce mărşăluiau spre cabană pentru o nouă întâlnire. Trupurile *lesserilor* absorbiră spaţiul liber, diminuând mărimea camerei şi satisfăcându-l că avea suficient de mult material pentru a acoperi linia întâi. Le ordonase să revină folosind motivul obişnuit, acela de a se pune la curent, dar voia să vadă personal cum aveau să reacţioneze la vestea că domnul O era acum la conducere.

Domnul O fu ultimul care intră, iar bărbatul se duse direct în pragul uşii dormitorului, sprijinindu-se relaxat de toc, cu mâinile la piept. Avea privirea ageră, dar acum era rezervat – o reticenţă care era mult mai utilă decât îi fusese furia. Era ca şi cum căţeluşul periculos fusese domesticit şi, dacă aveau să continue în ritmul acesta, amândoi puteau avea noroc. Domnul X avea nevoie de un adjunct.

Cu pierderile pe care le suferiseră în ultima perioadă, trebuise să se concentreze asupra recrutării, iar asta era o sarcină de durată. Alegerea celor mai buni candidaţi, recrutarea lor şi îngenuncherea lor – fiecare pas din proces necesita concentrare şi resurse dedicate. Dar, în timp ce el reînnoia rândurile, nu putea permite ca strategia răpirii şi a persuasiunii să se slăbească. O anarhie printre vânători nu era ceva ce avea să tolereze.

Din multe puncte de vedere, O avea atributele necesare pentru a fi mâna lui dreaptă. Era dedicat, nemilos, eficient şi raţional: un agent al puterii care îi motiva pe alţii prin frică. Dacă Omega reuşise să distrugă rebeliunea din el, era aproape de perfecţiune.

Venise vremea să înceapă întâlnirea.

– Domnule O, spune-le celorlalţi despre proprietăţi!

Lesserul își începu raportul despre cele două bucăți de pământ pe care le vizitase în timpul zilei. Domnul X decisese deja să le cumpere pe amândouă cu banii jos. Și, în timp ce acele tranzacții se operau, avea să ordoneze detașamentelor să construiască un centru al persuasiunii pe cei 75 de acri din zona rurală pe care Lessening Society îi deținea deja. Domnul O avea în cele din urmă să conducă acel loc, dar, pentru că domnul U supraveghease proiecte de construcție în Connecticut, avea să coordoneze faza de construire a centrului.

Obiectivele aveau să includă viteză și conformitate. Lessening Society avea nevoie de alte locuri pentru a lucra, zone care erau izolate, sigure și calibrate pentru munca lor. Și aveau nevoie de ele acum.

Când domnul O tăcu, domnul X le delegă construirea noului centru lui și domnului U, apoi le ordonă bărbaților să iasă în seara aceea pe străzi.

Domnul O zăbovi.

– Avem altceva de făcut? întrebă domnul X. A mai ieșit ceva prost?

Ochii aceia căprui se aprinseră, dar domnul O nu izbucni. O dovadă în plus de îmbunătățire.

– Vreau să construiesc niște unități de depozitare în noua locație.

– Pentru ce? Scopul nostru nu este să păstrăm vampirii pe post de animale de companie.

– Mă aștept să avem mai mult de un subiect o dată și vreau să îi țin cât de mult pot. Dar am nevoie de ceva din care ei să nu se poată dematerializa și care să-i protejeze de lumina soarelui.

– La ce te gândești?

Soluția pe care domnul O i-o detalie nu era numai fezabilă, ci și rentabilă.

– Fă-o! zise domnul X zâmbind.

capitolul 18

Când Rhage opri în parcarea restaurantului Excel, îi ocoli pe supraveghetorii de mașini. Chiar dacă mașina nu era pretențioasă, nu avea de gând să lase cheile altcuiva. Nu cu genul de arme și de muniție pe care îl avea în portbagaj.

Alese un loc în spate, unul care era chiar lângă o ușă laterală. Când opri motorul, se îndreptă spre centura de siguranță și...

Și nu făcu nimic. Rămase așa, cu mâna pe clemă.

- Hal?

Închise ochii. Dumnezeule, ar fi dat orice numai să o audă rostindu-i numele încă o dată! Și voia... La naiba, o voia goală în patul lui, cu capul pe perna lui, cu trupul sub așternuturile lui! Voia să o ducă undeva în privat, unde să fie numai ei doi. Fără martori, fără protecția trenciului său. Nimic public, fără o partidă rapidă pe coridor sau în baie.

Îi voia unghiile înfipte în spatele lui, limba ei în gura lui și șoldurile rotindu-se peste ale lui până când el avea să o posede cu atâta forță încât să vadă stele. Apoi voia să doarmă cu ea în brațe. Voia să se trezească, să mănânce și să facă din nou dragoste. Și să vorbească în întuneric despre lucruri prostești și serioase...

Oh, Dumnezeule! Se atașa de ea. Legătura se crea.

Auzise de la bărbați că ar fi putut fi așa. Repede. Intens. Nimic logic. Numai instincte puternice, primordiale care preluau controlul, unul dintre cele mai puternice fiind dorința de a o poseda fizic și de a o marca, pentru ca toți ceilalți bărbați să știe că avea o pereche. Și să stea departe de ea.

Îi privi trupul. Și își dădu seama că ar fi omorât orice mascul care ar fi încercat să o atingă, să fie cu ea, să o iubească.

Rhage se frecă la ochi. Mda, nevoia de a o marca se instalase.

Şi nu era singura lui problemă. Murmurul ciudat din trupul lui era intensificat de imaginile explicite din mintea lui cu ea, mirosul parfumului ei și sunetul delicat al respiraţiei ei.

Şi de sângele care îi curgea prin vene.

Voia să o guste, să bea din ea.

Mary se întoarse spre el.

– Hal, ești...

Vocea lui fu ca şmirghelul.

– Trebuie să-ţi spun ceva.

„Sunt vampir. Sunt războinic. Sunt o bestie periculoasă. La sfârşitul acestei seri, nu-ţi vei mai aminti că m-ai întâlnit vreodată. Iar ideea că nu voi mai fi nici măcar o amintire pentru tine mă face să mă simt de parcă aş fi fost înjunghiat în piept."

– Hal? Ce este?

Vocea lui Tohr răsună în mintea lui. „Este mai sigur. Pentru ea."

– Nimic, zise el, desfăcând centura și coborând din maşină. Nu este nimic.

Ocoli și îi deschise portiera, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să coboare. Când ea își așeză palma într-a lui, pleoapele îi căzură. Să-i vadă brațele și picioarele răsfirându-se îi făcu mușchii să zvâcnească, scoțând un sunet delicat.

Şi, la naiba cu el, în loc să se dea din calea ei, o lăsă să se apropie pentru ca trupurile lor aproape să se atingă! Vibrația de sub pielea lui devenea mai puternică, la fel pofta de ea. Știa că ar fi trebuit să-și ferească privirea, deoarece cu siguranţă irisurile lui străluceau. Dar nu o făcu.

– Hal? spuse ea slăbită. Ochii tăi...

El închise ochii.

– Scuze! Să mergem înăuntru...

Ea își trase mâna dintr-a lui.

– Nu cred că vreau să iau cina.

Primul lui impuls fu să se opună, dar nu voia să o sperie. În plus, cu cât petreceau mai puțin timp împreună, cu atât mai puțin avea de șters.

La dracu', ar fi trebuit să îi șteargă amintirile în clipa în care o dusese acasă!

– Te duc acasă.

– Nu. De fapt, vrei să te plimbi puțin cu mine? Prin parcul din apropiere? Nu prea am chef să stau la masă. Sunt prea... neliniștită.

Rhage băgă cheile mașinii în buzunar.

– Mi-ar plăcea.

În timp ce se plimbau pe iarbă, pășind pe un covor de frunze colorate, el scană împrejurimile. Nu era nimic periculos în jur, nu simțea nici o amenințare. Privi în față. O semilună atârna pe cer.

Ea râse ușor.

– În mod normal, nu aș face niciodată asta. Știi, să ies în parc noaptea. Dar cu tine? Nu-mi fac griji că voi fi atacată.

– Bun. Nu ar trebui.

Deoarece ar fi spintecat pe oricine ar fi încercat să-i facă rău – om, vampir sau strigoi.

– Pare greșit, șopti ea. Să ies în întuneric, vreau să zic. Pare interzis și puțin înspăimântător. Mama m-a avertizat mereu să nu ies noaptea.

Ea se opri, lăsă capul pe spate și privi în sus. Încet, întinse mâna spre cer, cu palma în sus. Închise un ochi.

– Ce faci?

– Țin luna în palma mea.

El se aplecă și urmări lungimea brațului ei cu privirea.

– Da, așa este.

Se îndreptă, își trecu mâna peste talia ei și o trase aproape de trupul lui. După un moment de încordare, ea se relaxă, iar mâna îi căzu.

Dumnezeule, îi iubea parfumul! Atât de curat și de proaspăt, cu acea urmă de citrice!

– Erai la doctor când te-am sunat astăzi, zise el.

– Da, eram.

– Ce vor face pentru tine?

Ea se îndepărtă şi începu să se plimbe iar. El o urmă, însă lăsându-i spațiu.

– Ce ți-au spus, Mary?

– Nu trebuie să vorbim despre asta.

– De ce nu?

– Ieși din tipare, zise ea relaxat. Tipii de genul playboy nu ar trebui să aibă de-a face cu părţile neatrăgătoare ale vieții.

El se gândi la bestia din el.

– Sunt obișnuit cu lucrurile neatrăgătoare, crede-mă!

Mary se opri iar, clătinând din cap.

– Știi, ceva nu este în regulă cu toate astea.

– Bine punctat. Ar trebui să te țin de mână în timp ce ne plimbăm.

Se întinse spre ea, dar ea se îndepărtă.

– Vorbesc serios, Hal. De ce faci asta? De ce ești cu mine?

– O să mă complexezi. Ce este greșit în a vrea să petrec puțin timp cu tine?

– Chiar vrei să-ți spun pe litere? Sunt o femeie mediocră din punct de vedere fizic, care a primit o lovitură sub centură de la viață. Tu ești frumos. Sănătos. Puternic...

Spunându-și că era prost făcut grămadă, se așeză în fața ei și își așeză mâinile la baza gâtului lui Mary. Voia să o sărute iar, deși nu ar fi trebuit. Și nu avea să fie ca în fața casei ei.

Își coborî capul, iar vibrația ciudată din trupul lui se accentuă, însă nu se opri. Nu avea de gând să permită trupului său să-i dea ordine în seara aceea. Agățându-se de acel murmur, alungă sentimentul cu puterea voinței. Când reuși să suprime o parte, fu ușurat.

Și hotărât să o pătrundă, chiar dacă numai cu un sărut.

Mary se uită în ochii de un albastru neon ai lui Rhage. Putea jura că sclipeau în întuneric, lumina azurie fiind de fapt emanată de ei. Simțise ceva similar și în parcare.

I se ridică părul pe ceafă.

– Nu-ți face griji în privința strălucirii, spuse el încet, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu este nimic.

– Nu te înțeleg, șopti ea.

– Nu încerca!

El se apropie de ea, aplecându-se. Buzele lui fură delicate când le atinseră pe ale ei, zăbovind, atârnând. Scoase limba și-i mângâie gura.

– Deschide gura, Mary. Lasă-mă înăuntru!

El o linse până când ea se deschise pentru el. În timp ce limba lui aluneca în gura ei, atingerea catifelată o lovi direct între coapse, iar ea se relaxă lipită de trupul lui, înflăcărându-se când sânii îi întâlniră pieptul. Îl apucă de umeri, încercând să se apropie mai mult de mușchii și de căldura lui.

Reuși asta numai o clipă. Brusc, el își depărtă trupul de al ei, dar continuă să o sărute. Se întrebă dacă el continua să o sărute pentru a ascunde faptul că se retrăsese. Sau poate că încerca să o mai calmeze pentru că poate fusese prea agresivă?

Ea își întoarse capul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Erai în regulă.

– Mda, ei bine, nu este suficient pentru amândoi. El o împiedică să se îndepărteze, continuând să o țină de gât. Nu vreau să mă opresc, Mary. Degetele îi mângâiau pielea gâtului, apoi îi cuprinseră maxilarul și-i aplecară din nou capul spre el. Vreau să te înfierbânt. Atât de mult, încât să nu mai simți nimic altceva în afară

de mine. Încât să nu te gândești la altceva decât la ceea ce îți fac. Te vreau umedă.

El se apropie și-i cuprinse gura, pătrunzând adânc, profund. Căută toate colțurile până când nu mai rămase nici un loc neexplorat. Apoi schimbă sărutul, retrăgându-se și avansând, o penetrare ritmică care o umezi și mai mult, pregătind-o pentru el.

– Asta este, Mary, îi spuse el printre sărutări. Relaxează-te! Doamne, îți pot mirosi pasiunea... Ești deosebită.

Mâinile lui coborâră, alunecând pe sub reverul hainei ei, pe claviculă. Dumnezeule, era pierdută în mâinile lui! Dacă i-ar fi spus să-și dea jos hainele, s-ar fi dezbrăcat. Dacă i-ar fi spus să se întindă și să-și desfacă picioarele, s-ar fi întins pe iarbă pentru el. Orice voia el, atât timp cât nu înceta să o sărute.

– Te voi atinge, zise el. Nu suficient. Nici pe departe. Dar puțin...

Degetele lui alunecară pe sub gulerul de cașmir, coborând tot mai mult.

Trupul ei tremură când el îi găsi sfârcurile întărite.

– Ești atât de pregătită, șopti el, trăgând de ele. Îmi doresc să le pot cuprinde cu gura. Vreau să absorb, Mary. M-ai lăsa să fac asta? Palmele lui se deschiseră, cuprinzând greutatea sânilor ei. Ai face-o, Mary, dacă am fi singuri? Dacă am fi într-un pat cald? Dacă te-ai dezbrăca pentru mine? M-ai lăsa să le gust? Când ea încuviință, el zâmbi feroce. Mda, ai face-o! În ce loc ți-ai mai dori să fie gura mea? El o sărută cu forță când ea nu-i răspunse. *Spune-mi!*

Ea respira greu. Nu putea gândi, nu putea vorbi.

El îi luă mâna și o așeză peste a lui.

– Atunci arată-mi, Mary, îi șopti el la ureche. Arată-mi unde ai vrea să merg. Condu-mă! Haide! Fă-o!

Incapabilă să se oprească, îi luă palma și i-o așeză pe gâtul ei. Cu o mișcare lentă, i-o așeză înapoi pe sâni. El scoase un sunet aprobator și o sărută pe obraz.

– Mda, acolo. Ştim că vrei să mă duc acolo. Unde altundeva?

Inconştientă, fără control, îi coborî mâna pe pântec. Apoi pe şold.

– Bine. Este bine. Când ea ezită, el îi şopti: Nu te opri, Mary! Continuă! Arată-mi unde vrei să merg!

Înainte să-şi poată pierde controlul, îi aşeză mâna între picioarele ei. Fusta largă îi permise accesul, lăsându-l să pătrundă, iar ea gemu când îi simţi palma pe zona intimă.

– Oh, da, Mary! Aşa! El o mângâie în acea zonă, iar ea se prinse de bicepşii lui mari, lăsându-şi capul pe spate. Dumnezeule, arzi de vie! Te-ai udat, Mary? Cred că da. Cred că eşti acoperită cu miere...

Simţind nevoia să-l atingă, îşi trecu mâinile pe sub haina lui, cuprinzându-l de talie şi simţind puterea pură, înspăimântătoare a trupului său. Dar, înainte să poată ajunge prea departe, el îi îndepărtă mâinile şi îi cuprinse încheieturile într-o mână. Totuşi, era evident că nu se oprea. O împinse în spate cu pieptul lui, până când ea simţi trunchiul solid al unui copac pe omoplaţi.

– Mary, lasă-mă să te fac să te simţi bine. Prin fustă, degetele lui explorară şi găsiră punctul plăcerii. Vreau să îţi ofer un orgasm. Aici, acum!

Ea ţipă, dându-şi seama că era aproape de orgasm, iar el era complet detaşat, un maestru al dorinţei care nu simţea nimic: respiraţia lui era regulată, vocea fermă, trupul neafectat.

– Nu, spuse ea.

Mâna lui Hal se opri.

– De ce?

– Nu.

– Eşti sigură?

– Da.

El se trase imediat înapoi. Iar în timp ce stătea calm în faţa ei, ea încerca să-şi recapete suflul.

O durea faptul că el îi dăduse ascultare cu uşurinţă, dar se întreba de ce făcuse asta. Poate că și el își pierduse controlul. La naiba, probabil era o dovadă de putere incredibilă să faci o femeie să gâfâie! Și asta ar explica de ce voia să fie cu ea, nu cu genul acela de femei sexy. I-ar fi fost mai uşor să păstreze distanţa faţă de o femeie puţin atrăgătoare.

Ruşinea îi străpunse pieptul.

– Vreau să mă întorc, spuse ea, gata să plângă. Vreau să merg acasă.

El inspiră adânc.

– Mary...

– Dacă te gândeşti să-ţi ceri scuze, o să mi se facă rău...

Brusc, Hal se încruntă, iar ea începu să strănute.

Dumnezeule, dintr-un motiv anume, o mânca nasul! Era ceva în aer. Ceva dulce. Ca detergentul de rufe. Sau ca pudra de talc?

Hal o cuprinse cu mâna de braţ.

– La pământ. Acum!

– De ce? Ce...

– *La pământ!* O puse în genunchi. Fereşte-ţi capul!

Răsucindu-se, se aşeză în faţa ei cu picioarele depărtate și cu mâinile în faţa pieptului. Dintre picioarele lui, ea privi cum doi bărbaţi ieşeau de după nişte arţari. Erau îmbrăcaţi în uniforme negre, pielea lor palidă şi părul decolorat strălucind în lumina lunii. Ameninţarea pe care o emanau o făcu să își dea seama cât de mult înaintaseră în parc ea și Hal.

Cotrobăi prin geantă după telefon și încercă să se convingă că exagera.

„Mda, sigur."

Bărbaţii se despărţiră şi-l atacară pe Hal din ambele părţi, venind repede și la nivelul solului. Ea ţipă panicată, dar Hal... Dumnezeule, Hal ştia ce să facă! Se întinse spre dreapta şi-l prinse pe unul de braţ, aruncându-l pe individ la pământ. Înainte ca bărbatul să se poată ridica,

Hal îl călcă pe piept, țintuindu-l la pământ. Celălalt atacator sfârși prins de gât, lovind, zvârcolindu-se și încercând să respire, dar fără să reușească.

Sumbru și letal, Hal deținea controlul, simțindu-se în apele lui în mijlocul violenței. Iar expresia lui glacială, calmă o neliniștea, deși era recunoscătoare pentru faptul că îi salvase.

Găsi telefonul și apelă 911, gândindu-se că el putea să-i țină imobilizați fără probleme până la sosirea poliției.

Auzi un trosnet care o îngrețoșă.

Mary ridică privirea. Bărbatul care fusese ținut de gât căzu la pământ, capul atârnându-i de gât într-un unghi greșit. Nu se mișca.

Ea se ridică în picioare.

– Ce ai făcut?

Hal scoase de nicăieri un cuțit lung, cu lama neagră și se așeză deasupra bărbatului pe care îl țintuia cu gheata. Individul se zvârcolea la pământ, încercând să scape.

– Nu! țipă și sări în fața lui Hal.

– Dă-te la o parte! Vocea lui era bizară. Plată. Complet neîngrijorată.

Ea îl prinse de mână.

– Oprește-te!

– Trebuie să termin...

– Nu te voi lăsa să mai omori unul...

Cineva o apucă de păr și o aruncă la pământ. Chiar când alt bărbat în negru îl atacă pe Hal.

O dureau capul și gâtul și ateriză pe spate cu putere. Impactul o lăsă fără aer, și văzu stele verzi în fața ochilor. Se străduia să-și recapete suflul când fu luată de brațe și târâtă de acolo. Repede.

Trupul ei se lovea de sol, dinții clănțănindu-i. Înălță capul, chiar dacă asta o făcu să simtă ace pe șira spinării. Ceea ce văzu fu o ușurare groaznică. Hal arunca pe iarbă încă un trup fără viață și venea spre ea, alergând

nebunește. Coapsele lui micșorau distanța cu haina fluturând în spate și cu un pumnal în mână. Ochii lui scânteiau albaștri în noapte, precum farurile unei mașini, iar trupul lui era letal.

„Slavă Domnului!"

Chiar atunci alt individ se aruncă în spatele lui Hal.

În timp ce Hal se lupta cu bărbatul, Mary își aminti de antrenamentul ei de autoapărare, rotindu-se până când atacatorul ei trebui să-și slăbească strânsoarea. Când îi simți degetele relaxându-i-se, lovi cât de tare putu. El se întoarse și o prinse repede, dar de data asta mai slab. Ea trase din nou, forțându-l să se oprească și să se întoarcă. Ea se retrase, gata să fie lovită, dar cel puțin spera să-i ofere lui Hal puțin timp pentru a recupera.

Numai că nici o lovitură nu se îndreptă asupra ei. În schimb, un urlet de durere erupse din bărbat, iar răpitorul ei căzu peste ea, cu o greutate asfixiantă. Panica și teroarea îi dădură puterea de a-l îndepărta.

Trupul lui se rostogoli fără vlagă. Pumnalul lui Hal era înfipt în ochiul stâng al individului.

Prea șocată să țipe, Mary se ridică în picioare și începu să alerge cât de repede putu. Era sigură că avea să fie prinsă din nou, convinsă că urma să moară.

Dar, în cele din urmă, se iviră luminile restaurantului. Când simți asfaltul parcării sub picioare, vru să plângă de recunoștință.

Până când îl văzu pe Hal în fața ei. Ca și cum apăruse de nicăieri.

Ea se opri amețită, gâfâind, incapabilă să înțeleagă cum ajunsese înapoi înaintea ei. Când genunchii o lăsară, ea se sprijini de o mașină din apropiere.

– Haide, să mergem! zise el aspru.

Brusc, își aminti cum îi rupsese gâtul bărbatului. Și de lama neagră din ochiul atacatorului. Și de controlul calm, letal al lui Hal.

Hal era... moartea. Moartea într-un ambalaj frumos.

– Îndepărtează-te de mine! Se împiedică de propriile picioare, iar el vru să o prindă. Nu. Nu mă atinge!

– Mary...

– Îndepărtează-te de mine!

Se îndreptă spre restaurant, cu mâinile întinse, pentru a-l ține la distanță. Ca și cum asta ar fi avut un efect.

Hal o urmă cu mișcări puternice ale brațelor și mâinilor.

– Ascultă-mă...

– Trebuie... Își drese vocea. Trebuie să sun la poliție.

– Nu, nu trebuie.

– Am fost atacați. Și tu... ai ucis pe cineva. Oameni. Ai ucis oameni. Vreau să sun...

– Este o treabă privată. Polițiștii nu te pot proteja. Eu pot.

Ea se opri, iar acest adevăr îi arătă pentru prima dată cine era. Totul avea sens. Amenințarea pe care o ascundea în spatele șarmului. Lipsa fricii când fuseseră atacați. Hotărârea lui de a nu implica poliția. Dumnezeule, faptul că rupsese gâtul bărbatului cu atâta ușurință, ca și cum o mai făcuse înainte!

Hal nu voia ca ea să sune la 911 pentru că avea probleme cu legea. Era la fel de vinovat ca tipii care veniseră după ei.

Ea își strânse geanta, gata să fugă iar. Apoi își dădu seama că geanta îi dispăruse.

Hal înjură aspru.

– Ți-ai pierdut geanta, nu? Privi în jur. Ascultă, Mary, trebuie să vii cu mine!

– Pe dracu'!

Ea făcu un pas spre restaurant, dar Hal sări în fața ei, blocându-i calea și prinzând-o de brațe.

– Voi țipa. Îi fixă cu privirea pe paznicii parcării. Probabil se aflau la vreo 30 de metri distanță. Voi țipa din toți rărunchii!

– Viața ta este în pericol, dar eu te pot proteja. Ai încredere în mine!

– *Nu te cunosc!*

– Ba da!

– Oh, ai dreptate! Ești frumos, deci n-ai cum să fii rău!

El arătă spre parc.

– Te-am salvat acolo. Dacă n-aș fi fost eu, n-ai mai fi în viață acum.

– Bine. Mulțumesc mult. Acum lasă-mă în pace!

– Nu vreau să fac asta, bombăni el. Chiar nu vreau.

– Ce să faci?

El își trecu mâna peste fața ei.

Brusc, ea nu-și mai putu aminti de ce era atât de supărată.

capitolul 19

Stând în fața lui Mary, cu amintirile la mila lui, Rhage se încuraja să termine ce începuse. Să se șteargă din mintea ei ca pe o pată.

Dar cum avea să-i ajute asta?

Lăsase în parc cel puțin unul, poate chiar doi *lesseri* în viață când trebuise să vină după ea. Dacă acei nenorociți îi furaseră geanta, și bănuia că o făcuseră, acum ea se afla în pericol. Lessening Society deja răpise civili care nu știau nimic despre Frăție. Iar ea chiar fusese *văzută* în compania lui.

Dar ce dracului să facă acum? Nu o putea lăsa singură acasă la ea pentru că adresa ei se afla scrisă pe permisul de conducere și avea să fie primul loc unde *lesserii* ar fi mers. Să o ducă la un hotel nu era o opțiune, deoarece nu exista nici o șansă ca ea să stea de bunăvoie. Nu avea să înțeleagă de ce trebuia să stea departe de casa ei pentru că nu avea să-și amintească atacul.

Ceea ce voia să facă era să o ducă la reşedinţă, cel puţin până când avea să-şi dea seama cum să gestioneze rahatul ăsta de situaţie. Problema era că, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să afle că ea se afla în camera lui, iar asta ar fi fost o veste proastă pentru toată lumea. Chiar dacă ordinul lui Tohr nu avea să fie respectat, oamenilor le era interzis să intre în lumea lor. Era prea periculos. Ultimul lucru de care Frăţia avea nevoie era ca existenţa rasei şi războiul secret cu *lesserii* să fie aflate de *Homo sapiens.*

Mda, dar el era responsabil pentru viaţa lui Mary. Iar regulile erau făcute pentru a fi încălcate...

Poate că l-ar fi putut convinge pe Wrath să o lase să intre. *Shellanul* lui Wrath era pe jumătate om şi, de când cei doi se cuplaseră, Regele Orb se mai îmbunase când venea vorba de femei. Iar Tohr nu putea să se opună regelui. Nimeni nu putea.

Numai că, în timp ce Rhage încerca să-şi construiască argumentele, Mary trebuia să fie protejată.

Se gândi la casa ei. Se afla departe de drumul principal şi, dacă avea să se iște vreun scandal, ar fi putut să o apere fără să-şi facă griji în privinţa intervenţiei poliţiei. Şi avea foarte multe arme în maşina lui. Putea să o ducă acolo, să o protejeze, iar dacă era cazul, avea să-l sune pe Wrath.

Rhage îi eliberă memoria, ştergând amintirile până la momentul în care se dăduseră jos din maşină. Ea nu avea să-şi amintească nici măcar săruturile.

Ceea ce, având în vedere situaţia, era un lucru bun. Dracu' să-l ia! O forţase prea mult, prea repede şi aproape că îşi făcuse rău sieşi. Când gura şi mâinile lui se aflaseră asupra ei, murmurul din trupul lui se transformase în strigăt. Mai ales când ea îi luase palma şi i-o aşezase între coapsele ei.

– Hal? Mary îl privi confuză. Ce se petrece?

El se simțea îngrozitor în timp ce-i privea ochii mari, terminând de îngropat imaginile din mintea ei. Ștersese amintirile a nenumărate femei înainte și niciodată nu ezitase. Dar cu Mary simțea că parcă îi lua ceva. Parcă îi invada intimitatea. O trăda.

El își trecu mâna prin păr, strângând, simțind nevoia de a-l rupe.

– Deci ai prefera să renunți la cină și să te întorci acasă? Pentru mine este în regulă. Mi-ar prinde bine o clipă de liniște.

– Bine, dar... Simt că mai avem ceva de făcut. Se privi și începu să se scuture de iarbă. Deși, având în vedere ce i-am făcut acestei fuste când am plecat de acasă, probabil nu ar trebui să ies în public. Știi, credeam că m-am scuturat bine... Stai puțin, unde este geanta mea?

– Poate că ai lăsat-o în mașină.

– Nu, eu... Oh, Dumnezeule! Începu să tremure incontrolabil, respirația accelerându-i-se. Ochii i se tulburară. Hal, îmi pare rău, trebuie... Oh, la dracu'!

Era adrenalina din trupul ei. Poate că mintea ei era calmă, dar trupul ei încă era inundat de frică.

– Vino aici, spuse el, strângând-o la piept. Lasă-mă să te țin în brațe până când trece!

În timp ce-i șoptea, el îi ținu mâinile în față, pentru a nu găsi pumnalul de sub braț sau Beretta de 9 mm de la brâu. Privi în jur, cercetând părțile întunecoase ale parcului din stânga și din dreapta restaurantului. Era nerăbdător să o urce în mașină.

– Sunt atât de stânjenită, spuse ea lipită de pieptul lui. Nu am mai avut un atac de panică de mult timp.

– Nu-ți face griji din cauza asta! Când ea încetă să tremure, el se dădu în spate. Să mergem!

O grăbi spre GTO și se simți mai bine când porni motorul și plecă din parcare.

Mary privi prin mașină.

– La naiba! Geanta mea nu este aici. Probabil am lăsat-o acasă. Sunt tare uitucă astăzi! Se lăsă pe spătarul scaunului și căută prin buzunare. Aha! Măcar am cheile!

Drumul spre periferia orașului fu scurt, lipsit de incidente. Când el opri mașina în fața casei ei, Mary căscă și se îndreptă spre ușă. El o luă de braț.

– Permite-mi să fiu un gentleman și te ajut.

Ea zâmbi și își coborî privirea, de parcă nu ar fi fost obișnuită ca bărbații să se agite atât în jurul ei.

Rhage coborî. Mirosind aerul, își folosi ochii și urechile pentru a penetra întunericul. Nimic. Nimic.

Ocolind mașina, deschise portbagajul, scoase o geantă mare și se opri iar. Totul era liniștit, inclusiv simțurile lui.

Când el îi deschise portiera, Mary privi încruntată spre geanta purtată de el pe umăr.

El clătină din cap.

– Nu îmi voi petrece noaptea la tine. Doar am observat că s-a stricat încuietoarea portbagajului și nu vreau să las geanta nesupravegheată. Sau la vedere.

La dracu', ura să o mintă! Pur și simplu, îl îngrețoșa.

Mary ridică din umeri și se îndreptă spre ușa de la intrare.

– Trebuie să fie ceva important înăuntru.

Da, muniție pentru a doborî o clădire de birouri cu zece etaje. Și tot nu i se părea suficient pentru a o proteja.

Ea se simți ciudat descuind ușa și intrând. El o lăsă să intre dintr-o cameră în alta, să aprindă luminile, să-și descarce nervii, dar rămase lângă ea. Urmând-o, verifică vizual ușile și ferestrele. Toate erau încuiate. Locul era sigur, cel puțin la parter.

– Vrei ceva de mâncare? întrebă ea.

– Nu, sunt bine.

– Nici mie nu-mi este foame.

– Ce este sus?

– Hm, dormitorul meu.

– Vrei să mi-l arăți?

Trebuia să verifice și etajul superior.

– Poate mai târziu. Chiar vrei să-l vezi? Aaa... La dracu'! Se opri și îl fixă cu privirea, cu mâinile în șolduri. Voi fi directă cu tine. Nu am avut niciodată un bărbat în această casă. Și manierele de gazdă mi-au cam ruginit.

El lăsă geanta jos. Deși era gata de luptă și încordat ca o pisică, îi rămăsese suficientă energie mintală pentru a nu fi vlăguit complet. Faptul că nici un alt bărbat nu mai pătrunsese în spațiul ei privat îl încânta atât de mult, încât pieptul lui cânta.

– Cred că te descurci bine, șopti el.

Se apropie și-i mângâie obrazul cu degetul mare, gândindu-se la ce voia să-i facă în dormitor. Imediat trupul lui începu să reacționeze, acea arsură interioară urcându-i pe șira spinării.

Își forță mâna să cadă în jos.

– Trebuie să dau repede un telefon. Te deranjează dacă merg sus pentru a avea puțină intimitate?

– Nu. Eu voi... aștepta aici.

– Nu va dura mult.

Mergând în grabă spre dormitor, scoase telefonul din buzunar. Carcasa era spartă, probabil din cauza uneia dintre loviturile *lesserilor*, dar tot reuși să apeleze. Când intră căsuța vocală a lui Wrath, lăsă un mesaj scurt și se rugă cu toată ființa să fie sunat repede înapoi.

După ce analiză repede etajul superior, coborî. Mary se afla pe canapea, cu picioarele sub ea.

– Deci la ce ne uităm, întrebă el, verificând ca la uși și la ferestre să nu fie vreo fața palidă.

– De ce te uiți în jur de parcă ar fi o alee lăturalnică?

– Scuze! Obiceiuri mai vechi.

– Probabil ai făcut parte dintr-o unitate miliară dată dracului.

– Ce vrei să vedem? întrebă și se îndreptă spre raftul unde se aflau aliniate DVD-urile.

– Alege tu. Merg să mă schimb în ceva... Se înroși. Ei bine, ca să fiu sinceră, în ceva mai confortabil. Și ceva care să nu fie murdar de iarbă.

Pentru a se asigura că era în siguranță, așteptă la baza scărilor în timp ce ea se plimba prin dormitor. Când ea începu să coboare, el se întoarse la raft.

După ce aruncă o privire la colecția de filme, își dădu seama că era în încurcătură. Erau o mulțime de titluri străine și câteva filme americane. Și câteva clasice, ca *O aventură de neuitat* și... la dracu' cu *Casablanca*.

Absolut nimic de Sam Raimi sau Roger Croman. Oare ea nu auzise de seria *Cartea morților*? Stai, mai era o speranță! Scoase o carcasă. *Nosferatu – Simfonia groazei*. Filmul german clasic cu vampiri din 1922.

– Ai găsit ceva să-ți placă? spuse ea.

– Mda.

O privi peste umăr.

Oh, la naiba! Era îmbrăcată pentru a face dragoste. Pantaloni de pijama din flanel cu stele și lună pe ele. Un tricou alb, strâmt. Mocasini din piele de căprioară.

Ea trase de gulerul tricoului, încercând să-l apropie mai mult.

– M-am gândit să-mi iau blugii, dar sunt obosită și asta este ce port în pat... pentru a mă relaxa. Știi tu, nimic deosebit.

– Te plac în ele, zise el șoptit. Arăți confortabil.

„Mda, la dracu'!" Arăta *comestibilă*.

Odată ce puse filmul, luă geanta, o aduse lângă canapea și se așeză la capătul celălalt. Se întinse, încercând să pretindă, de dragul ei, că nici un mușchi din trupul lui nu era încordat. De fapt, era încordat la maximum. Între a aștepta ca vreun *lesser* să dea buzna, a se ruga ca Wrath să sune în orice moment și a aștepta să ajungă să-i sărute coapsele, era un cablu de oțel în carne și oase.

– Poţi să-ţi aşezi picioarele pe măsuţa de cafea dacă vrei, zise ea.

– Stau bine.

Se întinse şi stinse lampa din stânga lui, sperând că ea avea să adoarmă. Cel puţin s-ar fi putut plimba prin jur şi ar fi putut supraveghea exteriorul fără să îi dea de bănuit.

După 15 minute de la începerea filmului, ea zise:

– Îţi cer scuze, dar cred că o să adorm.

El o privi. Avea părul împrăştiat pe umeri şi stătea ghemuită. Avea pielea luminoasă şi puţin roşie în lumina televizorului şi pleoapele căzute.

Aşa ar fi arătat proaspăt trezită dimineaţa, se gândi el.

– Dormi, Mary. Voi mai sta puţin, bine?

Îşi trase peste ea o pătură moale, crem.

– Da, desigur. Dar Hal...

– Stai! Vrei să-mi spui pe... celălalt nume?

– Bine, care este?

– Rhage.

Ea se încruntă.

– Rhage.

– Mda.

– Ah, sigur. Este o poreclă?

El închise ochii.

– Mda.

– Ei bine, Rhage, mulţumesc pentru seara aceasta. Adică pentru că ai fost atât de înţelegător.

El înjură în sinea lui, gândindu-se că ea ar fi trebuit să-l plesnească în loc să se simtă recunoscătoare. Aproape că murise din cauza lui. Iar acum devenise o ţintă pentru *lesseri*. Şi, dacă ar fi ştiut măcar jumătate dintre lucrurile pe care el voia să le facă trupului ei, probabil s-ar fi încuiat în baie.

– Este în regulă, să ştii, şopti ea.

– Ce anume?

– Ştiu că vrei să fim numai prieteni.

„Prieteni?"

Ea râse forțat.

– Nu vreau să crezi că am interpretat greșit sărutul când ai venit să mă iei. Știu că nu a fost... știi tu. Oricum, nu trebuie să-ți faci griji că am înțeles greșit.

– De ce crezi că sunt îngrijorat că ai putea fi?

– Stai de cealaltă parte a canapelei încordat ca un arc. Ca și cum te temi că aș putea să sar pe tine.

El auzi un zgomot afară și-și îndreptă privirea spre fereastra din dreapta. Era numai o frunză lovindu-se de geam.

– Nu am vrut să te fac să te simți prost, bolborosi ea. Am vrut doar să... știi tu, să te liniștesc.

– Mary, nu știu ce să spun.

Adevărul ar fi îngrozit-o. Iar el o mințise deja suficient.

– Nu spune nimic. Probabil nu ar fi trebuit să deschid subiectul. Tot ce am vrut să spun e că mă bucur că ești aici. Ca prieten. Chiar m-am bucurat de plimbarea cu mașina ta. Mi-a plăcut doar să ies. Nu am nevoie de mai mult de la tine, sincer. Chiar ești un prieten bun.

Rhage inspiră adânc. În toată viața lui de adult, nici o femeie nu-i spusese că îi era prieten. Sau că aprecia compania lui pentru altceva în afară de sex.

În limba veche, șopti:

– Nu am cuvinte, femeie. Căci nici un sunet din gura mea nu este demn de urechile tale!

– Ce limbă este aceasta?

– Limba mea maternă.

Ea își lăsă capul într-o parte, gânditoare.

– Seamănă cu franceza, dar nu este franceză. Are ceva slav în ea. Este maghiară?

El încuviință.

– În principiu.

– Ce ai spus?

– Că și mie îmi place să fiu cu tine.

Ea zâmbi și lăsă capul jos.

Îndată ce el știu că ea adormise, desfăcu geanta și verifică de două ori ca armele dinăuntru să fie încărcate. Apoi se plimbă prin casă, stingând fiecare bec. Când se făcu beznă, ochii lui se acomodară, simțurile ascuțindu-i-se și mai mult.

Cercetă pădurea din spatele casei. Și pajiștea din dreapta. Și ferma mare din depărtare. Și strada din față.

Ascultă, urmărind pașii animalelor pe iarbă și simțind vântul în timp ce se lovea de șindrilele din lemn ale hambarului. Când temperatura de afară coborî, verifică fiecare scârțâit al casei, testând, verificând să nu fi intrat cineva. Se plimbă prin jur, din cameră în cameră, până când simți că era gata să explodeze.

Își verifică telefonul. Era deschis, soneria, activată. Și avea semnal.

Înjură. Se plimbă iar.

Filmul se termină. Îl puse din nou, în caz că ea se trezea și voia să știe de ce el încă se afla acolo. Apoi mai făcu o plimbare la primul etaj.

Când se întoarse în living, își trecu mâna peste frunte și observă că transpirase. În casa ei era mult mai cald decât în casa în care era obișnuit sau poate că doar era agitat. Oricum ar fi fost, îi era cald, așa că își scoase haina și așeză armele și telefonul în geantă.

În timp ce își sufleca mânecile, o privi de sus, măsurându-i respirațiile lente, ritmice. Era atât de mică pe acea canapea, iar ochii aceia puternici, gri, de luptătoare ascunși în spatele pleoapelor și al genelor o făceau să pară și mai mică. Se așeză lângă ea și îi mută ușor trupul pentru ca ea să stea sprijinită de brațul lui.

Pe lângă el, ea era minionă.

Ea se trezi, ridicându-și capul.

– Rhage?

– Culcă-te, îi șopti el, strângând-o la piept. Lasă-mă să te țin în brațe! Numai asta voi face.

Îi absorbi oftatul prin piele și închise ochii în timp ce își trecu brațul peste mijlocul lui, sprijinindu-se de el.

Liniște.

Totul era atât de liniștit! Liniște în casă. Liniște afară.

Avu impulsul prostesc de a o trezi și de a o așeza altfel pentru a o putea simți din nou sprijinindu-se confortabil de el.

În schimb, se concentră asupra respirației ei, potrivindu-și propria respirație cu a ei.

Atâta... pace.

Și liniște.

capitolul 20

Când John Matthew plecă de la Moe's Diner, acolo unde lucra ca debarasor, se gândi cu îngrijorare la Mary. Nu mersese la tura ei de joi de la call center, ceea ce era foarte neobișnuit, iar el spera să o găsească în seara aceea. Cum acum era 12.30, ea mai avea o jumătate de oră până la plecare, așa că el era sigur că avea să o prindă. Bănuind că mersese la muncă.

Mergând cât de repede putea, traversă cele șase străzi murdare până la apartamentul lui în zece minute. Deși drumul până acasă nu era nimic special, clădirea lui era plină de distracție și jocuri. Când ajunse în fața ușii de la intrare, auzi niște bărbați certându-se precum niște bețivi, insulte relaxate, colorate și incoerente. O femeie striga ceva pe un fundal muzical zgomotos. Răspunsul efervescent, masculin pe care îl primise era genul de răspuns pe care el îl asocia cu tipii înarmați.

John traversă holul și urcă treptele sparte, închizându-se în studioul lui cu o mișcare rapidă a mâinilor.

Locuința lui era mică și probabil mai avea vreo cinci ani până la demolare. Podelele erau acoperite pe jumătate cu linoleum și jumătate cu mochetă, cele două fiind greu de distins. Linoleumul era atât de destrămat

încât făcuse un fel de scame la suprafață, iar mocheta era atât de teșită încât aproape că putea fi confundată cu o bucată de lemn. Ferestrele erau opace din cauza mizeriei, ceea ce era, de fapt, un lucru bun, deoarece asta însemna că nu avea nevoie de jaluzele. Dușul funcționa, la fel chiuveta de la baie, dar cea din bucătărie era înfundată încă de când se mutase. Încercase să o desfunde cu Drano, dar, când asta nu funcționase, se hotărâse să nu umble la țevi. Nu voia să știe ce bloca țevile.

Așa cum făcea mereu când ajungea vinerea acasă, deschise fereastra și privi pe stradă. Birourile Liniei Telefonice de Prevenire a Suicidului erau luminate, dar Mary nu se afla la biroul pe care îl folosea.

John se încruntă. Poate că nu se simțea bine. Păruse epuizată când mersese la ea acasă.

A doua zi, se hotărî el, avea să meargă acolo unde locuia ca să verifice.

Dumnezeule, era fericit că în sfârșit își făcuse curaj să o abordeze! Era atât de drăguță, chiar mai drăguță în persoană decât la telefon. Și faptul că știa limbajul surdomuților? Asta da mâna sorții!

Închizând fereastra, se îndreptă spre frigider și desfăcu sfoara care ținea ușa închisă. Înăuntru se aflau șase pachete cu Ensure de vanilie. Luă două cutii, apoi prinse din nou sfoara. Se gândea că apartamentul lui era singurul din clădire care nu era infestat cu gândaci și asta deoarece el nu avea mâncare adevărată. Pur și simplu stomacul lui nu o putea suporta.

Așezându-se pe saltea, se sprijini de perete. Restaurantul fusese aglomerat, iar pe el îl dureau umerii îngrozitor.

Bând cu grijă din prima cutie, speră că burta nu avea să-l deranjeze în seara aceea, așa că luă cel mai nou număr al revistei *Muscle&Fitness*. Pe care deja o citise de două ori.

Se uită la copertă. Tipul de pe copertă era musculos, cu pielea bronzată - un pachet umflat de bicepși, tricepși, pectorali și abdomen. Pentru a amplifica înfățișarea masculină, avea legată de el, ca o fundă, o fată frumoasă în bikini galbeni.

John citea de ani întregi despre halterofili și economisea bani de luni bune pentru a cumpăra un set mic de haltere din fier. Lucra de șase ori pe săptămână. Dar nu se vedea. Indiferent cât de mult lucra, indiferent cu câtă disperare își dorea să devină mai masiv, nu făcuse deloc mușchi.

O parte din problemă era dieta lui. Acele cutii de Ensure erau singurele lucruri pe care le putea mânca fără să i se facă rău și nu aveau o tonă de calorii în ele. Problema nu era legată numai de mâncare. Gena lui era proastă. La vârsta de 23 de ani, avea 1,70 metri și cântărea 46 de kilograme. Nu trebuia să se bărbierească. Nu avea păr pe corp. Nu avusese niciodată o erecție.

Efeminat. Slab. Și, mai rău, neschimbat. De zece ani avea aceeași înfățișare.

Monotonia existenței sale îl obosea, îl epuiza, îl consuma. Își pierduse speranța că avea să se transforme vreodată într-un bărbat, iar acceptarea realității îl îmbătrânise. Se simțea foarte bătrân în trupul lui mic, ca și când capul nu făcea parte din corpul lui.

Dar avea parte de alinare. Îi plăcea să doarmă. În vise se vedea luptând și era puternic, era sigur, era... bărbat. Noaptea, când avea ochii închiși, era neînfricat cu un pumnal în mână, un asasin care făcea totul pentru o cauză nobilă. Și nu era singur în lupta lui. Avea compania altor bărbați ca el, luptători și frați, loiali până la moarte.

Și, în viziunile lui, făcea dragoste cu femei – femei frumoase care scoteau sunete ciudate când el le poseda trupurile. Uneori erau mai multe alături de el, iar el le poseda cu forță, deoarece atât ele, cât și el își doreau

asta. Amantele lui îl prindeau de spate, îi zgâriau pielea în timp ce tremurau și se ghemuiau sub coapsele lui grele. Cu gemete triumfătoare, își dădea drumul, trupul contractându-i-se și revărsându-se în căldura umedă pe care ele i-o ofereau. Și după aceea, în acte șocante de depravare, le bea sângele, iar ele îl beau pe al lui, în urma acestei nebunii, așternuturile albe devenind roșii. În cele din urmă, când nevoile, furia și poftele îi erau satisfăcute, el le ținea în brațe cu blândețe, iar ele îl priveau cu ochi admirativi, scânteietori. Urmau pacea și armonia, iar ele erau primite ca binecuvântări.

Din păcate, dimineața se trezea.

În viața reală, nu putea spera să apere sau să învingă pe cineva, nu cu statura lui. Și nici măcar nu sărutase vreodată vreo femeie. Nu avusese niciodată ocazia. Sexul opus reacționa în două feluri în prezența lui: cele mai în vârstă voiau să-l trateze ca pe un copil, iar cele tinere îl ignorau. Ambele răspunsuri îl răneau, primul pentru că îi accentua slăbiciunea, al doilea pentru că îi fura orice speranță că putea găsi pe cineva la care să țină.

De aceea își dorea o femeie. Avea această nevoie teribilă de a proteja, de a păzi, de a supraveghea. O chemare fără o modalitate de materializare.

În plus, ce femeie l-ar fi putut dori vreodată? Era al dracului de pricăjit. Blugii atârnau pe picioarele lui. Cămașa acoperea gaura care se formase în spațiul dintre coaste și șolduri. Picioarele lui aveau mărimea unui copil de zece ani.

John simțea frustrarea acumulându-se, dar nu știa de ce se supăra. Desigur, îi plăceau femeile. Și voise să le atingă deoarece pielea lor părea atât de delicată și mirosea atât de bine! Dar nu fusese niciodată excitat, chiar dacă se trezea în mijlocul unuia dintre visele lui. Era un ciudat. Suspendat undeva între femeie și bărbat – nici una, nici cealaltă. Un hermafrodit fără echipamentul straniu.

Un lucru însă era sigur. Era clar că nu-l interesau bărbații. Suficient de mulți îl urmăriseră de-a lungul anilor, oferindu-i bani sau droguri ori amenințându-l, încercând să-l convingă să întrețină relații în băi sau în mașini. Cumva, reușise mereu să scape.

Ei bine, *mereu* până iarna trecută. În ianuarie, unul îl prinsese, amenințându-l cu pistolul, pe scara fostei clădiri în care locuia.

Apoi se mutase și începuse să poarte propria armă. De asemenea, sunase la Linia Telefonică de Prevenire a Suicidului.

Asta se petrecuse în urmă cu zece luni și încă nu putea suporta senzația blugilor pe pielea lui. Dacă și-ar fi permis, ar fi aruncat toate cele patru perechi. În schimb, îi arsese pe cei pe care îi purtase în acea noapte și începuse să poarte boxeri lungi pe sub pantaloni, chiar și vara.

Deci nu, nu-i plăceau deloc bărbații.

Poate că acesta era alt motiv pentru care reacționa astfel în prezența femeilor. Știa cum se simțeau când erau tratate ca o țintă, deoarece aveau un lucru pe care cineva mai puternic voia să li-l fure.

Dar nu ar fi vrut să povestească nimănui despre experiența lui. Nu avea intenția de a împărtăși cuiva ce i se întâmplase în acea scară de bloc. Nici nu se putea imagina spunând această poveste.

Dar, Dumnezeule, dacă femeia l-ar fi întrebat dacă mai fusese vreodată cu cineva? Nu ar fi știut ce să răspundă.

Se auzi o bătaie puternică în ușă.

Îndreptând arma spre ușă, așteptă ca panoul de lemn să fie doborât.

– John? Era o voce de bărbat, una puternică și gravă. John, știu că ești acolo. Numele meu este Tohr. M-ai întâlnit acum două seri.

John se încruntă, apoi tresări, în timp ce tâmplele îi pulsau. Brusc, ca și cum deschisese un baraj, își aminti că mersese undeva la subsol. Și că se întâlnise cu un bărbat înalt, îmbrăcat în piele. Cu Mary și Bella.

În timp ce amintirile îi reveneau, se strecura ceva chiar mai profund. La nivelul viselor lui. Ceva vechi...

– Am venit să-ți vorbesc. Mă lași să intru?

Cu arma în mână, John se îndreptă spre ușă și o deschise, dar fără să desfacă lanțul. Ridică privirea sus, foarte sus, pentru a întâlni ochii albaștri ai bărbatului. Un cuvânt îi veni în minte, unul pe care nu-l înțelegea.

„Frate."

– Vrei să dezarmezi pistolul, fiule?

John încuviință din cap, prins între ecoul amintirii ciudate din mintea lui și ceea ce se afla în fața sa: un bărbat mortal îmbrăcat în piele.

– Bun. Ai grijă încotro țintești. Nu pari confortabil mânuind chestia aia și nu mi-ar plăcea să am o gaură în mine. Bărbatul privi lanțul. Mă lași să intru?

De la două etaje mai jos, se auzi un țipăt care se sfârși cu sunetul sticlei sparte.

– Haide, fiule! Nu ne-ar strica puțină intimitate.

John ezită, consultându-și instinctele în fața unui potențial pericol. Nu găsi nici unul, în ciuda faptului că bărbatul era mare și puternic și, fără îndoială, înarmat. Cineva ca el ar fi trebuit să o ia la fugă.

John deschise lanțul și se dădu în spate, lăsând arma în jos.

Bărbatul închise ușa în urma lui.

– Îți amintești că ne-am întâlnit, nu?

John încuviință, întrebându-se de ce amintirile îi reveniseră așa de neașteptat. Și de ce, odată cu ele, apăru o durere de cap îngrozitoare.

– Și îți amintești ce am discutat? Despre oferta de antrenament?

John dezarmă pistolul. Îți amintea totul, iar curiozitatea de atunci reveni. La fel ca dorința feroce.

– Ce ai zice să ni te alături și să lucrezi cu noi? Și, înainte să spui că nu ești suficient de solid, știu mulți tipi de statura ta. De fapt, avem un curs pentru bărbați ca tine.

Fără să-și ia privirea de la străin, John băgă arma înapoi în buzunar și se aplecă asupra patului. Luă un carnețel și un pix și scrise: „Nu am bani"

Când arătă carnețelul, bărbatul citi cuvintele.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta.

John scrise „Ba da" și apoi întoarse hârtia.

– Eu administrez locul și am nevoie de ajutor pentru niște chestii administrative. Ai putea să achiți astfel. Te pricepi la calculatoare?

John clătină din cap, simțindu-se ca un idiot. Tot ce știa să facă era să ia farfuriile și paharele și să le spele. Iar tipul ăsta nu avea nevoie de un debarasor.

– Ei bine, avem un frate care se pricepe la asta foarte bine. Te va învăța el. Bărbatul zâmbi discret. Vei munci. Te vei antrena. Va fi bine. Și am vorbit cu *shellanul* meu. Va fi foarte fericită dacă vei sta cu noi cât timp vei fi la școală.

John își coborî pleoapele, devenind prudent. Totul părea ca o salvare din multe puncte de vedere. Dar de ce voia tipul ăsta să-l salveze?

– Vrei să știi de ce fac asta?

Când John încuviință, bărbatul își scoase haina și descheie pe jumătate nasturii cămășii. O deschise și-și expuse pectoralul stâng.

Privirea lui John se îndreptă spre cicatricea circulară care fu descoperită.

Punându-și mâna pe piept, fruntea i se inădusi. Avea sentimentul ciudat că se întâmpla ceva memorabil.

– Ești unul de-ai noștri. Este timpul să vii acasă la familia ta.

Lui John i se opri respirația, un gând ciudat trecându-i prin minte: „În sfârșit, am fost găsit!"

Realitatea însă îl lovi, alungându-i bucuria.

Lui nu i se întâmplau miracole. Norocul lui dispăruse înainte ca el să îl conștientizeze. Sau mai degrabă fusese ocolit de noroc. Oricum ar fi fost, acest bărbat îmbrăcat în piele neagră, apărut de nicăieri, oferindu-i o cale de scăpare din iadul în care trăia, era prea bun pentru a fi adevărat.

– Vrei mai mult timp de gândire?

John clătină din cap și se trase în spate, scriind: „Vreau să rămân aici"

Bărbatul se încruntă când citi cuvintele.

– Ascultă, fiule, te afli într-un punct periculos în viața ta.

Serios?! Îl invitase pe tipul ăsta înăuntru, știind că nimeni nu avea să vină dacă ar fi început să țipe. Își căută arma.

– Bine, ia-o mai ușor! Uite cum facem. Poți fluiera?

John încuviință.

– Uite un număr la care mă poți găsi. Fluieri în telefon, iar eu voi ști că ești tu. Tipul îi oferi o carte de vizită. Îți dau câteva zile. Sună-mă dacă te răzgândești. Dacă nu, nu-ți face griji! Nu-ți vei aminti nimic.

John nu știa cum să interpreteze acel comentariu, așa că se uită la cifrele negre, pierzându-se în toate posibilitățile și imposibilitățile. Când ridică privirea, individul nu mai era.

Dumnezeule, nici măcar nu auzise ușa deschizându-se și închizându-se!

capitolul 21

Mary se trezi din somn cu trupul zvâcnindu-i. Un strigăt puternic explodă în livingul ei, alungând liniștea

dimineții. Se ridică, dar fu împinsă iar pe-o parte. Apoi toată canapeaua se depărtă de perete.

În lumina gri a zorilor, văzu geanta lui Rhage. Haina lui.

Își dădu seama că el sărise în spatele canapelei.

– Jaluzelele! strigă el. Trage jaluzelele!

Durerea din vocea lui îi risipi confuzia și o făcu să alerge prin cameră. Acoperi fiecare fereastră până când singura lumină care pătrundea rămase cea de la ușa bucătăriei.

– Și acea ușă... Vocea lui era frântă. Cea care dă în cealaltă cameră.

Ea o închise repede. Acum era complet întuneric, cu excepția luminii de la televizor.

– Baia ta are geam? întrebă el aspru.

– Nu, nu are. Rhage, ce se întâmplă? zise ea aplecându-se peste marginea canapelei.

– *Nu* te apropia de mine!

Cuvintele erau gâtuite. Și urmate de o înjurătură.

– Ești bine?

– Lasă-mă numai... să-mi revin. Vreau să mă lași singur acum.

Dar ea veni la colțul canapelei. În întuneric, putea distinge cu greu silueta lui masivă.

– Ce s-a întâmplat, Rhage?

– Nimic.

– Mda, evident. La dracu', ura masca de tip dur! Este din cauza luminii soarelui, nu? Ești alergic la ea.

El râse aspru.

– Ai putea spune asta. Mary, oprește-te! Nu veni aici.

– De ce nu?

– Nu vreau să mă vezi.

Ea se apropie și aprinse cea mai apropiată lampă. Prin cameră se auzi un sâsâit.

Când ochii i se acomodată, îl văzu pe Rhage pe spate, cu o mână pe piept și cu cealaltă peste ochi. O arsură

urâtă îi acoperea pielea expusă de mânecile ridicate. Avea o grimasă de durere, buzele descoperindu-i...

Sângele îi îngheță.

„Colții."

Doi incisivi lungi porneau din arcada de sus.

Avea colți.

Probabil suspină, fiindcă el spuse:

– Ți-am *zis* să nu te uiți!

– Dumnezeule, șopti ea. Spune-mi că sunt falși!

– Nu sunt.

Ea se dădu în spate, până ce se lovi de perete. Dumnezeule mare!

– Ce... ești? spuse ea gâtuit.

– Fără lumina soarelui. Colți ciudați. El respiră greu. Ghicește!

– Nu... Nu este...

El gemu, apoi ea auzi un foșnet, ca și cum el s-ar fi mișcat.

– Vrei, te rog, să stingi lampa? Mi s-au ars retinele și au nevoie de timp să se refacă.

Ea se apropie și stinse lumina, apoi își trase mâna. Trecându-și mâinile pe lângă talie, ascultă sunetele răgușite pe care le scotea el când respira.

Timpul trecea. El nu spunea nimic. Nu se ridica, nu râdea și nici nu-și scotea dinții falși. Nu-i spunea că era cel mai bun prieten al lui Napoleon, Ioan Botezătorul sau Elvis, așa cum ar fi făcut-o vreun lunatic.

Nici nu zbura și nici nu încerca să o muște. Nici nu se transforma în liliac.

„Ei, haide!", se gândi ea. Doar nu-l credea pe cuvânt, nu-i așa?

Numai că el *era* diferit. Era fundamental diferit de orice bărbat pe care îl întâlnise ea până atunci. Dacă...

El gemu încet. Datorită luminii televizorului, ea îi văzu gheata ivindu-se de după canapea.

Ea nu înțelegea ce credea el că era, dar știa că acum suferea. Și nu avea de gând să-l lase pe podea în agonie dacă putea face ceva pentru el.

– Cum te pot ajuta? zise ea.

Se lăsă tăcerea. Ca și cum îl surprinsese.

– Poți să-mi aduci niște înghețată? Fără alune sau biscuiți dacă ai. Și un prosop.

Când se întoarse cu un bol, îl putu auzi chinuindu-se să se ridice.

– Lasă-mă să te ajut, zise ea.

El încremeni.

– Nu te temi de mine?

Având în vedere că era fie nebun, fie vampir, ar fi trebuit să fie îngrozită.

– Lumina unei lumânări ar fi prea mult? spuse ea, ignorând întrebarea. Pentru că nu pot să văd deloc acolo.

– Probabil nu. Mary, nu îți voi face rău. Îți promit!

Lăsă înghețata deoparte, aprinse o lumânare mare și o așeză pe măsuța de lângă canapea. În lumina ce pâlpâia, ea îi observă trupul masiv. Și mâna cu care încă își acoperea ochii. Și arsurile. Nu se mai strâmba, dar gura lui încă era ușor deschisă.

Așa că putea vedea numai vârful colților.

– Știu că nu-mi vei face rău, șopti ea în timp ce ridică bolul. Ai avut suficiente șanse până acum.

Sprijinindu-se de canapea, luă înghețată cu lingurița și se aplecă spre el.

– Aici. Deschide gura! Häagen-Dazs de vanilie.

– Nu vreau să mănânc. Proteina din lapte și răceala vor ajuta arsurile să se vindece.

Nu avea cum să ajungă în locul în care se ascunsese el, așa că împinse canapeaua mai în față și se așeză pe podea, lângă el. Topi înghețata cu degetele și o întinse pe pielea lui umflată, bășicată. El tresări, scoțând caninii, iar ea se opri o clipă.

El *nu* era un vampir. Nu putea fi.

– Da, chiar sunt, şopti el.

Ei i se opri respiraţia.

– Poţi citi minţile oamenilor?

– Nu, dar ştiu că te holbezi la mine şi-mi pot imagina cum m-aş simţi dacă aş fi în locul tău. Suntem o specie diferită, asta-i tot. Nimic ciudat, numai... diferit.

„Bine, hai să cântărim lucrurile“, se gândi ea, aplicând mai multă îngheţată pe arsuri.

Ea era acolo cu un vampir. Un simbol al groazei. Un simbol al groazei înalt de 1,90 metri, greu de 130 de kilograme, cu nişte dinţi de doberman.

Oare putea fi adevărat? Şi de ce îl credea când spunea că nu avea să îi facă rău? Sigur îşi pierduse minţile.

Rhage gemu uşurat.

– Funcţionează. Slavă Domnului!

Ei bine, un lucru era sigur: acum era prea rănit pentru a reprezenta o ameninţare. Avea nevoie de săptămâni întregi pentru a-şi reveni după aceste arsuri.

Mai băgă o dată degetele în bol şi mai aplică Häagen-Dazs pe braţul lui. A treia oară, trebui să se aplece mai aproape ca să se asigure că vedea bine. Pielea lui absorbise îngheţata de parcă era alifie şi se vindeca. Chiar în faţa ochilor ei.

– Este mult mai bine, zise el blând. Mulţumesc!

El îşi îndepărtă antebraţul de pe frunte. Jumătate din faţa şi gâtul lui erau roşii.

– Vrei să îngrijesc şi partea asta? întrebă ea şi indică spre zona arsă.

Ochii lui de un albastru neobişnuit se deschiseră. O privire cu prudenţă.

– Te rog! Dacă nu te deranjează.

În timp ce o privea, ea băgă degetele în bol şi se aplecă iar spre el. Mâinile îi tremurau puţin în timp ce aplica îngheţata mai întâi pe obraz.

Dumnezeule, genele lui erau atât de groase! Groase și de un blond-închis. Și pielea lui era atât de delicată, deși barba lui crescuse peste noapte. Avea un nas frumos. Drept ca o săgeată. Și buzele erau perfecte. Suficient de mari pentru a se potrivi dimensiunii chipului său. Roz-închis. Buza de jos era mai mare.

Mai luă înghețată și îi acoperi maxilarul. Apoi coborî spre gât, trecând peste corzile groase de mușchi care se ridicau de la umeri până la baza craniului.

Când simți ceva care îi atinse umărul, aruncă o privire. Degetele lui îi mângâiau vârfurile părului.

O cuprinse neliniștea. Și se dădu înapoi.

Rhage își coborî mâna, nefiind surprins că îl respinsese.

– Îmi pare rău, bolborosi el, închizând ochii.

Cum nu avea la ce să se uite, fu foarte conștient de degetele ei când se mișcară pe pielea lui. Iar ea era atât de aproape de el, încât parfumul ei era singurul pe care îl putea mirosi. În timp ce durerea provocată de expunerea la soare dispărea, trupul lui începea să ardă într-un mod diferit.

Întredeschise ochii. Privea. Dorea.

Când termină, ea lăsă bolul deoparte și-l privi direct.

– Să presupunem că te cred că ești... diferit. De ce nu m-ai mușcat când ai avut ocazia? Adică acei colți nu sunt numai de decor, nu?

Trupul ei era încordat, ca și cum era pregătită să sară în orice moment, dar nu ceda în fața fricii. Și îl ajutase când avusese nevoie, deși fusese speriată.

Bun, curajul era un excitant.

– Mă hrănesc de la femei din propria specie. Nu de la oameni.

Ea făcu ochii mari.

– Sunt mulți ca tine?

– Suficient de mulți. Nu la fel de mulți ca odinioară. Suntem vânați.

Ceea ce îi aminti că era despărțit de armele lui de aproximativ cinci metri și de canapea. Încercă să se ridice, dar slăbiciunea îi făcu mișcările lente și haotice.

„Al dracului soare! Suge viața din tine", se gândi el.

– De ce ai nevoie? întrebă ea.

– De geanta mea. Adu-o mai aproape, la picioarele mele.

Ea se ridică și dispăru după canapea. El auzi un zgomot și apoi sunetul genții târâte pe podea.

– Dumnezeule mare, ce este în ea?

Mary apăru în fața lui. Când lăsă mânerele, acestea căzură de o parte și de alta.

El spera ca ea să nu se fi uitat înăuntru.

– Ascultă, Mary... Avem o problemă.

Își forță trunchiul să se ridice de pe podea, sprijinindu-se în mâini.

Probabilitatea ca un *lesser* să îi atace acum casa era scăzută. Deși vânătorii puteau ieși în lumina zilei, munceau noaptea și aveau nevoie să intre în transă pentru a-și recăpăta puterile. În majoritatea timpului era liniște pe timpul zilei.

Dar nu primise vești de la Wrath. Și, în cele din urmă, avea să se lase seara.

Mary îl privea cu gravitate.

– Trebuie să mergi în subteran? Pentru că te pot duce în pivniță. Ușa care dă spre ea este prin bucătărie, dar aș putea prinde niște pături la geamuri... La naiba, avea iluminator! Te-ai putea acoperi cu ceva. Probabil ai fi mai în siguranță acolo.

Rhage își lăsă capul pe spate, așa că tot ce vedea era tavanul.

Iată că această femeie care nu avea nici jumătate din greutatea lui, care era bolnavă, care tocmai aflase că era un vampir în casa ei, își făcea griji și voia să-l protejeze.

– Rhage? Se apropie și îngenunche lângă el. Te pot ajuta să cobori...

Înainte să poată gândi, o luă de mână, îi sărută palma, apoi i-o duse la inimă.

Teama ei se accentuă, mirosul ascuțit, afumat amestecându-se cu parfumul ei natural, delicios. Dar de data aceasta ea nu se îndepărtă, iar sistemul ei de apărare nu durá mult.

– Nu trebuie să-ți faci griji, zise ea delicat. Nu voi permite nimănui să pună mâna pe tine astăzi. Ești în siguranță.

Ah, la dracu'! Îl topea. Chiar o făcea.

El își drese vocea.

– Mulțumesc! Dar pentru tine îmi fac griji. Mary, noaptea trecută am fost atacați în parc. Ți-ai pierdut poșeta și presupun că inamicii au pus mâna pe ea.

Tensiunea îi trecu prin mână, ajungând până în palmă, lovindu-i în cele din urmă pieptul. Pe măsură ce neliniștea ei se accentua, el își dorea să existe o cale prin care să-i îndepărteze teama, să o ia asupra lui.

Ea clătină din cap.

– Nu îmi amintesc de nici un atac.

– Ți-am ascuns amintirile.

– Ce vrei să spui prin *ascuns?*

El pătrunsese în mintea ei și ștersese evenimentele petrecute cu o seară înainte.

Mary suspină și-și duse mâinile la cap, clipind repede. El știa că trebuia să-i explice imediat. Nu avea să dureze mult până când ea urma să proceseze totul și să ajungă la concluzia că el era un criminal de care trebuia să fugă.

– Mary, trebuia să te aduc acasă pentru a te putea proteja cât timp așteptam o veste de la frații mei. Ceea ce, la dracu', încă nu se întâmplase! Acei bărbați care ne-au atacat nu sunt oameni și se pricep foarte bine la ceea ce fac.

Ea se așeză pe podea fără grație, ca și cum genunchii o lăsaseră. Avea ochii mari și încețoșați, clătinând încontinuu din cap.

– Ai omorât doi dintre ei, zise ea cu o voce stinsă. Ai rupt gâtul unuia. Și celălalt pe care l-ai...

Rhage înjură.

– Îmi pare rău că te-am băgat în asta. Îmi pare rău că acum ești în pericol. Și îmi pare rău că ți-am șters memoria...

Ea îi aruncă o privire aspră.

– Să nu o mai faci!

El își dori să îi poată promite asta.

– Nu o voi mai face decât dacă este necesar pentru a te salva. Acum știi foarte multe despre mine, iar asta te pune în pericol.

– Mi-ai luat și alte amintiri?

– Ne-am întâlnit la centrul de pregătire. Ai venit cu John și cu Bella.

– Când?

– Acum câteva zile. Ți le pot înapoia și pe acelea.

– Stai puțin! Se încruntă. De ce nu m-ai făcut să uit totul despre tine acum? Știi tu, să ștergi totul.

De parcă ar fi preferat asta.

– Voiam. Seara trecută. După cină.

Ea își îndepărtă privirea.

– Și nu ai făcut-o din cauza a ceea ce s-a întâmplat în parc?

– Și pentru că...

Dumnezeule, cât de departe voia să meargă? Chiar voia ca Mary să știe ce simțea pentru ea? Nu, se gândi el. Ea părea complet șocată. Nu era momentul să îi dea vestea cea bună, aceea că un bărbat vampir se atașase de ea.

– Pentru că este o invadare a intimității tale.

În tăcerea care urmă, o putea vedea analizând evenimentele, implicațiile, realitatea situației. Apoi trupul

ei eliberă parfumul dulce al excitării. Își aminti cum o sărutase.

Brusc, tresări și se încruntă. Iar parfumul dispăru.

– Ah, Mary, în parc, când m-am îndepărtat de tine în timp ce...

Ea ridică mâna, oprindu-l.

– Vreau să vorbesc numai despre ce facem acum.

Ochii ei gri îi întâlniră pe ai lui și nu se mișcară. Era, își dădu seama el, gata pentru orice.

– Dumnezeule, ești minunată, Mary!

Ea păru confuză.

– De ce?

– Gestionezi toată situația asta de rahat foarte bine. Mai ales ceea ce sunt.

Ea își dădu o șuviță după ureche și-i analiză chipul.

– Știi ceva? Nu este o surpriză atât de mare. Ei bine, este, dar... Am știut că ești diferit din momentul în care te-am văzut. Nu am știut că ești... Îți spui vampir?

El încuviință.

– Vampir, spuse ea, ca și cum exersa cuvântul. Nu m-ai rănit și nu m-ai speriat. Ei bine, nu chiar. Și... știi tu, am fost în moarte clinică cel puțin de două ori. O dată când am făcut infarct în timp ce îmi făceau un transplant de măduvă. Altă dată când am făcut pneumonie și plămânii mi s-au umplut cu lichid. Eu... nu sunt sigură unde am mers sau de ce m-am întors, dar era ceva de cealaltă parte. Nu era raiul cu nori, îngeri și tot tacâmul. Numai o lumină albă. Prima dată nu am știut ce este. A doua oară, m-am îndreptat direct spre ea. Nu știu de ce m-am întors...

Se înroși și tăcu, ca și cum se rușinase de ceea ce mărturisise.

– Ai fost în Exitus, îi șopti el uluit.

– Exitus?

El încuviință.

– Cel puțin așa îi spunem noi.

Ea clătină din cap, în mod evident nedorind să continue subiectul.

– Oricum, sunt multe lucruri despre această lume pe care nu le înțelegem. Faptul că vampirii există? Este încă un lucru pe listă.

Când el nu zise nimic preț de câteva clipe, ea îl privi.

– De ce mă privești așa?

– Ești un *wahlker*, zise el, simțindu-se de parcă ar fi trebuit să se ridice și să facă o reverență în fața ei, așa cum era obiceiul.

– Un *wahlker*?

– Cineva care a mers pe lumea cealaltă și s-a întors. De acolo de unde vin eu, este un titlu onorific.

Sunetul unui telefon îi făcu pe amândoi să-și întoarcă privirile. Sunetul venea de undeva din interiorul genții.

– Poți să-mi dai geanta? întrebă el.

Ea se aplecă și încercă să o ridice. Nu putu.

– Ce-ar fi să-ți dau numai telefonul?

– Nu! El se strădui să se sprijine în genunchi. Lasă-mă să...

– Rhage, îl voi...

– Mary, oprește-te! îi comandă el. Nu vreau să vezi ce este acolo.

Ea se îndepărtă de geantă, ca și cum avea șerpi în ea.

Dintr-o mișcare, el băgă mâna în geantă. Imediat ce găsi telefonul, îl deschise și-l puse la ureche.

– Da? strigă el, în timp ce trăgea fermoarul genții.

– Ești bine? întrebă Tohr. Și unde dracului ești?

– Sunt bine. Numai că nu sunt acasă.

– Nu mai spune! Când nu te-ai întâlnit cu Butch la sala de gimnastică și nu te-a putut găsi la reședință, s-a îngrijorat și m-a sunat. Vrei să vin să te iau?

– Nu. Sunt bine.

– Și unde anume ești?

– L-am sunat noaptea trecută pe Wrath și nu m-a sunat înapoi. Este prin zonă?

- El și Beth s-au dus la locuința din oraș pentru a petrece un timp împreună. Acum unde ești? Când nu primi rapid un răspuns, vocea fratelui se aspri: Rhage, ce dracului se petrece?

- Spune-i lui Wrath că îl caut.

Tohr înjură.

- Ești sigur că nu vrei să vin să te iau? Pot trimite vreo doi *doggeni* cu un sac căptușit cu plumb.

- Nu, sunt bine. Nu avea să plece nicăieri fără Mary. Pe curând!

- Rhage...

Închise, dar telefonul sună din nou imediat. După ce verifică apelantul, lăsă căsuța vocală să-i răspundă lui Tohr. Așeză telefonul pe podea, lângă el, când simți o durere în stomac.

- Vrei să-ți aduc ceva de mâncare? întrebă Mary.

El o privi o clipă, uluit. Apoi trebui să-și amintească faptul că ea nu știa genul de intimitate pe care i-l oferea. Totuși, ideea ca ea să-l onoreze cu mâncarea preparată de mâinile ei îl lăsă fără aer.

- Închide ochii, zise el.

Ea încremeni. Dar își coborî pleoapele.

El se aplecă spre ea și o sărută.

Acei ochi gri se deschiseră larg, dar el se trase înapoi înaintea ei.

- Mi-ar plăcea să mă hrănești. Mulțumesc!

capitolul 22

În zorii zilei, O analiza planurile clădirii întinse pe masa din bucătărie a lui U. Roti unul spre el.

- Asta vreau. Cât de repede o putem ridica?

- Repede. Locul este în pustietate, iar clădirea nu va fi legată de nici una dintre locațiile municipalității, așa că nu avem nevoie de autorizație de construcție. Nu va dura mult să ridicăm niște pereți pe care să-i

acoperim cu nişte şindrile pe o suprafață de 460 de metri pătrați. Nu ar trebui să pună probleme nici instalarea spațiilor de depozitare pentru captivi. În privința duşului, putem să deviem cel mai apropiat curs de apă cu uşurință şi să instalăm o pompă pentru apa curentă. Consumabilele precum echipamentele hardware şi alte instrumente sunt toate universale, aşa că am păstrat plăcile la dimensiunile standard pentru a reduce munca de tăiere. Generatorul pe bază de gaz va oferi electricitate pentru fierăstraie şi pentru bormaşini. Ne va furniza şi lumină, dacă vom dori. Asta pe termen lung.

– În câte zile poate fi gata?

– Cu o echipă de cinci băieți, pot ridica un acoperiş deasupra capului în 48 de ore. Asta dacă pot să îi solicit la maximum şi dacă materialele vin la timp.

– Atunci îți dau două zile.

– Voi începe să cumpăr ce avem nevoie de la Home Depot şi Lowe în această dimineață. Voi împărți în două necesarul de materiale. Vom avea nevoie de un buldozer mic, unul Toro Dingos, cu excavator interschimbabil şi săpăligă. Ştiu de unde putem închiria unul.

– Bun. Totul este în regulă.

O se lăsă pe spate pentru a-şi întinde brațele şi, absent, trase draperiile. Locuința lui U era o casă confortabilă într-o zonă liniştită. Era într-o zonă din Caldwell, cu străzi denumite Elmwood, Spruce Knoll şi Pine Notch şi unde copiii se plimbau cu bicicletele pe trotuare şi cina se lua la masă în fiecare seară la ora 18.00.

Toată starea aceasta de bine îl făcea pe O să se înfioare. Voia să incendieze casele. Să pună sare pe peluze. Să taie copacii. Să dărâme totul astfel încât să nu mai poată fi reconstruit. Impulsul era atât de profund încât îl surprinse. Nu-l deranja distrugerea proprietăților, dar el era un asasin, nu un vandal. Nu-şi putea da seama de ce îi păsa.

– Vreau să-ți folosesc camioneta, zise U. Voi închiria o remorcă pentru a o prinde de ea. Între ele voi putea căra scândurile și acoperișul în loturi. Nu există nici un motiv pentru care tipii de la Home Depot să știe unde suntem.

– Și lucrurile pentru depozit?

– Știu exact ce cauți și unde să le găsim.

Se auzi un sunet electronic.

– Ce dracului e asta? întrebă O.

– Reamintirea verificării de la ora 9.00. U scoase un BlackBerry, degetele lui teșite zburând peste mica tastatură. Vrei să trimit un e-mail cu poziția ta?

– Mda. O se concentră asupra lui U. *Lesserul* făcea parte din Lessening Society de 175 de ani. Era palid ca hârtia. Calm și agil ca un tac. Nu la fel de agresiv, dar constant.

– Ești valoros, U.

U zâmbi și ridică privirea de la BlackBerry.

– Știu. Și îmi place să fiu de folos. Apropo, pe cine îmi dai în echipă?

– Vom folosi cele mai bune două detașamente.

– Ne pui pe toți pe tușă două nopți?

– Și două zile. Vom dormi în ture.

– Bine. U privi înapoi din nou spre mâna lui, apăsând pe un buton din partea dreaptă. Oh, rahat! Domnului X nu-i va plăcea asta.

O miji ochii.

– Oh, da?

– Este un mesaj pentru detașamentele Beta. Cred că încă sunt pe listă.

– Și?

– Un grup Beta vâna noaptea trecută și a dat pentru unul dintre cei din Frăție în parc. Din cinci, trei nu sunt de găsit. Și, auzi aici, războinicul era cu o femeie om!

– Uneori fac sex cu ele.

– Mda. Norocoși nenorociți!

Mary stătea lângă aragaz, gândindu-se la modul în care o privise Rhage. Nu înțelegea de ce faptul că se oferise să-i pregătească micul dejun era ieșit din comun, căci se comportase de parcă ea i-ar fi oferit un cadou deosebit.

Întoarse omleta și se îndreptă spre frigider. Scoase o caserolă din plastic cu fructe tăiate și le răsturnă pe toate într-un bol. Nu părea suficient, așa că luă o banană și o tăie deasupra.

Punând cuțitul jos, își atinse buzele. Nu fusese nimic sexual în sărutul pe care i-l oferise după canapea. Fusese din recunoștință. Și atingerea gură la gură din parc fusese profundă, dar reținerea lui fusese la fel. Pasiunea fusese doar de o parte. A ei.

Oare vampirii se culcau cu oameni? Poate de aceea se dăduse în spate în loc să adopte un joc al puterii.

Dar cum se explica episodul cu chelnerița de la TGI Friday? Fără îndoială, o analizase din cap până în picioare, și nu pentru că voia să-i cumpere o rochie. Evident, cei ca el nu aveau rețineri când voiau să se culce cu altă specie. El însă nu era interesat să fie cu ea.

Prieteni. Doar prieteni.

Când omleta fu gata și pâinea fu dată cu unt, ea înfășură o furculiță într-un șervețel, îl băgă sub cot și duse farfuria și bolul în living. Închise repede ușa în urma ei și se întoarse spre canapea.

„Uau!"

Rhage își dăduse cămașa jos și stătea sprijinit de perete, inspectându-și arsurile. În lumina lumânării, ea îi observă bine umerii grei, brațele puternice și pieptul. Abdomenul. Pielea care îi acoperea mușchii era aurie, fără păr.

Încercând să se controleze, așeză ceea ce ducea pe podea, lângă el, și se așeză la câțiva metri distanță. Pentru a nu se mai holba la trupul lui, se concentră asupra

feței. El privea în jos, la mâncare, fără să se miște, fără să vorbească.

– Nu eram sigură că îți va plăcea, zise ea.

El ridică privirea și se întoarse cu fața spre ea. Vederea din față era chiar mai spectaculoasă decât din profil. Umerii lui erau suficient de lați pentru a ocupa spațiul dintre canapea și perete. Cicatricea în formă de stea de deasupra pectoralului stâng era al dracului de sexy, ca un fel de marcă pe pielea lui.

După câteva clipe în care el doar o privi, ea se întinse spre farfurie.

– Îți voi aduce altceva.

El întinse mâna și o prinse de încheietură. Îi mângâie pielea cu degetul mare.

– Îmi place.

– Nu ai gustat...

– Tu ai preparat-o. Este suficient. Scoase furculița din șervet, mușchii și tendoanele antebrațului ieșind în evidență. Mary?

– Hm?

– Acum te-aș hrăni eu. În timp ce vorbea, stomacul lui ghiorțăi.

– Este în regulă. Voi aduce ceva și pentru mine... Ah, de ce te-ai încruntat așa?

El își frecă sprâncenele, ca și cum și-ar fi întins fața.

– Scuze! Nu aveai de unde să știi.

– Ce să știu?

– Acolo de unde vin eu, când un bărbat se oferă să hrănească o femeie cu mâna lui este o modalitate de a-i arăta respect. Respect și... afecțiune.

– Dar îți este foame!

El trase farfuria mai aproape și unse un colț din pâinea prăjită. Apoi tăie din omletă un pătrat perfect și-l așeză deasupra.

– Mary, mănâncă din mâna mea. Ia de la mine!

El se aplecă în faţă, întinzându-şi braţul lung. Ochii lui albaştri erau hipnotizanţi, o strigau, o atrăgeau, îi deschideau gura. Când atinse cu buzele mâncarea pe care o pregătise pentru ea, Rhage încuviinţă. Iar după ce înghiţi, se apropie din nou de ea cu altă bucată de pâine între degete.

– Nu ar trebui să mănânci şi tu? zise ea.

– Nu până când nu te saturi tu.

– Şi dacă mănânc tot?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te ştiu bine hrănită.

„Prieteni. Numai prieteni", îşi zise ea.

– Mary, mănâncă!

Insistenţa lui o făcu să deschidă iar gura. El îi fixă buzele cu privirea după ce ea le închise.

Dumnezeule! Nu păreau doar prieteni.

În timp ce mesteca, Rhage luă bolul cu fructe cu vârful degetelor. În cele din urmă, alese o bucată de pepene galben şi o întinse spre ea. Ea luă toată bucata, puţin suc prelingându-i-se pe lângă gură. Ea vru să se şteargă cu dosul palmei, dar el o opri, ridicând şervetul şi ştergându-i pielea.

– Am terminat.

– Nu, nu ai terminat. Pot simţi că îţi este foame. De data aceasta, o jumătate de căpşună fu întinsă spre ea. Deschide gura, Mary!

O hrăni cu bucăţelele alese de el, privind-o cu o satisfacţie primordială pe care ea nu o mai întâlnise până atunci.

Când nu mai putu lua altă îmbucătură, el înfulecă repede ce mai rămăsese. În momentul în care el termină, ea ridică farfuria şi se îndreptă spre bucătărie. Îi mai făcu o omletă, umplu un bol cu cereale şi îi oferi ultimele banane.

Zâmbetul lui fu radios când ea le aşeză în faţa lui.

– Mă onorezi cu asta!

În timp ce mânca metodic, ordonat, ea închise ochii și-și lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de perete. Începea să obosească mai repede și simți un fior rece pentru că acum știa de ce. Dumnezeule, se temea să afle ce urmau să-i facă doctorii după ce avea să termine testele.

Când deschise ochii, chipul lui Rhage era chiar în fața ei.

Ea se dădu în spate, lovindu-se de perete.

– Eu... nici măcar nu te-am auzit mișcându-te.

Sprijinit în mâini și în picioare ca un animal gata să o ia la fugă, își sprijini brațele de picioarele ei, umerii lui masivi adunându-se din cauza greutății trunchiului. De aproape, părea uriaș. Și etala multă piele. Și mirosea foarte bine, ca mirodeniile puternice.

– Mary, aș vrea să-ți mulțumesc dacă m-ai lăsa.

– Cum? întrebă ea.

El își înclină capul într-o pare și-și lipi buzele de ale ei. Când ea suspină, limba lui îi penetră gura, mângâind-o pe a ei. Când se dădu în spate pentru a-i vedea reacția, ochii lui străluceau cu promisiunea extazului care i-ar fi făcut sângele să-i fiarbă în vene.

Ea își drese vocea.

– Cu... plăcere.

– Aș vrea să repet asta, Mary. Mă lași?

– Un simplu mulțumesc este suficient. Serios, eu...

Buzele lui o întrerupseră și apoi limba lui preluă iar controlul, o invadă, o posedă, o mângâie. Când îi bătu cu putere în piept, Mary renunță să se împotrivească și savură dorința nebunească, bătaia din piept, durerea din sâni și dintre picioare.

Oh, Dumnezeule! Trecuse atât de mult timp! Și niciodată nu fusese așa.

Rhage gemu de parcă i-ar fi simțit excitarea. Ea îi simți limba retrăgându-se, apoi el îi cuprinse buza inferioară între...

Colți. Acei colți îi mușcau buza.

Teama ameninţă pasiunea, slăbind-o, adăugând o notă periculoasă care o deschidea şi mai mult. Ea îl cuprinse de braţe. Dumnezeule, era atât de solid, atât de puternic! Ar fi fost atât de greu deasupra ei!

– Mă laşi să mă întind lângă tine? întrebă el.

Mary închise ochii, imaginându-şi că treceau dincolo de sărutări, către un moment în care amândoi aveau să fie dezbrăcaţi. Nu mai fusese cu un bărbat dinainte de boala ei. Şi multe la trupul ei se schimbaseră de atunci.

De asemenea, nu ştia de unde venea dorinţa lui de a fi cu ea. Prietenii nu făceau sex. Nu în lumea ei, oricum.

Ea clătină din cap.

– Nu sunt sigură...

Rhage îi acoperi iar gura preţ de o clipă.

– Vreau doar să mă întind aici, lângă tine. E în regulă?

„De fapt, asta înseamnă că e... bine." Numai că, atunci când ea se holbă la el, nu putu să ignore diferenţele dintre ei. Ea rămăsese fără aer. El era calm. Ea era ameţită. El gândea limpede.

Ea era înfierbântată. El... nu.

Brusc, Rhage se sprijini de perete şi trase în poală pătura care atârna pe canapea. Ea se gândi o fracţiune de secundă că îşi ascundea erecţia.

Mda, sigur. Mai degrabă era înfrigurat pentru că era pe jumătate dezbrăcat.

– Ţi-ai amintit brusc ce sunt? întrebă el.

– Poftim?

– Asta te-a făcut să îţi piară pofta?

Ea îşi aminti acei colţi pe buza ei. Ideea că era un vampir o excita.

– Nu.

– Atunci de ce te-ai retras? Mary? El o fixa cu privirea. Mary, vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Confuzia lui în timp ce o privea era îngrozitoare. Oare el chiar credea că ei nu avea să-i pese că el voia să se culce cu ea de milă?

– Rhage, apreciez cât de departe ești dispus să mergi în numele prieteniei, dar nu-mi face favoruri, bine?

– Îți place ce îți fac. Pot să simt asta. Pot să miros.

– Pentru Dumnezeu, te excită să mă faci să mă simt rușinată de mine? Pentru că un bărbat care mă înfierbântă și mă amețește în timp ce ar putea la fel de bine să citească un ziar nu mă face să mă simt bine. Dumnezeule, tu chiar ești dezgustat, știi asta?

Acea privire ca de neon trădă ofensa.

– Crezi că nu te vreau.

– Oh, îmi pare rău! Cred că am ratat acea dorință din partea ta. Da, *chiar* erai aprins după mine.

Ei nu-i veni să creadă cât de repede se mișca el. Cu o clipă în urmă era sprijinit de perete, acum era în fața ei. În secunda următoare, o așeză pe podea, sub el. Coapsele lui îi depărtară picioarele, apoi șoldurile îi apăsară pelvisul. Îi simți mădularul gros, excitat.

Mâna lui se încurcă în părul ei și trase, arcuind-o spre el. Își coborî gura la urechea ei.

– Simți asta, Mary? El își frecă mădularul excitat în cerc, mângâind-o, făcând-o să înflorească. Mă simți? Ce înseamnă asta?

Ea încercă să respire. Acum era atât de udă, trupul ei fiind gata ca el să o posede.

– Spune-mi ce înseamnă, Mary! Când ea nu-i răspunse, el îi supse gâtul până când începu să o doară, apoi îi mușcă lobul urechii. Mici pedepse. Vreau să o spui! Ca să știu că înțelegi clar ce simt.

Mâna lui liberă alunecă sub fundul ei, trăgând-o mai aproape, iar sexul lui împinse în ea, atingând locurile potrivite. Ea îi putea simți capul apăsând prin pantalonii lui și prin pantalonii ei de pijama.

– *Spune-o, Mary!*

El împinse din nou, iar ea gemu.

– Mă vrei.

– Să ne asigurăm că îți vei aminti asta, da?

El dădu drumul părului ei și îi mușcă buzele. Era peste tot, înăuntrul gurii ei, deasupra trupului ei, căldura și parfumul lui masculin și erecția lui extraordinară promițându-i o partidă sălbatică, erotică.

Dar atunci se dădu jos și se întoarse la locul pe care îl ocupase înainte, lipit de perete. Brusc, își recăpătase controlul. Respira regulat. Trupul lui era liniștit.

Ea se strădui să se ridice, încercând a-și aminti cum să-și folosească brațele și picioarele.

– Nu sunt bărbat, Mary, deși părți din mine arată astfel. Ceea ce ai experimentat este nimic în comparație cu ce vreau să-ți fac. Îmi vreau capul între picioarele tale pentru a te putea satisface până ce îmi vei striga numele. Apoi vreau să te călăresc ca un animal și să te privesc în ochi în timp ce te pătrund. Și după aceea? Vreau să te am în toate pozițiile. Pe la spate. Vreau să te am în picioare, lipită de perete. Vreau să stai deasupra și să mă călărești până când mă lași fără aer. Privirea lui era calculată, brutal de onestă. Numai că nimic din toate astea nu se va întâmpla. Dacă aș simți mai puțin pentru tine, ar fi diferit, ar fi mai ușor. Dar tu provoci ceva ciudat în trupul meu, așa că în complet control este singura modalitate în care pot fi cu tine. Altfel sunt capabil să îmi pierd controlul și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te sperii de moarte. Sau, mai rău, să te rănesc.

Imaginile înotau în mintea ei, imagini cu tot ce descrisese el, iar trupul ei plângea din nou după el. El inspiră adânc și gemu, ca și cum surprinsese parfumul sexului ei și se bucura de el.

– Oh, Mary! M-ai lăsa să te satisfac? M-ai lăsa să-ți duc acea excitare dulce acolo unde își dorește să ajungă?

Ea voia să spună da, dar ce sugera el o lovi în moalele capului – să se dezbrace în fața lui, în lumina lumânării. Numai doctorii și asistentele știau ce rămăsese din

trupul ei după ce boala dăduse înapoi. Și nu se putu abține să nu se gândească la toate acele femei sexy pe care le văzuse venind la el.

– Nu sunt genul cu care ești obișnuit, spuse ea încet. Nu sunt... frumoasă. El se încruntă, dar ea clătină din cap. Crede-mă!

Rhage se îndreptă spre ea, umerii lui mișcându-se ca un leu.

– Lasă-mă să-ți arăt cât ești de frumoasă. Delicat. Încet. Nimic dur. Voi fi un domn perfect, îți promit!

Buzele lui se depărtară, iar ea surprinse vârful colților. Apoi gura lui o acapară pe a ei și, Dumnezeule, era fantastic cu toate acele atingeri ale buzelor și limbii! Gemând, ea își trecu brațele în jurul gâtului său, înfigându-și degetele în scalpul lui.

În timp ce o așeza pe podea, ea se pregăti pentru greutatea lui. În schimb, el se întinse lângă ea și îi îndepărtă părul.

– Încet, șopti el. Delicat.

O sărută din nou, iar degetele lui lungi își luară timp pentru a coborî la marginea tricoului. În timp ce el îl ridica, ea încercă să se concentreze la ce îi făcea gurii lui, străduindu-se să nu se gândească la ce descoperea. Dar, când îi dădu tricoul peste cap, aerul rece îi atinse sânii. Îi acoperi cu mâinile și închise ochii, rugându-se să fie suficient de întuneric ca el să nu-i vadă prea mult din trup.

Vârful degetului îi mângâie baza gâtului, acolo unde se afla cicatricea traheotomiei. Apoi zăbovi deasupra punctelor încrețite de pe piept unde fuseseră introduse cateterele. Trase în jos brâul pantalonilor de pijama până când se văzură cicatricile de pe abdomen cauzate de tuburile de hrănire. Apoi văzu locul inserției prin care se făcuse transplantul de măduvă.

Ea nu mai putea suporta. Se ridică și trase tricoul pentru a se acoperi.

– Oh, nu, Mary! Nu mă opri! Îi prinse mâinile și i le sărută. Apoi trase de tricou. Nu mă lași să te privesc?

Ea își întoarse capul în timp ce el o dezbrăca. Sânii ei goi se mișcau în sus și în jos în timp ce el îi privea.

Apoi Rhage sărută fiecare cicatrice.

Ea tremura, indiferent cât de mult încerca să rămână nemișcată. Trupul ei fusese otrăvit. Fusese lăsat cu găuri, cicatrici și zone aspre. O făcuseră infertilă. Iar acolo se afla acest bărbat frumos care le venera ca și cum tot ce purta ea era demn de respect.

Când el ridică privirea și-i zâmbi, ea izbucni în lacrimi. Suspinele erau ca niște lovituri, sfâșiindu-i pieptul și gâtul, strângându-i coastele. Își acoperi fața cu palmele, dorindu-și să fi avut puterea de a merge în altă cameră.

În timp ce plângea, Rhage o ținea la pieptul lui, strângând-o în brațe, legănând-o. Nu știu cât de mult durã până ce se descărcă, dar, în cele din urmă, suspinele încetară, iar ea își dădu seama că el îi vorbea. Silabele și cadența îi erau complet necunoscute și cuvintele erau indescifrabile. Dar tonul... tonul era încântător.

Iar delicatețea lui era o tentație de care ea se temea.

Nu se putea baza pe alinarea lui nici măcar în acest moment. Viața ei depindea de puterea de a se controla și se afla pe o pantă alunecoasă până la lacrimi. Dacă avea să înceapă să plângă acum, nu avea să se mai oprească în următoarele zile sau săptămâni. Numai Dumnezeu știa că duritatea ei fusese singurul lucru care o ajutase să depășească momentul ultima dată când fusese bolnavă. Dacă avea să piardă această hotărâre, nu avea să mai aibă nici o putere asupra bolii.

Mary își șterse ochii.

Nu din nou, se gândi ea. Nu avea să-și piardă iar controlul în fața lui.

Dregându-și vocea, încercă să zâmbească.

– Deci? Ți-am stricat cheful?

El spuse ceva în cealaltă limbă și apoi încuviință din cap și vorbi în engleză.

– Poți să plângi cât vrei.

– Nu vreau să plâng.

Se uită la pieptul lui gol.

Nu, ce voia acum era să facă sex cu el. Pentru că plânsul încetase, trupul ei îi răspundea din nou. Și având în vedere că îi văzuse cele mai urâte cicatrici și nu își pierduse apetitul, ea se simți mai confortabil.

– După toate astea, mai există vreo șansă să vrei să mă săruți? întrebă ea.

– Da.

Fără să-și permită să gândească, se prinse de umerii lui și-l trase spre gura ei. El fu reținut o clipă, surprins de forța ei, dar apoi o sărută profund și lung, ca și cum înțelegea ce voia ea de la el. În câteva momente, el o dezbrăcă de tot – de pantalonii de pijama, de șosete, de lenjeria intimă.

O mângâie din cap până la coapse, iar ea se mișcă lângă el, ridicându-se, arcuindu-se, simțindu-i pielea goală lipită de sâni și de pântec în timp ce materialul moale al pantalonilor lui scumpi o frecau precum uleiul de corp pe picioare. Era dornică și amețită în timp ce el îi săruta gâtul și clavicula, coborând spre sâni. Ea ridică privirea și-i observă limba făcând cercuri în jurul unui sfârc înainte de a-l ascunde cu gura. În timp ce sugea, mâna lui alunecă pe coapsa ei interioară.

Apoi începu să-i atingă zona intimă. Ea se foi sub el, respirând greu.

El gemu, pieptul vibrându-i lipit de al ei.

– Draga mea Mary, ești exact așa cum mi te-am imaginat. Moale, udă. Vocea lui era aspră, dură, făcând-o

să își dea seama cât de mult se străduia să se controleze. Depărtează-ți picioarele! Mai mult. Așa, Mary! Este atât de... Oh, da!

Lăsă un deget să alunece înăuntrul ei, apoi două.

Trecuse mult timp, dar trupul ei știa unde se îndreptau. Gâfâind, ținându-se cu unghiile de umerii lui, Mary îl privi lingându-i sânii în timp ce-și mișca mâna înainte și înapoi în trupul ei, degetul lui frecând chiar în locul potrivit. Ea explodă într-o clipită, forța orgasmului trimițând-o într-un vid unde existau numai vibrația și căldura pură.

Când reveni, ochii grei ai lui Rhage păreau serioși, cu o expresie întunecoasă și încordată. Era ca un străin, departe de ea.

Ea se întinse spre pătură pentru a se acoperi, imaginându-și că tricoul nu avea să o ajute prea mult. Mișcarea o făcu să își dea seama că degetele lui încă penetrau.

– Ești atât de frumoasă, spuse el grav.

Acel cuvânt o făcu să se simtă chiar mai inconfortabil.

– Lasă-mă să mă ridic!

– Mary!

Ea îl privi frustrată.

Cu o mișcare lentă, își retrase mâna dintre picioarele ei și își duse cele două degete strălucitoare la gură. Buzele i se depărtară și, savurând, linse pasiunea ei alunecoasă. Când înghiți, își închise ochii scânteietori.

– Ești incredibil de frumoasă!

Respirația ei îngheță. Își reveni când el coborî pe trupul ei, punându-și mâinile pe interiorul coapselor ei. Ea se încordă în timp ce el încercă să-i depărteze picioarele.

– Nu mă opri, Mary! Îi sărută buricul, apoi șoldul, depărtându-i picioarele. Am nevoie să te gust mai mult.

– Rhage, eu... Oh, Dumnezeule!

Limba lui era o mângâiere caldă chiar în centrul ei, făcându-i simțurile să o ia razna. Își ridică privirea și se uită la ea. Apoi se întoarse și o linse din nou.

– Mă omori, zise el, respirația lui atingându-i zona cea mai sensibilă. El își lipi chipul de ea, iar barba lui o zgârie delicat în timp ce-i tachina miezul.

Ea închise ochii, simțind că mai avea puțin și își lua zborul.

Rhage o săruta și apoi îi prindea pielea fierbinte cu buzele, sugând, trăgând, mișcându-și limba. În timp ce ea se arcuia pe podea, una din mâinile lui alunecă pe talia ei, iar cealaltă ajunse pe abdomen. O ținu pe loc în timp ce o satisfăcea, împiedicându-i trupul să se miște de lângă gura lui în timp ce se zvârcolea.

– Privește-mă, Mary! Privește ce fac!

Când o făcu, surprinse o frântură din limba lui roz lingându-i în voie zona intimă. Orgasmul o cutremură, dar el continuă. Părea că tehnica și concentrarea lui nu se sfârșeau niciodată.

În cele din urmă, se întinse spre el, simțind nevoia să-i simtă mădularul în trupul ei. El rezistă puțin, apoi făcu ceva păcătos cu colții. În timp ce ea se destrăma, el o privi atingând orgasmul, ochii lui albaștri, scânteietori privind-o dintre picioare, atât de strălucitori încât făceau umbre. După ce termină, ea îi rosti numele într-o întrebare gâtuită.

Dintr-o mișcare fluidă, se ridică în picioare și se îndepărtă de ea. Când se întoarse, ea respira șuierat.

Un tatuaj magnific, multicolor îi acoperea tot spatele. Desenul reprezenta un dragon, o creatură neînfricată cu cinci membre cu gheare și un trup puternic, zdrobitor. De la locul lui, bestia se holba ca și cum putea într-adevăr să vadă cu acei ochi albi. În timp ce Rhage se plimba în jur, creatura se mișca odată cu pielea și mușchii lui unduitori, mișcându-se, fierbând.

Ca și cum voia să iasă, se gândi ea.

Simţind răcoare, Mary îşi trase pătura în jurul trupului. Când ridică privirea, Rhage se afla în cealaltă parte a camerei.

Şi totuşi, tatuajul se holba la ea.

capitolul 23

Rhage se plimba prin living, încercând să se mai răcorească. Îi fusese suficient de greu chiar şi înainte de a o avea. Acum, când limba lui îi cunoştea gustul, simţea fierbinţeală pe şira spinării, o arsură ce se răspândea în fiecare muşchi pe care îl avea. Pielea îl furnica, îl mânca atât de tare, încât voia să o scarpine cu un şmirghel.

În timp ce-şi scărpina braţele, mâinile îi tremurau incontrolabil.

Dumnezeule, trebuia să se îndepărteze de parfumul sexului ei! De imaginea ei. De certitudinea că ar fi putut să o aibă chiar atunci, deoarece ea l-ar fi lăsat.

– Mary, trebuie să fiu singur o clipă. Aruncă o privire spre uşa băii. Voi intra acolo. Dacă intră cineva în casă sau auzi ceva neobişnuit, vreau să mă chemi imediat. Dar nu voi sta mult.

Nu se uită la ea când închise uşa.

În oglinda de deasupra chiuvetei, pupilele străluceau albe în întuneric.

Oh, Dumnezeule, nu putea să-şi permită să se transforme! Dacă scăpa bestia...

Teroarea pentru siguranţa lui Mary îi făcu inima să tresalte, ceea ce nu făcu decât să agraveze situaţia.

La dracu'! Ce avea să facă? Şi de ce se întâmpla asta? De ce...

„Opreşte-te! Încetează să mai gândeşti! Opreşte panica! Opreşte-ţi motorul interior! Apoi n-ai decât să-ţi faci griji!"

Coborî capacul toaletei şi se aşeză pe el, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi. Îşi forţă muşchii să se relaxeze,

apoi se concentră asupra plămânilor. Inspirând pe nas și expirând pe gură, se concentră să-și controleze respirația.

Inspira și expira. Inspira și expira.

Lumea se retrase până când toate sunetele, imaginile și mirosurile dispărură, rămânând numai respirația lui.

Numai respirația lui.

Numai respirația lui.

Numai...

Când se calmă, deschise ochii și ridică mâinile. Tremurul dispăruse. Și, verificând repede în oglindă, constată că pupilele îi erau din nou negre. Își sprijini brațele pe chiuvetă și se lăsă pe ele.

De când fusese blestemat, sexul fusese un instrument predictibil, care îl ajuta să țină bestia în frâu. Când avea o femeie, devenea suficient de stimulat pentru a obține eliberarea de care avea nevoie, dar excitarea nu ajungea niciodată până la nivelul în care bestia să fie instigată. Nici pe departe.

Cu Mary însă totul se schimbase. Nu credea că se putea controla suficient pentru a o penetra, cu atât mai puțin să ajungă la orgasm. Vibrația aia nenorocită pe care o provoca în interiorul lui îi trimitea pofta sexuală pe un teren periculos.

Inspiră adânc. Numai mila domnului putea să-l ajute să-și recapete repede controlul. Dacă se îndepărta de ea, dacă își controla sistemul nervos, avea să domolească sentimentul până la o intensitate gestionabilă. Slavă Domnului!

Rhage folosi toaleta, apoi se spălă pe față în chiuvetă și se șterse cu un prosop de mâini. Când deschise ușa, inspiră adânc. Avea sentimentul că, atunci când avea să o revadă pe Mary, sentimentul urma să revină.

Așa se întâmplă.

Ea stătea pe canapea, îmbrăcată în pantaloni kaki și într-un pulover din lână. Lumina lumânării amplifica neliniștea de pe chipul ei.

– Hei, zise el.

– Ești bine?

– Da. El își frecă bărbia. Îmi pare rău. Uneori am nevoie de un minut.

Ea făcu ochii mari.

– Ce e? întrebă el.

– Este aproape 18.00. Ai stat acolo aproape 8 ore.

Rhage înjură. Prea mult pentru o reîmprospătare.

– Nu am știut că am lipsit atât de mult.

– Eu... am intrat să verific o dată sau de două ori. Eram îngrijorată... Oricum, te-a sunat cineva. Roth?

– Wrath?

– Da, acesta e numele. Telefonul tot suna. În cele din urmă, am răspuns. Își privi mâinile. Ești sigur că ești bine?

– Acum da.

Ea inspiră adânc, apoi expiră. Expirația nu o ajută să-și mai relaxeze umerii.

– Mary, eu... La naiba, ce îi putea spune ca să nu facă situația și mai dificilă? Este în regulă. Indiferent ce s-a întâmplat, este în regulă.

El se apropie de canapea și se așeză lângă ea.

– Ascultă, Mary, vreau să vii cu mine în seara asta. Vreau să te duc undeva unde știu că vei fi în siguranță. *Lesserii*, chestiile alea din parc, probabil sunt cu ochii pe tine și te vor căuta prima dată aici. Acum ești o țintă pentru că ai fost cu mine.

– Unde vom merge?

– Vreau să stai cu mine. Presupunând că Wrath avea să le deschidă ușa. Este prea periculos pentru tine aici. Dacă vânătorii vor veni după tine, asta se va întâmpla curând. Vom vorbi în seara asta. Vino cu mine câteva zile până când ne vom da seama ce trebuie să facem!

Momentan nu avea soluții pe termen lung, dar avea să le găsească. Ea devenise responsabilitatea lui

în momentul în care el o introdusese în lumea lui și nu avea să o lase lipsită de apărare.

– Ai încredere în mine! Numai câteva zile!

Mary își făcu bagajul, gândindu-se că era nebună. Să plece cine știe unde. Cu un vampir.

Dar lucrul bizar era că avea încredere în Rhage. Era prea sincer pentru a minți și prea inteligent pentru a subestima amenințarea. În plus, programările ei la specialiști începeau abia miercuri după-amiază. Iar ea își luase săptămâna liberă de la muncă. În plus, avea liber de la call center. Nu avea să piardă nimic.

Când intră în living, el se întoarse spre ea, punându-și geanta pe umăr. Ea se uită la jacheta lui neagră, văzând niște umflături pe care înainte nu le luase în considerare.

– Ești înarmat? întrebă ea.

El încuviință.

– Cu ce? Când el nu făcu decât să o privească, Mary încuviință din cap. Ai dreptate. Probabil este mai bine să nu știu. Să mergem!

Merseră în liniște pe Route 22 în zona moartă dintre periferia rurală a orașului Caldwell și cel mai apropiat oraș mai mare. Era un teren rural deluros, împădurit, doar cu întinderi mari de pădure între câteva case părăsite, care apăreau ocazional pe marginea drumului. Nu exista iluminat stradal, erau puține mașini și multe căprioare.

După aproximativ 20 de minute de când plecaseră de acasă de la ea, el viră pe un drum cu un singur sens, îngust, care urca. Ea analiză ceea ce farurile scoteau în evidență, dar nu-și putu da seama unde erau. În mod ciudat, nu părea să existe vreun semn că ar fi fost vreo pădure sau vreun drum. De fapt, peisajul era monoton, un camuflaj pe care nu și-l putea explica și pe care nu-l putea desluși indiferent cât de mult clipea.

De nicăieri, apărură nişte porţi negre din fier.

Când Mary tresări, Rhage apăsă pe un buton de deschidere a uşii garajului, iar porţile grele se mişcară, oferindu-le suficient timp pentru a se strecura printre ele. Imediat ajunseră în faţa altor porţi. El lăsă geamul în jos şi tastă un cod la interfon. Îi întâmpină o voce plăcută, iar el privi în sus, în stânga, salutând spre o cameră de securitate.

Al doilea rând de porţi se deschise, iar Rhage acceleră pe un drum lung, ce urca. Când cotiră, un zid înalt de 6,5 metri se materializă la fel cum apăruse prima poartă. După ce trecură pe sub o arcadă şi trecură de alte bariere, ajunseră într-o curte cu o fântână în mijloc.

În dreapta se afla o vilă cu patru etaje din piatră gri, genul de loc pe care îl vezi în reclamele filmelor de groază: gotică, sumbră, opresivă, cu umbre care ar fi făcut oamenii să se simtă inconfortabil. Peste drum, se afla o casă mică, doar cu un nivel, care dădea însă aceeaşi senzaţie horror.

Şase maşini, cele mai multe în stil european, scumpe, erau parcate ordonat. Rhage parcă maşina GTO între un Escalade şi un Mercedes.

Mary coborî din maşină şi ridică privirea spre vilă. Se simţea de parcă ar fi fost privită, ceea ce se şi întâmpla. De pe acoperiş, garguiele se holbau la ea, la fel camerele de supraveghere.

Rhage se apropie de ea cu geanta în mână. Avea gura încordată şi privirea intensă.

– Te voi proteja. Ştii asta, da? Când ea încuviinţă, el zâmbi discret. Va fi bine. Dar vreau să rămâi aproape de mine. Nu vreau să ne despărţim. Este clar? Vei sta cu mine indiferent ce se întâmplă.

„Încurajare combinată cu un ordin", se gândi ea. Nu avea să fie bine.

Urcară spre nişte uşi din bronz, iar el deschise una. După ce păşiră într-un hol lipsit de geamuri, uşa masivă

se închise cu o reverberaţie pe care o simţi sub tălpi. Chiar în faţă se aflau nişte uşi masive, făcute din lemn şi sculptate cu simboluri. Rhage introduse un cod pe o tastatură, apoi se auzi sunetul deblocării. El o luă ferm de mână şi deschise a doua uşă către un foaier vast.

Mary rămase cu gura căscată. Era... magic!

Holul era un curcubeu de culori, la fel de neaşteptat precum o grădină înverzind într-o peşteră. Coloane verzi din malachit alternau cu unele din marmură bordo, ridicându-se de pe o podea mozaic în mai multe nuanţe. Pe pereţii de un galben strălucitor atârnau oglinzi cu rame aurii şi felinare din cristal. Tavanul, înalt de trei etaje, era o operă de artă, cu foiţă de aur, scenele reprezentând eroi, cai şi îngeri. În faţă, în centrul grandorii, se aflau nişte scări late care urcau la un etaj superior, cu balcon.

Era frumoasă, în stil rusesc, ţarist, dar sunetele din acel loc nu erau neapărat formale şi elegante. Din camera din stânga răsunau o muzică rap şi voci masculine grave. Mingi de biliard care se loveau. Cineva strigă:

– Dă mai tare, copoiule!

O minge de fotbal intră în salon şi un bărbat musculos veni alergând după ea. Sări şi doar ce puse mâna pe minge când un tip şi mai mare, cu părul ca de leu veni peste el. Amândoi căzură pe podea, cu picioarele şi mâinile încâlcindu-se şi lovindu-se cu putere de perete.

– Te-am prins, copoiule!

– Dar încă nu ai mingea, vampirule!

Bombăneli, râsete şi înjurături colorate se loviră de tavanul decorat în timp ce bărbaţii se luptau pentru minge, rostogolindu-se, stând unul peste altul. Alţi doi bărbaţi uriaşi îmbrăcaţi veniră în fugă ca să privească acţiunea. Atunci, un bărbat scund şi bătrân, îmbrăcat în uniformă, intră cu o vază din cristal cu un buchet de flori proaspete. Majordomul îi ocoli pe bărbaţii care se luptau, zâmbind indulgent.

Apoi se lăsă tăcerea când toţi o observară în același timp.

Rhage o protejă cu trupul lui.

– Nenorocitule! zise unul.

Unul dintre bărbaţi se repezi la Rhage ca un tanc. Părul lui negru era tuns milităreşte, iar Mary avu senzaţia ciudată că îl mai văzuse.

– Ce dracului faci?

Rhage se îndreptă, lăsă geanta jos și își încrucișă brațele la piept.

– Unde este Wrath?

– Te-am întrebat ceva! se răsti individul. Ce *dracului* ai de gând aducând-o aici?

– Am nevoie de Wrath.

– Ţi-am zis să scapi de ea. Sau te aştepţi ca unul dintre noi să facă asta pentru tine?

Rhage îl înfruntă pe bărbat.

– Ai grijă, Tohr! Nu mă face să te rănesc!

Mary aruncă o privire în spatele ei. Uşa vestibulului încă era deschisă. În acel moment, să aştepte în maşină cât timp Rhage clarifica lucrurile i se părea o idee bună. Nu era potrivită varianta de a rămâne lipită de el.

În timp ce se dădea în spate, continua să-l privească. Până când se lovi de ceva dur.

Se întoarse. Ridică privirea. Rămase fără glas.

Calea ei de scăpare era blocată de un chip cu cicatrice, cu ochi negri şi o aură de furie rece ca gheaţa.

Înainte să se lase pradă fricii, el o luă de braţ şi o îndepărtă de uşă.

– Nici să nu te gândeşti să fugi! Scoţându-şi colţii lungi, îi măsură trupul. Ciudat, nu eşti genul lui obişnuit. Dar eşti în viaţă şi moartă de frică. Aşa că o să fii perfectă pentru mine.

Mary ţipă.

Toate capetele din foaier se întoarseră. Rhage se întinse spre ea, îndepărtând-o și lipind-o de trupul lui. Vorbi aspru, în limba pe care ea nu o înțelegea.

Bărbatul cu cicatrice miji ochii.

– Ușor, Hollywood! Îți păstrez jucăria în casă. O vei împărți sau vei fi egoist, ca de obicei?

Rhage arăta de parcă avea să se dezlănțuie când vocea unei femei îl întrerupse.

– Oh, pentru Dumnezeu, băieți! O speriați!

Mary privi pe după pieptul lui Rhage și văzu o femeie coborând scările. Arăta complet normal: păr lung, negru, blugi albaștri, pulover cu guler alb. În brațele ei, o pisică neagră torcea ca o mașină de cusut. În timp ce se îndrepta spre bărbați, aceștia se dădură la o parte, făcându-i loc.

– Rhage, ne bucurăm că ai ajuns acasă în siguranță. Wrath coboară într-un minut. Arătă spre încăperea din care ieșiseră bărbații. Voi, ceilalți, înapoi acolo! Acum! Dacă aveți de gând să spargeți niște biluțe, faceți-o la masa de biliard. Cina se servește într-o jumătate de oră. Butch, ia mingea cu tine!

Îi goni din foaier de parcă nu ar fi fost niște duri încăpățânați. Singurul care rămase fu cel cu tunsoarea militărească.

Acum îl privea pe Rhage mai calm.

– Va avea repercusiuni, frate!

Chipul lui Rhage se aspri și începură să vorbească iar în limba lor secretă.

Femeia cu păr negru veni spre Mary, mângâind gâtul pisicii.

– Nu-ți face griji! Totul va fi bine. Apropo, eu sunt Beth. Iar acesta este Boo.

Mary inspiră adânc, încrezându-se instinctiv în acest avanpost feminin singuratic într-o junglă de testosteron.

– Mary. Mary Luce.

Beth îi întinse mâna și îi zâmbi.

Şi mai mulţi colţi.

Mary simţi pământul fugindu-i de sub picioare.

– Cred că leşină! strigă Beth întinzându-se spre ea. Rhage!

Arme puternice o cuprinseră de talie când genunchii i se înmuiară.

Ultimul pe care îl auzi înainte să-şi piardă cunoştinţa fu Rhage, care zise:

– O duc în camera mea.

Rhage o întinse pe Mary pe patul lui şi aprinse o lumină caldă. Oh, Dumnezeule, ce făcuse aducând-o în fort?

Când ea se foi şi deschise ochii, el zise:

– Eşti în siguranţă aici.

– Mda, sigur.

– Mă voi asigura de asta, ce zici?

– Acum te cred. Zâmbi vag. Îmi pare rău că am leşinat. De obicei, nu sunt aşa.

– Este de înţeles. Uite ce e, trebuie să merg să-mi întâlnesc fraţii. Vezi încuietoarea de oţel de la uşă? Numai eu am cheia, aşa că vei fi în siguranţă aici.

– Tipii aceia nu s-au bucurat să mă vadă.

– Asta e problema lor.

El îi dădu părul după urechi. Voia să o sărute, dar, în schimb, se ridică.

Părea atât de normal ca ea să fie în patul lui, cuibărită în muntele de perne pe care el insistase ca ea să doarmă! Voia să o aibă acolo mâine, şi poimâine, şi...

„Nu a fost o greşeală. Aici e locul ei", se gândi el.

– Rhage, de ce faci toate acestea pentru mine? Nu-mi datorezi nimic şi abia dacă mă cunoşti.

„Pentru că eşti a mea."

Păstrând pentru el acest gând, se aplecă şi îi mângâie obrazul.

– Nu va dura mult.

– Rhage...

– Lasă-mă să am grijă de tine! Și nu îți face griji!

Închise ușa în urma lui și o încuie înainte să se îndepărteze pe hol. Frații așteptau toți în capătul scărilor, cu Wrath în fața grupului. Regele părea sumbru, sprâncenele negre fiind ascunse în spatele ochelarilor.

– Unde vreți să facem asta? întrebă Rhage.

– În biroul meu.

După ce intrară în încăperea formală, Wrath se duse la birou și se așeză. Tohr îl urmă, stând în spatele lui, în dreapta. Phury și Z se sprijiniră de un perete tapisat cu mătase. Vishous se așeză pe unul dintre șezlongurile de lângă șemineu și aprinse o țigară rulată manual.

Wrath clătină din cap.

– Rhage, avem probleme serioase. Ai încălcat un ordin direct. De două ori. Apoi ai târât aici, în această casă, un om, ceea ce știi că este interzis...

– Este în pericol...

Wrath lovi cu pumnul în masă, făcând-o să sară de pe podea.

– Chiar nu vrei să mă întrerupi acum!

Rhage scrâșnea din dinți, mușca. Se forță să rostească vorbele respectuoase pe care de obicei le spunea fără nici o reținere.

– Nu am vrut să te jignesc, milord!

– Cum spuneam, nu l-ai ascultat pe Tohr și ai continuat ofensa apărând aici cu un om. Unde dracului ți-a fost mintea? La naiba, nu ești un idiot, în ciuda modului în care te comporți! Este din altă lume, așa că ne expune. Și trebuie să știi că amintirile ei sunt deja pe termen lung și traumatizante. Este compromisă definitiv.

Rhage simți un geamăt în piept, pe care pur și simplu nu-l putea reprima. Sunetul se răspândi în cameră ca un miros.

– Nu va fi omorâtă din cauza asta.

– Mda, dar nu este decizia ta. Ai făcut-o a mea când ai adus-o sub acoperişul nostru.

Rhage scoase colţii.

– Atunci voi pleca. Voi pleca cu ea.

Sprâncenele lui Wrath se ridicară pe deasupra ramelor ochelarilor.

– Nu este un moment bun pentru ameninţări, frate!

– *Ameninţări*? Sunt al dracului de serios! Se calmă, frecându-şi faţa şi încercând să respire. Uite ce e, noaptea trecută am fost atacaţi de mai mulţi *lesseri*. A fost prinsă şi am lăsat cel puţin unul dintre acei vânători în viaţă în timp ce încercam să o salvez. Şi-a pierdut geanta în încăierare şi, dacă unul dintre acei *lesseri* a supravieţuit, sigur a luat-o. Chiar dacă îi voi şterge amintirile, casa ei nu este sigură şi nu voi permite să fie luată de Lessening Society. Dacă nu putem sta aici şi singurul lucru prin care o pot proteja este să dispar cu ea, atunci asta o să fac.

Wrath se încruntă.

– Îţi dai seama că alegi o femeie în detrimentul Frăţiei.

Rhage răsuflă din greu. Dumnezeule! Nu se aşteptase să se ajungă la asta. Dar bănuise că avea să se întâmple.

Incapabil să stea pe loc, se îndreptă spre una dintre ferestre, care se întindea de la podea până la tavan. Privind afară, văzu grădinile terasate, piscina, peluza vastă. Nu se concentră însă asupra terenului amenajat. Ceea ce vedea era protecţia pe care o oferea fortul.

Proiectoarele luminau priveliştea. Camerele instalate în copaci înregistrau fiecare clipă. Senzorii de mişcare monitorizau fiecare frunză colorată care cădea pe pământ. Iar dacă cineva încerca să urce zidul, avea să fie întâmpinat de un gard electric de 240 de volţi.

Era cel mai sigur loc pentru Mary. Fără excepţie.

– Nu este o femeie obişnuită pentru mine, şopti el. Dacă aş putea, aş lua-o drept shellan.

Cineva înjură în timp ce alţii inspirară adânc.

– Nici nu o cunoşti, sublinie Tohr. Şi este *om*.

– Şi?

Vocea lui Wrath era aspră, insistentă.

– Rhage, nu renunţa la Frăţie din cauza asta! Avem nevoie de tine. Rasa are nevoie de tine.

– Atunci se pare că va rămâne aici, nu? Când Wrath bombăni, Rhage se întoarse spre el. Dacă Beth ar fi în pericol, ai permite să te împiedice ceva să o protejezi? Chiar şi Frăţia?

Wrath se ridică de pe scaun şi ocoli biroul din doi paşi. Se opri când ajunseră faţă în faţă.

– Beth a mea nu are de-a face cu alegerile pe care le-ai făcut sau cu situaţia în care ne-ai pus. Contactul cu oamenii este limitat şi e numai pe teritoriul lor, ştii asta. Şi nimeni nu locuieşte în această casă cu excepţia fraţilor şi *a shellanilor* lor – asta dacă au.

– Dar Butch?

– Este singura excepţie. Şi i se permite să stea aici doar pentru că V l-a văzut în vise.

– Dar Mary nu va rămâne aici pentru totdeauna.

– Ce-ţi imaginezi? Crezi că Lessening Society va renunţa? Crezi că rasa oamenilor va deveni brusc mai tolerantă? Revino-ţi!

Rhage coborî vocea, dar nu şi privirea.

– Este bolnavă, Wrath. Are cancer. Vreau să am grijă de ea şi nu din cauza *lesserilor* de coşmar.

Se lăsă un lung moment de tăcere.

– Rahat, ai creat o legătură cu ea. Wrath îşi trecu mâna prin părul lung. Pentru Dumnezeu... Abia ce ai întâlnit-o, frate!

– Şi ţie cât ţi-a luat să o marchezi pe Beth? 24 de ore? Bine, ai aşteptat două zile. Da, ce bine că ţi-ai luat timp!

Wrath râse.

– Nu încetezi să aduci vorba de *shellanul* meu, nu?

– Milord, Mary este... diferită pentru mine. Nu voi pretinde că înţeleg de ce. Tot ce ştiu este că îmi face

inima să tresalte şi nu pot ignora asta... La dracu', nu vreau să ignor asta! Deci ideea de a o lăsa la mila celor din Lessening Society pur şi simplu nu este o opţiune. Când vine vorba de ea, toate instinctele mele protectoare se activează şi nu le pot îndepărta. Nici măcar de dragul Frăţiei.

Rhage tăcea, iar minutele treceau. Orele. Sau poate că fuseseră numai câteva clipite.

– Dacă îi voi permite să stea aici, zise Wrath, o fac numai pentru că o vezi ca pe perechea ta şi numai dacă îşi poate ţine gura închisă. Şi tot trebuie să ne ocupăm de ceva – ai încălcat ordinele lui Tohr. Nu pot trece cu vederea. Trebuie să-i spun Fecioarei Scrib.

Rhage răsuflă uşurat.

– Voi accepta consecinţele.

– Fie. Wrath se întoarse la birou şi se aşeză. Mai am nişte lucruri de discutat cu voi, fraţilor! Tohr, tu urmezi!

Tohrment păşi în faţă.

– Veşti proaste. Am primit veşti de la o familie civilă. Un bărbat, după zece ani de la tranziţie, a dispărut noaptea trecută din zona de la periferie. Am trimis un e-mail către comunitate, informându-i pe toţi că trebuie să fie extrem de precauţi când ies şi că toţi cei care lipsesc trebuie să fie raportaţi către noi imediat. De asemenea, eu şi Butch am stat de vorbă. Pe poliţist îl duce capul. Are cineva ceva împotrivă dacă îl implic puţin în treburile noastre? Când mulţi încuviinţară din cap, Tohr îşi concentră atenţia asupra lui Rhage.

– Acum spune-ne ce s-a întâmplat noaptea trecută în parc!

După plecarea lui Rhage, când se simţi suficient de puternică pentru a se ridica, Mary se dădu jos din pat şi verifică uşa. Era încuiată şi solidă, aşa că se simţi cu adevărat în siguranţă. Când văzu un întrerupător în stânga, îl aprinse, luminând camera.

„Sfinte... Casa de Windsor!"

Draperii din mătase atârnau la ferestre, în nuanțe de roşu și auriu. Satinul și mătasea decorau patul uriaş, antic, iacobin, ai cărui stâlpi probabil erau în totalitate din trunchiuri de stejar. Pe podea se afla un covor Aubusson, pe pereți picturi în ulei...

Dumnezeule mare, oare tabloul acela, *Madona cu Pruncul*, chiar era un Rubens adevărat?

Nu erau însă numai lucruri tip Sotheby. Existau și un TV cu plasmă, un echipament stereo suficient ca să se audă un spectacol Super Bowl, un calculator demn de NASA. Și un Xbox pe podea.

Se îndreptă spre rafturile cu cărți, unde stăteau mândre și drepte volume legate în piele, scrise în limbi străine. Cercetă titlurile apreciativ până când dădu de colecția de DVD-uri.

„Oh, umanitatea!"

Seria *Austin Powers*. *Aliens* și *Alien*. *Fălci*. Toate cele trei filme *Un polițist cu explozie întârziată*. *Godzilla*. *Godzilla*. *Godzilla*... Stai, restul raftului era plin numai cu *Godzilla*. Se uită mai jos. *Vineri 13*, *Halloween*, *Coşmarul de pe Elm Street*. Ei bine, măcar nu se deranjase să cumpere continuarea. *Pădurea snobilor*. Seria *Cartea morților*.

Era de mirare cum Rhage nu orbise cu atâta cultură pop.

Mary intră în baie și aprinse luminile. Un jacuzzi de mărimea livingului ei era instalat pe podeaua din marmură.

Asta da frumusețe, se gândi ea.

Auzi ușa deschizându-se și fu ușurată când Rhage îi strigă numele.

– Sunt aici, mă uit la cadă. Intră din nou în dormitor. Ce s-a întâmplat?

– Totul este bine.

„Ești sigur?" – vru ea să întrebe pentru că el era încordat și preocupat în timp ce se îndrepta spre garderobă.

– Nu-ți face griji, poți sta aici.

– Dar...

– Nici un dar!

– Rhage, ce se petrece?

– Trebuie să ies cu frații în seara asta. Se întoarse fără haină și o duse în pat, trăgând-o lângă el în timp ce se așeză. *Doggenii*, servitorii noștri, știu că ești aici. Sunt incredibil de loiali și prietenoși, nu trebuie să te temi. Fritz, care administrează casa, îți va aduce niște mâncare în scurt timp. Dacă ai nevoie de ceva, cere-i! Mă întorc în zori.

– Voi fi încuiată aici până atunci?

El clătină din cap și se ridică.

– Ești liberă să te plimbi prin casă. Nimeni nu te va atinge. Luă o bucată de hârtie dintr-o cutie din piele și scrise pe ea. Acesta este numărul meu de telefon. Mă poți suna dacă ai nevoie de mine și mă voi întoarce într-o clipă.

– Ai vreun transportor ascuns pe undeva?

Rhage o privi și dispăru.

Nu se putea spune că *ieșise din cameră foarte repede*. Ci puf! Dispăruse!

Mary sări din pat, înăbușindu-și un strigăt alarmat.

Mâna lui Rhage o cuprinse din spate.

– Într-o clipă.

Ea îl prinse de încheieturi, strângându-l de oase pentru a se asigura că nu avea halucinații.

– Ce scamatorie! Vocea ei era gâtuită. Ce altceva mai ai sub pălărie?

– Pot aprinde și închide lucruri. Camera se întunecă. Pot aprinde lumânări. Două dintre ele se aprinseră în garderoba lui. Și mă pricep la încuietori și chestii.

Auzi încuietoarea ușii, apoi dulapul închizându-se și deschizându-se.

– Oh, mai știu să fac ceva incredibil cu limba și cu o codiță de cireașă.

O sărută pe gât și se îndreptă spre baie. Ușa se închise, iar ea auzi dușul pornind.

Mary rămase încremenită, mintea ei zgâriind precum un ac pe un disc. Privind colecția de DVD-uri, decise că fuga de realitate era bine-venită. Mai ales când o persoană avusese prea multe ciudățenii, prea multe abateri de la realitate, prea multe... de toate.

Când Rhage ieși câteva clipe mai târziu, bărbierit, mirosind a săpun, cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor, ea era întinsă pe pat, privind la TV *Austin Power – Goldmember*.

– Hei, este un film clasic!

El îi zâmbi și privi ecranul.

Ea uită complet de film când privi acei umeri lați, mușchii brațelor, prosopul care lua forma posteriorului. Și tatuajul. Acea creatură feroce, forțoasă, cu ochi albi.

– *Gemeni, Basil, gemeni*, zise Rhage la momentul potrivit, cu intonația perfectă.

Îi făcu cu ochiul și se îndreptă spre dulap.

Împotriva instinctelor ei, îl urmă și se sprijini de unul dintre glafuri, încercând să pară relaxată. Rhage stătea cu spatele la ea, trăgându-și o pereche de pantaloni din piele neagră, stil comando. Tatuajul se mișca odată cu el în timp ce trăgea fermoarul.

Ea oftă discret. „Ce bărbat! Vampir. Orice ar fi."

El privi peste umăr.

– Ești bine?

De fapt, se aprinsese complet.

– Mary?

– Sunt bine. Coborându-și privirea, se concentră cu interes asupra colecției de pantofi aliniați pe podea. De fapt, mă voi trata singură cu colecția ta de filme până când o să intru într-o comă culturală.

În timp ce se apleca pentru a-și trage șosetele, ochii ei căzură pe pielea lui. Goală, fină, aurie...

– Apropo de dormit, zise el. Voi dormi pe podea.

Dar ea se gândi că voia să stea cu el în acel pat mare.

– Nu te prosti, Rhage! Suntem adulți amândoi. Iar chestia aia este suficient de lată pentru șase persoane.

El ezită.

– Bine. Îți promit că nu voi sforăi!

„Și ce-ai zice să nu-ți ții mâinile numai pentru tine?"

Trase pe el un tricou cu mânecă scurtă și se încălță cu niște bocanci. Apoi se opri, țintuind cu privirea un dulap metalic, înalt până în tavan, aflat în peretele șifonierului.

– Mary, ce-ar fi să ieși? Am nevoie de un minut. Bine?

Ea se înroși și se întoarse.

– Îmi pare rău! Nu am vrut să-ți invadez intimitatea...

El o luă de mână.

– Nu este vorba despre asta. Numai că s-ar putea să nu-ți placă ce vei vedea.

De parcă ar fi putut fi mai șocată de atât?

– Continuă, bolborosi ea. Fă... ce vrei!

Rhage îi mângâie încheietura cu degetul mare, apoi deschise dulapul metalic. Scoase o teacă neagră din piele și o puse pe umeri, fixând-o pe pectorali. Urmă o centură lată, de genul celor purtate de polițiști, dar în teacă nu se afla nimic.

El o privi. Apoi scoase armele.

Două pumnale lungi, cu lamă neagră, pe care le fixă la piept, cu mânerele în jos. Un pistol strălucitor pe care îl verifică repede, cu mișcări sigure, să vadă dacă avea gloanțe înainte de a-l prinde la șold. Stele de arte marțiale și cartușe negre de muniție pe care le îndesă la centură. Mai ascunse undeva un cuțit mic.

Își luă din cuier trenciul negru din piele și îl trase pe el, palpând buzunarele. Mai scoase un pistol din dulapul cu arme și-l verifică repede înainte să-l bage printre faldurile din piele. Mai băgă câteva stele în buzunarele hainei. Apoi adăugă încă un pumnal.

Se întoarse cu fața la Mary, iar ea se dădu înapoi.

– Mary, nu mă privi de parcă aş fi un străin. Pe sub toate astea, sunt tot eu.

Ea nu se opri decât când se lovi de pat.

– Eşti un străin, şopti ea.

Chipul i se încordă şi vocea i se aspri.

– Mă întorc înainte de ivirea zorilor.

Plecă fără vreo ezitare.

Mary nu ştiu cât timp rămase aşezată, holbându-se la covor. Dar, când ridică privirea, se duse şi luă telefonul.

capitolul 24

Bella deschise cuptorul, aruncând un ochi la cina ei, apoi renunţă.

„Ce dezastru!"

Luă o pereche de mănuşi de bucătărie şi scoase friptura. Biata friptură se strânsese, se înnegrise la suprafaţă şi începuse să se crape, atât de uscată era. Era necomestibilă, mai potrivită drept material de construcţii decât cină pe o farfurie. Alte câteva zeci şi nişte mortar şi ar fi construit zidul pe care îl dorea în jurul terasei.

Închizând cuptorul cu şoldul, ar fi putut jura că din fundul cuptorului ei Viking cineva se holba la ea. Animozitatea era reciprocă. Când fratele ei terminase casa de la fermă pentru ea, îi cumpărase ce era mai bun, deoarece aşa făcea Rehvenge. Faptul că ea prefera bucătăriile în stil vechi, uşile care scârţâiau şi aerul discret de vechi al locului nu contase. Şi ferească Dumnezeu să se fi plâns de măsurile de securitate! Singura modalitate prin care Rehvenge îi permisese să se mute fusese să îi construiască o casă antiincendiu, antiglonţ şi impenetrabilă ca un muzeu.

Ah, bucuria de a avea un frate autoritar cu o mentalitate de temnicer!

Scoase tava şi se îndreptă spre uşile franţuzeşti care dădeau spre curte, când sună telefonul.

Când răspunse, speră să nu fie Rehvenge.

– Alo?

Urmă o pauză.

– Bella?

– Mary! Te-am sunat mai devreme. Stai puțin, trebuie să hrănesc ratonii! Lăsă telefonul pe masă, ieși în curte, aruncă mâncarea și se întoarse. După ce așeză tava în chiuvetă, ridică receptorul. Ce mai faci?

– Bella, vreau să știu ceva.

Vocea femeii era gâtuită.

– Orice, Mary. Ce s-a întâmplat?

– Ești una... de-ale lor?

Bella se așeză pe scaunul de la masa din bucătărie.

– Adică dacă sunt diferită de tine?

– Îhî...

Bella privi spre acvariu. Acolo totul părea mereu atât de calm, se gândi ea.

– Da, Mary. Da, sunt diferită.

Se auzi o răsuflare în telefon.

– Oh, slavă Domnului!

– Cumva, nu credeam că asta va fi o ușurare.

– Este. Eu... chiar trebuie să vorbesc cu cineva. Sunt atât de confuză!

– Confuză... „Stai puțin!" De ce purtau această conversație? Mary, de unde știi despre noi?

– Mi-a spus Rhage. Mă rog, mi-a și arătat.

– Adică nu ți-a șters... Îți amintești de el?

– Stau cu el.

– Ce faci?

– Aici. La reședință. Cu un grup de bărbați vampiri... Dumnezeule, acel cuvânt... Femeia își drese vocea. Sunt aici cu vreo cinci tipi la fel ca el.

Bella își duse mâna la gură. Nimeni nu stătea cu cei din Frăție. Nimeni nu știa unde locuiau. Iar această femeie era *om*.

– Mary, cum... cum s-a întâmplat?

Când povestea se încheie, Bella rămase uluită.

– Alo? Bella?

– Scuze, eu... Ești bine?

– Cred că da. Acum sunt, în sfârșit, bine. Ascultă, trebuie să știu ceva. De ce ne-ai adus împreună? Pe mine și pe Rhage?

– Te-a văzut și... te-a plăcut. Mi-a promis că nu-ți va face rău, iar ăsta a fost singurul motiv pentru a vă stabili o întâlnire.

– Când m-a văzut?

– În noaptea în care l-am dus pe John la centrul de antrenament. Sau nu-ți amintești?

– Nu, nu-mi amintesc, dar Rhage mi-a spus că am fost acolo. John este... vampir?

– Da, este. Urmează tranziția lui, de aceea m-am implicat. Dacă unul dintre ai noștri nu va fi alături de el când va începe tranziția, va muri. Are nevoie să bea de la o femeie.

– Deci în acea noapte în care l-ai întâlnit, ai știut.

– Da. Bella își alese cuvintele cu grijă. Mary, te amenință în vreun fel războinicul? Este... delicat cu tine?

– Are grijă de mine. Mă protejează. Dar habar nu am de ce.

Bella oftă, crezând că știa. Având în vedere obsesia războinicului pentru femeie, probabil formase o legătură cu ea.

– Dar voi veni acasă în curând, zise femeia. În câteva zile.

Bella nu era prea sigură de asta. Mary era mult mai implicată în lumea lor decât își dădea seama.

Mirosul de gaz era neplăcut, se gândi O în timp ce manevra Toro Dingo în întuneric.

– Bun. Suntem gata! strigă U.

O îl opri și supraveghe zona din pădure pe care o defrișase. Plată, cu o suprafață de 150 de metri pătrați,

reprezenta locul unde avea să se ridice clădirea pentru persuasiune plus încăperea unde ei aveau să lucreze.

U păşi pe zona netezită şi se adresă grupului de *lesseri*.

– Să începem să ridicăm pereţii! Vreau trei laturi ridicate. Lăsaţi una deschisă. U dădu nerăbdător din mână. Haide! Mişcaţi-vă!

Bărbaţii ridicară ramele din scânduri lungi de 2,5 metri şi le cărară.

Sunetul unei maşini apropiindu-se îi opri pe toţi, deşi lipsa farurilor sugeră că era alt *lesser*. Cu vederea lor nocturnă superioară, membrii putură să se mişte în noapte de parcă ar fi fost miezul zilei. Oricine se afla la volan, evitând copacii, avea aceeaşi acuitate.

Când domnul X coborî din camionetă, O se îndreptă spre el.

– Sensei, zise O, făcând o reverenţă.

Ştia că nemernicul aprecia respectul şi cumva nu mai era la fel de amuzant să-l enerveze.

– Domnule O, pare că faceţi progrese.

– Permite-mi să-ţi arăt ce facem!

Trebuiră să ridice vocea din cauza zgomotului produs de bormaşini, dar nu exista nici un motiv să-şi facă griji din cauza zgomotului. Se aflau ascunşi în mijlocul a 75 de acri de pământ, la aproximativ 30 de minute de periferia oraşului Caldwell. Spre vestul proprietăţii se afla o mlaştină care fusese una dintre zonele inundate ale râului Hudson. Nordul şi estul erau acoperite de Muntele Big Notch, o grămadă de roci deţinute de stat, pe care alpiniştii nu le preferau din cauza găurilor de şerpi cu clopoţei şi pe care turiştii nu le găseau deloc atrăgătoare. Singurul punct de expunere era dinspre sud, dar ţăranii care locuiau în fermele împrăştiate, amărâte nu păreau genul care să hoinărească.

– Arată bine, zise domnul X. Unde aşezi unitatea de depozitare?

– Aici. O stătea deasupra unei bucăţi de pământ. Vom primi materialele de dimineaţă. Ar trebui să fim gata să primim vizitatori peste o zi.

– Te-ai descurcat foarte bine, fiule!

La dracu', O ura apelativul *fiule.* Chiar îl ura.

– Mulţumesc, sensei, zise el.

– Acum vino cu mine la maşină! Când se îndepărtară de locul în care se lucra, domnul X i se adresă. Spune-mi ceva. Ai contact frecvent cu cei din Beta?

O se asigură că nu avea să se întrerupă contactul vizual.

– Nu chiar.

– L-ai întâlnit pe vreunul dintre ei în ultima vreme?

Dumnezeule, unde voia să ajungă *lesserul* suprem cu asta?

– Nu.

– Nici noaptea trecută?

– Nu, cum am spus, nu ies cu cei din Beta. O se încruntă. Ştia că, dacă cerea o explicaţie, avea să pară defensiv, dar la dracu'! Despre ce e vorba?

– Acei Beta pe care i-am pierdut în parc păreau promiţători. Detest să cred că ţi-ai masacrat competitorii.

– Un frate...

– Da, un membru al Frăţiei i-a atacat. Corect. Ciudat însă că fraţii mereu se asigură că îşi înjunghie victimele pentru ca trupurile lor să se dezintegreze. Noaptea trecută însă, acei Beta au fost lăsaţi acolo, să moară. Erau destul de răniţi, aşa că nu au putut răspunde la întrebări când au fost găsiţi de detaşamentul lor de sprijin. Deci nimeni nu ştie ce s-a întâmplat.

– Nu am fost în parc, iar tu ştii asta.

– Da?

– Pentru Dumnezeu...

– Ai grijă cum vorbeşti! Ai grijă cum te comporţi! Ochii palizi ai domnului O se mijiră. Ştii pe cine voi chema dacă trebuie să-ţi pun iar zgarda. Acum înapoi

la muncă! Vă voi întâlni pe tine și pe ceilalți membri din elită la prima oră pentru verificare.

– Credeam că pentru asta avem e-mailuri, zise O printre dinți.

– De acum înainte, pentru tine și echipa ta va fi personal.

Când porni camioneta, O rămase privind în noapte, ascultând sunetele produse de lucrările de construcție. Ar fi trebuit să fiarbă de furie. În schimb era doar... obosit.

Dumnezeule, nu mai era deloc entuziasmat de munca lui! Și nici măcar nu se putea enerva din cauza prostiilor domnului X.

Emoția dispăruse.

Mary privi ceasul digital: 1.56. Zorile încă erau la ore distanță și nici nu încăpea vorba de somn. Tot ce își imagina când închidea ochii erau acele arme atârnând de trupul lui Rhage.

Ea se răsuci pe spate. Ideea de a nu-l mai revedea era atât de deranjantă, încât refuză să se concentreze asupra acelor sentimente. Pur și simplu le accepta, le purta fără plăcere, sperând să aibă un motiv de ușurare.

Dumnezeule, își dorea să se întoarcă la momentul în care el plecase! L-ar fi îmbrățișat cu putere. I-ar fi ținut o predică aspră despre cum trebuia să se protejeze chiar dacă ea nu știa nimic despre luptă, iar el era, spera ea, un maestru. Doar îl voia în siguranță...

Brusc ușa se descuie. Când se deschise, părul blond al lui Rhage strălucea în lumina de pe culoar.

Mary se ridică din pat, traversă camera în grabă și se aruncă în brațele lui.

– Oh, ce... El o luă în brațe și o ridică, ținând-o lipită de el în timp ce intră și închise ușa în urma lor. Când îi dădu drumul, ea alunecă pe trupul lui. Ești bine?

Când picioarele îi atinseră podeaua, ea reveni la realitate.

– Mary?

– Ah, da... da, sunt bine. Se dădu într-o parte. Privi în jur. Se făcu roșie ca racul. Sunt numai... Da, voi merge în pat acum.

– Stai, femeie! Rhage își scoase trenciul, teaca și centura. Întoarce-te! Îmi place cum m-ai întâmpinat!

Își deschise larg brațele, iar ea se strecură între ele, strângându-l cu putere, simțindu-l respirând. Trupul lui era atât de cald și mirosea incredibil, ca aerul proaspăt și ceva transpirație.

– Nu mă așteptam să fii trează, șopti el, mângâindu-i spatele.

– Nu am putut să dorm.

– Ți-am zis, ești în siguranță aici, Mary. Degetele lui îi găsiră baza gâtului și o pipăiră. La naiba, ești tensionată. Ești sigură că ești bine?

– Sunt bine. Serios.

El se opri din pipăit.

– Răspunzi vreodată sincer la întrebarea asta?

– Tocmai am făcut-o. „Oarecum."

Mâna lui începu să o mângâie iar. Îmi promiți ceva?

– Ce?

– Îmi vei spune când nu vei fi în regulă? Vocea lui deveni provocatoare. Știu că ești puternică, așa că nu-mi voi face mereu griji. Nu va trebui să îți faci griji că voi muri din cauza asta.

Ea râse.

– Promit!

Îi ridică bărbia cu degetul, cu privirea gravă.

– Voi ține minte ce ai spus. Apoi o sărută pe obraz. Ascultă, voiam să merg în bucătărie și să iau ceva de mâncare. Vrei să vii cu mine? Casa este liniștită. Ceilalți frați încă sunt afară.

– Sigur. Lasă-mă să mă schimb!

– Pune unul dintre puloverele mele. Merse spre dulap și scoase ceva moale, negru, de mărimea unei prelate. Îmi place ideea ca tu să-mi porți hainele.

În timp ce el o ajută să se îmbrace, zâmbetul lui era expresia masculină a satisfacției. Și a posesivității.

Și i se potrivea mănușă!

Când terminară de mâncat și se întorseseră în camera lui, Rhage avea probleme de concentrare. Murmurul vibra cu forță, mai mult ca niciodată. Și era complet excitat, trupul lui fiind atât de aprins, încât simți că sângele avea să i se usuce în vene.

Când Mary se duse spre pat și se așeză, el făcu repede duș și se întrebă dacă nu cumva ar fi fost bine să își relaxeze erecția înainte să se întoarcă. Nenorocirea aia era atât de tare, de încordată și îl durea îngrozitor, iar apa care îi curgea pe trup îl făcea să se gândească la mâinile lui Mary pe pielea lui. Se atinse și își aminti cum se mișca satisfăcută de gura lui când el îi descoperea cele mai discrete secrete. Rezistă mai puțin de un minut.

Când termină, orgasmul gol nu făcu decât să-l excite și mai mult. Era ca și cum trupul lui știa că adevărata plăcere era în dormitor și că nu avea de gând să se lase distras.

Înjurând, ieși de la duș și se șterse, apoi se îndreptă spre dulap. Apreciind atenția la detalii a lui Fritz, căută până când găsi – slavă Domnului! – o pijama pe care nu o purtase niciodată. O îmbrăcă și apoi își trase pe el un halat asortat, pentru siguranță.

Rhage zâmbi, simțindu-se de parcă purta jumătate din dulapul ăla nenorocit. Dar asta era ideea.

– Camera este suficient de caldă pentru tine? întrebă el, în timp ce aprinse o lumânare și stinse lampa.

– Este perfect.

El se simțea ca la tropice. Iar temperatura creștea pe măsură ce se apropia de pat. Se așeză în partea opusă.

– Ascultă, Mary, cam peste o oră, pe la 4.45, vei auzi jaluzelele coborând. Coboară treptat peste ferestre. Nu este atât de zgomotos, dar nu vreau să te sperii.

– Mulţumesc!

Rhage se aşeză peste cuvertură şi-şi încrucişă picioarele la gleznă. Totul îl irita, camera caldă, pijamaua, halatul. Acum ştia cum se simţeau cadourile împachetate cu hârtie şi funde: iritate.

– De obicei porţi toate astea în pat? întrebă ea.

– Absolut.

– Atunci de ce ai eticheta pe halat?

– În caz că mai vreau unul, să știu ce model este.

Se întoarse pe o parte, departe de ea. Se răsuci din nou, privind tavanul. O clipă mai târziu, se întoarse pe burtă.

– Rhage!

Vocea ei era încântătoare în acea linişte.

– Ce?

– Dormi gol, nu?

– Ah, de obicei.

– Uite, poţi să te dezbraci. Nu mă va deranja.

– Nu am vrut să te simţi... inconfortabil.

– Ceea ce mă face să mă simt inconfortabil este că te-ai întors pe partea cealaltă a patului. Mă simt ca o salată aruncată.

Ar fi râs de tonul ei, dar pulsaţia fierbinte dintre picioarele lui îi absorbea umorul.

Ah, dacă el crezuse că eliberarea de care avusese parte avea să-l ţină stăpân pe sine, îşi pierduse minţile. O voia atât de mult încât ceea ce purta sau nu purta nu avea să facă nici o diferenţă.

Rămânând cu spatele la ea, se ridică şi se dezbrăcă. Cu discreţie, reuşi să se bage sub aşternuturi fără să-i arate vreun pic din ce se afla în faţă. Acea excitare monstruoasă nu era ceva despre care ea trebuia să ştie.

Stătea pe o parte, fără să o privească.

– Pot să-l ating? întrebă ea.

Erecția lui pulsă, ca și cum s-ar fi oferit voluntară.

– Ce să atingi?

– Tatuajul. Mi-ar plăcea... să-l ating.

Dumnezeule, era atât de aproape de el, iar vocea ei – acea voce dulce, minunată – era magică! Murmurul din trupul lui îl făcea să se simtă de parcă avea un mixer în burtă.

Când el nu răspunse, ea șopti.

– Las-o baltă! Nu...

– Nu. Doar că... Rahat! Ura răceala din tonul ei. Mary, este în regulă. Fă ce dorești!

Auzi așternuturile foșnind. Simți salteaua mișcându-se puțin. Apoi simți vârfurile degetelor ei atingându-i umărul. Încercă să își ascundă tresărirea.

– Unde l-ai făcut? șopti ea, atingând conturul blestematului de tatuaj. Este extraordinar!

Tot trupul lui se tensionă ca și cum știa cu precizie ce parte a bestiei atinsese. Acum atingea piciorul din față, iar el știu asta deoarece corespundea cu furnicătura din propriul picior.

Rhage închise ochii, devenind captiv între plăcerea de a fi mângâiat de ea și realitatea că el flirta cu dezastrul. Vibrația, arsura, totul se accentua, chemând cea mai întunecoasă și distructivă latură a lui.

Inhală printre dinți, în timp ce ea mângâie coastele animalului.

– Pielea ta este atât de moale, zise ea, trecându-și palma peste coloana lui.

Încremenit, incapabil să respire, se rugă să se controleze.

– Și... Ei bine... Ea se retrase. Cred că este frumos.

Înainte ca ea să își dea seama că el se mișcase, era deasupra ei. Și nu era un gentleman. Își împinse coapsele între picioarele ei, îi prinse brațele deasupra capului, iar gura lui o găsi pe a ei. În timp ce ea se arcuia sub el,

Rhage îi prinse cămaşa de noapte şi o ridică. Avea să o posede. Chiar în acel moment şi în patul lui, exact aşa cum voise.

Iar ea avea să fie *perfectă.*

Coapsele ei cedară în faţa alor lui, deschizându-se larg, iar ea îl grăbi, numele lui părăsind buzele ei ca un geamăt. Sunetul aprinse tremurul violent din el, unul care îi întuneca vederea şi care îi trimitea fiori în braţe şi în picioare. Îl consuma să o aibă, îi alunga orice urmă de maniere care îi ascundeau instinctele. Era brutal, sălbatic şi...

Era la limita imploziei care anunţa blestemul.

Teroarea îi dădu puterea de care avea nevoie ca să sară de lângă ea şi să se plimbe bezmetic prin cameră. Se lovi de ceva. De perete.

– Rhage!

Aşezându-se pe podea, îşi acoperi faţa cu mâinile tremurânde, ştiind că ochii lui erau albi. Trupul îi tremura atât de tare, încât cuvintele ieşeau în valuri.

– Mi-am ieşit din minţi... Este... Rahat, nu pot... Trebuie să stau departe de tine.

– De ce? Nu vreau să te opreşti...

Vorbi peste ea.

– Sunt lihnit după tine, Mary! Sunt al dracului de... înfometat, dar nu te pot avea. Nu te voi avea.

– Rhage! se răsti ea, ca şi cum încerca să ajungă la el. De ce nu?

– Nu mă vrei. Crede-mă, chiar nu mă vrei aşa!

– Pe dracu' nu vreau!

Nu avea de gând să-i spună că era o bestie care stătea la pândă. Aşa că alese să o dezguste în loc să o sperie.

–Doar săptămâna asta m-am culcat cu opt femei.

Urmă o pauză lungă.

– Dumnezeule mare!

– Nu vreau să te mint. Să fie clar! Am făcut mult sex anonim. Am fost cu atât de multe femei fără să-mi

pese vreodată de vreuna. Şi nu vreau să cred că te-aş folosi astfel.

Acum, când îşi simţea pupilele din nou negre, se întoarse spre ea.

– Spune-mi că ai făcut sex protejat! zise ea.

– Când femeile mi-o cer, da.

Ochii i se aprinseră.

– Şi când nu o fac?

– Nu aş putea lua de la ele nici răceala comună, nici SIDA, hepatita C sau altă boală cu transmitere sexuală. Şi nici eu nu sunt purtător al acestor boli. Virusurile umane nu ne afectează.

Ea trase aşternuturile până la umeri.

– De unde ştii că nu le laşi însărcinate? Sau oamenii şi vampirii nu pot...

– Hibrizii sunt rari, dar se întâmplă. Şi pentru mine este evident când femeile sunt fertile. Pot mirosi asta. Dacă sunt sau urmează să fie în curând, nu fac sex cu ele, nici chiar cu protecţie. Dacă voi avea copii, aceştia vor fi născuţi în siguranţă, în lumea mea. Iar pe mama lor o voi iubi.

Mary îşi feri privirea, rămânând nemişcată, bântuită. El ridică privirea pentru a vedea la ce se uita ea. Era tabloul cu *Madona şi Pruncul* de lângă dulap.

– Mă bucur că mi-ai spus, zise ea în cele din urmă. Dar de ce trebuie să o faci cu străini? De ce nu poţi fi cu cineva pe care... De fapt, nu-mi răspunde! Nu este problema mea.

– Aş prefera să fiu cu tine, Mary. Faptul că nu te pot avea este o... tortură. Te vreau atât de mult, încât nu mai pot îndura. El inspiră adânc. Dar poţi să-mi spui sincer că mă vrei acum? Deşi, la dracu', chiar dacă ai face-o, mai este ceva. Mă tem că-mi voi pierde controlul. Mă tulburi altfel decât o fac celelalte femei.

Se lăsă un lung moment de tăcere. Ea îl întrerupse.

– Mai spune-mi o dată că ești nefericit pentru că nu ne putem culca împreună, zise ea sec.

– Sunt foarte nefericit. Mă doare. Sunt excitat tot timpul. Sunt distrat și enervat.

– Bine. Ea râse. La naiba, sunt o nemernică, nu?

– Deloc.

Camera fu cuprinsă de tăcere. În cele din urmă, el se așeză și se ghemui pe o parte, sprijinindu-și capul pe braț.

Ea oftă.

– Nu mă aștept ca acum să dormi pe podea.

– Este mai bine așa.

– Pentru Dumnezeu, Rhage, urcă-te în pat!

Vocea lui deveni un mormăit.

– Dacă mă întorc în acel pat, nu există nici o șansă să nu mă îndrept spre acel loc dulce dintre picioarele tale. Și nu ar fi numai cu mâinile și limba mea de data asta. M-aș întoarce unde rămăsesem. Trupul meu deasupra trupului tău, fiecare centimetru excitat din mine disperat să te pătrundă.

În timp ce simți parfumul lucios al excitării ei, aerul dintre ei se umplu de sex. Și, în trupul lui, el redeveni un butoi cu pulbere.

– Mary, mai bine aș pleca. Mă voi întoarce după ce adormi.

Plecă înainte ca ea să poată rosti alt cuvânt. Când ușa se închise în urma lui, el se sprijini de peretele de pe coridor. Îl ajutase să iasă din cameră. Era mai greu să-i simtă parfumul astfel.

Auzi un râset și aruncă o privire, zărindu-l pe Phury plimbându-se pe coridor.

– Pari încordat, Hollywood. Și al dracului de dezbrăcat!

Rhage se acoperi cu mâinile.

– Nu înțeleg cum poți suporta.

Fratele se opri, întorcând cana cu cidru cald pe care o avea în mâini.

– Ce?

– Celibatul.

– Nu-mi spune că femeia ta nu te iubește!

– Nu e asta problema.

– Atunci de ce ești pe hol complet gol?

– Eu... nu vreau să-i fac rău.

Phury păru luat prin surprindere.

– Poate că ești masiv, dar nu ai făcut niciodată rău unei femei. Cel puțin din câte știu eu.

– Nu, doar că... O vreau atât de mult... Sunt stors!

Ochii galbeni ai lui Phury se mijiră.

– Vorbești despre bestia ta?

Rhage își feri privirea.

– Mda.

Fluieratul fratelui său fu sumbru.

– Ei bine... La dracu', ai face bine să ai grijă de tine! Vrei să o respecți. Dar trebuie să te menții în echilibru, altfel *chiar* îi vei face rău, mă înțelegi? Găsește o luptă, găsește alte femei dacă trebuie, dar asigură-te că ești calm. Și, dacă ai nevoie de un fum roșu, vino la mine! O să-ți dau din O-Z, nici o problemă.

Rhage inspiră adânc.

– Momentan voi refuza țigările. Dar pot împrumuta niște haine și o pereche de Nike? Voi merge să încerc să mă eliberez.

Phury îl bătu pe spate.

– Haide, frate! Sunt fericit să-ți acopăr fundul!

capitolul 25

În timp ce lumina amiezii pălea în pădure, O dădu cu spatele, evitând maldărul de pământ pe care îl ridicase cu excavatorul.

– Ești gata pentru conducte? strigă U.

– Da. Aruncă una. Hai să vedem dacă se potrivește!

O conductă metalică, striată, cu un diametru de un metru și doi metri lungime era coborâtă în gaură, în picioare. Se potrivea perfect.

– Să le aducem și pe celelalte două, zise O.

Douăzeci de minute mai târziu, trei secțiuni de conductă erau aliniate. Folosind excavatorul, O împinse pământul în timp ce alți doi *lesseri* țineau conductele fixate.

– Arată bine, zise U, plimbându-se în jur. Arată al dracului de bine. Dar cum băgăm și scoatem civilii?

– Prin sistemul de harnașament. O opri excavatorul și se apropie să arunce o privire spre conducte. Le poți cumpăra de la Dick's Sporting Goods, de unde se aprovizionează alpiniștii. Suntem suficient de puternici pentru a ridica civili chiar dacă sunt foarte grei. În plus, vor fi drogați, suferinzi sau epuizați, așa că nu vor opune rezistență prea mult.

– Este o idee minunată, bolborosi U. Dar cum îi reținem?

– Capacele vor avea plasă metalică și o greutate în centru. O ridică privirea, zărind cerul albastru. Cât crezi că va mai dura până ce va fi pus acoperișul?

– Vom ridica ultimul perete chiar acum. Apoi tot ce trebuie să facem este să punem grinzile și să instalăm iluminatoarele. Cilindrii nu ne vor lua mult timp, iar șindrilele deja sunt pe cei trei pereți pe care îi avem acum. Voi muta instrumentele aici, voi aduce o masă și vom termina mâine-noapte.

– Vom avea iluminatoarele până atunci?

– Da. Și sunt retractabile, așa că vei putea să le deschizi sau să le închizi.

Frate, chestiile alea aveau să fie utile! Puțină lumină solară era cel mai bun lucru pe care putea să îl aibă un *lesser*. Intra, umplea spațiul și gata cu reziduurile de vampiri!

O arătă spre mașina lui.

– Voi înapoia cupa excavatorului agenției de unde l-am închiriat. Avem nevoie de ceva din oraș?

– Nu. Suntem în regulă.

În drum spre Caldwell, cu piesa excavatorului în spate, O ar fi trebuit să fie binedispus. Construcția clădirii avansa. Detașamentul lui îi acceptase șefia. Domnul X nu mai adusese vorba despre Beta. Dar, în schimb, se simțea... mort. Nu era al dracului de ironic pentru cineva care nu mai era în viață de trei ani?

Mai fusese o dată așa.

În Sioux City, înainte să devină *lesser*, își urâse viața. Se chinuise în liceu și familia nu avusese bani să-l trimită nici măcar la un colegiu, așa că opțiunile de a avea o carieră fuseseră limitate. Lucrând ca paznic, avusese nevoie de latura lui întunecoasă, dar fusese numai parțial amuzant: bețivii nu tindeau să riposteze și nu era deloc antrenant să bați pe unul inconștient mai mult decât puteai să bați o vacă.

Singurul lucru bun fusese întâlnirea cu Jennifer. Ea îl salvase de plictiseala aceea absurdă, iar el o iubise pentru asta. Ea era teatrală, entuziastă și impredictibilă în peisajul anost al vieții lui. Și, de fiecare dată când avea o criză de furie, ea îl lovea, chiar dacă era mai mică decât el și sângera mai ușor. El nu-și dăduse niciodată seama dacă ea lovea cu pumnii pentru că era prea proastă ca să-și dea seama că el avea să câștige în final sau pentru că era obișnuită să fie bătută de tatăl ei. Oricum ar fi fost, prostie sau obișnuință, el primea tot ce-i putea oferi ea, apoi o punea la pământ. Îngrijirea ce urma după risipirea furiei îi oferise cele mai tandre momente din viața lui.

Dar, ca toate lucrurile bune, ea își găsise sfârșitul. Dumnezeule, cât de mult îi lipsea! Ea fusese singura care înțelesese că iubirea și ura băteau în tandem în inima lui, singura care putuse să le facă față amândurora în același timp. Gândindu-se la părul ei lung, negru

și la trupul zvelt, îi ducea dorul atât de mult, încât aproape că o putea simți lângă el.

Intrând în Caldwell, se gândi la prostituata pe care o cumpărase dimineața trecută. Sfârșise prin a-i oferi ce avusese el nevoie, deși fusese nevoită să-și dea la schimb viața pentru asta. Conducând, analiza trotuarele, căutând să se elibereze iar. Din păcate, brunetele erau mai rare decât blondele pe această piață. Putea cumpăra o perucă și le putea spune prostituatelor să o poarte.

O se gândi la oamenii pe care îi omorâse. Pe prima persoană o omorâse pentru propria apărare. Pe cea de-a doua din greșeală. Pe a treia cu sânge-rece. Iar când ajunsese pe Coasta de Est, fugind de lege, știa deja câte ceva despre moarte.

Pe atunci, cu moartea recentă a lui Jennifer, durerea din pieptul lui încă era vie, un câine turbat care avea nevoie să-și întindă picioarele înainte să-l distrugă. Fusese un miracol să ajungă în Lessening Society. Îl salvase de sentimentul chinuitor de neapartenență, îi oferise un interes și un scop, precum și un debușeu al agoniei.

Dar acum, cumva, toate aceste beneficii dispăruseră și se simțea gol. Așa cum se simțise cu cinci ani în urmă în Sioux City, chiar înainte să o întâlnească pe Jennifer.

Ei bine, aproape la fel, se gândi el, oprind în fața agenției de închirieri.

Pe atunci încă era în viață.

– Ai ieșit din cadă?

Mary râse, puse telefonul la cealaltă ureche și se îngropă mai adânc în perne. Era în jur de ora 16.00.

– Da, Rhage.

Nu-și amintea când avusese o zi mai luxoasă. Să doarmă mult. Să i se aducă mâncarea la pat, alături de cărți și reviste. Și acel jacuzzi.

Era ca și cum se afla la spa. Ei bine, la un spa unde telefonul suna tot timpul. Pierduse șirul apelurilor lui.

– Ți-a adus Fritz ce ai cerut?

– De unde a găsit căpşune proaspete în octombrie?

– Avem metodele noastre.

– Şi florile sunt frumoase. Privi buchetul de trandafiri, degetarițe, nemțişori şi lalele. Primăvara şi vara într-o vază din cristal. Mulțumesc!

– Mă bucur că îți plac. Mi-aş dori să fi mers singur să le aleg. Mi-ar fi făcut plăcere să le găsesc pe cele perfecte. Voiam să fie luminoase şi să miroasă bine.

– Misiune îndeplinită!

Pe fundal se auzeau voci masculine. Vocea lui Rhage coborî.

– Hei, copoiule, te deranjează dacă îți folosesc dormitorul? Am nevoie de intimitate.

Răspunsul fu înăbuşit, apoi ea auzi o uşă închizându-se.

– Bună, spuse Rhage cu o voce guturală. Eşti în pat?

Trupul ei se înfioră, aprinzându-se.

– Da.

– Îmi este dor de tine.

Ea deschise gura. Nu ieşi nimic.

– Mai eşti acolo, Mary? Când ea oftă, el continuă: Nu sună bine. Devine prea serios pentru tine?

„Numai săptămâna asta m-am culcat cu opt femei."

Oh, Doamne! Nu voia să se îndrăgostească de el. Nu îşi putea permite.

– Mary?

– Nu-mi... spune lucruri de felul acesta.

– Aşa simt.

Ea nu răspunse. Ce putea spune? Că şi ea simțea acelaşi lucru? Că îi era dor de el, deşi vorbea cu el o dată în fiecare oră? Era adevărat, dar nu era ceva care să o facă fericită. El era prea frumos, şi, la dracu', îl eclipsa chiar şi pe Wilt Chamberlain la numărul de amante! Deci chiar dacă ea ar fi fost perfect sănătoasă, el era rețeta dezastrului. Să adauge asta la situația cu care se confrunta deja?

Era absurd să se atașeze emoțional de el.
Când tăcerea persistă între ei, el înjură.
– Avem multe lucruri de care să ne ocupăm în noaptea asta. Nu știu când mă voi întoarce, dar știi unde să mă găsești dacă ai nevoie de mine.
Când apelul se întrerupse, ea se simți îngrozitor. Și știa că predicile legate de faptul că ar fi trebuit să păstreze distanța nu funcționau.

capitolul 26

Rhage își înfipse bine picioarele în pământ și privi în jur. Nimic. Nici sunet, nici miros de *lesser*. Nici o dovadă că trecuse cineva prin acest loc liniștit în ultimii ani. La fel se prezentase situația în celelalte locuri pe care le vizitaseră.
– Ce dracului facem aici? bombăni el.
Cunoștea răspunsul. Tohr dăduse peste un *lesser* cu o noapte în urmă pe o fâșie izolată pe Route 22. Vânătorul o luase prin pădure pe o motoretă, dar pierduse o bucată pe hârtie utilă pe drum: lista unor parcele mari care erau de vânzare în jurul orașului Caldwell.
În acea zi, Butch și V verificaseră toate proprietățile vândute în ultimele 12 luni în oraș sau în zonele periferice. Descoperiră aproape 50 de vânzări de teren. Rhage și V vizitaseră până acum cinci dintre ele, iar gemenii făceau același lucru, acoperindu-le pe celelalte. Între timp, Butch se afla la Groapă, analizând rapoartele, făcând o hartă și căutând șabloane. Avea să dureze câteva nopți să verifice toate parcelele, deoarece trebuiau în continuare să patruleze. Iar casa lui Mary trebuia monitorizată.
Rhage se plimba prin pădure, sperând ca unele umbre să se dovedească a fi *lesseri*. Începuse să urască ramurile copacilor. Blestematele îl induceau în eroare când se mișcau în bătaia vântului!
– Unde sunt nemernicii ăia?

– Ușor, Hollywood. V își aranjă ciocul și trase mai jos șapca Sox. Frate, ești entuziasmat în seara asta!

Entuziasmat era puțin spus. Aproape că plutea. Sperase că, dacă avea să stea departe de Mary, timpul avea să-l ajute, mizând pe faptul că putea găsi o luptă în seara aceea. Contase, de asemenea, pe epuizarea cauzată de lipsa somnului pentru a-l doborî.

Ei bine, nu avea noroc în nici o privință. O voia pe Mary cu o disperare crescândă, care nu mai părea să aibă legătură cu evenimentele. Nu găsiseră nici un *lesser*. Și faptul că nu mai închisese un ochi de 48 de ore îl făcea și mai agresiv.

Mai rău, acum era 3.00 dimineața. Nu mai avea timp pentru lupta de eliberare de care avea nevoie cu disperare. „La dracu'..."

– *Rhage!* V îi făcu semn cu mâna. Ești cu mine aici, frate?

– Scuze, poftim?

Își frecă ochii. Fața. Bicepșii. Pielea îl furnica atât de rău, încât simțea că purta un costum de furnici.

– Ești pierdut rău.

– Nu, sunt bine...

– Atunci de ce-ți miști brațele astfel?

Rhage își coborî mâinile. Apoi începu să-și maseze coapsele.

– Trebuie să te ducem la One Eye, zise discret V. Îți pierzi controlul. Ai nevoie de sex.

– Pe dracu'!

– Phury mi-a zis cum te-a găsit pe hol.

– Serios, voi sunteți ca niște fete bătrâne!

– Dacă nu te culci cu femeia ta și nu poți găsi o luptă în seara asta, care este alternativa?

– Nu ar trebui să fie așa. Își roti capul, încercând să-și mai relaxeze umerii și gâtul. Nu funcționează așa. Tocmai m-am transformat. Nu ar trebui să iasă iar...

– Cântărește lucrurile și vezi cum stai. Nu ești într-o pasă bună, frate! Și știi ce ai de făcut pentru a scăpa de asta, nu-i așa?

Când Mary auzi ușa garderobei deschizându-se, se trezi dezorientată și amețită. Rahat, avusese din nou febră!

– Rhage? bolborosi ea.

– Da, eu sunt.

Vocea lui suna înspăimântător, se gândi ea. Și lăsase ușa camerei deschisă, așa că probabil nu avea să rămână mult. Poate că încă era furios pe ea din cauza ultimei convorbiri telefonice.

Auzi sunete metalice și foșnet de material în garderobă, ca și cum își trăgea pe el o bluză curată. Când ieși, merse direct pe hol, trenciul fluturând în urma lui. Ideea că pleca fără să-și ia la revedere era oarecum șocantă.

Apucă clanța și se opri. Lumina de pe hol cădea pe părul blond și pe umerii lați. Profilul lui era în întuneric.

– Unde pleci? întrebă ea, ridicându-se.

Urmă un lung moment de tăcere.

– Afară.

De ce părea atât de copleșit de regrete? Nu avea nevoie de o dădacă. Dacă avea lucruri de rezolvat...

Oh, da! Femei. Ieșea la femei.

Pieptul ei se transformă într-o gaură rece, umedă, mai ales când privi buchetul de flori pe care i-l oferise. Dumnezeule, ideea că el avea să atingă pe altcineva așa cum ea știa că putea să o facă o făcu să vrea să vomite.

– Mary, îmi pare rău!

Ea își drese vocea.

– Nu ai de ce. Nu este nimic între noi, așa că nu mă aștept să-ți schimbi obiceiurile pentru mine.

– Nu este un obicei.

– Oh, așa este. Scuze! Dependență.

Urmă din nou o clipă de tăcere.

– Mary, eu... Dacă ar exista altă cale...

– Pentru ce? întrebă ea jucându-se cu mâinile. Nu-mi răspunde!

– Mary...

– Nu, Rhage! Nu este treaba mea. Du-te!

– O să am telefonul deschis dacă...

– Mda. *Chiar* voi suna.

El o privi o clipă. Apoi umbra lui neagră dispăru pe ușă.

capitolul 27

John Matthew se întorcea acasă pe jos de la Moe's, pe urmele patrulei de poliție de la ora 3.00 dimineața. Îl îngrozeau orele până la ivirea zorilor. Să stea în apartamentul lui îl făcea să se simtă ca într-o cușcă, dar era mult prea târziu pentru el pentru a hoinări pe străzi. Totuși... Dumnezeule, era atât de neliniștit, încât putea simți în gustul agitației! Și faptul că nu avea cu cine să vorbească îi provoca suferință.

Chiar avea nevoie de niște sfaturi. De când plecase Tohrment de la el, mintea lui fusese agitată, dezbătând dacă luase sau nu decizia corectă. Își tot spunea că făcuse bine, dar dubiile nu se risipeau.

Își dorea să o poată găsi pe Mary. Fusese cu o noapte înainte la ea acasă, dar găsise casa întunecoasă și încuiată. Și nu mersese nici la call center. Era ca și cum ar fi dispărut, iar faptul că își făcea griji pentru ea era încă unul dintre motivele pentru care era agitat.

Apropiindu-se de clădirea lui, văzu o camionetă parcată în față. Bancheta era plină de cutii, ca și cum cineva se muta.

Ce moment ciudat din noapte pentru a face asta, se gândi el, privind bagajele.

Văzând că nu era nimeni de pază prin jur, spera că proprietarul avea să se întoarcă în curând. Altfel, lucrurile lor aveau să dispară.

John intră în clădire și urcă, ignorând mucurile de țigară, dozele goale de bere și pungile de chipsuri. Când ajunse la etajul al doilea, privi mai cu atenție. Ceva era întins pe tot culoarul. Un roșu-închis...

Sânge!

Sprijinit de scară, se holba la ușa lui. În mijloc era o pată, ca și cum capul cuiva... Dar apoi văzu sticla verde-închis. Vin roșu. Era doar vin roșu. Cuplul de bețivi care locuia vizavi se certase iar pe culoar.

Umerii i se relaxară.

– Scuză-mă, zise cineva deasupra lui.

El se dădu într-o parte și ridică privirea.

Un bărbat masiv stătea deasupra lui, îmbrăcat în pantaloni negri de camuflaj și o jachetă din piele. Părul și pielea îi erau foarte albe, iar ochii lui palizi aveau o strălucire bizară.

„Diavol. Strigoi."

„Inamic."

Acesta era inamicul lui.

– Ce dezastru este la acest etaj, zise tipul înainte să-și mijească privirea spre John. S-a întâmplat ceva?

John clătină energic din cap și își coborî privirea. Primul lui instinct fu să alerge la el în apartament, dar nu voia ca tipul să știe unde locuia.

Se auzi un râs grav.

– Pari cam palid, amice!

John o luă la sănătoasa, alergând pe scări și ieșind în stradă. Alergă spre colț, făcu stânga și continuă să alerge. Fugi până când nu mai putu înainta fiindcă rămăsese fără aer. Strecurându-se între zidul unei clădiri și un tomberon, gâfâi.

În visele lui, se lupta cu bărbați palizi. Bărbați palizi în haine negre, ai căror ochi erau lipsiți de suflet.

„Dușmanii mei."

Tremura atât de tare, încât abia își putu duce mâna în buzunar. Luând o monedă, o strânse cu atâta putere, încât i se înfipse în palmă. Când își recăpătă suflul, se aplecă și privi în susul și în josul aleii. Nu era nimeni prin preajmă, nici sunet de bocanci grei lovind asfaltul.

Inamicul lui nu-l recunoscuse.

John părăsi adăpostul și merse repede spre colțul îndepărtat.

Telefonul public era acoperit cu graffiti, dar știa că funcționa, deoarece de acolo o sunase de multe ori pe Mary. Băgă moneda și tastă numărul pe care i-l dăduse Tohrment.

După ce sună o dată, intră căsuța vocală, repetând robotic numărul pe care îl apelase.

John așteptă bipul. Apoi fluieră.

capitolul 28

Chiar înainte de ivirea zorilor, Mary auzi voci bărbătești pe culoar. Când se deschise ușa, inima îi tresări în piept. Rhage apăru în prag, în timp ce alt bărbat vorbea.

– Frate, ce luptă am dat în bar. Ai fost un *demon* acolo!

– Știu, bolborosi Rhage.

– Ești incredibil, Hollywood, și nu numai cu lupta om la om. Femeia aia a ta...

– Mai târziu, Phury.

Ușa se închise și se aprinse lumina garderobei. După sunetul metalic, se dezarma. Când ieși, trase adânc aer în piept.

Mary se prefăcea că dormea, în timp ce pașii lui ezitau la capătul patului, îndreptându-se apoi spre baie. Când auzi dușul, își imagină tot ce spăla de pe el: mirosul de sex, de luptă.

Mai ales de sex.

Își acoperi fața cu mâinile. În acea zi avea să meargă acasă. Avea să-și împacheteze lucrurile și să iasă pe ușă. El nu o putea obliga să rămână. Ea nu era responsabilitatea lui doar pentru că spunea el asta.

Apa se opri.

Liniștea absorbea tot aerul din cameră, iar ea începu să rămână fără aer, în timp ce se străduia să stea nemișcată. Gâfâind, sufocându-se, îndepărtă așternuturile și se duse spre ușă. Mâinile ei apucară clanța și se luptară să descuie, trăgând, împingând, până când părul începu să-i fluture.

– Mary! spuse Rhage în spatele ei.

Ea tresări și se luptă și mai tare cu ușa.

– Dă-mi drumul! Vreau să ies... Nu mai pot sta în camera asta cu tine. Nu pot fi aici... cu tine. Îi simți mâinile pe umerii ei. *Nu mă atinge!*

Alergă prin cameră până când se lovi de colțul din spate și își dădu seama că nu avea unde să meargă și nu exista nici o cale de a ieși. El se afla în fața ușii, iar ea avea senzația că o ținea încuiată.

Captivă, își încrucișă brațele la piept și se sprijini de perete, pentru a rămâne în picioare. Nu știa ce urma să facă dacă avea să o atingă iar.

Rhage nici măcar nu încercă.

Se așeză pe pat, cu un prosop înfășurat în jurul taliei și cu părul ud. Își trecu o mână peste față, peste maxilar. Arăta ca dracu', dar trupul lui tot era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată. Își imagină mâinile altor femei prinse de umerii lui puternici, așa cum o făcuse ea. Îl văzu satisfăcând alte trupuri așa cum făcuse cu al ei.

Oscila între a-i mulțumi lui Dumnezeu că nu se culcase cu el și a fi enervată pentru că, după câte femei avusese, refuzase să facă sex cu ea.

– Câte? întrebă ea, cuvintele fiind atât de gâtuite, încât abia puteau fi înțelese. Și, spune-mi, a fost bine?

Nu trebuie să întreb dacă lor le-a plăcut. Știu cât de talentat ești.

– Scumpo, Mary! șopti el. Dacă m-ai lăsa să te iau în brațe, aș face-o. Aș da orice pentru a te îmbrățișa chiar acum.

– Nu te vei mai apropia *niciodată* de mine. Deci cu câte ai fost? Două? Patru? Șase?

– Chiar vrei detalii? Vocea lui era blândă, tristă, aproape frântă. Brusc, el lăsă capul în jos, părând a atârna de gât. După înfățișare, arăta ca un bărbat distrus. Nu pot... Nu voi mai ieși. Voi găsi altă cale.

– O altă cale să te eliberezi? se răsti ea. Ca să fii sigur că nu te vei culca cu mine, poate te gândești să-ți folosești mâna?

El inspiră adânc.

– Acel desen. De pe spatele meu. Este o parte din mine.

– Nu contează. Azi plec de aici.

El întoarse capul spre ea.

– Nu, nu pleci.

– Ba da.

– Îți voi lăsa camera. Nu va trebui să mă vezi. Dar nu pleci nicăieri.

– Și cum mă vei împiedica să plec? Mă încui aici?

– Dacă trebuie, da.

Ea bătu în retragere.

– Doar nu vorbești serios.

– Când ai următoarea programare la doctor?

– Nu este treaba ta.

– *Când?*

Furia din vocea lui o mai calmă.

– Ah... Miercuri.

– Mă voi asigura că vei ajunge.

Ea se holbă la el.

– De ce-mi faci asta?

Umerii lui se ridicau și coborau.

– Pentru că te iubesc.

– *Poftim?*

– Te iubesc.

Stăpânirea de sine a lui Mary se evaporă sub o explozie de furie atât de puternică, încât rămase fără cuvinte. O *iubea?* Nu o *cunoștea*. Și fusese cu alte... Furia se intensifica pe măsură ce și-l imagina făcând sex cu altcineva.

Brusc, Rhage sari din pat și se duse spre ea, ca și cum i-ar fi simțit emoțiile și ar fi fost energizat de ele.

– Știu că ești furioasă, speriată, rănită. Descarcă-te pe mine, Mary! O cuprinse de talie pentru a o împiedica să fugă, dar nu o opri când ea vru să-l alunge. Folosește-mă pentru a-ți atenua suferința. Lasă-mă să o simt pe pielea mea. Lovește-mă, dacă trebuie, Mary!

La dracu', era tentată să o facă. Să se descarce părea singurul remediu pentru genul de forță care îi invadase trupul.

Dar nu era un animal.

– Nu. Acum dă-mi drumul!

El o apucă de încheietură, iar ea se trase, aruncându-și tot trupul în luptă până când simți că umărul avea să-i sară din încheietură. Rhage o opri cu ușurință și-i întoarse mâna până când degetele ei rigide, arcuite erau îndreptate spre fața lui.

– Folosește-mă, Mary! Lasă-mă să suport asta pentru tine! Dintr-o mișcare, își zgârie pieptul cu unghiile ei, apoi îi cuprinse fața în palme. Fă-mă să sângerez... Gura lui o mângâia pe a ei. Descarcă-ți furia!

Ea îl mușcă. Chiar de buza inferioară. Pur și simplu, își înfipse dinții în pielea lui.

Când ceva păcătos de delicios îi atinse limba, Rhage gemu aprobator și își lipi trupul de al ei. O cuprinse agitația, ca atunci când mânca prea multă ciocolată.

Mary țipă.

Îngrozită de ceea ce făcuse, speriată de ce avea să facă mai departe, se strădui să se îndepărteze, dar

el o imobiliză, sărutând-o, spunându-i în mod repetat că o iubea. Bărbăţia lui tare, fierbinte îi atinse pântecul prin prosop, apoi se frecă de ea, trupul lui fiind o promisiune sinuoasă, pulsândă a sexului pe care nu-l voia, dar de care avea nevoie.

Îl dorea chiar dacă ştia că avusese şi alte femei. În noaptea aceea.

– Oh, Dumnezeule, nu!

Îşi întoarse capul, dar el îi prinse bărbia, întorcând-o din nou spre el.

– Da, Mary... O sărută frenetic, cu limba. Te iubesc!

Ceva în ea clacă, aşa că îl împinse, îndepărtându-se din braţele lui.

În loc să alerge spre uşă, se uită la el nemiloasă.

Pe pieptul lui erau patru zgârieturi. Buza inferioară era rănită. Gâfâia, era aprins.

Ea se întinse şi îi îndepărtă prosopul.

Rhage era incredibil de excitat, erecţia lui fiind enormă, încordată.

În momentul neaşteptat dintre ei, ea dispreţui pielea lui delicată, perfectă, fără păr, muşchii încordaţi şi frumuseţea unui înger decăzut. Mai mult, ura bărbăţia lui mândră, instrumentul sexual pe care îl folosea atât de mult.

Şi totuşi, îl dorea.

Dacă ar fi fost în toate minţile, s-ar fi îndepărtat de Rhage. S-ar fi încuiat în baie. La dracu', ar fi trebuit să fie intimidată de statura lui! Dar era enervată şi iritată. Îi cuprinse bărbăţia excitată într-o mână, iar în cealaltă testiculele, ambele prea mari pentru palmele ei. El lăsă capul pe spate, tendoanele gâtului întinzându-i-se, respirând greu.

Vocea lui vibră, umplând încăperea.

– Fă ce vrei! Oh, Dumnezeule, te iubesc!

Îl conduse cu asprime spre pat, dându-i drumul numai pentru a-l putea împinge pe saltea. El căzu peste

așternuturile dezordonate, cu brațele și picioarele întinse ca și cum i se oferea fără rezerve, fără restricții.

– De ce acum? întrebă ea cu amărăciune. De ce ești dispus să mă ai acum? Sau nu este deloc vorba despre sex și doar vrei să te fac să sângerezi mai mult?

– Mor de nerăbdare să fac dragoste cu tine. Și pot fi cu tine în acest moment, deoarece sunt echilibrat. Sunt... consumat.

Oh, ce gând frumos!

Ea clătină din cap, dar el o întrerupse.

– Mă vrei. Așa că bucură-te de plăcere! Nu te mai gândi, bucură-te numai de plăcerea pe care ți-o pot oferi!

Înnebunită de dorință, de furie și de frustrare, Mary își ridică deasupra șoldurilor cămașa de noapte și se urcă peste el. Odată ce se află deasupra lui, privindu-i chipul, ezită. Oare chiar avea de gând să facă asta? Să-l aibă? Să-l folosească pentru a se descărca și să se răzbune pe el pentru ceva ce avea tot dreptul să facă?

Vru să se dea jos.

Cu o mișcare rapidă, picioarele lui Rhage se ridicară sub ea, răsturnând-o peste pieptul lui. După ce căzu peste el, o cuprinse în brațe.

– Știi ce vrei să faci, Mary, îi zise el la ureche. Nu te opri! Ia ce ai nevoie de la mine. Folosește-mă!

Mary închise ochii, încercă să nu se mai gândească și-și lăsă trupul să conducă.

Punând mâna între coapsele lui, îi ridică mădularul și se lăsă puternic pe el.

Strigară amândoi în timp ce ea îl acapară întru totul, până la osul pubian.

El era o prezență incredibilă în trupul ei, întinzând-o până când crezu că avea să se sfâșie. Inhala adânc și nu se mișca, coapsele încordându-i-se în timp ce interiorul ei se străduia să se acomodeze cu el.

– Ești atât de strâmtă, gemu Rhage. El își evidenție colții. Ah, Dumnezeule, te simt în tot trupul, Mary!

Pieptul lui gâfâia și abdomenul i se încordase atât de tare, încât mușchii făceau umbre. În timp ce mâinile lui îi strângeau genunchii, ochii lui se dilatară până când abia rămase o urmă de albastru în ei. Apoi pupilele lui deveniră albe.

Chipul lui Rhage se contorsionă, într-un fel de panică. Apoi scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-l limpezească, părând concentrat. Încet, mijlocul ochilor redeveni negru, ca și cum le-ar fi ordonat să facă asta.

Mary încetă să se mai concentreze asupra lui și începu să se gândească la ea.

Fără să-i pese de altceva în afară de locul în care trupurile lor se contopeau, își sprijini mâinile de umerii lui și-l trase în față. Frecarea era electrică, explozia de plăcere pe care o simțea făcând-o să-l accepte cu mai multă ușurință. Alunecă pe bărbăția lui, apoi se ridică, repetând mișcarea din nou și din nou. Ritmul ei era o alunecare ușoară, fiecare urcare încordând-o, fiecare coborâre învăluindu-l cu răspunsul mătăsos al trupului ei.

Cu o dominare accentuată, îl călărea, luând ce își dorea, grosimea, căldura și lungimea lui creând un nod sălbatic, năucitor de energie profundă în miezul ei. Deschise ochii și îl privi.

Rhage era imaginea extazului masculin. Un strat fin de sudoare îi acoperea pieptul și umerii. Avea capul lăsat pe spate, bărbia în sus, părul lui blond răsfirat pe pernă, buzele depărtate. O privea printre gene, ochii zăbovind pe chipul și sânii ei, pe locul unde se uneau.

Ca și cum era cu adevărat captivat de ea.

Ea închise strâns ochii și alungă din mintea ei adorația lui. Fie făcea asta, fie avea să piardă legătura cu orgasmul de care era atât de aproape, deoarece imaginea lui o făcea să plângă.

Nu dură mult până când explodă. Cu un suflu zguduitor, eliberarea o invadă, lăsând-o fără vedere și auz,

fără respirație și puls, până când tot ce putu face fu să cadă peste el.

În timp ce respirația i se domolea, deveni conștientă că el îi mângâia delicat spatele și-i șoptea cuvinte dulci.

Privind în urmă, se simți rușinată, iar lacrimile îi umplură ochii.

Indiferent de persoana cu care fusese el în noaptea aceea, nu merita să fie folosit, iar ea exact asta făcuse. Fusese furioasă la început, apoi îl blocase chiar înainte să aibă orgasm, refuzând să-l privească. Îl tratase ca pe o jucărie sexuală.

– Îmi pare rău, Rhage. Îmi pare... rău!

Ea se mișcă pentru a se da la o parte de pe șoldurile lui și își dădu seama că el încă era tare înăuntrul ei. Nici măcar nu terminase.

Oh, Dumnezeule, era rău! Toată situația aceasta era neplăcută!

Rhage îi cuprinse coapsele cu mâinile.

– Să nu regreți niciodată că am fost împreună.

Ea se holbă în ochii lui.

– Mă simt de parcă te-am violat.

– Am fost mai mult decât dornic. Mary, este în regulă. Vino aici, lasă-mă să te sărut!

– Cum suporți să mă ai în preajma ta?

– Singurul lucru pe care nu l-aș putea suporta este să pleci.

O cuprinse de încheieturile mâinilor și o duse aproape de gura lui. În timp ce buzele li se întâlneau, el o luă în brațe, aducând-o mai aproape. Schimbarea de poziție o făcu foarte conștientă de faptul că el era gata să explodeze atât de tare, încât îi putea simți zvâcnirile involuntare ale erecției.

El își mișcă ușor șoldurile, îndepărtându-i părul de pe față cu palmele lui mari.

– Nu voi mai putea suporta prea mult. Mă duci atât de sus, încât acum ating tavanul. Dar, atât timp cât voi

putea, atât timp cât voi putea deține controlul, vreau să-ți iubesc trupul cu al meu. Indiferent cum începe. Indiferent cum se termină.

Își mișcă șoldurile în sus și în jos, strângând, alunecând. Ea simți că se topea în jurul lui. Plăcerea era profundă, nesfârșită. Înspăimântătoare.

– Le-ai sărutat în noaptea asta? întrebă ea cu asprime. Pe femei?

– Nu, nu am sărutat femei, niciodată nu o fac. Și urăsc asta. Nu o voi repeta, Mary. Voi găsi altă cale să nu-mi pierd controlul cât timp ești în viața mea. Nu vreau pe altcineva în afară de tine.

Ea îl lăsă să se așeze peste ea. În timp ce se așeza, căldura, greutatea lui îi presau trupul acolo unde era el. O săruta tandru, lingând-o, venerând-o cu buzele. Era atât de tandru, deși era imens înăuntrul ei și trupul lui avea genul de forță care putea să o rupă în două.

– Nu voi termina dacă nu vrei, îi șopti el aproape de gât. Mă voi retrage chiar acum.

Ea îi atinse spatele cu mâinile, simțind mișcările mușchilor, expansiunea și compresia coastelor în timp ce respira. Ea inhală adânc și simți un parfum încântător, erotic. Plăcere diabolică, condimentată. Între picioarele ei simțea un val de umezeală ca răspuns, ca și cum parfumul era o atingere sau un sărut.

– Ce este acest parfum minunat?

– Eu sunt, șopti el cu gura lipită de a ei. Asta se întâmplă când masculii creează o conexiune. Nu mă pot abține. Dacă mă lași să continui, îți va învălui trupul, părul. Te va învălui și pe interior.

Astfel, el împinse mai adânc. Ea se arcui de plăcere, lăsând căldura să-i inunde trupul.

– Nu mai pot trece prin asta încă o dată, gemu ea mai mult pentru ea, decât pentru el.

Rămânând complet nemișcată, el îi luă mâna și i-o așeză pe inima lui.

– Niciodată, Mary! Jur pe onoarea mea!

Ochii lui erau gravi, iar jurământul la fel de frumos precum al oricărei ființe vii. Dar ușurarea pe care o simțea datorită angajamentului lui era o problemă.

– Nu mă voi îndrăgosti de tine, zise ea. Nu îmi pot permite. Nu.

– Este în regulă. Voi iubi eu pentru amândoi.

El împinse din nou, umplând-o.

– Nu mă cunoști.

Îi mușcă umărul, apoi îi supse clavicula. Gustul pielii lui îi făcea limba să cânte, acel parfum special condensându-se în gura ei.

– Ba da. El se trase, ochii lui privind-o cu încrederea și claritatea unui animal. Știu că m-ai protejat când s-a ivit soarele, iar eu eram neputincios în fața lui. Știu că ai avut grijă de mine chiar și când te-ai temut. Știu că m-ai hrănit din bucătăria ta. Știu că ești o luptătoare, o supraviețuitoare, un *wahlker*. Și mai știu că vocea ta este cel mai frumos sunet pe care urechile mele l-au auzit vreodată. O sărută delicat. Știu totul despre tine și tot ce văd este frumos. Tot ce văd îmi aparține.

– Nu sunt a ta, șopti ea.

Respingerea nu-l deranjă.

– Fie. Dacă nu te pot avea eu, atunci ia-mă tu! Ia-mă cu totul, ia o parte, ia o bucățică, oricât vrei. Numai, te rog, ia ceva!

Ea se apropie de chipul lui, mângâind conturul perfect și trăsăturile obrajilor și ale maxilarului său.

– Nu te temi de durere? întrebă ea.

– Nu. Dar pot să-ți spun ce mă sperie de moarte. Să te pierd. Privi spre buzele ei. Acum vrei să mă retrag? Pentru că o voi face.

– Nu, stai!

Mary ținu ochii deschiși și îi aduse gura aproape de a ei, alunecându-și limba înăuntru.

El tremură și începu să se miște într-un ritm constant, penetrând și retrăgându-se, de fiecare dată capul gros amenințând să rupă conexiunea.

– Te simt... perfectă, zise el, subliniind cuvintele cu mângâieri. Am fost făcut să fiu... înăuntrul tău.

Parfumul lucios emanat de trupul lui se intensifica odată cu mișcările lui, până când ea nu mai putu simți nimic altceva decât pe el, nu mai putu mirosi nimic altceva decât pe el, nu mai putea gusta nimic altceva în afară de el.

Ea îi strigă numele când atinse extazul și-l simți eliberându-se odată cu ea, trupul lui tremurând în al ei, eliberarea lui fiind la fel de puternică precum fuseseră mișcările, orgasmul lui revărsându-se în ea.

După ce nu se mai mișcă, el se rostogoli cu tot cu ea, rămânând sprijiniți pe o parte. O aduse aproape, atât de aproape, încât ea îi putea auzi inima bătându-i în piept.

Ea închise ochii și adormi copleșită de o epuizare care ar fi rivalizat cu moartea.

capitolul 29

În acea seară, când soarele apunea și jaluzelele se ridicau de la ferestre, Mary decise că se putea obișnui să fie răsfățată de Rhage. Ce nu putea suporta era să mai mănânce. Îi prinse încheietura mâinii, oprind furculița cu piure să vină spre ea.

– Nu, sunt plină, zise ea, sprijinindu-se de perne. O să-mi explodeze stomacul.

Zâmbind, el luă tava cu farfurii și o puse pe noptieră, apoi se așeză din nou lângă ea. Fusese plecat aproape toată ziua, muncind, presupuse ea, iar ea fusese recunoscătoare pentru somnul de care avusese parte. Epuizarea devenea mai accentuată pe zi ce trecea și se putea simți din nou alunecând spre boală. Trupul ei se simțea de parcă se chinuia să păstreze procesele normale, începând

să simtă dureri peste tot. Și vânătăile reapărură: semne negre și albastre apăreau pe sub piele într-un ritm alarmant. Rhage fusese îngrozit când le văzuse, convins că îi făcuse rău în timpul sexului. Trebuise să-i explice pentru a-l face să înțeleagă că nu era vina lui.

Mary se concentra asupra lui Rhage, căci nu voia să se gândească la boală sau la programarea la doctor pe care o avea în curând. Dumnezeule, nici el nu arăta mai bine, deși era agitat, nu ținut pe loc! Bietul bărbat nu se putea liniști. Așezându-se pe pat lângă ea, își masa coapsele cu palmele, arătând de parcă atinsese o iederă otrăvitoare sau de parcă avea varicelă. Era pe cale să-l întrebe ce se întâmpla, când el se ridică.

– Mary, mă lași să fac ceva pentru tine?

Deși sexul ar fi trebuit să fie ultimul lucru la care să se gândească, ea îi privi bicepșii care se întindeau prin cămașa neagră.

– Am de ales?

El mormăi.

– Nu ar trebui să te uiți așa la mine.

– Nu te împotrivi sentimentului.

Ca scăpăratul unor chibrituri cu două capete, pupilele i se albiră. Era cel mai ciudat lucru. Cu o clipă în urmă, erau negri. În următoarea, o lumină palā strălucea în ei.

– De ce se întâmplă asta? întrebă ea.

Umerii i se încordară în timp ce se aplecă spre picioare. Brusc, se ridică și începu să se plimbe. Putea simți energia pe care o emana.

– Rhage?

– Nu trebuie să îți faci griji.

– Tonul acesta dur îmi spune că ar trebui.

El îi zâmbi și clătină din cap.

– Nu. Nu trebuie. Apropo de favoare. Rasa noastră are un doctor, Havers. Îmi permiți să-i ofer acces la dosarul tău medical? Poate știința noastră te-ar putea ajuta.

Mary se încruntă. Un doctor vampir. Că tot se gândea la explorarea terapiilor alternative.

Dar ce avea de pierdut?

– Bine. Dar nu știu cum să obțin copii...

– Fratele meu V este un zeu al calculatoarelor. Poate sparge aproape orice, iar cele mai multe dintre analizele tale ar trebui să fie online. Am nevoie doar de nume și de locuri. Date, de asemenea, dacă ai.

Când luă o foaie și un pix, ea îi spuse unde fusese tratată, precum și numele medicilor ei. După ce scrise totul, se holbă la bucata de hârtie.

– Ce? întrebă ea.

– Sunt prea mulți. Ridică privirea spre ea. Cât de rău a fost, Mary?

Primul ei impuls fu să-i spună adevărul: că trecuse prin două serii de chimioterapie și un transplant de măduvă și că abia scăpase. Dar apoi se gândi la noaptea de dinainte, când emoțiile ei scăpaseră de sub control. Era o cutie cu dinamită în momentul de față, iar boala ei era cel mai bun fitil. Ultimul lucru de care avea nevoie era să își piardă iar controlul și numai Dumnezeu știa că nimic bun nu rezultase din ultimele dăți când i se întâmplase. Prima dată plânsese. A doua oară... Ei bine, buza mușcată fusese cel mai nesemnificativ gest...

Tremurând, mințind, urându-se, șopti:

– A fost bine. Am fost fericită când s-a terminat.

El miji ochii.

Chiar atunci cineva bătu la ușă.

Privirea lui Rhage nu se clinti, în ciuda sunetului urgent.

– Cândva vei învăța să ai încredere în mine.

– Am încredere în tine.

– Prostii! Și să-ți dau un pont. Urăsc să fiu mințit.

Bătaia energică începu iar.

Rhage se duse și deschise ușa, gata să-l trimită la dracu' pe cel care se afla de partea cealaltă. Avea senzația că el și Mary erau pe cale să se certe, iar el voia să încheie discuția.

De cealaltă parte era Tohr. Arăta de parcă ar fi fost împușcat cu o armă cu electroșocuri.

– Ce dracului s-a întâmplat cu tine? întrebă Rhage în timp ce ieși pe hol.

El închise ușa parțial. Tohr mirosi aerul care ieșea din dormitor.

– Dumnezeule! Ai marcat-o, nu?

– Ai o problemă cu asta?

– Nu, într-un fel, asta face lucrurile mai ușoare. Fecioara Scrib a decis.

– Spune-mi!

– Ar trebui să fii cu ceilalți frați pentru a auzi...

– Pe dracu'! Vreau să aud acum, Tohr!

Când fratele termină de vorbit în limba veche, Rhage inspiră adânc.

– Dă-mi zece minute!

Tohr încuviință.

– Suntem în biroul lui Wrath.

Rhage se întoarse în camera lui și închise ușa.

– Ascultă, Mary, am niște treabă cu frații mei. S-ar putea să nu mă întorc în seara asta.

Ea se încordă, luându-și privirea de la el.

– Mary, nu este vorba despre femei, îți jur! Promite-mi că vei fi aici când mă voi întoarce. Când ea ezită, el se apropie și îi mângâie obrazul. Ai zis că ai programare la doctor abia miercuri. Ce mai contează o noapte? Ți-ai putea petrece mai mult timp în cadă. Mi-ai spus cât de mult îți place.

Ea îi zâmbi.

– Ești un manipulator.

– Îmi place să cred că sunt un furnizor de rezultate.

– Dacă voi mai sta o noapte, vei încerca să mă convingi să mai stau încă una și încă una...

Se aplecă și o sărută apăsat, dorindu-și să fi avut mai mult timp, dorindu-și să fie cu ea, înăuntrul ei înainte să plece. Dar, la dracu', chiar dacă ar fi avut câteva ore la dispoziție, nu putea să o facă. Furnicăturile și murmurul din el erau pe cale să-i facă trupul să explodeze.

– Te iubesc, zise el. Apoi se retrase, își luă ceasul și puse Rolexul în mâna ei. Păstrează ăsta pentru mine!

Se îndreptă spre garderobă și își luă hainele. În fundul dulapului, în spatele a două perechi de pijama pe care nu le folosise niciodată, găsi haina neagră de ceremonii. Trase mătasea grea peste pielea goală și se legă cu un cordon din piele, împletit.

Când ieși, Mary zise:

– Arăți de parcă mergi la mănăstire.

– Spune-mi că vei fi aici când mă voi întoarce!

După o clipă, ea încuviință.

El trase pe cap gluga.

– Bun. Este în regulă.

– Rhage, ce se petrece?

– Așteaptă-mă! Te rog, așteaptă-mă!

Înainte să iasă pe ușă, o mai privi o dată întinsă în patul lui.

Acesta fusese primul lor rămas-bun dureros, prima despărțire după care, când aveau să se reunească, el urma să simtă îngrozitoarea rutină și trăire. Știa că avea să-i fie greu să treacă peste noaptea asta. Spera numai că, atunci când avea să revină din cealaltă parte, consecințele pedepsei nu aveau să se simtă prea mult. Și că ea avea să fie în continuare cu el.

– Ne vedem mai târziu, Mary, zise el și închise ușa camerei.

Când intră în biroul lui Wrath, închise ușile duble în urma lui. Toți frații se aflau acolo și nici unul nu vorbea. Parfumul neliniștii învăluise încăperea, mirosind a spirt.

Wrath se ridică de la birou și înaintă, arătând la fel de dur ca Tohr. Din spatele ochelarilor, privirea regelui era pătrunzătoare, era ceva ce se simțea, nu se vedea.

– Frate!

Rhage plecă capul.

– Milord!

– Porți acest veșmânt de parcă ai vrea să rămâi cu noi.

– Sigur că vreau.

Wrath încuviință.

– Aici este sentința. Fecioara Scrib a hotărât că ai adus ofensă Frăției atât prin sfidarea ordinelor lui Tohr, cât și prin aducerea unui om sub acoperișul nostru. Voi fi sincer cu tine, Rhage, vrea să revoce decizia mea în privința lui Mary. Vrea ca omul să plece.

– Știi unde va duce asta.

– I-am spus că ești pregătit să pleci.

– Probabil asta a bucurat-o. Rhage râse batjocoritor. De ani întregi încearcă să scape de mine.

– Ei bine, acum este decizia ta, frate. Dacă vrei să rămâi cu noi și dacă vrei ca femeia să continue să fie protejată de acești pereți, Fecioara Scrib a cerut să oferi un *rythe*.

Modalitatea ritualică de a șterge ofensa era o pedeapsă logică. Când un *rythe* era oferit și acceptat, cel care adusese ofensa oferea în compensație folosirea în mod liber a unei arme împotriva lui fără ca el să se apere. Cel ofensat putea alege orice, de la cuțit, la pumni sau o armă, atât timp cât rana provocată nu era mortală.

– Atunci ofer un *rythe*, zise Rhage.

– Trebuie să fie câte unul pentru fiecare dintre noi.

Cei din încăpere bombăniră. Cineva zise:

– La dracu'!

– Atunci le ofer.

– Cum dorești, frate!

– Dar – vocea lui Rhage deveni aspră – le ofer cu condiția ca, dacă ritualul este respectat, Mary să rămână aici oricât va fi nevoie.

– Aceasta a fost înțelegerea mea cu Fecioara Scrib. Și trebuie să știi că s-a răzgândit numai când i-am spus că vrei să iei femeia ca *shellan*. Cred că a fost șocată că ai luat în calcul genul acesta de angajament. Wrath privi peste umăr. Tohrment va alege arma pe care o va folosi fiecare dintre noi.

– Biciul cu trei capete.

„Oh, rahat!" Avea să doară.

Se auziră alte mormăituri.

– Fie, zise Wrath.

– Dar v-ați gândit la bestie? întrebă Rhage. Poate ieși când simt durerea.

– Fecioara Scrib va fi acolo. A zis că știe cum să o țină în frâu.

Sigur că știa. Era opera ei, la urma urmelor.

– Vom face asta în seara asta, nu? Rhage privi în încăpere. Nu există nici un motiv să mai așteptăm.

– Vom merge acum la Mormânt.

– Bine. Să terminăm odată!

Zsadist fu primul care plecă atunci când grupul se ridică, planificând în liniște. Tohr avea nevoie de o mantie, oare avea cineva una în plus? Phury anunță că avea să aducă arma. V oferi mașina Escalade pentru a merge împreună.

Ultima era o idee bună. Aveau nevoie de ceva ca să-l aducă acasă după ce acel *rythe* avea să se încheie.

– Fraților? zise el.

Se opriră toți – nu mai vorbiră, nu mai mișcară. Îi privi pe toți pe rând, observând expresiile sumbre de pe chipurile lor. Nu le plăcea situația, iar el înțelegea perfect. Pentru el, ar fi fost de nesuportat să-l rănească pe unul dintre ei. Era mult mai bine să fii cel care primea.

– Am o solicitare, fraților! Nu mă aduceți înapoi aici, bine? Când se va termina, duceți-mă în altă parte. Nu vreau ca Mary să mă vadă așa.

Vishous i se adresă:

– Poți sta la Groapă. Eu și Butch vom avea grijă de tine.

Rhage zâmbi.

– De două ori în mai puțin de o săptămână. După asta, vă veți putea angaja ca asistenți medicali.

V îl bătu pe umăr, apoi plecă. Tohr îl urmă, făcând același lucru. Phury îl îmbrățișă când trecu pe lângă el.

Wrath se opri și el.

Când regele rămase tăcut, Rhage strânse bicepsul bărbatului.

– Știu, milord. M-aș simți la fel dacă aș fi în locul vostru. Dar sunt puternic. Pot suporta.

Wrath luă chipul lui Rhage în palme, aplecându-l. Sărută fruntea lui Rhage și îl fixă cu privirea – un jurământ de respect din partea regelui pentru războinicul lui, o reconfirmare a legăturii lor.

– Mă bucur că stai cu noi, zise Wrath discret. Aș fi detestat să te pierd.

Cincisprezece minute mai târziu, se întâlniră în curte, lângă Escalade. Frații erau toți desculți și purtau mantii negre. Cu glugile pe cap, era greu să-i distingi, cu excepția lui Phury. Piciorul lui protetic ieșea în evidență și avea pe umăr o geantă plină. Fără îndoială, pusese în ea bandaje și pansamente, precum și arme.

Toți erau tăcuți când V opri în spatele casei, în desișul de pini și cucută. Drumul era o alee noroioasă cu un singur sens, înghesuită de copacii veșnic verzi.

Pe drum, Rhage nu mai putu suporta liniștea tensionată.

– Oh, pentru Dumnezeu, fraților! Nu mă veți ucide! Vreți să vă mai relaxați?

Nici unul nu se uită la el.

– V, pune niște *Luda* sau *Fifty*. Liniștea asta este plictisitoare.

Râsul lui Phury se auzi din mantia din dreapta.

– Numai tu puteai să transformi asta într-o petrecere.

– Ei, la dracu', toți voiați oricum să mă învățați minte pentru prostiile pe care le-am făcut, nu? Asta este ziua voastră norocoasă. Îl bătu pe Phury pe coapsă. Serios, frate, v-am bătut la cap ani întregi că nu aveați femei. Și, Wrath, acum câteva luni te-am enervat atât de tare încât ai făcut gaură în zid. V, tocmai zilele trecute m-ai amenințat că-mi vei da una. Îți amintești? Când ți-am spus ce cred despre ciocul ăla monstruos.

V râse.

– Trebuia să fac ceva ca să taci. De când mi l-am lăsat, de fiecare dată când am dat peste tine, m-ai întrebat dacă am sărutat franțuzește o țeavă de eșapament.

– Și încă sunt convins că-mi regulezi GTO-ul, nemernicule!

Asta puse totul în mișcare. Poveștile lui Rhage începură să acapareze totul până când vocile deveniră atât de zgomotoase, încât nu se mai puteau înțelege.

În timp ce frații lui se descărcau, Rhage se lăsă pe spătar, privind în noapte. Spera ca Fecioara Scrib să știe ce făcea pentru că, dacă bestia avea să se dezlănțuie în Mormânt, frații aveau să se afle într-o mare încurcătură. Și, în final, poate că aveau să fie nevoiți să-l omoare.

Rhage se aplecă din nou în față și șopti:

– Milord, implor o favoare!

Wrath se aplecă și el în față, spunând cu voce profundă, calmă:

– Ce ai nevoie?

– Dacă nu... ies cu viață din asta, oricare ar fi motivul, te implor să o protejezi pe Mary.

El încuviință. În limba veche, regele spuse:

– Așa cum dorești, îți jur! Voi veghea asupra ei ca și cum ar fi sora mea de sânge și voi avea grijă de ea așa cum aș avea de oricare femeie din propria familie!

Rhage răsuflă ușurat.

– Asta este bine. Este... bine.

Curând, V parcă mașina într-un mic luminiș. Coborî și rămase pe loc, ascultând, privind, simțind.

În ciuda situației, era o seară plăcută, iar acesta era un loc liniștit. Briza își făcea loc printre nenumăratele crengi și trunchiuri ale pădurii, purtând un miros plăcut de pământ și pin. Deasupra, o lună plină strălucea printre norii lăptoși.

Când Wrath dădu semnalul, parcurseră vreo 90 de metri spre o peșteră din munte. Locul nu părea special, nici măcar când intrai. Trebuia să știi ce căutai pentru a găsi îmbinarea îngustă din zidul din spate. Dacă trăgeai corect, o bucată de piatră se deschidea.

În timp ce intrau în peșteră, bucata de rocă se închise în spatele lor cu o șoaptă. Torțele prinse de pereți sclipeau auriu în timp ce flăcările lor scânteiau în aer, șuierând și suflând.

Plimbarea în subteran era o coborâre ușoară, lentă pe o podea din piatră care se simțea rece sub picioare. Când ajunseră la capăt se dezbrăcară, apoi niște uși din fier se deschiseră. Holul din fața lor avea 15 metri lungime și 7 metri înălțime, fiind plin de polițe.

Pe acestea se aflau mii de boluri din ceramică de dimensiuni și forme diferite, care reflectau lumină. În fiecare bol se afla inima unui *lesser*, organul pe care Omega îl scotea în timpul ceremoniei de încorporare. În timpul existenței unui *lesser* ca vânător, bolul era singura lui posesiune și, dacă era posibil, Frăția îl colecta după ce îl omora.

La capătul culoarului, se aflau alte uși duble. Acestea erau deja deschise.

Sanctuarul Frăției fusese sculptat pe un pat din piatră și îmbrăcat în marmură neagră la începutul anilor 1700, când ajunsese prima migrație din Europa, traversând oceanul. Încăperea avea o dimensiune rezonabilă și un tavan cu stalactite care atârnau precum pumnalele. Lumânări masive, groase cât brațul unui bărbat și lungi cât piciorul acestuia, erau înfipte în suporturi din fier negru, flăcările lor fiind la fel de puternice precum cele ale torțelor.

În față se afla o platformă la care aveai acces urcând niște trepte mici. Altarul de deasupra era dintr-o bucată de calcar adusă din Țara Veche, așezată orizontal și sprijinită de două praguri din piatră, tăiate neregulat.

În spatele altarului, un perete neted era gravat cu numele fiecărui frate care existase vreodată, începând de la primul, al cărui craniu se afla pe altar. Inscripțiile acopereau fiecare centimetru al acelei suprafețe, însă în mijloc era păstrat un loc nemarcat. Această porțiune netedă avea 1,8 metri lățime, urcând până sus, pe verticală. În mijloc, la aproape 1,5 metri de la podea, ieșeau în evidență două cârlige groase, poziționate pentru ca un bărbat să le poată prinde și să fie imobilizat.

Aerul mirosea atât de familiar: pământ umed și lumânări din ceară de albine.

– Salutare, Frăție!

Se întoarseră toți spre vocea feminină.

Fecioara Scrib era o siluetă mică în colțul îndepărtat, pelerina ei neagră căzând pe podea. Nu se vedea nimic din ea, nici măcar chipul, dar de sub faldurile negre lumina ieșea în cascadă.

Pluti spre ei, oprindu-se în fața lui Wrath.

– Războinicule!

El făcu o plecăciune adâncă.

– Fecioară Scrib.

Ea îi salută pe fiecare în parte, lăsându-l pe Rhage la urmă.

– Rhage, fiul lui Tohrture.

– Fecioară Scrib.

El își înclină capul.

– Ce faci?

– Sunt bine. Sau voi fi îndată ce totul se va termina.

– Și ai fost ocupat, nu? Continui să aduni fapte fără precedent, așa cum îți stă în caracter. Păcat că nu sunt într-o direcție lăudabilă! Râse nuanțat. Cumva, nu mă surprinde că am ajuns aici cu tine. Ești conștient că acesta este primul *rythe* executat în sânul Frăției?

„Nu chiar", se gândi el. Tohr refuzase oferta lui Wrath în iulie.

Dar nu avea să scoată asta în evidență.

– Războinicule, ești pregătit să accepți ce ai oferit?

– Sunt. Își alese următoarele cuvinte cu grijă, deoarece Fecioarei Scrib nu i se adresau întrebări. Nu dacă nu aveai chef să îți dai singur foc la valiză. Te implor, nu vreau să-mi rănesc frații!

Vocea ei deveni aspră.

– Ești periculos de aproape de o solicitare.

– Nu doresc să te ofensez.

Râsul acela discret se auzi iar.

Putea paria că ea se distra de minune. Nu-l plăcuse niciodată, dar nu o putea învinui. Îi hrănise antipatia cu multe gesturi.

– Nu vrei să jignești, războinicule? Pelerina se mișca de parcă ea clătina din cap. Din contră, nu ai ezitat niciodată să jignești pentru a obține ce îți dorești, iar asta a fost mereu problema ta. Este și motivul pentru care ne-am adunat în noaptea asta aici. Se întoarse. Aveți arma?

Phury așeză geanta, desfăcu fermoarul și scoase biciul. Mânerul de 50 de centimetri era din lemn și acoperit cu piele maro, care fusese înnegrită de sudoarea atâtor mâini. La capăt se aflau trei capete dintr-un lanț din oțel

înnegrit. La capătul fiecăruia se afla un obiect ascuţit, ca un con de brad cu ţepi.

Biciul cu trei capete era o armă antică, diabolică, dar Tohr o alesese cu înţelepciune. Pentru ca ritualul să fie considerat un succes, fraţii nu puteau să-l cruţe pe Rhage nici în privinţa tipului de armă folosit, nici în modul în care o foloseau pe pielea lui. Să-i ofere clemenţă ar fi însemnat să afecteze integritatea tradiţiei, a regretului lui şi a şansei unei curăţiri adevărate.

– Fie, zise ea. Îndreaptă-te spre perete, Rhage, fiu al lui Tohrture!

El înaintă, urcând treptele câte două. Trecând pe lângă altar, aruncă o privire craniului sacru, observând lumina ieşindu-i prin orbite, precum şi colţii lungi. Se poziţionă cu spatele la marmura neagră, prinse cârligele şi simţi netezimea rece pe spatele său.

Fecioara Scrib se îndreptă spre el şi ridică braţul. Îi căzu mâneca şi apăru o lumină strălucitoare precum arcul unui sudor, lumina usturătoare având vag forma unei mâini. Un murmur electric, jos trecu prin el, apoi simţi ceva mişcându-i-se în trunchi, ca şi cum organele lui interne erau rearanjate.

– Puteţi începe ritualul.

Fraţii se aliniară, cu trupurile goale strălucind cu forţă şi cu chipurile trase. Wrath luă biciul de la Phury şi înaintă primul. Când le mişcă, lanţurile armei se loviră cu dulceaţa unui tril de pasăre.

– Frate, zise regele încet.

– Milord!

Rhage se uită în acei ochelari în timp ce Wrath începea să mişte biciul într-un cerc larg, pentru a pregăti momentul. Un sunet monoton se auzi încet, apoi tot mai tare, până când arma ajunse în faţă, lovind aerul. Lanţurile loviră pieptul lui Rhage şi atunci ghimpii îl străpunseră, lăsându-l fără aer în piept. În timp

ce el strângea cârligele, își ținea capul sus, pe măsură ce vederea i se încețoșa, apoi revenea.

Urmă Tohr – lovitura lui îl făcu praf pe Rhage, genunchii înmuindu-se înainte să-i accepte greutatea din nou. Urmară Vishous și Phury.

De fiecare dată, el întâlni ochii îndurerați ai fraților lui în speranța că le putea risipi din angoasă, dar, când se întoarse Phury, nu-și mai putu susține capul. Îl lăsă să-i cadă pe umeri și astfel observă sângele prelingându-i-se pe piept, pe coapse și pe picioare. O băltoacă se forma pe podea, reflectând lumina lumânărilor, iar imaginea acelei mizerii îl ameți. Hotărât să rămână în picioare, își îndoi coatele, astfel încât numai oasele și încheieturile, nu și mușchii, îl țineau pe loc.

Când se făcu o pauză, deveni vag conștient de o ceartă. Clipi de câteva ori înainte ca ochii să i se limpezească suficient pentru a putea vedea.

Phury ținea biciul și Zsadist se îndepărta de el cu ceea ce părea groază. Z ridicase pumnii, iar inelele din sfârcuri sclipeau în lumina focului în timp ce el respira cu dificultate. Fratele avea culoarea ceții, pielea fiind gri și neobișnuit de lucioasă.

Phury vorbea încet și încerca să-l ia pe Zsadist de braț. Z se mișca haotic, dar Phury rămăsese lângă el. În timp ce se mișcau într-un dans macabru, cicatricile de bici care acopereau spatele lui Z se mișcau odată cu mușchii.

Abordarea asta nu avea să ducă nicăieri, se gândi Rhage. Zsadist avea un atac de panică, simțindu-se încolțit ca un animal. Trebuia să existe altă modalitate de a ajunge la el.

Rhage inspiră și deschise gura. Nu ieși nimic. Încercă iar.

– Zsadist... Vocea lui fragilă făcu să se întoarcă toate privirile spre altar. Termină, Z... Nu pot... Nu mai pot rezista mult.

– Nu...

Phury îl întrerupse pe Zsadist.

– Trebuie să...

– Nu! Îndepărtează-te dracului de mine!

Z se îndreptă spre ușă, dar Fecioara Scrib ajunse prima, forțându-l să se oprească pentru a nu da peste ea. Captiv în fața siluetei minione, picioarele și umerii îi tremurau. Ea îi vorbi încet, cuvintele nefiind purtate suficient pentru ca Rhage să le poată descifra prin ceața provocată de durere.

În cele din urmă, Fecioara Scrib arătă spre Phury, care îi aduse arma. Când o primi, se întinse, luă mâna lui Z și așeză mânerul legat în piele în palma lui. Ea arătă spre altar, iar Zsadist coborî capul. O clipă mai târziu, el înaintă cu un pas legănat.

Când Rhage îl privi pe frate, aproape că sugeră ca altcineva să o facă în locul lui Z. Acei ochi negri erau atât de mari, irisurile fiind scăldate în alb. Zsadist continua să înghită în sec, gâtul mișcându-i-se ca și cum încerca să se abțină să țipe.

– Este în regulă, frate, murmură Rhage. Dar trebuie să închei. *Acum!*

Z gâfâia și se legăna, sudoarea prelingându-i-se în ochi și pe cicatricea de pe față.

– *Fă-o!*

– Frate, șopti Z, ridicând biciul deasupra umărului.

O clipă nu-l mișcă, probabil neputând să-și coordoneze brațul atât de bine în acel moment. Dar era puternic, iar arma lovea zgomotos aerul. Lanțurile și ghimpii loviră stomacul lui Rhage într-o rafală de ace.

Lui Rhage îi cedară genunchii și încercă să se prindă cu brațele, dar descoperi că și ele refuzau să-l țină. Căzu în genunchi, palmele aterizându-i în propriul sânge.

Dar cel puțin se sfârșise. Inspiră adânc, hotărât să nu leșine.

Brusc, un sunet grăbit răsună în sanctuar, ceva asemănător metalului lovindu-se de metal. Nu se gândi prea

mult la asta. Era prea ocupat să discute cu stomacul lui, încercând să-l convingă că greața nu era un plan bun.

Când fu gata, se târî în mâini și în picioare în jurul altarului, făcând o pauză înainte să o ia pe scări. Privind în față, își văzu frații aliniați din nou. Rhage își frecă ochii când văzu ce era în fața lui, fața fiindu-i stropită cu sânge.

„Asta nu făcea parte din ritual", se gândi el.

Fiecare dintre frați avea un pumnal negru în mână. Wrath începu cântul, iar ceilalți continuară până când vocile lor urcară, reverberând în sanctuar. Crescendoul nu se opri decât când aproape ajunseră să țipe, iar atunci vocile lor se opriră brusc.

La unison, își spintecară piepturile cu pumnalele.

Tăietura lui Zsadist fu cea mai adâncă.

capitolul 30

Mary era jos, în sala de biliard, vorbind cu Fritz despre istoria casei, când urechile *doggenului* surprinseră un sunet pe care ea nu-l auzise.

– Trebuie să fie stăpânii, se întorc.

Ea se îndreptă spre una dintre ferestre când în curte se iviră farurile unei mașini.

Escalade se opri, ușile se deschiseră și bărbații coborâră. Cu glugile mantiilor date jos, ea îi recunoscu, căci îi văzuse în prima noapte în care venise la reședință. Cel cu cioc și cu tatuaje la una dintre tâmple. Bărbatul cu păr incredibil. Teroarea cu cicatrice și ofițerul. Singurul pe care nu-l văzuse înainte era un bărbat cu părul lung, negru și cu ochelari.

Dumnezeule, chipurile lor erau sumbre! Poate că fusese rănit unul dintre ei.

Îl căută pe Rhage, încercând să nu intre în panică.

Grupul ocoli mașina și se adună în spatele SUV-ului chiar când cineva ieși din conac și deschise ușa. Mary

îl recunoscu pe tipul dintre stâlpi ca fiind cel care prinsese mingea de fotbal în foaier.

Îi era greu să-și dea seama ce făceau, căci trupurile lor masive se adunaseră într-un cerc strâns la portbagajul mașinii. Se părea însă că o greutate era dată de la unul la altul.

Un cap blond apăru în lumină.

„Rhage." Inconștient. Iar trupul lui era purtat spre ușa deschisă.

Mary ajunse afară din reședință înainte să își dea seama că alerga.

– Rhage! Opriți-vă! Așteptați! Aerul rece îi intra în plămâni. Rhage!

La sunetul vocii ei, el se întoarse și ridică o mână vlăguită spre ea. Bărbații se opriră. Vreo doi înjurară.

– Rhage! Ea se opri, lovind pietricelele. Ce... Oh, Dumnezeule!

Era sânge pe chipul lui, iar ochii lui erau încețoșați din cauza durerii.

– Rhage...

El deschise gura. Nu reuși să scoată nici un sunet.

Unul dintre bărbați spuse:

– Rahat, acum putem la fel de bine să-l ducem în camera lui!

– Sigur că îl veți duce acolo! S-a rănit luptând?

Nimeni nu-i răspunse. Pur și simplu, schimbară direcția și-l conduseră pe Rhage prin vestibulul reședinței, prin foaier și sus pe scări. După ce-l așezară pe pat, tipul cu cioc și cu tatuaje pe față aranjă părul lui Rhage.

– Frate, să-ți aducem ceva împotriva durerii?

Vocea lui Rhage era aspră.

– Nimic. E mai bine așa. Știi regulile. Mary... Unde este Mary?

Ea veni la capul patului și-i cuprinse mâna slăbită. În timp ce i-o săruta, își dădu seama că mantia lui era în stare perfectă, fără rupturi sau pete. Ceea ce însemna

că nu o purtase când fusese rănit. Şi cineva îl îmbrăcase cu ea după aceea.

Cu o intuiţie oribilă, căută cordonul împletit din piele de la talie. Îl desfăcu şi dădu la o parte marginile mantiei. De la claviculă până la coapse era acoperit cu bandaje albe. Sângele trecuse prin ele – un roşu aprins, şocant.

Temându-se să privească, dar având nevoie să ştie, desfăcu delicat un colţ şi îl ridică.

– Dumnezeule mare! Se dezechilibră şi unul dintre fraţi o prinse. Cum s-a întâmplat asta?

Când grupul rămase tăcut, ea îl împinse pe cel care o ţinea şi se uită la ei toţi. Ei stăteau nemişcaţi, privindu-l pe Rhage...

Privindu-l cât de mult suferea. „Dumnezeule, nu se poate ca ei..."

Cel cu cioc îi întâlni privirea.

Ei o făcuseră.

– Voi aţi făcut-o, spuse ea. Voi i-aţi făcut asta!

– Da, spuse cel cu ochelari. Şi nu este treaba ta.

– Nemernicilor!

Rhage scoase un sunet, apoi îşi drese vocea.

– Lăsaţi-ne!

– Vom veni să te verificăm, Hollywood, spuse tipul cu păr multicolor. Ai nevoie de ceva?

– În afară de un transplant de piele?

Rhage zâmbi, apoi se înfioră când se mişcă în pat.

În timp ce bărbaţii ieşiră pe uşă, ea văzu ce spate puternic avea fiecare dintre ei. „Animale blestemate!"

– Mary? şopti Rhage. Mary.

Ea încercă să se calmeze. Nu avea să-l ajute pe Rhage dacă avea să se consume din cauza acelor nenorociţi.

Îl privi, îşi înăbuşi furia şi spuse:

– Mă laşi să-l chem pe doctorul despre care mi-ai vorbit? Cum îl chema?

– Nu.

Voia să-i spună s-o lase mai moale cu atitudinea de tip dur care le îndura pe toate. Dar știa că el avea să se împotrivească, iar o ceartă era ultimul lucru de care avea nevoie.

– Vrei mantia pe tine sau nu? întrebă el.

– Dă-o jos! Dacă suporți să mă privești așa.

– Nu-ți face griji din cauza asta!

Ea desfăcu centura din piele și îl dezbrăcă de mătasea neagră, vrând să țipe când el se întoarse de pe o parte pe cealaltă pentru a o ajuta, gemând de durere. Când reușiră să scoată haina de pe el, sângele începu să i se prelingă pe o parte.

Cuvertura aceea frumoasă avea să fie distrusă, se gândi ea, fără să-i pese.

– Ai pierdut mult sânge, zise și strânse mantia grea.

– Știu.

El închise ochii, capul cufundându-i-se în pernă. Trupul lui gol era cuprins de convulsii, tremurul din coapse, stomac și pectorali făcând salteaua să vibreze.

Ea aruncă mantia în cadă și reveni.

– Te-au curățat înainte să-ți panseze rănile?

– Nu știu.

– Probabil ar trebui să verific la un moment dat.

– Dă-mi o oră! Până atunci, sângerarea se va opri. El inspiră adânc și zâmbi. Mary... au trebuit să o facă.

– Ce? întrebă și se aplecă spre el.

– Au fost nevoiți să facă asta. Eu nu... O altă respirație fu însoțită de un geamăt. Nu fi furioasă pe ei!

Pe dracu'!

– Mary, spuse el cu forță, ochii lui obosiți concentrându-se asupra ei. Nu le-am dat de ales.

– Ce ai făcut?

– S-a terminat. Și nu trebuie să fii furioasă pe ei.

Privirea i se încețoșă iar.

În ce o privea, putea gândi orice dorea despre acei nemernici.

– Mary?

– Nu-ți face griji! Ea îi mângâie obrazul, dorindu-și să poată spăla sângele de pe chipul lui. Când tresări la contactul cu lumina, ea se dădu înapoi. Nu vrei să mă lași să-ți aduc ceva?

– Vorbește-mi! Citește-mi...

Pe rafturile de lângă DVD-uri se aflau câteva cărți contemporane, iar ea analiză coperta. Luă *Harry Potter*, volumul doi, și trase scaunul lângă pat. La început îi fu greu să se concentreze, deoarece continua să-i măsoare respirația, dar, în cele din urmă, găsi un ritm, la fel și el. Respirația lui se domoli, iar spasmele se opriră.

Când adormi, ea închise cartea. Fruntea lui era încrețită, buzele palide și strânse. Ura că durerea îl însoțea chiar și în odihna pe care o găsise.

Mary simți anii depărtându-se.

Își văzu mama în dormitorul ei galben. Simți mirosul de dezinfectant. Auzi respirații grele, disperate.

„Iat-o din nou", se gândi ea. Încă un pat. Suferința altuia. Neputința.

Privi prin încăpere, iar ochii îi căzură pe *Madona și Pruncul* de deasupra șifonierului. În acest context, tabloul era artă, nu icoană, parte din colecția unui muzeu, folosită numai ca obiect decorativ.

Așa că nu trebuia să o urască. Și nici nu se temea de ea.

Statuia Madonei din camera mamei ei fusese diferită. Mary o disprețuise și, în clipa în care trupul lui Cissy Luce părăsise casa, bucata aia de ghips ajunsese în garaj. Pe Mary nu o lăsase inima să o spargă, dar voise.

În dimineața următoare, dusese obiectul la Asociația Fecioara Maria a Milostivirii și o lăsase acolo. La fel și crucifixul. Ieșind din parcarea bisericii, triumful pe care îl simțise, un veritabil „du-te dracului!" adresat lui Dumnezeu, fusese îmbătător, singurul sentiment bun pe care îl avusese într-o lungă perioadă. Însă entuziasmul

nu durase. Când se întorsese acasă, tot ce văzuse fusese urma de pe perete unde se aflase crucea și locul neprăfuit unde fusese așezată statuia.

Doi ani mai târziu, chiar în ziua în care se debarasase de aceste obiecte ale devoțiunii, fusese diagnosticată cu leucemie.

Rațional vorbind, știa că nu fusese blestemată pentru că aruncase acele obiecte. Existau 365 de zile în calendar și, ca o bilă la ruletă, anunțul bolii ei trebuise să vină într-una dintre ele. În inima ei însă, uneori credea altceva. Ceea ce o făcea să-l urască și mai mult pe Dumnezeu.

„La dracu' " Nu avusese timp să facă un miracol pentru mama ei, care fusese credincioasă. Dar se abătuse de la calea Lui pentru a pedepsi o păcătoasă ca ea. „Ca să vezi!"

– Mă liniștești, zise Rhage.

Ochii ei se îndreptară spre ai lui. Își limpezi mintea, luându-l de mână.

– Cum te simți?

– Mai bine. Vocea ta mă liniștește.

La fel se întâmplase cu mama ei, se gândi ea. Și mamei ei îi plăcuse vocea sa.

– Vrei ceva de băut? întrebă ea.

– La ce te gândeai?

– La nimic.

El închise ochii.

– Ți-ar plăcea să te spăl? zise ea.

Când el ridică din umeri, ea se duse în baie și ieși cu un prosop cald, umed și cu încă unul uscat. Îi curăță fața și apoi șterse delicat marginile bandajului.

– Le voi scoate, bine?

El încuviință, iar ea desfăcu cu grijă plasturele de pe piele. Trase tifonul și se dădu în spate.

Mary tremura, făcându-i-se greață.

Fusese biciuit. Era singura explicație pentru rănile lui.

– Oh, Rhage! Lacrimile îi inundară ochii, dar nu le permise să alunece. Voi schimba pansamentul. Totul este prea... proaspăt pentru a fi spălat acum. Ai...

– În baie. În dulapul înalt din dreapta oglinzii.

Stând în fața dulapului, fu descurajată de cantitatea de medicamente pe care le avea la îndemână. Truse chirurgicale. Ghips pentru oase rupte. Bandaje de tot felul. Bandă. Luă ceea ce credea că avea nevoie și se întoarse la el. Desfăcând un pachet de comprese sterile de 30 cm, i le așeză pe piept și pe stomac, gândindu-se că le putea lăsa acolo. Nu avea nici o șansă să-i ridice trunchiul de pe saltea pentru a-l înfășura, iar ca să le lipească pe toate, ar fi trebuit să bâjbâie prea mult.

Când așeză bandajele pe partea inferioară stângă, Rhage se mișcă. Ea se uită spre el.

– Te-am rănit?

– Amuzantă întrebare.

– Poftim?

El deschise ochii. Avea privirea aspră.

– Nici măcar nu știi, nu?

„Clar nu."

– Rhage, de ce ai nevoie?

– Să-mi vorbești!

– Bine. Lasă-mă să termin aici!

Îndată ce termină, ea deschise cartea. El înjură.

Confuză, se întinse să-l ia de mână.

– Nu știu ce vrei.

– Nu este atât de greu să-ți dai seama. Vocea lui era slăbită, dar indignată. Dumnezeule, Mary, mă poți lăsa măcar o dată înăuntru?

Se auzi o bătaie în cameră. Amândoi priviră spre locul de unde provenea sunetul.

– Mă întorc imediat, zise ea.

Când deschise ușa, de cealaltă parte se afla bărbatul cu cioc. Avea o tavă din argint cu mâncare pe care o ținea într-o mână.

– Sunt Vishous, apropo! Este treaz?

– Bună, V, zise Rhage.

Vishous trecu pe lângă ea și puse farfuria pe masă. Îndreptându-se spre pat, ea își dori să fi fost la fel de mare ca el pentru a-l putea ține afară din cameră.

Tipul își sprijini șoldul de saltea.

– Cum te simți, Hollywood?

– Sunt bine.

– Durerea a început să mai treacă?

– Mda.

– Deci te vindeci bine.

– Nu se poate întâmpla suficient de repede.

Rhage închise ochii epuizat.

Vishous îl privi o clipă, strângând din buze.

– Voi veni mai târziu, frate. Bine?

– Mulțumesc!

Tipul se întoarse și-i întâlni privirea, ceea ce probabil nu fusese ușor. În acel moment, ea își dori ca el să simtă durerea pe care o provocase. Și știa că dorința de răzbunare i se citea pe față.

– Ești o dură, nu? bolborosi Vishous.

– Dacă îți este *frate*, de ce l-ai rănit?

– Mary, nu, o întrerupse aspru Rhage. Ți-am spus...

– *Nu mi-ai spus nimic!* Închise ochii strâns.

Nu era corect să țipe la el când stătea întins pe spate cu un piept care arăta ca o hartă.

– Poate ar fi bine să ne descărcăm, zise Vishous.

Mary își încrucișă brațele la piept.

– Bună idee! Ce-ar fi să-mi spui tot? Ajută-mă să înțeleg de ce i-ați făcut asta.

Rhage vorbi.

– Mary, nu vreau ca tu să...

– Atunci *spune-mi!* Dacă nu vrei să-i urăsc, atunci explică-mi!

Vishous privi spre pat, și probabil că Rhage încuviințase sau ridicase din umeri, deoarece bărbatul spuse:

– A trădat Frăția pentru a fi cu tine. A trebuit să îndrepte lucrurile ca tu să stai cu noi și să te ținem aici.

Mary rămase fără aer. Totul fusese pentru ea? Din cauza ei?

Oh, Dumnezeule! Se lăsase biciuit pentru ea...

„Te voi proteja eu, ce zici de asta?"

Ea nu știa cum să interpreteze acest sacrificiu. Suferința pe care o îndura pentru ea. Ceea ce îi făcuseră oamenii care se presupunea că țineau la el...

– Eu nu pot... mă simt puțin amețită. Mă scuzați...

Ea se dădu înapoi, sperând să intre în baie, dar Rhage se zbătu în pat, ca și cum ar fi venit după ea.

– Nu, tu stai aici, Rhage! Ea se întoarse la el, așezându-se pe scaun și mângâindu-i părul. Stai pe loc! Șșșt, ușor, uriașule!

Când el se mai relaxă, ea se uită spre Vishous.

– Nu înțeleg nimic.

– De ce ai face-o?

Vampirul o privi cu fermitate, ochii lui argintii fiind oarecum înspăimântători. Ea se concentră asupra tatuajului care îi sângera pe chip și apoi se uită la Rhage. Îi îndepărtă părul cu vârful degetelor și îi șopti până când adormi la loc.

– Te-a durut să-i faci asta? întrebă ea încet, știind că Vishous nu plecase. Spune-mi că te-a durut!

Ea auzi foșnetul unui material. Când aruncă o privire peste umăr, Vishous își scosese cămașa. Pe pieptul musculos era o rană proaspătă, o tăietură, ca și cum lama unui cuțit îi spintecase pielea.

– Ne-a ucis pe fiecare în parte.

– Bine.

Vampirul zâmbi mai degrabă feroce.

– Ne înțelegi mai bine decât crezi. Iar acea mâncare nu este numai pentru el, atunci când va dori. Am adus și pentru tine.

Ei bine, ea nu voia nimic de la ei.

– Mulțumesc! Mă voi îngriji ca el să mănânce.

Vishous se opri în drum spre ușă.

– I-ai spus despre numele tău?

Ea ridică privirea.

– Poftim?

– Rhage știe?

Ea simți că i se ridică părul pe ceafă.

– Sigur că îmi cunoaște numele.

– Nu care este, ci *de ce*. Ar trebui să-i spui. Vishous se încruntă. Și nu, nu am căutat pe internet. Cum aș putea să o fac?

Dumnezeule mare, exact asta îi trecea prin...

– Citești gânduri?

– Când vreau și uneori când nu am de ales. Vishous plecă, închizând încet ușa.

Rhage încercă să se întoarcă pe o parte și se trezi gemând.

– Mary?

– Sunt chiar aici.

Ea îi așeză palmele între ale ei.

– Ce s-a întâmplat? Privind-o, ochii lui albaștri erau mai alerți decât fuseseră. Mary, te rog! Măcar o dată, spune-mi la ce te gândești!

Ea ezită.

– De ce nu m-ai lăsat în urmă? Nimic din toate astea... nu s-ar fi întâmplat.

– Nu există nimic din ce nu aș îndura pentru siguranța ta, pentru viața ta.

Ea dădu din cap dezaprobator.

– Nu înțeleg cum poți simți atât de multe pentru mine.

– Mda, știi ceva? El schiță un zâmbet. Trebuie să scapi de treaba asta cu logica.

– Este mai bine decât să mă bazez pe credință, șopti ea, aplecându-se și trecându-și o mână peste buclele lui

blonde. Culcă-te la loc, uriașule! De fiecare dată când faci asta, te trezești mult mai întremat.

– Prefer să te privesc, zise el, dar închise ochii. Îmi place când te joci în părul meu.

El își întinse gâtul, înclinându-se spre ea, pentru ca ea să fie mai aproape.

Chiar și urechile lui erau frumoase, se gândi ea.

Rhage oftă adânc. După o clipă, ea se lăsă iar în scaun și își întinse picioarele, sprijinindu-le pe stâlpii masivi de susținere.

Pe măsură ce orele treceau, frații veneau să îl vadă și se prezentau. Phury, cel cu părul minunat, veni cu niște cidru cald, pe care ea îl primi. Wrath, tipul care purta ochelari de soare închiși la culoare, și Beth, femeia în fața căreia leșinase, îl vizitaseră și ei. Butch, cel care prinsese mingea de fotbal, venise și el, la fel Tohrment, care avea cea tunsoare scurtă.

Rhage dormi mult, dar se trezea de fiecare dată când încerca să se întoarcă de pe o parte pe alta. O privea în timp ce se mișca, de parcă prindea forță numai privind-o, iar ea îi aducea apă, îi mângâia fața, îl hrănea. Nu spuseră prea multe. Atingerea era suficientă.

Pleoapele îi deveniră grele și își lăsă capul să cadă pe spate, când se auzi o bătaie discretă în ușă. Probabil era Fritz, cu mai multă mâncare.

Se întinse și se duse spre ușă.

– Intră, zise ea, în timp ce o deschidea.

Bărbatul cu cicatrice pe față era pe hol. În timp ce stătea nemișcat, lumina cădea pe conturul aspru al chipului său, scoțând în evidență ochii profunzi, scalpul acoperit de un păr tuns foarte scurt, acea cicatrice zimțată, linia dură a maxilarului. Purta o bluză lungă cu guler, iar pantalonii îi atârnau pe șolduri. Ambele erau negre.

Ea se apropie imediat de pat pentru a-l proteja pe Rhage, deși era o prostie să creadă că ea ar fi putut să facă față cuiva atât de mare ca vampirul din ușă.

Tăcerea se prelungi. Își spuse că probabil el venise să-l vadă, la fel ca toți ceilalți, și că nu voia să-și rănească din nou fratele. Numai că părea încordat, poziția lui sugerând că s-ar fi putut avânta în orice moment. Ceea ce i se părea și mai ciudat era faptul că vampirul nu-i căuta privirea și nici nu părea să îl privească pe Rhage. Privirea rece, întunecată a tipului era de neînțeles.

– Ai vrea să intri să-l vezi? întrebă ea în cele din urmă.

Acei ochi se îndreptară spre ea.

Obsidian, se gândi ea. Erau ca obsidianul. Lucioși. Nesfârșiți. Fără suflet.

Se dădu mai în spate și-l luă pe Rhage de mână. Vampirul din ușă râse batjocoritor.

– Pari cam feroce, femeie. Crezi că am venit să mai rup din el?

Vocea era joasă, delicată. Rezonantă chiar. Și la fel de detașată și de tainică precum pupilele lui.

– Ai de gând să-i faci rău?

– Proastă întrebare!

– De ce?

– Nu mi-ai crede răspunsul, așa că nu ar trebui să întrebi.

Se așternu din nou tăcerea, iar ea îl analiză. Îi veni în minte gândul că poate el nu era doar agresiv. Ci era și ciudat.

Poate.

Sărută mâna lui Rhage și se forță să se dea la o parte.

– Voiam să fac un duș. Vrei să stai cu el cât lipsesc?

Vampirul tresări, de parcă ea l-ar fi surprins.

– Te vei simți confortabil dezbrăcându-te în baie cu mine în preajmă?

„Nu chiar."

Ea ridică din umeri.

– Este alegerea ta. Dar sunt sigură că, dacă se va trezi, va prefera să te vadă pe tine decât să fie singur.

– Atunci mă pui la încercare?

– Intri sau pleci? Când el nu răspunse, ea continuă: Probabil seara asta a fost un iad pentru tine.

Buza lui cicatrizată se transformă într-un rânjet.

– Ești singura care a presupus vreodată că nu mă satisface să le fac rău altora. Ești genul Maicii Tereza? Vezi numai binele în lucrurile mari, rănite sau rahaturi din astea?

– Nu cred că te-ai oferit voluntar pentru cicatricea de pe față, nu? Și sunt gata să pariez că se întinde mai mult sub linia maxilarului. Deci, cum am zis, probabil seara aceasta a fost un iad.

El miji ochii și o pală rece învălui camera, ca și cum el ar fi împins aerul spre ea.

– Ai grijă, femeie! Curajul poate fi periculos.

Ea se îndreptă direct spre el.

– Știi ceva? Toată treaba cu dușul este în mare parte o minciună. Voiam să te las să petreci puțin timp singur cu el deoarece este evident că te simți prost, altfel nu ai sta în ușă, părând atât de nenorocit. Primește oferta sau pleacă! Dar, oricum ar fi, aș aprecia dacă nu ai încerca să mă sperii!

În acel moment, ei nu-i păsa dacă el avea să se dezlănțuie asupra ei. Oricum era condusă de o energie nevrotică și de emoția cauzată de epuizare, așa că probabil nu gândea limpede.

– Deci ce alegi? întrebă ea.

Vampirul păși înăuntru și închise ușa, camera răcindu-se odată cu intrarea lui. Amenințarea lui era ceva tangibil, care se împrăștia, atingându-i trupul precum mâinile. Când ușa se încuie, ea intră în panică.

– Nu încerc, zise el într-un mormăit satinat.

– Ce? întrebă ea gâtuit.

– Să te sperii. *Ești* speriată. El zâmbi. Colții lui erau foarte lungi, mai lungi decât ai lui Rhage. Îți pot mirosi frica, femeie! Ca vopseaua umedă, îmi înțeapă nasul.

Când Mary se dădu în spate, el înaintă, urmând-o.

– Hm... Îmi place parfumul tău. Mi-a plăcut din momentul în care te-am întâlnit prima dată.

Ea se mișcă repede, întinzând mâna, sperând să simtă patul în orice moment. În schimb, se împiedică de draperiile grele de la o fereastră.

Vampirul cu cicatrice o încolțise. Nu era la fel de musculos precum Rhage, dar nu exista nici o îndoială că era letal. Ochii lui reci îi spuneau că tot ce trebuia ea să conștientizeze era abilitatea lui de a omorî.

Înjurând, Mary își lăsă capul în jos și se predă. Nu ar fi putut face nimic dacă el ar fi rănit-o, și nici Rhage nu ar fi putut în starea lui. La dracu', ura să fie neajutorată, dar uneori viața o punea în astfel de situații.

Vampirul se apleca spre ea, iar ea se înfioră.

El inspiră adânc, apoi oftă lung.

– Fă duș, femeie! Nu am vrut să-l rănesc nici mai devreme și nimic nu s-a schimbat. Și nici nu sunt interesat să-ți fac viața grea. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, ar fi într-o agonie mai mare decât cea în care se află acum.

Umerii îi căzură când el se întoarse și-i surprinse fiorul când îl privi pe Rhage.

– Cum te cheamă? șopti ea.

El o privi confuz, apoi reveni spre fratele lui.

– Eu sunt cel rău, în caz că nu ți-ai dat seama până acum.

– Voiam să-ți știu numele, nu porecla.

– Este mai degrabă un impuls să fiu un nemernic. Și numele meu este Zsadist. Sunt Zsadist.

– Ei bine... mă bucur să te cunosc, Zsadist.

– Ce politicoasă, râse el.

– Bine, ce zici de asta? Mulțumesc că nu ne-ai omorât. Este suficient de realist pentru tine?

Zsadist privi peste umăr. Pleoapele îi erau ca jaluzelele, permițând numai fantelor reci ale nopții să pătrundă prin ele. Iar cu părul tuns periuță și cu acea cicatrice, era personificarea violenței: agresiune și durere umanizată. Numai că, atunci când o privi prin lumina lumânării, o urmă vagă de căldură apăru pe chipul lui. Era atât de subtilă, încât ea nu putea descrie exact cum știa că se aflase acolo.

– Tu, zise el delicat, ești extraordinară. Înainte ca ea să poată spune ceva, el ridică mâna. Pleacă! Acum! Lasă-mă cu fratele meu!

Fără un cuvânt, Mary intră în baie. Rămase la duș atât de mult, încât degetele i se încrețiră și aburul deveni gros ca frișca. Când ieși, se îmbrăcă în aceleași haine pe care le purtase, pentru că uitase să își ia unele curate. Deschise încet ușa spre dormitor.

Zsadist stătea pe pat, cu umerii căzuți, cu mâinile în jurul taliei. Aplecat deasupra trupului adormit al lui Rhage, se aplecase cât de mult putuse, fără să-l atingă. În timp ce el se legăna înainte și înapoi, se auzi un cântec vag, melodios.

Vampirul cânta, vocea lui ridicându-se și coborând, sărind octave, crescând, scăzând. Frumos. Incredibil de frumos. Și Rhage era relaxat, odihnindu-se împăcat într-un fel în care nu o mai făcuse înainte.

Ea traversă repede încăperea și ieși pe hol, lăsându-i pe bărbați singuri.

capitolul 31

Rhage se trezi în după-amiaza următoare. Primul lucru pe care îl făcu fu să o caute orbește pe Mary, dar se opri, căci nu voia ca durerea să revină. Nu se simțea suficient de puternic pentru a i se împotrivi.

Deschise ochii și întoarse capul. Era acolo, lângă el, în pat, dormind pe burtă.

Dumnezeule, încă o dată îl îngrijise când avusese nevoie! Ea fusese de neclintit. Puternică. Dispusă să le țină piept fraților lui.

Iubirea îi umplu inima atât de mult, încât îi tăie respirația.

El își puse mâna pe piept și simți bandajele pe care i le aplicase ea. Mișcându-se cu grijă, le înlătură unul câte unul. Rănile arătau bine. Se închiseseră și nu-l mai dureau. Până a doua zi aveau să mai rămână doar niște dâre roz, iar după încă o zi, aveau să dispară.

Se gândi la stresul la care fusese supus trupul lui în ultima vreme. Transformarea. Poftele în preajma lui Mary. Expunerea la soare. Biciuirea. În curând avea nevoie să bea și voia să o facă înainte ca pofta să dea iar năvală.

În privința mâncării, era scrupulos. Mulți dintre frați suportau foamea cât puteau de mult doar pentru că nu voiau să-și bată capul cu intimitatea. El nu era așa. Ultimul lucru de care avea nevoie era o bestie cu poftă de sânge...

„Stai puțin!"

Rhage inspiră adânc. În el era cea mai uimitoare... goliciune. Nu se mai auzea murmurul pe fundal. Nu mai avea nici o poftă iritantă. Nici o arsură. Și asta chiar dacă stătea întins lângă Mary.

Era... numai el în trupul lui. Numai el. Blestemul Fecioarei Scrib dispăruse.

Desigur, se gândi el. I-l luase temporar pentru a putea să treacă de *rythe* fără să se transforme. Și era evident că îi dădea un răgaz pentru a se putea vindeca. Se întreba cât de mult avea să dureze pauza.

Rhage răsuflă încet, scoțând aerul pe nas. În timp ce se cufunda în propria piele, se bucura de perfecțiunea păcii. De liniștea cerească. De absența murmurului.

Trecuse un secol.

Dumnezeule mare, voia să plângă!

În caz că avea să o facă, iar Mary urma să se trezească, își acoperi ochii cu mâinile.

Oare ceilalți oameni știau cât de norocoși erau pentru că găseau momente ca acestea? Momente de o liniște asurzitoare? Înainte de blestem nu le apreciase, nici măcar nu le remarcase. La dracu', dacă ar fi fost binecuvântat cu unul, probabil s-ar fi întors pe partea cealaltă și ar fi adormit la loc!

– Cum te simți? Pot să-ți aduc ceva?

Auzind vocea lui Mary, se pregăti pentru o explozie de energie. Nu apăru nimic. Tot ce simțea era o strălucire caldă în piept. Iubire neîngrădită de haosul blestemului.

Își frecă fața și o privi. O adora cu atâta intensitate în întunericul liniștit, încât se temea de ea.

– Am nevoie să fiu cu tine, Mary. Chiar acum. Trebuie să te am.

– Atunci sărută-mă!

O trase lângă trupul său. Ea purta numai un tricou, așa că el își alunecă mâinile pe sub el, mângâindu-i talia. Deja era excitat, gata să o aibă, dar fără să fie nevoit a se împotrivi cuiva, iar să o mângâie era o plăcere deosebită.

– Am nevoie să te iubesc, zise el, aruncând toate așternuturile și păturile de pe pat.

Dorea să vadă fiecare parte din trupul ei, să-i atingă fiecare centimetru, și nu voia să-i stea nimic în cale.

Îi ridică tricoul, îl scoase peste cap, apoi aprinse cu puterea minții lumânări pentru a lumina camera. În lumina aurie, ea era splendidă, cu capul întors într-o parte în timp ce îl privea cu ochii ei gri. Sânii îi erau deja tari la vârfuri, de un alb cremos pe sub sfârcurile roz. Abdomenul îi era plat, puțin prea plat, se gândi el, făcându-și griji pentru ea. Dar șoldurile îi erau perfecte, la fel picioarele subțiri.

Și curbura de sub buric, acea parte încântătoare...

– Mary a mea, îi șopti el, gândindu-se la toate locurile pe care voia să i le exploreze.

În timp ce se urcă peste ea, mădularul împingea direct din trupul lui tare, mândru, autoritar. Dar, înainte să se lipească de pielea ei, mâinile ei îi găsiră bărbăţia, iar el tremură, o transpiraţie plăcută învăluindu-l. Privind-o cum îl atingea, îşi permise să se lase dus de val, dând frâu liber purităţii dorinţei, extazului neîntinat.

Când ea se ridică, nu înţelese unde voia să plece.

– Mary?

Buzele i se depărtară, iar ea îl cuprinse cu gura.

Rhage oftă şi căzu înapoi pe braţe.

– Oh, Dumnezeule!

Deşi avusese atât de multe femei de când fusese blestemat, nu permisese nici uneia să-i facă asta. Nu voise, nu-i plăcuse ca ele să-l atingă deasupra taliei şi cu atât mai puţin sub ea.

Dar ea era Mary.

Absorbţia şi căldura gurii ei, dar mai presus de orice, conştientizarea faptului că era ea îi furau forţa, lăsându-l la mila ei. Ea ridică ochii spre el, privindu-l în timp ce înota în plăcerea pe care i-o oferea. Când se aruncă pe spate, pe saltea, ea se urcă pe coapsele lui. El îi cuprinse capul în palme, arcuindu-se în gura ei, în timp ce ea găsea ritmul.

Chiar înainte să atingă extazul, o îndepărtă, căci încă nu voia să se elibereze.

– Vino aici, zise el, ridicând-o pe abdomenul lui şi pe piept, rostogolind-o pe spate. Când voi termina, voi fi în tine.

Sărutând-o, îşi aşeză mâna pe ceafa ei şi se opri asupra inimii ei. Bătea cu putere. Coborî, sărutându-i sternul, apoi îndreptându-se spre sânii ei. Îi supse în timp ce-şi lăsa mâna să alunece sub omoplaţii ei, ridicând-o mai aproape de gura lui.

Ea scoase un sunet profund, un geamăt înăbuşit care îl făcu să ridice capul pentru a-i privi chipul. Ea avea ochii închişi şi dinţii încleştaţi. O sărută până

la buric, apoi zăbovi și linse înainte să coboare spre șold. Așezând-o pe burtă, îi depărtă picioarele și-i cuprinse zona intimă în palmă. Umezeala mătăsoasă care îi îmbrăca mâna îl făcu să tremure, în timp ce-i săruta șoldul și talia.

Lăsându-și un deget să alunece, scoase colții și îi zgârie coloana.

Mary gemu, trupul ei arcuindu-se pentru a-i întâlni dinții.

El se opri pe umărul ei. Îi îndepărtă părul. Gemu, privindu-i gâtul.

Când ea se încordă, el șopti:

– Nu te teme, Mary! Nu-ți voi face rău.

– Nu mă tem. Își mișcă șoldurile și-i prinse mâna între picioare.

Rhage sâsâi, învăluit de dorință. Începu să gâfâie, să se relaxeze. Nu exista nici o vibrație, nici un murmur îngrozitor. Erau numai ei doi. Împreună. Făcând dragoste.

Deși tânjea și la altceva de la ea.

– Mary, iartă-mă!

– Pentru ce?

– Vreau să... beau din tine, îi zise el la ureche.

Ea tremură, dar el simți un val de căldură când o pătrunse și știu că erau fiori de plăcere.

– Chiar vrei să... faci asta? zise ea.

– Dumnezeule, da! Gura lui îi cuprinse gâtul. Îi supse pielea, tânjind să facă mult mai mult. Mi-ar plăcea să-ți simt vena.

– Mă întreb ce senzație ar fi. Vocea ei era aspră, emoționată. Dumnezeule mare, chiar avea să-i dea voie? Doare? îl întrebă.

– Numai puțin la început, dar apoi este ca... sexul. Vei simți plăcere când te voi primi în mine. Și voi fi foarte prudent. Și foarte delicat.

– Știu că vei fi.

Îl învălui o dorință erotică și colții îi ieșiră la iveală. Și-i putea imagina înfipți în gâtul ei. Suptul. Înghițitul. Gustul. Apoi mai era comuniunea, când ea ar fi făcut același lucru cu el. Ar fi hrănit-o bine, ar fi lăsat-o să ia oricât ar fi dorit...

„Ca ea să facă la fel?"

Rhage se trase în spate. Unde dracului îi era mintea? Ea era om, pentru Dumnezeu! Ea nu se hrănea astfel.

Își așeză fruntea pe umărul ei. Își aminti nu numai că era om. Era și bolnavă. Își linse buzele, încercând să-și convingă colții să se retragă.

– Rhage? Vei... știi tu...

– Cred că este mai sigur să nu o fac.

– Sincer, nu mă tem.

– Oh, Mary, știu! Tu nu te temi de nimic. Iar curajul ei era unul dintre motivele pentru care crease conexiunea cu ea. Dar aș prefera să am trupul tău decât să iau ceva ce nu-ți permiți să-mi dai.

Prin câteva mișcări rapide se ridică deasupra ei, îi trase șoldurile pe saltea și o pătrunse pe la spate, adânc. Căldura îl învălui în timp ce ea se arcuia sunt invazia lui, trecându-și unul dintre brațe între sânii ei, susținându-i trunchiul. Cu mâna, îi întoarse capul de bărbie pentru a o putea săruta.

Respirația ei era fierbinte și disperată în gura lui, în timp ce el încerca să se retragă delicat. Pătrunderea îi făcu pe amândoi să geamă. Ea era incredibil de strâmtă, strângându-l ca o menghină. El mai făcu niște mișcări controlate și apoi șoldurile lui preluară controlul, mișcându-se după bunul-plac până când nu mai putu să mențină contactul cu buzele ei. Trupul lui lovea în al ei, iar el o ținu de talie, sprijinindu-se.

Pieptul ei căzu pe pat, întorcând fața într-o parte. Desfăcu buzele și închise ochii. El îi eliberă talia și își sprijini pumnii pe saltea, de o parte și de alta a umerilor ei. Ea era atât de mică sub el, eclipsată de grosimea

antebrațelor lui, dar îl primi tot, de la vârf până la bază, din nou și din nou, până când se pierdu.

De nicăieri simți un fior incredibil în mână. Privi și observă că ea se arcuise în jurul unuia dintre brațele lui și îi mușca degetul mare.

– Mai tare, Mary, zise el grav. Oh, da. Mușcă... tare!

Senzația de durere în timp ce dinții ei se înfigeau în el îl făcu să explodeze de plăcere, aducându-l pe culmile extazului.

Numai că nu voia să termine.

Se retrase și se întoarse repede spre ea. Ea ateriză pe spate, cu picioarele desfăcute, ca și cum nu mai avea forță să le susțină. Văzând-o deschisă pentru el, umezindu-se pentru el, aproape că se eliberă pe coapsele ei. Își coborî capul și o sărută acolo unde o pătrunsese, gustându-se, gustând din parfumul pe care îl lăsase pe trupul ei.

Ea strigă sălbatic când atinse extazul. Și, înainte ca pulsațiile să se domolească, el se ridică deasupra ei și o pătrunse iar.

Ea îi strigă numele, înfigându-și unghiile în spatele lui.

El se lăsă dus de val în timp ce o privea în ochii mari, uluiți. Fără să se rețină, se eliberă în ea. Orgasmul continuă, iar el navigă pe valurile care îl cuprinseră. Extazul părea să nu se mai termine și nu exista cale să-l oprească.

Nu că ar fi făcut-o dacă ar fi avut putere.

Mary se ținea de Rhage în timp ce pulsa din nou, trupul tremurându-i, respirând din greu. Gemu, iar ea îl simți din nou tresărind, eliberându-se iar în ea.

Era un soi de intimitate mistuitor – ea atât de calmă, el pe culmile unui orgasm multiplu. Cu concentrarea netulburată de pasiune, ea simți fiecare lucru minuscul din trupul său, precum și fiecare mișcare puternică. Știa exact când avea să urmeze eliberarea următoare, putea

simţi tremurul din abdomenul şi coapsele lui. Se întâmpla chiar atunci, cu respiraţia sacadată, pectoralii şi umerii încordaţi, alături de coapse, în timp ce se elibera din nou.

De data aceasta îşi ridică privirea, scoţându-şi colţii şi închizând ochii strâns. Trupul i se contractă, toţi muşchii încordându-i-se, apoi simţi adânc mişcare înăuntrul ei.

El deschise ochii. Erau umezi.

– Îmi pare rău, Mary! Îl cuprinse încă un spasm, dar se strădui să-i reziste. Niciodată... nu s-a mai întâmplat. Nu mă pot opri. La naiba!

Scoase un sunet gutural, un amestec de scuze şi extaz.

Ea îi zâmbi şi îi mângâie spatele, simţindu-i muşchii groşi pe oase în timp ce partea inferioară a trupului o pătrundea din nou. Era saturată între picioare, cuprinsă de o fierbinţeală delicioasă. Acel miros plăcut al conexiunii lui cu ea se simţea în aer, parfumul misterios înconjurând-o.

Se sprijini pe braţe, dând impresia că avea să se retragă.

– Unde pleci?

Ea îşi prinse picioarele în jurul coapselor lui.

– Te... strivesc.

Respiraţia lui se transformă într-un şuierat.

– Sunt foarte bine.

– Oh, Mary, eu...

Se arcui din nou, cu pieptul în faţă, cu capul pe spate, cu gâtul încordat şi umerii umflaţi. Dumnezeule mare, era încântător!

Brusc se înmuie, trupul lui căzând vlăguit deasupra ei. Greutatea lui era imensă, mai mult decât ar fi putut ea suporta ca să poată respira. Din fericire, se rostogoli şi o ghemui lângă el. Inima îi bătea cu putere în piept, iar ea o asculta cum se liniştea.

– Te-am rănit? întrebă el aspru.

– Deloc.

O sărută și se retrase, mergând la baie. Se întoarse cu un prosop, pe care îl băgă delicat între picioarele ei.

– Vrei să dau drumul apei la duș? întrebă el. Eu te-am cam murdărit.

– Deloc. Și nu, vreau să stau aici, întinsă.

– Nu pot să-mi explic de ce s-a întâmplat asta. Se încruntă și trase așternuturile și păturile de pe pat peste ei. Deşi... s-ar putea să ştiu.

– Oricare ar fi motivul, ești incredibil. Îi sărută obrazul. Absolut incredibil!

Rămaseră întinşi în linişte o vreme.

– Ascultă, Mary, trupul meu a trecut prin multe în ultima vreme.

– Sigur!

– Voi avea nevoie să... am grijă de mine.

Ceva în vocea lui era în neregulă. Ea ridică privirea spre el. El se uita la tavan.

O cuprinse un fior rece.

– Cum așa?

– Va trebui să mă hrănesc. De la o femeie. Din rasa mea.

– Oh!

Se gândi cum se simţiseră colții lui pe coloana ei. Și își aminti fiorul de nerăbdare când îi zgâriase gâtul. Amintirea nopţii lui în oraş o făcu să se retragă. Nu putea trece din nou prin asta. Să aştepte în patul lui, ştiind că el fusese cu altă femeie.

El îi cuprinse mâinile într-ale lui.

– Mary, trebuie să mă hrănesc acum pentru a putea menţine controlul. Și vreau să fii alături de mine când o voi face. Dacă va fi prea dificil pentru tine să priveşti, cel puţin vei putea fi în aceeași cameră. Nu vreau să ai întrebări legate de ce se întâmplă între mine și femeie.

– De la cine vei – își drese vocea – bea?

– M-am gândit la asta. Nu vreau să fie de la cineva cu care am fost.

Şi asta ar trebui să reducă numărul la... Cât, cinci femei? Poate şase?

Clătină din cap, simţindu-se ca o nemernică.

– O voi chema pe una dintre Alese.

„Spune-mi că sunt nişte babe-cloanţe fără dinţi!", se gândi ea.

– Ce sunt ele?

– Iniţial au servit-o pe Fecioara Scrib, zeiţa noastră, dar de o vreme îi servesc pe membrii neîmperecheaţi ai Frăţiei pentru sânge. În vremurile moderne nu le-am mai folosit astfel, dar le voi contacta, să văd dacă putem aranja ceva.

– Când?

– Cât mai curând. Poate mâine-noapte.

– Voi fi plecată atunci. Când chipul lui se întunecă, ea nu-i oferi şansa să vorbească. A venit vremea să plec.

– Pe dracu'!

– Rhage, fii realist! Chiar te aştepţi să rămân aici cu tine pentru totdeauna?

– Asta vreau. Deci, da.

– Te-ai gândit că poate îmi este dor de casa mea, de lucrurile mele, de...

– Le voi muta aici. Pe toate.

Ea clătină din cap.

– Trebuie să merg acasă.

– Nu eşti în siguranţă.

– Atunci va trebui să schimbăm asta. Voi instala un sistem de alarmă, voi învăţa să trag cu arma, nu ştiu... Dar trebuie să mă întorc la viaţa mea.

El închise ochii.

– Rhage, uită-te la mine! *Uită-te* la mine! Ea îi strânse mâna. Am lucruri de făcut. În lumea mea.

El strânse din buze.

– Mă lași să-l pun pe Vishous să instaleze un sistem de securitate?

– Da.

– Și în anumite zile vei veni să stai cu mine?

Ea inspiră adânc.

– Și dacă zic nu?

– Atunci voi veni eu la tine.

– Nu cred că...

– Ți-am mai spus. Nu te mai gândi!

O sărută, dar, înainte ca limba lui să pătrundă și să-i fure abilitatea de a gândi logic, ea se trase în spate.

– Rhage, știi că asta nu duce nicăieri. Asta... sau orice se întâmplă între noi. Nu este. Nu poate să fie.

El se rostogoli pe spate și-și puse mâna sub cap. Când maxilarul i se încleștă, corzile gâtului ieșiră în evidență.

Ea ura situația asta. Chiar o ura. Dar era mai bine să se descarce.

– Apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Sacrificiul pentru a mă ține în siguranță...

– De ce te-ai supărat atât de tare în noaptea în care am ieșit în oraș?

– Poftim?

– De ce ți-a păsat că am fost cu altcineva? Sau aveai nevoie de niște sex sălbatic și a trebuit să te ascunzi în spatele acestui motiv? Își întoarse privirea spre ea. Ochii lui albaștri erau prea aspri, aproape prea strălucitori pentru a-i privi. Ascultă, data viitoare când ai chef de ceva sălbatic, tot ce trebuie să faci este să ceri. Pot să o fac pur și simplu.

Oh, Dumnezeule! Nu furie își dorea.

– Rhage...

– Știi, mie chiar îmi place. Îmi place jocul de dominație. Îmi place și partea sadică. Să-mi gust sângele pe buzele tale după ce mi-ai mușcat buza? Mă excită de-a binelea.

Tonul lui rece era groaznic. Ochii lui glaciali, scânteietori erau și mai aspri.

– Îmi pare rău, zise ea. Dar...

– De fapt, chiar în acest moment sunt excitat, numai gândindu-mă la asta. Surprinzător, având în vedere cum mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute.

– Ce anume crezi că ne rezervă viitorul?

– Nu se știe niciodată, vom afla. Dar rămâi până la căderea nopții, da? Chiar și numai pentru că ai nevoie să te duc acasă. Lasă-mă să vadă dacă reușesc să mă aprind din nou. Aș urî să te fac să pierzi vremea. Se băgă sub așternuturi. Dumnezeule, ești bună! Sunt tare ca o bâtă de baseball.

– Știi cum vor arăta pentru mine următoarele șase luni?

– Nu, și nici nu voi afla, nu? Deci ce-ai zice de niște sex? Având în vedere că numai asta îți dorești de la mine și pentru că sunt un fraier patetic încât să te primesc oricum, aș zice că ar fi mai bine să mă apuc de treabă.

– Rhage! țipă ea, încercând să-i atragă atenția.

– Mary! o imită el. Îmi pare rău, vorbesc prea mult? Ai prefer ca gura mea să facă altceva, nu? O vrei peste a ta? Nu, peste sânii tăi. Stai, mai jos. Da, îți place mai jos, nu? Și știu cum să o fac cum trebuie.

Ea își prinse capul între mâini.

– Nu vreau să te părăsesc astfel. Certați.

– Dar asta nu te va opri, nu? Nu pe tine, pe super-Mary. Nu, vei pleca în lume...

– *Pentru a fi bolnavă*, Rhage! Plec pentru a mă îmbolnăvi, bine? Mâine merg la *doctor*. Nu este ca și cum acasă mă așteaptă cine știe ce petrecere.

El o privi.

– Crezi că sunt atât de nevrednic încât să nu pot avea grijă de tine?

– Poftim?

– Nu mă vei lăsa să am grijă de tine cât ești bolnavă?

Se gândi cât de greu îi fusese ei să-l vadă suferind, fără să-i poată lua durerea.

– De ce ai vrea asta? șopti ea.

Rhage rămase blocat, de parcă l-ar fi lovit.

Se ridică din pat.

– Mda, du-te dracului, Mary!

Își trase o pereche de pantaloni din piele și scoase o cămașă din șifonier.

– Fă-ți bagajele, dulceață! Nu va trebui să-ți mai baţi capul cu un câine vagabond. Își băgă mâinile pe mânecile cămășii, apoi o trase pe cap. Îi voi cere lui V să-ți instaleze sistemul de securitate cât mai repede. Nu ar trebui să-i ia mult și, până când termină, poţi dormi în altă parte. Unul dintre *doggeni* te va conduce în noua ta cameră.

Ea sări de pe saltea, dar înainte să poată ajunge la el, Rhage îi aruncă o privire aspră, țintuind-o pe loc.

– Știi ceva, Mary? Merit asta. Chiar merit. Le-am făcut același lucru atât de multor persoane, am plecat fără să-mi pese! Deschise ușa. Deși femeile cu care m-am culcat au fost norocoase. Cel puțin nu și-au amintit niciodată de mine. Și, frate, aș da orice să te uit acum, chiar aș face-o!

Nu trânti ușa când ieși. Pur și simplu, o închise cu putere.

capitolul 32

O se aplecă peste civil și strânse menghina. Îl răpise pe vampir pe o alee de lângă barul Screamer și, până acum, noul centru de persuasiune ridicat funcționa perfect. Făcea, de asemenea, progrese cu captivul. Rezultase că tipul avea o legătură tangențială cu Frăția.

În circumstanțe normale, O ar fi trebuit să fie aproape de extaz. În schimb, în timp ce privea frisoanele vampirului și ochii lui sticloși, vlăguiți, se văzu pe el cu Omega.

Sub acel trup puternic. Lipsit de forţă. Lipsit de control. Suferind.

Amintirile îi înfundară plămânii cu o teamă nămoloasă până când fu nevoit să privească în altă parte. Când vampirul gemu, O se simţi ca un laş.

Dumnezeule, trebuia să-şi revină!

O îşi drese vocea. Trase aer în piept.

– Şi, aaa... cât de bine cunoaşte sora ta Frăţia?

– Ea... a făcut... sex cu ei.

– Unde?

– Nu ştiu.

– Va trebui să te străduieşti mai mult.

O puse şi mai multă presiune.

Civilul ţipă şi privirea lui sălbatică se concentră asupra centrului interiorului întunecos. Era pe cale să leşine, aşa că O slăbi presiunea.

– Unde se întâlneşte cu ei?

– Caith merge în toate barurile. Bărbatul tuşi neputincios. Zero Sum. Screamer. Noaptea trecută a mers la One Eye.

– One Eye? Ciudat! Parcă era în pădure.

– Pot să merg acasă acum? Părinţii mei vor fi...

– Sunt convins că îşi fac griji. Şi aşa ar trebui. O clătină din cap. Dar nu te pot lăsa să pleci. Nu încă.

Deloc, dar vampirul nu trebuia să ştie asta.

O spori iar strânsoarea.

– Acum spune-mi, cum ziceai că o cheamă pe sora ta?

– Caith.

– Şi cu care dintre fraţi s-a culcat?

– Sigur... cu cel cu cioc. Vishous. Îl place pe războinicul blond, dar el nu o place pe ea.

Fratele blond cu bestia?

– Unde l-a văzut pe blond ultima oară?

Se auziră nişte bolboroseli.

– Ce-a fost asta? Nu te-am auzit?

Bărbatul se chinuia să vorbească, dar brusc trupul lui se ridică, iar gura i se deschise, de parcă s-ar fi sufocat.

– Haide, bombăni O. Nu doare atât de tare.

Rahat, menghina era o joacă de copii. Nici măcar nu se apropiaseră de ceva câtuși de puțin letal. Și totuși, zece minute mai târziu vampirul decedă, iar O rămase deasupra trupului întrebându-se ce dracului se întâmplase.

Ușa centrului de persuasiune se deschise și U intră.

– Cum merge treaba în această seară?

– Civilul a murit, dar să fiu al dracului dacă știu de ce! Tocmai începusem.

O desfăcu menghina de la mâna vampirului și o aruncă alături de alte instrumente. Privind trupul lipsit de suflare de pe masă, brusc se trezi șocant de îngrețoșat.

– Dacă i-ai rupt vreun os, probabil a făcut un cheag.

– Ce... Oh, da! Dar stai, numai de la un deget? De la osul coapsei aș fi crezut, dar eu mă ocupam de mână.

– Nu contează. Poate apărea de la orice. Dacă ajunge la plămâni și se blochează? S-a terminat!

– Încerca să respire.

– Probabil asta s-a întâmplat.

– Pe deasupra, a fost o proastă sincronizare. Sora lui se culcă cu frații, dar nu am aflat foarte multe de la el.

– Adresa de acasă?

– Nu. Idiotului i s-a furat portofelul chiar înainte să-l găsesc. Era beat și a fost prădat pe o alee. A menționat totuși niște locuri. Cluburile obișnuite din centru, de asemenea, și barul ăla de țărani, One Eye.

U se încruntă, scoțându-și arma pentru a verifica dacă era încărcată.

– Ești sigur că nu a vorbit doar pentru a te face să taci? Barul One Eye nu este departe de aici, iar frații ăia nemernici sunt orășeni, nu? Acolo îi găsim.

– Acolo ne-au *lăsat* ei să îi găsim. Dumnezeu știe unde locuiesc! O dădu din cap dezaprobator, privind trupul.

La dracu', zicea ceva chiar înainte să moară. Nu am înțeles cuvintele.

– Limba aia a lor este o pacoste. Mi-aș dori să avem un traducător.

– Fără glumă!

U privi în jur.

– Deci îți place locul?

„Mi-e indiferent", se gândi O.

– E perfect, zise el. L-am pus într-una dintre gropi o vreme, dorindu-mi să-l fac să se răzgândească. Sistemul cu hamuri a funcționat foarte bine. O aruncă mâna vampirului pe piept și bătu în bucata din oțel pe care se afla trupul. Iar masa asta este o binecuvântare. Găurile de drenaj, cătușele.

– Mda, m-am gândit că-ți va plăcea. Am furat-o de la morgă.

– Super!

U se îndreptă spre dulapul ignifug pe care îl foloseau pentru a depozita muniția.

– Te deranjează dacă iau câteva?

– De aceea sunt acolo.

U scoase o cutie din carton de dimensiunea palmei cu numele *Remington*. Umplându-și încărcătoarele, zise:

– Am auzit că domnul X te-a pus la cârma acestui loc.

– Mi-a dat cheia, da.

– Bine. Va fi condus bine.

Desigur, existase o condiție pentru acest privilegiu. Domnul X ceruse ca O să se mute acolo, dar relocarea avea sens. Dacă aveau să țină vampirii câteva zile, cineva trebuia să-i supravegheze pe captivi.

O își sprijini șoldul de masă.

– Domnul X le va anunța noua direcție supremilor. În fiecare detașament ne vom cupla câte doi, iar eu voi alege primul. Te vreau pe tine.

U zâmbi, închizând cutia cu gloanțe.

– În Canada eram vânător, știai asta? În 1890. Îmi place să fiu pe teren. Să prind chestii.

O încuviință, gândindu-se că, înainte de pierderea poftei, el și U ar fi făcut o echipă pe cinste.

– Deci este adevărat ce se spune despre tine și X? întrebă U.

– Ce să fie adevărat?

– Că l-ai întâlnit recent pe Omega. Când ochii lui O scânteiară la auzul numelui, U observă reacția și, slavă Domnului, o interpretă greșit. Rahat, l-ai întâlnit! Vei fi secundul lui X? Acolo duc toate acestea?

O înghiți, în ciuda stării de greață.

– Va trebui să-l întrebi pe sensei.

– Mda, sigur. *Chiar* voi face asta. Deși nu știu de ce trebuie să păstrezi secretul.

Cum O nu știa mai multe decât celălalt *lesser*, nu avu nici o șansă.

Dumnezeule! Cu puțin timp în urmă, l-ar fi încântat ideea de a fi secundul *lesserului* suprem.

U se îndreptă spre ușă.

– Deci când și unde mă vrei?

– Aici. Acum.

– La ce te gândești?

– Mergem în centru. Voiam să-i chem pe ceilalți să le predau o lecție, dar se pare că mi-am pierdut manualul.

U încuviință din cap.

– Hai să mergem atunci la bibliotecă! Și să luăm altul.

Rhage se ruga ca plimbarea lui pe aleile din spatele barului să ducă undeva. În ploaia rece se simțea dezastruos, clocotindu-i în piept furia și agonia. Vishous renunțase a mai vorbi cu el în urmă cu două ore.

În timp ce se îndreptau din nou pe Trade Street, se opriseră în fața ușii barului Screamer. O mulțime nerăbdătoare și tremurândă aștepta să intre în club. Amestecați printre oameni, erau și patru bărbați civili.

– Deci voi mai încerca o dată, Hollywood. V aprinse o ţigară rulată manual şi-şi aşeză şapca Sox. Care-i treaba cu toată tăcerea asta? Încă mai ai dureri după noaptea trecută, nu?

– Nu, sunt bine.

Rhage privi spre un colţ întunecat al aleii.

Mda, era bine pe dracu'! Vederea lui nocturnă era un dezastru, acuitatea defazată indiferent cât de mult ar fi clipit. Şi nici urechile nu-i funcţionau la fel de bine pe cât ar fi trebuit. În mod normal, putea auzi sunete de la aproape 1,5 kilometri, dar acum se concentra numai pentru a prinde linia melodică a muzicii din club.

Desigur, fusese supărat după tot ce se petrecuse cu Mary. Dar asta i se întâmpla unui bărbat respins de femeia pe care o iubea. Aceste schimbări erau însă fiziologice, fără să aibă legătură că văicărelile emoţionale.

Iar el ştia care era problema. Bestia nu era cu el în seara aceea.

Ar fi trebuit să fie o uşurare. Era o binecuvântare să scape de nenorocirea aceea chiar şi provizoriu. Numai că, în mod evident, ajunsese să se bizuie pe instinctele înfiorătoare ale creaturii. Dumnezeule, ideea că avea o relaţie simbiotică cu blestemul lui era o surpriză neaşteptată, la fel ca vulnerabilitatea pe care o manifesta acum. Nu era ca şi cum se îndoia de abilităţile lui de luptă corp la corp şi de priceperea cu pumnalul. Numai că bestia îi oferea informaţii despre mediu pe care el se obişnuise să se bazeze. Mai ales că urâciunea reprezenta asul din mânecă. Dacă totul eşua, acesta i-ar fi nimicit inamicii.

– Ei, ia te uită! zise V, arătând spre dreapta.

O pereche de *lesseri* veneau pe Trade Street, părul lor alb strălucind în farurile maşinii care trecea. Ca păpuşi pe aceleaşi aţe, capetele lor se întoarseră la unison spre el şi spre Vishous, Cei doi încetiniră. Se opriră.

V scăpă țigara, stingând-o cu călcâiul.

– Cam mulți martori pentru o luptă.

Și membrii părură să realizeze asta, deoarece nu dădură nici un semn că voiau să atace. În impas, vechea etichetă de război dintre Frăție și *lesseri* își spuse cuvântul. Discreția în rândurile *Homo sapiens* era esențială pentru a păstra aparențele. Ultimul lucru pe care și-l doreau era să se încaiere în prezența atâtor oameni.

În timp ce frații și *lesserii* se priveau reciproc, oamenii din mijlocul lor nu aveau nici o idee despre ce se petrecea. Vampirii civili de la coadă însă știau ce făceau. Se strecurau, evident cu gândul de a fugi. Rhage îi țintui cu o privire aspră și clătină încet din cap. Cel mai bun loc pentru acei băieți era în public și se ruga ca aceștia să fi înțeles mesajul lui.

Dar, desigur, cei patru o luară la sănătoasa.

Lesserii aceia nemernici zâmbiră. O luară la fugă după prada lor precum două stele de arte marțiale.

Rhage și Vishous porniră în viteză, alergând din răsputeri.

Prostește, civilii se îndreptară spre capătul aleii. Poate că sperau să se dematerializeze. Poate că erau doar prostiți de frică. Oricum ar fi fost, își sporiseră considerabil șansele de a muri. Acolo nu se aflau oameni prin preajmă din cauza ploii reci și, fără felinare și ferestre ale clădirilor, nu exista nimic care să-i împiedice pe *lesseri* să-și facă treaba în câmp deschis.

Rhage și V alergau chiar mai repede, bocancii lovind băltoacele, aruncând apă murdară peste tot. Pe măsură ce se apropiau de vânători, se părea că aveau să le vină de hac înainte să fie prinși civilii.

Rhage era pe cale să-l prindă pe *lesserul* din dreapta când o camionetă neagră intră pe aleea din față, derapând pe asfaltul umed pentru a-și găsi apoi ritmul. Mașina încetini chiar când *lesserii* îl prinseră pe unul dintre civili. Cu o mișcare haotică, cei doi vânători

îl aruncară pe bărbat în spate și apoi se întoarseră, gata de luptă.

– Eu merg după camionetă! strigă Rhage.

V se ocupă de vânători în timp ce Rhage alerga. Camioneta încetinise pentru a lua încărcătura, dar apoi roțile i se învârtiră iar, oferindu-i un avantaj de o secundă sau două. Cu un elan incredibil, se aruncă în aer, prinzându-se de o muchie a acesteia la țanc.

Strânsoarea lui slăbea, alunecând pe metalul umed. Se străduia să se prindă mai bine când geamul din spate se deschise, apărând țeava unei puști. El se feri, așteptându-se să audă sunetul ascuțit al unui glonț tras. În schimb, civilul, care încerca să evadeze, sări și se prinse de umărul lui. Bărbatul privi confuz în jur, apoi căzu înapoi pe banchetă, cu o mișcare lentă.

Rhage nu se mai putu ține, se rostogoli în cădere, aterizând pe spate. Izbindu-se de asfalt, haina din piele îl salvă să nu fie sfâșiat.

Sări în picioare și privi camioneta cotind în depărtare. Înjurând ca un birjar, nu zăbovi pentru a-și plânge de milă, ci alergă înapoi la V. Lupta încă se mai dădea și era una sănătoasă, căci vânătorii erau încrezători în abilitățile lor, departe de a fi începători. V rezista, cu pumnalul scos, ținându-le piept vânătorilor.

Rhage se aruncă asupra primului *lesser* la care ajunse, enervat că îl pierduse pe civilul din camionetă, supărat pe lume din cauza lui Mary. Îl bătu măr pe nemernic cu pumnul, rupându-i oasele, sfâșiindu-i pielea. Pe chipul lui țâșni un sânge negru, care îi intră în ochi. Nu se opri până când V nu-l dădu la o parte, lipindu-l de zidul aleii.

– Ce dracului faci?

Rhage era gata să își atace fratele pentru că îi bloca accesul la vânător.

V îi prinse cu pumnii reverele hainei și-i dădu o lovitură zdravănă lui Rhage, ca și cum ar fi încercat să-l facă să-și recapete concentrarea.

– *Lesserul* nu se mai mişcă. Priveşte-mă, frate! Este la pământ şi acolo o să rămână!

– Nu-mi pasă!

Se zbătu să se elibereze, dar V îl ţinea pe loc. Cu greu.

– Rhage? Haide, vorbeşte-mi! Ce se petrece? Unde eşti, frate?

– Am nevoie să-l omor... Am nevoie... De nicăieri, isteria apăru în vocea lui. Pentru ceea ce i-au făcut... Civilii nu se pot lupta... Trebuie să-l omor... Ceda nervos, dar nu părea să se poată opri. Oh, Dumnezeule, Mary, o vor... o vor lua aşa cum i-au luat pe aceşti civili, V! Ah, rahat, frate... Ce voi face pentru a o salva?

– Şşşt! Uşor, Hollywood! Hai să ne liniştim!

V îşi puse mâna în jurul gâtului lui Rhage şi, cu degetul mare, îi mângâia în sus şi în jos jugulara. Mişcarea hipnotizantă mai întâi îl linişti puţin, apoi complet.

– Mai bine? întrebă V. Da, mai bine.

Rhage inspiră adânc şi o clipă se plimbă prin jur. Apoi se întoarse la trupul *lesserului*. Căută prin buzunare, găsind un portofel, nişte bani lichizi şi o armă.

Oh, era bine!

– Uite ce am găsit, bombăni el. Salută-l pe domnul Black-Berry!

Aruncă telefonul spre V, care fluieră.

– Super!

Rhage scoase unul dintre pumnale şi înfipse lama neagră în pieptul vânătorului. Cu un pocnet şi o scânteie, chestia se dezintegră, dar el simţea cu nu făcuse suficient. Încă voia să urle şi să plângă în acelaşi timp.

El şi V patrulară repede prin vecinătate. Totul era liniştit. Cu puţin noroc, ceilalţi trei civili îşi căraseră fundurile acasă, iar acum tremurau din cauza excesului de adrenalină, stând în siguranţă.

– Vreau borcanele acelor *lesseri*, zise Rhage. Ai găsit ceva la cel pe care l-ai doborât?

V flutură un portofel.

– Permisul de conducere menționează LaCrosse Street nr. 195. La tine?

Rhage verifică.

– Nimic. Nici un permis. De ce dracului ar purta... Of, chiar e interesant! Fișa de cartotecă fusese îndoită cu grijă pe jumătate. Pe partea interioară se afla o adresă, nu departe de locul în care se aflau ei. Hai să verificăm prima dată această adresă înainte să mergem pe LaCrosse!

capitolul 33

Mary își făcu bagajele sub privirea atentă a lui Fritz. Majordomul murea de nerăbdare să o ajute, mutându-se dintr-o parte în alta, arzând de dorința să facă tot ce considera, în mod evident, a fi de datoria lui.

– Sunt gata, zise ea în cele din urmă, deși nu era.

Fritz zâmbi pentru că acum avea un scop și o conduse pe lângă un balcon, spre o încăpere care dădea spre grădinile din spatele vilei. Trebuia să recunoască faptul că era incredibil de discret. Dacă i se părea ciudat că ea se muta din camera lui Rhage, nu o arăta și o trata cu aceeași curtoazie cu care o făcuse mereu.

Când rămase singură, își evaluă opțiunile. Voia să meargă acasă, dar nu era proastă. Creaturile acelea din parc fuseseră letale și, oricât de multă nevoie avea de spațiul ei, nu urma să se lase omorâtă pentru puțină independență. În plus, cât putea dura instalarea unui sistem de supraveghere? Poate tipul ăla, Vishous, lucra la el chiar acum.

Se gândi la programarea ei la doctor de a doua zi după-amiază. Rhage îi spusese că avea să-i permită să meargă și, chiar dacă plecase enervat, ea știa că nu urma să o împiedice să meargă la spital. Fritz probabil avea să o ducă, se gândi ea. Când îi făcuse turul casei, îi explicase că putea ieși în lumina zilei.

Mary își privi geanta. Deși lua în calcul ideea de a pleca definitiv, știa că nu putea pleca atât timp cât era la cuțite cu Rhage. Poate că noaptea petrecută în oraș avea să-l mai calmeze. Acum ea se simțea mai rațională.

Deschise suficient de larg ușa dormitorului pentru a-l putea auzi când ajungea acasă. Apoi se așeză pe pat și așteptă.

Nu dură mult până când începu să tremure de neliniște, așa că luă telefonul. Când Bella răspunse, se simți ușurată să audă o voce prietenoasă. Vorbiră vrute și nevrute o vreme. Apoi, când se simți pregătită, îi spuse că avea să vină acasă imediat ce sistemul de securitate urma să fie instalat. Fu recunoscătoare că Bella nu insistă să afle detalii.

După o vreme, urmă o lungă pauză.

– Ah, Mary, pot să te întreb ceva?

– Sigur!

– Ai văzut alt războinic?

– Pe unii, da. Dar nu știu dacă i-am întâlnit pe toți.

– L-ai întâlnit pe cel care are... fața cu cicatrici?

– Acela este Zsadist. Numele lui este Zsadist.

– Oh! Ah, este...

– Ce?

– Ei bine, am auzit lucruri despre el. Are o reputație periculoasă.

– Mda, îmi pot imagina. Dar nu sunt convinsă că este atât de rău. De ce întrebi?

– Fără motiv. Serios.

La ora 1.00 noaptea, John Matthew părăsi localul Moe și se îndreptă spre casă. Tohrment nu venise. Poate că bărbatul nu avea să vină. Poate că pierduse șansa de a pleca cu el.

Plimbându-se în noaptea rece, John era înnebunit, nevoia de a părăsi clădirea făcându-l să se gândească la mutare. Teama era atât de mare, încât îi apărea în vise.

Înainte de muncă trăsese un pui de somn, iar coşmarurile fuseseră teribile, cu bărbaţi cu părul alb care îl urmăreau, îl prindeau şi-l duceau undeva în subteran, în întuneric.

Apropiindu-se de uşa garsonierei sale, cu cheia în mână, nu trase de timp. Intră şi se închise înăuntru, încuind totul: cele două încuietori şi lanţul. Îşi dorea să fi avut una dintre acele zăvoare care intrau în podea.

Ştia că trebuia să mănânce, dar nu avea energia de a face faţă conservei Ensure, aşa că se aşeză pe pat, sperând ca forţa să-i revină ca prin minune. Urma să aibă nevoie de ea. A doua zi trebuia să iasă şi să caute o nouă locuinţă. Venise vremea să se salveze.

Dar, Dumnezeule, îşi dorea să fi mers cu Tohrment când el...

Se auzi o bătaie în uşă. John ridică privirea, speranţa şi teama împletindu-se ca o funie în pieptul lui.

– Fiule? Sunt eu, Tohrment. Deschide!

John se grăbi, descuie şi aproape că se aruncă în braţele bărbatului.

Tohrment se încruntă.

– Ce s-a întâmplat, John? Ai probleme?

Nu ştia cât de multe să spună despre bărbatul palid pe care îl întâlnise pe scară şi, în cele din urmă, decise să-şi ţină gură. Nu voia să rişte ca Tohrment să se răzgândească din cauză că băiatul pe care se gândea să-l ia sub aripa lui era un psihopat paranoic.

– Fiule?

John se duse să-şi ia carneţelul şi pixul în timp ce Tohrment închise uşa.

– *Mă bucur că ai venit. Mulţumesc!*

Tohrment citi cuvintele.

– Mda, aş fi ajuns mai devreme, dar noaptea trecută am... avut nişte treabă. Deci te-ai gândit la...

John încuviinţă şi scrise repede.

– *Vreau să vin cu tine.*

Tohrment zâmbi discret.

– Foarte bine, fiule. Este o alegere bună.

John inspiră adânc, nespus de ușurat.

– Uite ce vom face. Voi veni mâine-noapte să te iau. Nu te pot lua acasă în seara asta, deoarece sunt pe teren până în zori.

John fu cuprins de o nouă panică. „Haide!", își spuse el. Ce mai conta o zi în plus?

Cu două ore înainte de ivirea zorilor, Rhage și Vishous se îndreptară spre intrarea în Mormânt. Rhage așteptă în pădure în timp ce V duse înăuntru borcanul pe care îl găsiseră la casa *lesserului* de pe LaCrosse.

Cealaltă adresă se dovedise a fi un centru de tortură abandonat. În subsolul aglomerat al unei case dărăpănate cu două etaje, găsiseră instrumente acoperite de praf, precum și o masă și niște cătușe. Locul era o mărturie oribilă a schimbării de strategie, de la lupta împotriva fraților la torturarea civililor. Atât el, cât și Vishous fură sufocați de răzbunare când plecară.

În drumul înapoi spre fort, se opriră acasă la Mary pentru ca V să poată cerceta camerele și să-și dea seama de ce avea nevoie pentru a proteja locul. Fusese chinuitor să se afle acolo. Să-i vadă lucrurile. Să-și amintească de prima noapte în care mersese să o caute. Nu putuse să se uite spre canapea deloc pentru că îi amintea de sine și de ce îi făcuse trupului ei pe podeaua din spatele acesteia.

Totul i se părea atât de îndepărtat!

Rhage înjură și reluă cercetarea pădurii din jurul intrării în peșteră. Când ieși V, cei doi se dematerializară în curtea din casa principală.

– Hei, Hollywood, eu și Butch mergem la One Eye pentru un păhărel. Vrei să vii?

Rhage privi spre geamurile întunecoase ale dormitorului său.

Deşi îi era indiferent dacă mergea la One Eye, ştia că nu ar fi trebuit să rămână singur. Ţinând cont de felul în care se simţea, era dispus să o caute pe Mary şi să se facă de râs, implorând-o. Ceea ce ar fi fost o umilire inutilă. Ea îi spusese clar cum stăteau lucrurile şi nu era genul de femeie deschisă. În plus, el se săturase să joace rolul idiotului îndrăgostit.

În mare parte.

– Mda, vin cu voi, băieţi.

V făcu ochii mari, de parcă l-ar fi invitat numai pentru a fi politicos, neaşteptându-se să accepte.

– Bine. S-a făcut! Plecăm în 15 minute. Am nevoie de un duş.

– Şi eu.

Voia să scape de sângele de *lesser* de pe el.

Când păşi în vestibulul vilei şi apoi în foaier, Fritz ieşi din sala de mese.

Majordomul făcu o plecăciune adâncă.

– Bună seara, domnule. Oaspetele tău este aici.

– Oaspete?

– Conducătoarea Aleselor.

„Rahat!" Uitase că făcuse cererea şi nu era ca şi cum nu mai avea nevoie de serviciile lor. Dacă Mary nu avea să se mai afle în viaţa lui, el nu mai avea nevoie de aranjamente speciale pentru a se hrăni. Era liber să sugă şi să reguleze pe cine voia. „Oh, ce bucurie!"

Dumnezeule, ideea de a fi cu altcineva în afară de Mary îl făcea să i se zbârcească mădularul în pantaloni.

– Domnule? Primiţi vizita?

Era pe cale să spună nu, dar apoi îşi dădu seama că nu era o mişcare bună. Având în vedere istoricul pe care îl avea cu Fecioara Scrib, nu era înţelept să jignească clasa ei specială de femei.

– Spune-i că vin în câteva minute.

Urcă în grabă, dădu drumul duşului pentru a se încălzi, apoi îl sună pe V. Fratele nu păru surprins că renunţă la ieşirea în oraş.

Păcat că nu o făcea din motivul pe care îl bănuia Vishous!

Mary se trezi pentru că auzi o discuţie în foaier. Era vocea lui Rhage. Recunoştea oriunde acea voce groasă.

Dându-se jos din pat, se îndreptă spre uşa pe care o lăsase întredeschisă.

Rhage urca. Avea părul ud, ca şi cum tocmai făcuse duş şi era îmbrăcat într-o cămaşă largă, neagră şi într-o pereche de pantaloni negri, largi. Ea era pe cale să păşească pe hol când observă că nu era singur. Femeia care era cu el era înaltă şi avea o coadă împletită, lungă şi blondă, care îi cădea pe spate. Era îmbrăcată într-o rochie subţire, albă şi împreună păreau un cuplu de miri gotici – el tot îmbrăcat în negru, ea acoperită de acel material diafan. Când ajunseră în capătul scărilor, femeia se opri, de parcă nu ştia încotro să se îndrepte. Rhage o luă de braţ şi o privi îngrijorat, de parcă ea era atât de fragilă, încât şi-ar fi putut rupe vreun os numai urcând până la etajul al doilea.

Mary îi privi intrând în camera lui. Uşa se închise în urma lor.

Ea se întoarse în pat. Imaginile îi striveau capul. Rhage acoperind-o cu gura şi mâinile lui. Rhage mulţumindu-i că îl hrănise. Rhage privind-o de parcă i-ar fi spus că o iubea.

Da, o iubea. O iubea atât de mult încât se culca brusc cu altă femeie chiar la capătul culoarului.

În clipa în care gândul îi încolţi în minte, ştiu că era iraţională. Ea îl îndepărtase. El prinsese ideea. Ea nu avea nici un motiv să-l învinuiască pentru că făcea sex cu altcineva.

Ea primise exact ceea ce ceruse.
El renunța la ea.

capitolul 34

În seara următoare, chiar înainte de lăsarea nopții, Rhage se duse la sala de gimnastică, de parcă făcea un serviciu public. Când termină cu greutățile, se urcă pe bandă și începu să alerge. Primii 8 kilometri zburară. Pe la kilometrul 9, își ștergea sudoarea. Când ajunse la kilometrul 15, căpătă energie.

Mări viteza și o luă de la capăt. Coapsele îi urlau, se încordau, îl ardeau. Plămânii îi luaseră foc. Picioarele și genunchii îl dureau.

Luând tricoul pe care îl dăduse jos și pe care îl agățase de consolă, îl folosi pentru a-și șterge sudoarea de pe ochi. Bănuia că era foarte deshidratat, dar nu coborî să bea apă. Intenționa să continue până ce avea să cedeze.

Pentru a menține pasul, se pierdu în muzica tare ce urla în boxe. Marilyn Manson. Nine Inch Nails, Nirvana. Muzica era suficient de tare pentru a înăbuși zgomotul benzii, sunetele răsunând în sala cu greutăți, vulgară, agresivă, dementă. La fel ca mintea lui.

Când sunetul se întrerupse, el nu se deranjă să privească în jur. Își imagină că se stricase combina sau că voia cineva să-i vorbească, iar el nu era interesat de nici una din ele.

Tohr păși în fața aparatului. Expresia fratelui îl făcu pe Rhage să coboare de pe bandă și să se oprească.

– Ce?

Respira greu și își șterse din nou fața cu tricoul.

– A plecat. Mary a plecat.

Rhage încremeni cu tricoul umed sub bărbie.

– Cum adică a plecat?

– Fritz a așteptat-o în fața spitalului trei ore în timpul programării. Când a vrut să intre, clinica în care intrase

ea era închisă. A condus apoi acasă la ea. Când nu a găsit-o, s-a întors și a căutat în tot centrul medical.

Tâmplele îi pulsau din cauza fricii, nu a efortului. Dar întrebă:

– Vreun semn de intrare forțată sau de violență acasă la ea?

– Nu.

– Mașina ei era în garaj?

– Da.

– Când a văzut-o ultima oară?

– Era ora 15.00 când s-a dus la programare. Fritz te-a sunat de multe ori, dar i-a tot intrat căsuța vocală.

Rhage își privi ceasul. Era trecut de 18.00. Bănuind că programarea la doctor durase vreo oră, asta însemna că ea dispăruse de două ore.

Îi venea greu să creadă că *lesserii* ar fi putut să o răpească de pe stradă. Un scenariu mult mai posibil era ca ea să fi mers acasă, iar vânătorii să o fi găsit acolo. Dar, fără semne de luptă acasă la ea, exista șansa ca ea să nu fie rănită.

Sau poate că era numai speranță nefondată.

Rhage se dădu jos de pe aparat.

– Trebuie să mă înarmez.

Tohr îi aruncă o sticlă cu apă.

– Bea asta acum! Phury îți aduce echipamentul. Te întâlnești cu el la vestiar!

Rhage plecă în grabă.

– Frăția te va ajuta să o găsești! îi strigă Tohr.

Bella urcă la lăsarea nopții, deschizând triumfătoare ușa bucătăriei. Acum, când zilele erau mai scurte, avea mai mult timp să hoinărească. Era abia ora 18.00, dar era întuneric beznă. Minunat!

Se gândea dacă să mănânce pâine prăjită sau să facă niște clătite când văzu luminile la marginea pajiștii.

Cineva era acasă la Mary. Probabil războinicii care instalau sistemul de securitate.

Asta însemna că, dacă avea să meargă acolo, îl putea revedea pe bărbatul însemnat.

De când îl întâlnise, se tot gândea la Zsadist, atât de mult, încât jurnalul ei erau plin cu speculații despre bărbat. Era atât de... crud. Și, după ce ani întregi fusese cocoloșită de fratele ei, murea de nerăbdare să iasă și să experimenteze ceva nebunesc.

Și numai Dumnezeu știa că sexualitatea brută a lui Zsadist i se potrivea mănușă.

Își puse o haină și înlocui papucii cu o pereche de tenişi. Alergând prin iarbă, încetini în timp ce se apropie de curtea lui Mary. Ultimul lucru de care avea nevoie era să dea de un *lesser*...

– Mary, ce faci aici?

Femeia păru uluită când ridică privirea de pe fotoliul pe care stătea. Deși era frig, purta numai un pulover și blugi.

– Oh... Bună! Ce faci?

Bella se așeză pe vine lângă ea.

– A terminat Vishous?

– Cu ce? Mary se mișca încordată, ridicându-se. Oh, alarma! Nu cred. Sau cel puțin nimeni nu mi-a spus nimic, iar înăuntru totul pare la fel.

– De cât timp ești afară?

– Nu de mult. Își frecă brațele, apoi suflă în mâini. Priveam apusul.

Bella aruncă o privire spre casă, temătoare.

– Vine Rhage să te ia în curând?

– Rhage nu vine pentru mine.

– Atunci poate unul dintre *doggeni*.

Mary tresări când se ridică în picioare.

– Dumnezeule, ce frig e!

În timp ce intra în casă ca un zombi, Bella o urmă.

– Mary... chiar nu ar trebui să stai singură aici.

- Știu. M-am gândit că eram în siguranță pentru că era ziuă.

- Ți-a spus Rhage sau unul dintre frați că *lesserii* nu pot ieși în soare? Nu sunt sigură, dar cred că o pot face.

Mary ridică din umeri.

- Până acum nu m-au deranjat, dar nu sunt proastă. Mă duc la un hotel. Trebuie doar să împachetez câteva lucruri.

Numai că, în loc să urce, hoinări pe la primul nivel al casei cu un aer ciudat.

Era într-un fel de șoc, se gândi Bella. Dar, oricare ar fi fost problema, ele două *chiar* trebuiau să plece dracului de acolo!

- Mary, ce-ai zice să vii să iei cina cu mine? Privi spre ușa din spate. Și ai putea să stai cu mine până ce termină Vishous. Fratele meu a instalat camere de supraveghere peste tot la mine acasă. Are chiar și un tunel subteran. Este un loc foarte sigur și e destul de departe astfel încât, dacă *lesserii* vor veni să te caute, nu vor presupune că ești cu mine.

Ea se pregăti pentru o discuție în contradictoriu, adunând contraargumente în sinea ei.

- Bine, mulțumesc, zise Mary. Dă-mi un minut!

Femeia urcă și Bella se plimbă prin încăpere, dorindu-și să fi avut o armă și să fi știut cum să o folosească.

Când femeia coborî cu un sac din pânză cinci minute mai târziu, Bella inspiră adânc.

- Ce zici de o haină? întrebă ea, când Mary se îndreptă spre ușă fără una pe ea.

- Da. O haină.

Mary lăsă sacul jos, se îndreptă spre un dulap și scoase un hanorac roșu.

Traversară pajiștea împreună, Bella încercând să grăbească pasul.

- Luna este aproape plină, zise Mary în timp ce mergeau prin iarbă.

– Da, este.

– Ascultă, când ajungem la tine, nu vreau să-l suni pe Rhage. Eu și el... am luat-o pe drumuri separate. Așa că nu-l deranja vorbindu-i despre mine.

Bella își ascunse surprinderea.

– Nu știe că ai plecat?

– Nu. Și va afla singur. În regulă?

Bella fu de acord doar pentru a o face pe Mary să-și continue drumul.

– Dar pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– El a rupt-o cu tine sau tu cu el?

Mary merse în tăcere câteva clipe.

– Eu.

– Hm, oare există vreo șansă... Ați fost intimi?

– Dacă am făcut sex? Mary mută geanta L.L. Bean în cealaltă mână. Da, am făcut.

– Când ați făcut dragoste, ai simțit un fel de parfum emanat de pielea lui? Ceva precum condimentele și...

– De ce mă întrebi asta?

– Îmi pare rău. Nu vreau să-mi bag nasul.

Erau aproape de fermă când Mary șopti:

– A fost cel mai bun parfum pe care l-am mirosit vreodată.

Bella se abținu să înjure. Indiferent ce credea Mary, războinicul avea să vină după ea. Un bărbat legat nu avea să-și lase perechea să plece. Niciodată. Știa asta din experiența ei cu civilii.

Nu putea decât să bănuiască ce ar fi făcut un războinic dacă femeia lui ar fi plecat.

Rhage intră în fiecare cameră din casa lui Mary. În baia ei de sus, găsi un dulap deschis sub chiuvetă. Înăuntru erau aranjate produse de baie de rezervă, precum săpunuri, tuburi cu pastă de dinți, deodorante.

Erau goluri între rândurile ordonate, ca şi cum ea luase câteva.

Stătea în altă parte, se gândi el, aruncând o privire pe fereastră. Dacă era un hotel, probabil era terminat, deoarece ea ar fi fost suficient de deşteaptă să se cazeze cu alt nume. P putea încerca la ea la muncă...

Se concentră asupra fermei de peste pajişte. Luminile scânteiau înăuntru.

Oare să fi mers la Bella?

Rhage merse jos şi încuie. O secundă mai târziu, se materializă pe veranda Bellei, bătând la uşă. Când Bella răspunse, femeia se dădu într-o parte, de parcă l-ar fi aşteptat.

– Este sus.

– Unde?

– În dormitorul din faţă.

Rhage urcă treptele câte două. Numai o uşă era închisă, iar el nu ciocăni, ci doar o deschise larg. Lumina de pe hol se răspândi în încăpere.

Mary dormea într-un pat imens, purtând un pulover şi o pereche de blugi albaştri pe care îi recunoştea. Peste picioare trăsese o pătură şi stătea pe jumătate pe burtă, pe jumătate într-o parte. Părea extrem de epuizată.

Primul lui instinct fu să o ia în braţe.

Rămase pe loc.

– Mary! Vocea lui era impersonală. Mary, trezeşte-te!

Genele ei fluturară, dar apoi oftă şi îşi mişcă puţin capul.

– Mary!

„Oh, la naiba!"

Se apropie de pat şi începu să scuture salteaua cu mâinile. Asta îi atrase atenţia. Ea se ridică, având privirea împietrită până ce îl văzu pe el.

Apoi păru confuză.

– Ce faci aici?

Ea îşi îndepărtă părul de pe faţă.

– Mda, poate vrei să răspunzi tu prima.

– Nu sunt acasă.

– Nu, nu ești. Nu ești nici unde ar trebui să fii.

Ea se sprijini din nou pe perne, iar el îi observă cearcănele de sub ochi, conturul palid al buzelor și faptul că nu i se mai împotrivea.

„Nu întreba!", își zise el.

„Ah, la dracu'!"

– Ce s-a întâmplat azi după-amiază?

– Aveam nevoie de puțin timp singură.

– Nu mă refer la modul în care ai scăpat de Fritz. Vom vorbi despre asta mai târziu. Vreau să știu ce ai făcut la doctor.

– Oh, da! Asta.

El o privi în timp ce ea se juca absentă cu marginea păturii. Când ea tăcu, el vru să țipe. Să arunce cu lucruri. Să ardă ceva.

– Ei bine? insistă el.

– Să știi că nu am făcut-o pentru că am crezut că nu ești vrednic.

Despre ce dracului vorbea ea? Oh, da, acea conversație drăguță despre cum trebuia să aibă grijă de ea când avea să fie bolnavă. Frate, ce se mai eschiva!

– Cât de grav este, Mary? Și nici măcar să nu te gândești să mă minți!

Privirea ei o întâlni pe a lui.

– Vor să încep chimioterapia săptămâna viitoare.

Rhage răsuflă încet. Ei bine, vestea aceea parcă îi jupuia pielea de pe el.

Se așeză pe celălalt colț al patului și închise ușa cu mintea.

– Va funcționa?

– Cred că da. Eu și doctorița mea ne vom întâlni peste câteva zile după ce va discuta cu niște colegi. Întrebarea principală este cât tratament mai pot suporta, așa

că mi-au luat sânge pentru a-mi analiza ficatul și rinichii. Le-am spus că voi suporta oricât îmi pot da.

El își trecu mâna peste față.

– Dumnezeule!

– Mi-am văzut mama murind, zise ea delicat. A fost groaznic. Să o văd pierzându-și abilitățile și suferind atât de mult... Spre sfârșit, nici nu mai semăna cu ea, nici nu se mai comporta normal. Ea plecase, numai că trupul ei refuza să renunțe la funcțiile de bază. Nu spun că acolo mă îndrept și eu, dar va fi dur.

Dumnezeule, simțea o durere în piept!

– Și nu vrei ca eu să trec prin asta?

– Nu, nu vreau. Nu vreau ca vreunul din noi să treacă prin asta. Prefer să-ți amintești de mine așa cum sunt acum. Iar eu prefer să-mi amintesc de noi așa cum am fost. Voi avea nevoie să mă retrag în amintirea unor momente frumoase.

– Vreau să-ți fiu alături.

– Iar eu nu am nevoie de asta. Nu voi avea energia să salvez aparențele. Iar durerea... durerea schimbă oamenii.

Sigur că o făcea. El se simțea de parcă îmbătrânise un secol de când o întâlnise.

– Oh, Rhage...

Când îi tremură vocea, ea și-o drese aspru. El o disprețuia pentru nevoia ei de a deține controlul.

– Îmi va fi... dor de tine.

El o privi peste umăr. Știa că, dacă încerca să o țină în brațe, ea avea să iasă în grabă din încăpere, așa că apucă marginea saltelei. Și strânse.

– Ce fac? Ea râse bizar. Îmi pare rău că te încarc cu toate acestea. Știu că ai mers mai departe.

– Am mers mai departe? bombăni el. Cum ai ajuns la concluzia asta?

– Femeia de noaptea trecută. Oricum...

– Ce femeie?

Când ea clătină din cap, el își pierdu controlul.

– La dracu', poţi să-mi răspunzi la întrebare fără să opui rezistenţă? Fă-o din compasiune! Voi pleca oricum în câteva minute, aşa că nu va trebui să-ţi mai faci griji că va trebui să o faci din nou.

Când umerii ei căzură în faţă, el se simţi prost că ţipase la ea.

Dar, înainte ca el să-şi poată cere scuze, ea zise:

– Vorbesc despre femeia pe care ai dus-o în pat noaptea trecută. Eu... te-am aşteptat. Voiam să-ţi spun că îmi pare rău... Te-am văzut intrând cu ea în camera ta. Dar nu am adus vorba despre asta pentru a te face să te simţi vinovat.

Nu, sigur că nu. Nu voia nimic de la el. Nici iubirea lui. Nici sprijinul lui. Nici vina lui. Nici măcar sex.

El dădu din cap dezaprobator, vorbind pe un ton plat. Obosise să-i tot dea explicaţii, dar o făcu din reflex.

– Era conducătoarea Aleselor. Vorbeam despre modalitatea de a mă hrăni, Mary. Nu am făcut sex cu ea.

El privi în podea. Apoi luă mâinile de pe saltea şi îşi sprijini capul în ele.

Urmă un moment de tăcere.

– Îmi pare rău, Rhage!

– Mda. Şi mie.

Auzi un sughiţ, apoi îşi desfăcu degetele pentru a-i putea vedea faţa printre ele. Dar nu plângea. Nu, nu Mary. Era prea puternică pentru asta.

El însă nu era. El avea lacrimi în ochi.

Rhage îşi drese vocea şi clipi des. Când îşi întoarse din nou ochii spre ea, Mary îl privea cu o tandreţe şi cu o durere care îl făcură să devină violent.

„Oh, minunat!" Acum ea îl compătimea pentru că se înmuiase. La naiba, dacă nu ar fi iubit-o aşa cum o făcea, ar fi urât-o în acel moment!

Se ridică. Şi se asigură că vocea lui era la fel de aspră cum fusese vocea ei când i se adresase.

– Sistemul de alarmă din casa ta va fi legat la al nostru. Dacă este activat, eu – se corectă – unul dintre noi va veni degrabă. Vishous te va contacta aici când totul este gata.

Pe măsură ce tăcerea se prelungea, el ridică din umeri.

– Deci... pa!

Ieși și nu-și permise să privească înapoi.

Când ajunse jos, o găsi pe Bella în living. În clipa în care femeia îi văzu chipul, făcu ochii mari. În mod evident, arăta la fel de groaznic pe cât se simțea.

– Mulțumesc, zise el, deși nu era sigur pentru ce îi mulțumea. Și, ca să știi, Frăția va patrula pe la casa ta. Chiar și după ce pleacă ea.

– Este foarte drăguț din partea voastră.

El salută și nu mai trase de timp. În acel moment doar atât mai putea face pentru a ieși fără să se despice în două și să plângă precum un copil.

Îndepărtându-se de casă și traversând peluza, nu avea nici o idee despre ce să facă sau unde să meargă. Probabil ar trebui să-l cheme pe Tohr, să afle unde erau ceilalți frați, să li se alăture.

În schimb, se opri pe loc. Deasupra, luna se ridică peste coroanele copacilor – un disc plin, gras, luminos în noaptea rece și senină. Întinse mâna spre ea, închizând strâns ochii. Potrivind unghiul din care privea, poziționă strălucirea lunară în palmă și o ținu cu grijă.

Vag, auzi o bătaie venind din casa Bellei. Un soi de bătaie ritmică.

Rhage privi în spate, căci se intensifica.

Ușa din față se deschise, iar Mary ieși din casă, sărind peste scările verandei. Alergă pe iarba rece desculță și se aruncă în brațele lui, prinzându-l de gât cu ambele mâini. Îl ținea atât de strâns, încât aproape că-i trosni coloana.

Suspina. Bocea. Plângea atât de tare, încât tot trupul îi tremura.

El nu mai puse întrebări, ci o cuprinse în brațe.

- Nu sunt bine, zise ea înăbușit, printre suspine. Rhage... nu sunt bine.

El închise ochii și o strânse mai tare la piept.

capitolul 35

O scoase capacul conductei de canalizare și aprinse o lanternă pentru a lumina înăuntru. Tânărul din interior era cel pe care îl prinseseră noaptea trecută cu camioneta. Era în viață, supraviețuind peste zi. Unitatea de depozitare funcționase splendid.

Ușa din centru se deschise. Domnul X intră, pășind apăsat și privind ager.

- A trăit?

O încuviință și puse la loc capacul.

- Mda.

- Bine.

- Voiam să-l scot iar.

- Nu acum, nu o face. Vreau să-i vizitezi pe acești membri. Domnul X îi dădu un bilet cu șapte adrese. Verificările prin e-mail sunt eficiente, dar se dovedesc cumva nefiabile. Primesc confirmări de la Beta, dar când vorbesc cu detașamentul lor, aflu că nimeni nu i-a văzut de zile întregi.

Instinctul îi spunea lui O să fie precaut. Domnul X îl acuzase că îi omorâse pe acei Beta în parc, iar acum *lesserul* suprem voia ca el să meargă să-i verifice?

- Ai vreo problemă, domnule O?

- Nu. Nici o problemă.

- Și încă ceva. Am trei noi recruți pe care îi voi aduce aici. Inițierile lor au loc peste o săptămână și jumătate. Vrei să vii? Este un adevărat spectacol să privești de pe margine.

O clătină din cap.

– Prefer să rămân aici concentrat.

Domnul X zâmbi.

– Te temi că Omega ar putea să fie distras de șarmul tău?

– Omega nu este distras de nimic.

– Te înșeli amarnic în privința asta. Mereu vorbește despre tine.

O știa că existau șanse mari ca domnul X să se joace cu mintea lui, dar trupul lui nu avea aceeași încredere. Genunchii i se înmuiaseră și o sudoare rece îl învălui.

– Mă voi ocupa de listă acum, zise el, îndreptându-se spre jachetă și chei.

Ochii domnului X scânteiară.

– Fă asta, fiule, fugi! Mă voi juca puțin cu oaspetele nostru.

– Cum dorești, sensei.

– Deci acum aceasta este casa noastră, șopti Mary când Rhage închise ușa dormitorului lor.

Ea îi simți mâinile în jurul taliei în timp ce el o strângea la piept. Privind la ceas, ea își dădu seama că plecaseră de la Bella cu numai o oră și jumătate în urmă, dar toată viața ei se schimbase.

– Mda, aceasta este casa ta. Casa noastră.

Cele trei cutii aliniate lângă perete erau pline cu hainele ei, cu cărțile ei preferate, niște DVD-uri și câteva fotografii. Cu Vishous, Butch și Fritz venind să o ajute, nu durase mult să-și împacheteze câteva lucruri, apoi să le urce în mașina Escalade a lui V și să se întoarcă la vilă. Mai târziu, ea și Rhage aveau să se întoarcă pentru a termina treaba. A doua zi de dimineață avea să sune la cabinetul de avocatură și să demisioneze. De asemenea, avea să apeleze la un agent imobiliar pentru a vinde ferma.

Dumnezeule, o făcuse! Se mutase cu Rhage și renunțase complet la vechea ei viață.

– Ar trebui să despachetez.

Rhage o luă de mâini și o trase în direcția patului.

– Vreau să te odihnești. Arăți prea obosită chiar și pentru a sta în picioare.

În timp ce ea se întindea, el își scoase trenciul, teaca de pumnale și centura. Se așeză lângă ea, creând o gaură în saltea care o făcu să alunece direct lângă el. Toate lămpile se închiseră deodată, încăperea scufundându-se în întuneric.

– Ești sigur că ești pregătit pentru toate astea? zise ea în timp ce ochii ei se acomodau cu lumina ambientală de la ferestre. Pentru... chestiile mele?

– Nu mă face să vorbesc urât din nou.

Ea râse.

– Nu o voi face. Numai că...

– Mary, te iubesc. Sunt mai mult decât pregătit pentru situația ta.

Ea își așeză mâna pe chipul lui și, o vreme, rămaseră tăcuți, respirând la unison.

Era pe cale să ațipească atunci când el spuse:

– Mary, în ce privește aranjamentul privind hrănirea mea... Cât timp am fost la tine acasă, am chemat o Aleasă. Acum, pentru că ești din nou cu mine, voi avea nevoie să mă folosesc de ele.

Ea încremeni. Dar, la dracu', dacă avea să fie cu un vampir, iar el nu putea trăi hrănindu-se cu sângele ei, trebuiau să rezolve această problemă cumva.

– Când o vei face?

– Femeia ar trebui să vină diseară și, cum am mai spus, mi-ar plăcea ca tu să fii cu mine. Dacă te vei simți confortabil.

Cum avea să fie? Oare ținea femeia în brațe și bea din gâtul ei? Dumnezeule, chiar dacă nu făcea sex cu ea, Mary nu era sigură că putea privi.

El îi sărută mâna.

– Ai încredere în mine! Este mai bine așa.

– Dacă nu o pot face... Dacă nu voi putea suporta...

– Nu te voi forța să privești. Numai că inevitabil există o anumită intimitate și cred că ne vom simți amândoi mai confortabil dacă vei fi și tu acolo. Astfel vei ști exact ce presupune. Nu există nimic ascuns sau dubios.

Ea încuviință.

– În regulă.

El inspiră adânc.

– Este un aspect al vieții pe care nu-l pot schimba.

Mary îi mângâie pieptul.

– Știi, chiar dacă este puțin înspăimântător, mi-aș fi dorit să fiu eu.

– Ah, Mary, și eu!

John se uită la ceas. În cinci minute, Tohrment avea să vină după el, așa că era timpul să coboare. Își luă valiza cu ambele mâini și se îndreptă spre ușă. Se ruga să nu-l întâlnească pe drum pe bărbatul palid sau în timp ce aștepta, dar voia să-l aștepte pe Tohrment afară. I se părea, cumva, că era pe picior de egalitate.

Când ieși din curbă, aruncă o privire spre cele două ferestre de la care privise atât de multe ore. Lăsa în urmă salteaua și setul de haltere, precum și garanția și chiria pe ultima lună, încheind astfel contractul. Avea să urce să ia bicicleta după sosirea lui Tohrment, dar, în afară de asta, scăpa din acest loc.

Privi pe stradă, întrebându-se din ce direcție avea să vină bărbatul. Și ce tip de mașină avea să conducă. Și unde locuia. Și cu cine era însurat.

Tremurând de frig, John își verifică iar ceasul. Era 21.00 fix.

În dreapta se ivi un singur far. Era convins că Tohrment nu avea să vină cu motocicleta să-l ia. Dar zgomotul din noapte era ceva fantastic.

În timp ce motocicleta Harley trecu pe lângă el, aruncă o privire spre Sediul Liniei Telefonice de Prevenire

a Suicidului. Mary nu venise în tura de vineri, nici în cea de sâmbătă noapte, iar el spera sincer să fie în vacanță. Imediat ce avea să se instaleze, intenționa să o vadă din nou pentru a se asigura că era în regulă.

Numai că, la naiba, nu avea nici cea mai mică idee unde mergea! Presupunea că stătea în zonă, dar cine știa? Poate că avea să meargă departe. Să plece din Caldwell. Ce nebunie! Dumnezeule, avea să o ia de la capăt! Şi putea să ajungă mereu la Mary chiar dacă trebuia să ia autobuzul.

Încă două mașini și o camionetă trecură pe lângă el.

Îi fusese atât de uşor să se desprindă de existența lui patetică! Nimănui de la barul Moe nu-i păsa dacă pleca fără preaviz deoarece debarasori erau cu duzina. Şi nici nu se punea problema să-i simtă lipsa cineva din blocul lui. Altfel, agenda lui era neîncepută, nu avea prieteni și nici familie pe care să-i sune.

De fapt, nici măcar nu avea o agendă. Cât de lamentabil!

John se privi, gândindu-se cât de compătimitor arăta. Tenișii lui erau atât de murdari, părțile albe fiind acum gri. Hainele erau curate, dar blugii erau vechi de doi ani, iar cămașa cu nasturi, cea mai bună pe care o avea, arăta ca o haină de căpătat. Nici măcar nu avea o jachetă, pentru că a lui fusese furată cu o săptămână în urmă la Moe și trebuia să economisească pentru a-și putea cumpăra alta.

Își dorea să fi arătat mai bine!

La colțul Trade Street se aprinseră farurile, ca și cum șoferul mașinii călca pe accelerație. Ceea ce nu era bine. În acel cartier, oricine mergea cu viteză de obicei fugea de polițiști sau chiar mai rău.

John se piti în spatele unei cutii poștale îndoite, încercând să pară foarte discret, dar Range Roverul negru se opri în fața lui. Geamuri fumurii. Jante cromate.

Iar în spate răsuna G-Unit, muzica rap bubuind suficient de tare pentru a fi auzită pe toată strada.

John își luă valiza și se îndreptă spre blocul lui. Chiar dacă avea să dea de bărbatul palid, ar fi fost mai în siguranță în hol decât oriunde în apropierea traficantului de droguri care conducea acel Rover. Se grăbea spre ușă când muzica se opri.

– Ești gata, fiule?

La auzul vocii lui Tohrment, John se întoarse. Bărbatul ocolea mașina și, în umbre, părea foarte amenințător – o siluetă uriașă de care oamenii sănătoși la cap fugeau.

– Fiule? Ești gata de plecare?

În timp ce Tohrment se așeză în lumina slabă a felinarului, ochii lui John se îndreptară spre chipul bărbatului. Dumnezeule, uitase cât de înspăimântător arăta tipul cu acea tunsoare militărească și acel maxilar puternic!

Poate că era o idee proastă, se gândi John. O alegere făcută din cauza fricii de un anumit lucru care nu-l făcea decât să intre într-o belea și mai mare. Nici măcar nu știa unde mergea. Iar băieții ca el puteau sfârși în râu după ce ar fi intrat într-o mașină ca aceea. Cu un bărbat ca acela.

Ca și cum simți ezitarea lui John, Tohrment se sprijini de Rover și-și încrucișă picioarele.

– Nu vreau să te simți obligat, fiule! Dar îți spun, *shellanul* meu a pregătit o masă bună și mie îmi este foame. Poate vii, mănânci cu noi, vezi casa. Ne poți verifica. Îți putem lăsa lucrurile aici. Ce zici?

Vocea era calmă, neutră. Deloc amenințătoare. Dar oare tipul nu ar fi fost dur dacă voia ca John să se urce în mașină?

Un telefon începu să sune. Tohrment îl scoase din haina din piele și răspunse.

– Mda. Hei, nu! Sunt aici, cu el. Un zâmbet discret apăru pe buzele bărbatului. Ne mai gândim. Mda,

îi voi spuse. Aha. Bine. O voi face. Mda, voi face și asta. Wellsie, eu... Știu. Uite, nu am vrut să omit asta, nu o voi mai face. Promit! Nu... Da, eu chiar... Aha! Îmi pare rău, *leelan*.

„Era nevasta", se gândi John. Și îl dojenea pe tipul ăsta dur. Iar bărbatul accepta.

– Bine. Te iubesc! Pa! Tohrment închise și băgă telefonul în buzunar. Când se concentră din nou asupra lui John, se dovedi că își iubea suficient nevasta pentru a nu-și da ochii peste cap, încercând să pară macho sau să facă vreun comentariu la adresa femeilor cicălitoare. Wellsie a zis că este nerăbdătoare să te cunoască. Speră că vei sta cu noi.

„Ei bine, e în regulă atunci."

Ascultându-și instinctele, care îi spuneau că Tohrment era protector în ciuda aspectului fizic, John își ridică bagajul, ducându-l spre mașină.

– Asta este tot ce ai?

John se înroși și încuviință.

– Nu ai de ce să te simți rușinat, fiule, îi zise Tohrment cu blândețe. Nu în preajma mea.

Bărbatul se întinse și luă valiza de parcă ar fi fost un fulg, aruncând-o pe bancheta din spate.

În timp ce Tohrment se urca la volan, John își dădu seama că își uitase bicicleta. Bătu în capota Roverului pentru a atrage atenția bărbatului. Indică apoi spre clădire cu degetul arătător.

– Ai nevoie de un minut?

John încuviință și urcă degrabă în apartamentul lui. Își luă bicicleta și lăsă cheile pe blat, apoi se opri și privi în jur. Realitatea plecării din studio îl făcu să vadă caracterul sordid al locului. Și totuși, fusese al lui o scurtă vreme, cel mai bun pe care și-l putuse permite cu puținul pe care îl avea. Impulsiv, scoase un pix din buzunarul de la spate, deschise unul dintre dulapurile șubrede și își scrise numele și data pe peretele interior.

Își scoase apoi bicicleta pe hol, închise ușa și coborî în grabă scările.

capitolul 36

– Mary? Mary, trezește-te! A sosit!

Mary își simți umărul zdruncinat, iar când deschise ochii, Rhage se holba la ea. Se schimbase în niște haine albe, cu mâneci lungi și pantaloni largi.

Ea se ridică, încercând să-și revină.

– Îmi dai un minut?

– Desigur.

Merse la baie și se spălă pe față. În timp ce apa rece i se prelingea pe bărbie, ea își privi reflexia. Iubitul ei era pe cale să bea sânge. În fața ei.

Și asta nu era cea mai ciudată parte. Se simțea complexată deoarece ceea ce-l hrănea pe el nu îi aparținea ei.

Nedorind să despice firul în patru, luă un prosop și-și șterse bine fața. Nu avea timp să se schimbe de blugii albaștri și de pulover. Oricum, nu era ca și când voia să poarte altceva.

Ieșind, îl surprinse pe Rhage scoțându-și ceasul.

– Vrei să ți-l țin? întrebă ea, amintindu-și când avusese grijă ultima dată de Rolexul lui.

El se îndreptă spre ea și îi puse în palmă ceasul greu.

– Sărută-mă!

Ea se ridică pe vârfuri în timp ce el se aplecă spre ea. Gurile lor se întâlniră o clipă.

– Vino! O luă de mână și o conduse pe hol. Când ea privi confuză, el i se adresă: Nu vreau să o fac în dormitorul nostru. Este spațiul nostru.

Ocoliră balconul spre altă cameră de oaspeți. Când deschise ușa, intrară împreună.

Mary simți prima dată miros de trandafiri, apoi o văzu pe femeia din colț. Trupul ei voluptuos era acoperit de o rochie largă, albă, iar părul ei blond cu nuanțe

rozalii era prins în coc. Cocul și decolteul adânc al rochiei îi expuneau cât se putea de mult gâtul.

Ea zâmbi și făcu o reverență, vorbind în acea limbă necunoscută.

– Nu, zise Rhage. În engleză. O vom face în engleză.

– Desigur, războinicule. Vocea femeii era subțire și pură, ca un ciripit de păsări. Ochii ei gri pal și încântători zăboveau pe chipul lui Rhage. Îmi face plăcere să te servesc.

Mary se foi, încercând să-și calmeze dorința de a-și apăra teritoriul. *„Să-l servească?"*

– Cum te cheamă, Aleaso? întrebă Rhage.

– Sunt Layla. Făcu din nou o reverență.

Îndreptându-se, ochii ei analizară trupul lui Rhage.

– Ea este Mary. Își trecu brațul în jurul umerilor ei. Este...

– Iubita lui, zise Mary aspru.

Rhage făcu o grimasă.

– Este perechea mea.

– Desigur, războinicule. Femeia făcu din nou o reverență, de data aceasta către Mary. Când își ridică privirea, zâmbi cald. Doamnă, este o plăcere să vă servesc și pe dumneavoastră!

„Bine, în regulă. Atunci ce-ai zice să-ți miști fundul mic de aici și să te asiguri că înlocuitoarea ta este o gorgonă urâtă, cu doi dinți, în rochie largă?"

– Unde să stau? întrebă Layla.

Rhage aruncă o privire în cameră înainte să se concentreze asupra patului cu baldachin, luxos.

– Acolo.

Mary își ascunse tresărirea. Dar, vai, aceasta nu fusese prima ei alegere!

Layla merse acolo unde i se indică, rochia mătăsoasă răsucindu-se în spatele ei. Se așeză pe pătura din satin, dat, când își ridică picioarele, Rhage clătină din cap.

– Nu. Stai așezată!

Layla se încruntă, dar nu protestă. Zâmbi iar în timp ce el făcu un pas în față.

– Vino, zise el, trăgând-o pe Mary de mână.

– Este suficient de aproape.

O sărută și apoi se apropie de femeie, îngenunchind în fața ei. Când ea își duse mâinile la rochie, de parcă ar fi vrut să se dezbrace, Rhage o opri.

– Voi bea de la încheietura mâinii, zise el. Iar tu nu mă vei atinge.

Layla făcu ochii mari, iar pe chipul ei se citi uluirea. De data aceasta lăsă capul în jos de rușine, nu din respect.

– Am fost spălată cum se cuvine pentru tine. Mă poți verifica, dacă dorești.

Mary își duse mâna la gură. Era îngrozitor faptul că această femeie se vedea numai ca un obiect bun doar de manevrat.

Rhage clătină din cap, simțindu-se în mod evident stânjenit de răspuns.

– Dorești pe altcineva? zise Layla cu blândețe.

– Nu vreau nimic din toate astea, bombăni el.

– Atunci de ce ai chemat o Aleasă dacă nu ai nici o intenție să beneficiezi de ea?

– Nu am crezut că va fi atât de dificil.

– Dificil? Vocea Laylei deveni mai profundă. Îmi pare rău, dar nu îmi dau seama cum te-am deranjat.

– Nu este vorba de asta, nu vreau să te jignesc. Mary a mea... Ea este om și nu pot bea de la ea.

– Deci ni se va alătura numai pentru plăcerile din pat. Atunci va fi onoarea mea să o servesc și pe ea.

– Ah, da, nu... Nu este aici pentru... Ah, noi trei nu vom... Dumnezeule mare, Rhage se înroșise! Mary este aici deoarece nu voi avea altă femeie, dar trebuie să mă hrănesc, înțelegi? Rhage înjură și se ridică în picioare. Nu va funcționa. Nu mi se pare o idee bună.

Ochii Laylei scânteiară.

– Spui că trebuie să te hrănești, dar nu o poți face din vena ei. Sunt aici. Sunt dispusă. Îmi va face plăcere să-ți ofer ce ai nevoie. De ce să te simți inconfortabil? Sau poate vrei să mai aștepți? Până când foamea te va consuma și pericolul va plana asupra perechii tale?

Rhage își trecu mâna prin păr. Strânse o șuviță. Trase.

Layla își încrucișă picioarele, rochia dezvăluindu-i coapsa. Era ca un tablou așezată pe acel pat luxos, atât de cuviincioasă și totuși incredibil de sexuală.

– Ți-ai uitat tradițiile, războinicule? Știu că a trecut mult timp, dar cum să te simți inconfortabil din cauza atenției mele? Este una dintre îndatoririle mele, iar eu mă simt onorată. Layla clătină din cap. Sau ar trebui să spun că obișnuiam să mă simt astfel. *Noi* obișnuiam. Cele Alese au suferit în toate aceste secole. Nici unul dintre frați nu ne-a mai chemat, suntem indezirabile, nefolosite. Când în cele din urmă ne-ai contactat, am fost atât de încântate!

– Îmi pare rău! Rhage o privi pe Mary. Dar nu pot...

– În privința ei îți faci cele mai multe griji, nu? șopti Layla. Îți faci griji pentru ceea ce va gândi ea văzându-te la încheietura mea.

– Nu este obișnuită cu tradițiile noastre.

Femeia ridică mâna.

– Doamnă, veniți și luați loc lângă mine pentru ca el să vă poată vedea în timp ce bea, astfel încât să vă poată simți atingerea și mirosul și să puteți lua parte la acest moment. Altfel, mă va refuza, iar atunci ce se va alege de voi? Când se lăsă tăcerea, iar Mary rămase pe loc, femeia îi făcu semn nerăbdătoare: Sigur vă dați seama că altfel nu va bea. Trebuie să o faceți pentru el.

– Am ajuns, zise Tohrment în timp ce parca Roverul în fața unei case moderne, elegante.

Se aflau într-o parte a orașului care îi era necunoscută lui John, unde casele erau departe de stradă și una

de cealaltă. Existau multe porți din fier negru și peluze, iar copacii nu erau numai arțari și stejari, ci și soiuri prețioase, ale căror nume nu le cunoștea.

John închise ochii, dorindu-și să nu poarte o cămașă căreia îi lipsea un nasture. Poate că, dacă își ținea mâna în jurul stomacului, soția lui Tohrment nu observa.

Dumnezeule, dacă aveau copii? Care aveau să râdă de el...

– *Ai copii?* gesticulă John fără să se gândească.

– Ce zici, fiule?

John căută prin buzunare niște bucăți de hârtie împăturite. Când își găsi pixul, scrise repede și întoarse hârtia.

Tohrment rămase nemișcat și-și privi casa, chipul lui aspru încordându-se ca și cum se temea de ceea ce se afla înăuntru.

– S-ar putea să avem unul. Cam peste un an. Wellsie a mea este însărcinată, dar femeile noastre au o perioadă foarte grea în timpul nașterii. Tohrment clătină din cap, strângând din buze. Pe măsură ce îmbătrânești, ajungi să te temi de sarcini. Îți fură *shellanul*. Sincer, prefer să nu am copii deloc decât să o pierd pe ea. Bărbatul își drese vocea. Oricum, hai să intrăm! Vom mânca și apoi îți voi face un tur al centrului de pregătire.

Tohrment deschise ușa garajului, apoi coborâră. Când John își luă valiza de pe bancheta din spate, bărbatul scoase bicicleta din portbagaj. Intrară în garaj și Tohrment aprinse lumina.

– Voi lăsa bicicleta ta sprijinită de perete, în regulă?

John încuviință și privi în jur. Se mai aflau acolo o rulotă Volvo și un Corvette Sting Ray decapotabil din 1960.

John nu putea să-și ia ochii de la ele.

Tohrment râse cu blândețe.

– Ce-ar fi să mergi și să o saluți?

John lăsă valiza jos și se îndreptă îndrăgostit spre Corvette. Se apropie, vrând să mângâie metalul fin, dar își trase mâna înapoi.

– Nu, atinge-o! Îi place atenția.

Oh, mașina era frumoasă! Un albastru metalizat, strălucitor. Iar capota era lăsată în jos, așa că putea vedea și interiorul. Scaunele albe erau uluitoare. Volanul strălucea. Bordul era plin de taste. Era gata să parieze că motorul era zgomotos ca un tunet când pornea. Probabil mirosea a ulei proaspăt când se încălzea.

Îl privi pe Tohrment, crezând că avea să îi sară ochii din orbite. Își dorea să poată vorbi numai pentru a-i spune bărbatului cât de specială era mașina.

– Mda, este arătoasă, nu? Eu am recondiționat-o. Sunt pe cale să o pun deoparte pentru iarnă, dar putem să mergem în centru cu ea în seara asta, ce zici? Este răcoare, dar ne îmbrăcăm mai gros.

John radia. Și se tot hlizea în timp ce brațul greu al bărbatului îl luă de umerii subțiri.

– Hai să te hrănim, fiule!

Tohrment luă valiza și se îndreptară spre ușa lângă care se afla bicicleta lui John. Intrând în casă, simțiră mirosul mâncării mexicane, condimentat și bogat.

Nasul lui John era încântat. Stomacul îi ghiorțăia. La dracu', nu putea mânca nimic din toate astea! Dacă soția lui Tohrment se supăra?

O roșcată incredibilă apăru în calea lor. Avea cel puțin 1,80 metri, pielea ei era delicată ca porțelanul alb și purta o rochie largă, galbenă. Părul ei era nemaipomenit, șuvițele căzându-i în valuri pe spate.

John își acoperi talia cu mâna, pentru a ascunde lipsa nasturelui.

– Ce faci, *hellren?* spuse femeia, întinzându-se pentru ca Tohrment să o sărute.

– Sunt bine, *leelan*. Wellsie, acesta este John Matthew. John, ea este *shellanul* meu.

– Bine ai venit, John! Îi întinse mâna. Mă bucur atât de mult că vei sta cu noi!

John dădu mâna cu ea și apoi și-o trase înapoi.

– Haideți, băieți! Cina este gata!

Bucătăria avea mobilă din lemn de cireș, blat din granit și electrocasnice negre, strălucitoare. O masă din fier și sticlă cu trei scaune era situată în alcovul cu ferestre. Totul părea nou-nouț.

– Voi doi mergeți să luați loc, zise Wellsie. Voi aduce mâncarea.

El privi spre chiuvetă. Era din porțelan alb cu un robinet elegant, înalt.

– Vrei să te speli pe mâini? zise ea. Mergi!

Într-o farfurioară se afla un săpun, iar el avu grijă să se curețe peste tot, chiar și pe sub unghii. După ce el și Tohrment se așezară, Wellsie veni cu farfuriile și cu castroanele pline cu mâncare. Enchilada. Quesadilla. Merse înapoi și reveni cu mai multe.

– Așa mai merge, zise Tohrment în timp ce se servea, umplându-și farfuria. Wellsie, arată fantastic!

John privi mâncarea. Nu putea suporta nimic de pe masă. Le putea spune că mâncase mai devreme...

Wellsie puse un bol în fața lui. O lipie plină cu orez alb care avea deasupra un sos deschis la culoare. Aroma era delicată, dar atrăgătoare.

– Asta îți va liniști stomacul. Are ghimbir în el, zise ea. Iar sosul este bogat în grăsimi, ceea ce te va ajuta să mai iei în greutate. Pentru desert, ți-am făcut budincă de banane. Intră ușor și are multe calorii.

John se holba la mâncare. Ea știa. Știa exact ce nu putea mânca el. Și ce putea.

Bolul din fața lui deveni încețoșat. El clipi repede. Apoi frenetic.

Strângând gura, își frânse mâinile în poală până când îi trosniră încheieturile. *Nu* avea să plângă ca un copil. Refuza să se facă de râs astfel.

Vocea lui Wellsie era blândă.

– Tohr? Vrei să ne lași un minut?

Se auzi scaunul mișcându-se, apoi John simți o mână solidă pe umăr. Greutatea se ridică, iar pașii grei răsunară, ieșind din încăpere.

– Te poți descărca acum. A plecat.

John închise ochii și se ghemui, lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Wellsie trase un scaun lângă el. Cu mișcări lente, delicate, îl mângâie pe spate.

Se simțea atât de binecuvântat că Tohrment apăruse și-l găsise la timp! Că această casă în care avea să stea era atât de drăguță și de curată. Că Wellsie îi pregătise ceva special, ceva ce stomacul lui putea tolera.

Că amândoi îi permiseseră să-și păstreze demnitatea.

John se simți tras într-o parte, apoi îmbrățișat. Legănat.

Cocoloșit, absorbi bunătatea.

Câteva clipe mai târziu, își înălță capul și simți un șervețel așezat în mâna lui. Își șterse fața, își îndreptă umerii și o privi pe Wellsie.

Ea zâmbi.

– Mai bine?

El încuviință.

– Merg să-l aduc pe Tohr, da?

John încuviință din nou și ridică furculița. Când încercă orezul, gemu. Nu avea cine știe ce gust, dar, când ajunse în stomac, în loc de spasme simți o ușurare uluitoare. Era ca și cum mâncarea fusese potrivită în mod special pentru ce avea nevoie sistemul lui digestiv.

Nu îndrăzni să ridice privirea când Tohrment și Wellsie se așezară iar la masă și fu ușurat când începură să vorbească despre lucruri obișnuite. Treburi casnice. Prieteni. Planuri.

Termină tot orezul și privi spre aragaz, întrebându-se dacă mai era. Înainte să poată cere, Wellsie luă bolul

și îl aduse plin. Mâncă trei porții. Și budinca de banane. Când să lase lingura jos, își dădu seama că era prima dată în viața lui când se simțea sătul.

Inspiră adânc, se lăsă pe spătarul scaunului și închise ochii, ascultând vocea profundă a lui Tohrment și răspunsurile suave ale lui Wellsie.

Era ca un cântec de leagăn, se gândi el. Mai ales când treceau la acea limbă pe care el nu o recunoștea.

– John? spuse Tohrment.

Încercă să se ridice, dar era atât de adormit, încât tot ce putu face fu să deschidă ochii.

– Ce zici, să te duc în camera ta ca să poți dormi? Vom merge la centru peste câteva zile. Îți las timp să te acomodezi.

Totuși, își duse farfuria la chiuvetă, o clăti și o așeză în mașina de spălat vase. Când se întoarse la masă să ajute la strâns, Wellsie dădu din cap dezaprobator.

– Nu, mă ocup eu. Tu mergi cu Tohr.

John scoase pixul și hârtia. Când termină de scris, întoarse cuvintele spre Wellsie.

Ea râse.

– Cu plăcere. Și da, o să-ți arăt cum se gătește.

John încuviință. Apoi miji ochii.

Wellsie zâmbea atât de larg, încât el îi văzu dinții. Cei doi din față erau foarte lungi.

Ea închise buzele, ca și cum ar fi înțeles.

– Mergi și dormi, John, și nu-ți face griji pentru nimic. Va fi suficient timp de gândire mâine.

El privi chipul lui Tohrment, care era mai la distanță.

Atunci înțelese. Fără să i se spună. Mereu știuse că era diferit, dar în cele din urmă avea să afle de ce: aceste două persoane minunate urmau să îi spună ce era.

John se gândi la visele lui. La mușcătură și la sânge.

Avea sentimentul că nu fuseseră doar în imaginația lui.

Erau amintirile lui.

capitolul 37

Mary se holba la mâna întinsă a Alesei și apoi la Rhage. Chipul lui era sumbru, trupul îi era încordat.

– Nu-l vei ajuta? întrebă Layla.

Inspirând adânc, Mary înaintă și-și așeză palma în mâna întinsă spre ea.

Layla o trase lângă ea și zâmbi discret.

– Știu că ești emoționată, dar nu-ți face griji, se va termina repede! Atunci voi pleca și veți rămâne numai voi doi. Veți putea să vă îmbrățișați și să mă alungați din gândurile voastre.

– Cum suporți să fii... folosită astfel? întrebă Mary.

Layla se încruntă.

– Ofer ceea ce este nevoie, nu sunt folosită. Și cum aș putea să nu ofer Frăției? Ne protejează pentru a putea trăi. Ne oferă fiice, astfel încât tradiția să poată continua – sau, cel puțin, obișnuiau să o facă. În ultima vreme, numărul nostru a scăzut, deoarece frații nu mai vin la noi. Avem nevoie disperată de copii, dar, prin lege, putem să rămânem însărcinate numai cu membrii Frăției. Ea îl privi pe Rhage. De aceea am fost aleasă în noaptea aceasta. Sunt aproape de perioada de împerechere și speram ca tu să mă ai.

– Nu mă voi culca cu tine, spuse Rhage cu blândețe.

– Știu. Și totuși te voi servi.

Mary închise ochii, imaginându-și ce fel de copil i-ar fi oferit Rhage unei femei. În timp ce mâna ei își găsi abdomenul plat, încercă să și-l imagineze umflat și greu. Bucuria ar fi fost copleșitoare, era foarte sigură. Pentru că durerea certitudinii că nu avea să se întâmple vreodată era îngrozitoare.

– Deci, războinicule, ce vei face? Vei lua ceea ce-mi face plăcere să-ți ofer? Sau vei risca să îi faci rău perechii tale?

Când Rhage ezită, Mary își dădu seama că singura soluție se afla chiar în fața lor. El trebuia să facă asta.

– Bea! îi ordonă ea.

El îi întâlni privirea.

– Mary?

– Vreau să te hrănești. Acum!

– Ești sigură?

– Da.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi el căzu din nou pe podea în fața Laylei. Aplecându-se, femeia își ridică mâneca și își sprijini brațul pe coapsă. Venele încheieturii se evidențiau albastre pe sub piele.

Rhage se întinse spre mâna lui Mary când deschise gura. Colții i se lungiră de trei ori mai mult decât de obicei. Cu un sâsâit discret, se aplecă și-și așeză gura asupra Laylei, Femeia tresări, apoi se relaxă.

Degetul lui Rhage mângâia încheietura lui Mary cu mâna lui caldă. Ea nu putea vedea exact ce făcea el, dar mișcarea subtilă a capului sugera că sugea. Când el îi strânse palma, ea răspunse gestului cu șovăială. Întreaga experiență era prea ciudată, el avusese dreptate: era o intimitate șocantă în ea.

– Mângâie-l, îi șopti Layla. Este pe cale să se oprească, dar e prea curând. Nu a luat suficient.

Amorțită, Mary se întinse spre el și își așeză mâna liberă pe capul lui.

– Este în regulă. Sunt bine.

Când Rhage dădu semn că avea să se retragă, ca și cum ar fi știut că ea mințea, se gândi la toate lucrurile prin care el era dispus să treacă pentru ea, la toate lucrurile prin care trecuse pentru ea.

Mary îi ținu capul pe loc, împingându-l.

– Ia-ți timp! Serios, este în regulă!

Când ea îi strânse palma, umerii i se relaxară și se mută mai aproape de ea, schimbându-și poziția corpului. Ea își desfăcu picioarele pentru ca el să se poată

așeza între ele, pieptul sprijinindu-se de coapsa ei, spatele lui lat făcând-o să pară mică pe lângă el. Ea își trecu mâna prin părul lui blond, buclele groase, moi pătrunzând printre degetele ei.

Brusc, toată situația nu mai păru așa de ciudată.

Deși putea simți presiunea pe care o punea asupra venei Laylei, trupul lui Rhage lipit de al ei era ceva familiar, iar mângâierea încheieturii îi spuse că el se gândea la ea în timp ce se hrănea. O privi pe Layla. Femeia îl privea, dar concentrarea de pe chipul ei era alinătoare.

Mary își aminti ce spusese el despre băut: dacă o mușca, ea avea să-i simtă plăcerea. În mod evident, nu exista așa ceva între el și Aleasă. Trupurile amândurora erau calme, nemișcate. Nu erau în pragul vreunei pasiuni.

Layla ridică privirea și zâmbi.

– Se descurcă bine. Încă un minut.

Apoi se termină. Rhage își ridică încet capul și se întoarse spre trupul lui Mary, relaxându-se între șoldurile ei și luând-o în brațe. Își odihni fața pe coapsa ei și, deși ea nu-i putea vedea expresia, mușchii lui erau relaxați, iar respirația, profundă și regulată.

Ea privi încheietura Laylei. Văzu două răni circulare și o umflătură roșie, dar numai puțin sânge.

– Va avea nevoie de puțin timp pentru a se aduna, zise Layla în timp ce-și linse rana, apoi coborî mâneca. Se ridică în picioare.

Mary îi mângâia spatele lui Rhage în timp ce o privea pe femeie.

– Mulțumesc!

– Cu mare plăcere!

– Te vei întoarce când va avea nevoie de tine?

– Voi doi mă veți dori pe mine? Pe mine în mod special?

Mary se întări, în ciuda entuziasmului femeii.

– Da, eu cred că da.

Layla strălucea, în ochii ei citindu-se fericirea.

– Doamnă, va fi onoarea mea. Făcu o reverenţă. Ştie cum să mă cheme. Chemaţi-mă oricând!

Femeia ieşi din cameră cu un pas vioi.

Când uşa se închise, Mary îngenunche şi sărută umărul lui Rhage. El era tulburat. Îşi ridică puţin capul. Apoi îşi şterse gura cu palma, ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să-l vadă murdar de sânge.

Când o privi, pleoapele îi erau căzute, privirea strălucitoare, metalică, puţin înceţoşată.

– Hei, zise ea, dându-i părul pe spate.

El îi oferi acel zâmbet special, cel care îl făcea să pară un înger.

– Hei!

Ea îi atinse buza inferioară cu degetul.

– A avut un gust bun? Când el ezită, ea continuă: Fii sincer cu mine!

– Da! Dar aş fi preferat să fi fost tu şi m-am gândit la tine tot timpul, mi-am imaginat că erai tu.

Mary se aplecă şi îi linse gura. Când el făcu ochii mari de uimire, ea îşi lăsă limba să alunece şi simţi puţin din gustul acela dulceag de vin roşu.

– Bine, şopti ea printre buze. Vreau să te gândeşti la mine când faci asta.

El îi cuprinse gâtul în mâini, degetele mari atingându-i venele.

– Întotdeauna!

Gura lui o găsi pe a ei, iar ea îl cuprinse de umeri, trăgându-l mai aproape. Când el îi ridică puloverul, ea îşi ridică braţele pentru ca el să i-l poată da jos, apoi se lăsă pe spate, pe pat. El îşi dădu jos pantalonii şi apoi lenjeria ei intimă, apoi se dezbrăcă şi el de tot.

Se aşeză deasupra ei, cuprinzând-o cu o mână şi ridicând-o mai sus pe pat. Îşi aşeză coapsa între picioarele ei şi apoi trupul lui îl lipi pe al ei de saltea, excitarea

cuprinzându-i vintrele. Se arcui sub el, mângâindu-se, mângâindu-l.

Gura lui o săruta cu poftă, dar o penetră încet, despărțindu-i cu gentilețe picioarele, întinzând-o, unindu-se. Era excitat și angelic și se mișca languros, profund. Parfumul acela delicios fu emanat de pielea lui, saturând-o.

– Nu voi avea alta, spuse el cu gura lipită de gâtul ei. Nu te voi avea decât pe tine.

Mary își strânse picioarele în jurul șoldurilor lui, încercând să-l aibă atât de adânc, încât să rămână acolo pentru totdeauna.

John îl urmă pe Tohrment prin casă. Erau multe camere și toată mobila și decorațiunile erau foarte frumoase și foarte vechi. Se opri în fața unui tablou care reproducea un peisaj de munte. O etichetă din alamă pe ramă avea inscripționat numele Frederic Church. Se întrebă cine fusese și decise că tipul fusese al naibii de priceput la ceea ce făcuse.

În capătul holului, Tohrment deschise o ușă și aprinse lumina.

– Ți-am adus deja valiza aici.

John păși înăuntru. Pereții și tavanul erau vopsiți în albastru-închis și se aflau acolo un pat mare cu o tăblie elegantă și o mulțime de perne pufoase. Mai existau o masă și un birou. De asemenea, niște uși glisante care dădeau spre o terasă.

– Baia este acolo.

Tohrment deschise o ușă și aprinse lumina.

John băgă capul înăuntru și văzu marmură de un albastru-închis. Cabina de duș era din sticlă, iar apa curgea prin patru capete.

– Dacă ai nevoie de ceva, Wellsie este aici, iar eu mă voi întoarce în jurul orei 4.00 dimineața. În fiecare dimineață, pe la acea oră, coborâm. Dacă ai nevoie

de noi în timpul zilei, ridică receptorul și tastează 1. Ne vom bucura să te vedem oricând. Oh, și avem doi *doggeni* – sau angajați – care ne ajută la treburile casei. Sal și Regine. Amândoi știu că stai cu noi acum. Ei apar în jurul orei 5.00. Dacă trebuie să ieși, roagă-i să meargă cu tine.

John se apropie de pat și atinse o față de pernă. Era atât de moale, încât abia putea să o simtă.

– Aici vei fi bine, fiule. S-ar putea să dureze puțin până ce te vei acomoda, dar vei fi bine.

John aruncă o privire prin cameră. Făcându-și curaj, se îndreptă spre Tohrment și deschise gura. Apoi arătă spre bărbat.

– Ești sigur că vrei să faci asta acum? șopti Tohrment.

Când John încuviință, Tohrment deschise gura. Și scoase colții.

„Ah, Dumnezeule! Ah..."

John înghiți în sec și își duse degetele la gură.

– Mda, și tu vei avea. În câțiva ani. Tohrment păși, așezându-se pe pat și sprijinindu-și coatele pe genunchi. Tranziția are loc în jurul vârstei de 25 de ani. După aceea, va trebui să bei pentru a supraviețui. Și nu vorbesc despre lapte, fiule!

John se încruntă, întrebându-se de la cine.

– Îți vom găsi o femeie care să te ajute cu tranziția, iar eu îți voi spune la ce să te aștepți. Nu este distractiv, dar, odată ce trece, vei fi puternic și vei considera că a meritat.

John făcu ochii mari, măsurându-l pe Tohrment. Brusc își întinse mâinile pe orizontală, apoi își duse degetul la piept.

– Mda, și tu vei fi de mărimea mea.

John gesticulă:

– *Nu cred!*

– Serios! De aceea tranziția este groaznică. Trupul tău trece printr-o mare schimbare în câteva ore. După

aceea va trebui să înveți din nou anumite lucruri, cum să mergi, cum să te miști. Tohr se privi. La început, trupurile acestea ale noastre sunt greu de controlat.

John își mângâie absent pieptul, acolo unde se afla cicatricea circulară. Ochii lui Tohrment urmăriră mișcarea.

– Trebuie să fiu sincer cu tine, fiule. Sunt multe lucruri pe care nu le știm despre tine. În primul rând, nu știm cât de mult din noi ai în sângele tău. Și nu avem idee din ce linie te tragi. În privința cicatricii, nu pot s-o explic. Spui că ai avut-o toată viața și te cred, dar acea cicatrice este făcută, nu este ceva cu care te naști.

John scoase hârtia și scrise:

– *Toți o au?*

– Nu. Numai eu și frații mei. De aceea Bella te-a adus la noi.

– *Cine sunteți?* scrise John.

– Frăția Pumnalului Negru. Suntem războinici, fiule. Luptăm pentru a ține rasa în viață și asta te vom antrena și pe tine să faci. Ceilalți bărbați din grup vor deveni soldați, dar tu, cu acel semn, vei putea deveni unul de-ai noștri. Nu știu. Tohrment își scărpină ceafa. Curând te voi duce să-l cunoști pe Wrath. El se află la conducere, este regele nostru. Aș vrea, de asemenea, să te consulte doctorul nostru, Havers. S-ar putea să-ți identifice descendența. Ești de acord cu asta?

John încuviință.

– Mă bucur că te-am găsit, John. Dacă nu te-am fi găsit, ai fi murit, deoarece nu ar fi fost nimeni care să-ți ofere ce ai nevoie.

John se apropie și se așeză lângă Tohrment.

– Vrei să mă întrebi ceva?

John încuviință, dar nu-și putu aduna gândurile către ceva coerent.

– Uite cum facem, reflectează în noaptea asta. Vom vorbi mai multe mâine.

John era vag conştient că îi răspunse cu o mişcare a capului. Tohrment se ridică şi se îndreptă spre uşă.

De nicăieri, în pieptul lui John ricoşă un glonţ de panică. Ideea de a rămâne singur i se părea terifiantă, deşi se afla într-o casă frumoasă, cu oameni buni, într-o zonă sigură. Se simţea pur şi simplu... atât de mic.

Observă bocancii lui Tohrment.

– Hei, John, aş mai rămâne puţin cu tine. Ce zici? Ne putem uita la televizor.

– *Mulţumesc*, gesticulă el fără să se gândească. *Mă simt puţin ciudat.*

– O să iau asta ca pe un da. Tohrment se sprijini de perne, luă telecomanda şi deschise televizorul. Vishous, unul dintre fraţii mei, a conectat casa asta. Cred că prindem aproape 700 de posturi TV. Ce ai vrea să vezi?

John ridică din umeri şi se sprijini de tăblie.

Tohrment butonă până ce găsi *Terminator 2*.

– Îţi place?

John fluieră discret printre dinţi şi încuviinţă.

– Mda, şi mie. Este un film clasic, iar Linda Hamilton este atrăgătoare.

capitolul 38

Rhage dormi până târziu, foarte târziu, dar fu trezit de veşti proaste. Neliniştea, acea furnicătură îngrozitoare, trăia din nou în el. Răgazul oferit de Fecioara Scrib încetase. Bestia revenise.

Deschise ochii şi văzu părul lui Mary pe perna lui. Şi curbura gâtului ei. Şi spatele ei gol.

Se trezi asudat, erecţia apărând într-o clipită.

Se gândea la modul în care fuseseră împreună după ce se hrănise. Şi apoi din nou după ce reveniseră în camera lor. O mai avusese de două ori în acea zi, simţindu-se prost pentru că o solicitase atât de mult. Şi totuşi,

de fiecare dată ea îi zâmbea și-l primea înăuntrul ei, deși probabil fusese epuizată și cam tensionată.

Și o voia din nou acum, dar cu o nevoie accentuată care era diferită față de ceea ce simțise înainte. Foamea era sălbatică, ca și cum nu o avusese deloc sau ca și cum nu o mai văzuse de luni bune. Împotrivindu-se dorinței, mâinile i se încordară, degetele îl furnicară, pielea i se strânse. Era complet întins, până și oasele îi vibrau.

Se ridică din pat și se duse la duș. Când se întoarse, își redobândise controlul, dar o văzu pe Mary, care se dezvelise. Era dezbrăcată, încântătoare, stând pe burtă, fundul ei uimitor fiind o tentație care îl măcina.

– Pot să-ți aduc ceva de la bucătărie? întrebă el grav.

– Somn, șopti ea, întorcându-se pe spate. Sânii ei cu vârf rozaliu se întăriră, mângâiați de aer.

Oh, Dumnezeule, ceva nu era în regulă! Fața ei era roșie de parcă fusese arsă, iar picioarele tresăltau pe saltea..

El se apropie și își puse mâna pe fruntea ei. Era fierbinte și uscată.

– Mary, cred că ai febră.

– Mică. Nu este neobișnuit.

Teama îi mai domoli pofta.

– Vrei să-ți aduc niște aspirină?

– Trebuie doar să dorm.

– Vrei să stau cu tine?

Ea deschise ochii. El ura expresia lor fadă.

– Nu, se mai întâmplă. Sincer, sunt în regulă. Trebuie doar să dorm.

Rhage mai rămase cu ea puțin, apoi își trase niște pantaloni negri de nailon și un tricou. Înainte să plece, o privi. Nu suporta ca ea să aibă nici măcar puțină febră. Ce avea să se întâmple când chiar urma să se îmbolnăvească?

Havers. Încă nu primise vești de la Havers, iar doctorul deja ar fi trebuit să aibă acces la dosarul ei. Rhage luă telefonul și ieși pe hol.

Conversația cu doctorul nu dură mult, deoarece bărbatul nu putea face nimic pentru ea. Cum vampirii nu făceau cancer, nu se concentrase asupra bolii, așa cum nu o făcuseră nici colegii lui.

Rhage era pe cale să închidă când celălalt bărbat spuse:

– Îți cer scuze, milord, nu vreau să-mi bag nasul. Dar ai... Știi cât de complicate au fost tratamentele ei?

– Știu că au fost multe.

– Înțelegi cât de puternice sunt, nu? Dacă leucemia a revenit, opțiunile ei s-ar putea să fie limitate...

– Mulțumesc că i-ai analizat dosarul, apreciez.

De parcă ar fi avut nevoie de confirmare privind gravitatea situației!

– Așteaptă... Te rog, vreau să știi că sunt aici să vă ajut oricum pot. Deși nu pot fi de ajutor în privința chimioterapiei, avem formule pentru multe calmante și multe alte lucruri care i-au fost administrate înainte. Pot să-i ușurez agonia și să o supraveghez, deși va primi tratament într-un spital de oameni. Trebuie să mă suni!

– O voi face! Și... mulțumesc, Havers!

După ce închise, merse în biroul lui Wrath, dar camera era goală, așa că se întoarse jos. Poate că Wrath și Beth mâncau.

De nicăieri, un zid din piele cu păr negru și lung se materializă în fața lui. Ochelarii de soare ai lui Wrath aveau rame argintii astăzi.

– Mă căutai? întrebă regele.

– Salut! Da. Mary s-a mutat aici. Permanent.

– Am auzit. Fritz a zis că a adus cu ea câteva lucruri.

– Aha. Ascultă, te deranjează dacă organizez aici o mică petrecere? Mi-ar plăcea ca Mary să se întâlnească aici cu prietena ei, Bella, și mă gândeam că Frăția

ar putea să se comporte frumos. Știi tu, să poarte costum și tot tacâmul. Poate că vine și Wellsie. Mary mă are pe mine, dar are nevoie să aibă în jur și alte persoane. Nu vreau să se simtă izolată.

– O idee foarte bună. Beth voia să mergem în oraș în seara asta, dar...

– Nu-ți schimba planurile! Este ceva neoficial.

– Ei bine, *shellanul* meu abia aștepta să iasă. Îi cam place să mă aibă numai pentru ea. Și mie îmi place când mă are astfel, înțelegi ce zic?

Rhage zâmbi vag în timp ce trupul lui Wrath emană căldură.

– Mda, știu.

Urmă un moment de tăcere. Regele spuse:

– Frate, mai este ceva?

– Ah, da! În curând, Mary se va simți foarte rău. Voi ieși cu frații în fiecare seară cât timp voi putea, dar când situația se va agrava...

– Desigur. Fă ce trebuie să faci.

– Mulțumesc, frate.

Wrath încuviință.

– Știi ceva? Ești un bărbat de toată isprava. Chiar ești.

– Mda, dar păstrează asta pentru tine. Am de protejat reputația unui nemernic egocentric.

– Pe Tohr l-aș vedea făcând asta. Pe Phury, cu siguranță. Poate și pe V.

Rhage se încruntă.

– Faci să pară de parcă este un sacrificiu, pentru Dumnezeu! O iubesc.

– Este un sacrificiu. O iubești chiar dacă știi că va pleca în Exitus.

– Nu va *pleca* nicăieri. Rhage își mușcă buza. Va fi bine. Va fi greu, dar va fi bine.

– Iartă-mă! Wrath încuviință din cap. Sigur că va fi.

Rhage privi în jos. Nu știa cum să primească scuza deoarece el o experimentase numai oferind-o. Și, în plus,

de fiecare dată când se gândea că Mary avea să moară, simțea un gol în piept.

– Pe curând, milord, zise el, dorind să plece înainte să se facă de râs pentru că devenea prea emotiv.

Numai că, atunci când ridică privirea, se lovi direct de ochii lui Wrath pentru prima dată. Regele niciodată nu-și dăduse ochelarii jos. Niciodată.

Respirația lui Rhage se opri, concentrându-se asupra irisurilor fosforescente, verzi-argintii, care îl priveau. Nu existau pupile, numai două puncte mici și negre. Iar căldura din acele cercuri oarbe, strălucitoare, era șocantă.

– Sunt mândru să-ți spun frate, zise Wrath.

Rhage simți niște brațe grele trăgându-l la pieptul lui solid. Se încordă, dar apoi își permise să atârne de umerii masivi ai lui Wrath.

– Wrath?

– Da?

Rhage deschise gura să vorbească, dar își pierdu vocea.

Wrath răspunse în tăcere:

– Vom fi aici pentru tine. Așa că, atunci când vei avea nevoie de ajutor, să ni-l ceri. Iar când va veni vremea, va primi o ceremonie spre Exitus, așa cum merită *shellanul* unui războinic.

Rhage închise ochii strâns.

– Mulțumesc, milord!

Mai târziu în acea seară, Mary se afla în baie, pieptănându-și părul și uscându-l. Când termină, se privi în oglindă și își aranjă buclele brunete. Erau moi printre degete, iar acea lumină, culoarea, părea să aibă tente aurii și roșietice.

Refuza să se gândească la faptul că avea să-i cadă părul din nou. Alungă acel gând. Dumnezeu știa că avea să se gândească la asta când urma să se întâmple.

– Ești la fel de frumoasă ca ieri, zise Rhage când ieși de la duș.

În timp ce se ștergea, veni în spatele ei și aruncă un sărut spre reflexia ei.

Ea zâmbi.

– Mulțumesc mult că i-ai invitat pe Bella și pe John. A devenit o prietenă atât de bună, iar în privința lui mi-am făcut griji.

– Nu vreau să rupi legătura cu oamenii doar pentru că ești aici. În plus, Frăția trebuie să se comporte civilizat din când în când. Este bine pentru noi.

– Știi, Tohrment și Wellsie sunt foarte de treabă pentru că îl iau pe John să aibă grijă de el.

– Ei doi sunt cei mai buni!

Când Rhage părăsi baia, ochii tatuajului său se holbau la ea. Efectul era ciudat, se gândi ea, dar nu neapărat neplăcut. Era ca și cum era supravegheată de un câine de pază care își dorea de fapt să fie mângâiat.

Se apropie și se așeză pe pat.

– Hei, îmi pare rău că te-am ținut treaz în această dimineață. Mă zvârcolesc mult când am febră.

Rhage ieși din garderobă, trăgând fermoarul unei perechi de pantaloni negri.

– Nu m-ai deranjat deloc. Dar putem face ceva în privința ei?

– Nu chiar. Voi merge în alt dormitor dacă te deranjează. Râse când văzu privirea pe care i-o aruncă. Nu voi face asta.

– Apropo de Havers... Speram să poată face ceva pentru tine.

– Nu-ți face griji! Apreciez că ai încercat.

– Când te vei întâlni iar cu oncologul?

– Curând, dar gata cu această discuție! În seara asta celebrăm viața. Mă simt bine și nu voi mai risipi nici măcar un minut.

Rhage zâmbi, ochii lui strălucind aprobator, plini de respect.

Iar ea se gândise chiar și pentru o clipă să-l țină la distanță? „Fraieră!"

Ea îi zâmbi, așteptând nerăbdătoare sfârșitul serii pentru a putea fi împreună. În întuneric. Cu nimic între ei.

Când dispăru în garderobă, ea îl urmă, gândindu-se că mai aveau câteva minute înainte ca petrecerea să înceapă și că ar fi putut să aibă un preludiu. Când el privea cămășile care atârnau pe umeraș, ea îi atinse spatele, chiar pe umărul bestiei.

Rhage tresări și se dădu înapoi.

– Ești rănit? întrebă ea.

Când ea îl ocoli, el tot continua să se întoarcă, repetând mișcarea de câteva ori.

– Rhage...

– Trebuie să ne grăbim, altfel vom întârzia. Vocea lui era puțin aspră, pectoralii zvâcnindu-i.

– Ce este în neregulă cu spatele tău?

El luă o cămașă de pe umeraș și o trase pe el, închizând repede nasturii.

– Spatele este în regulă.

Rhage o sărută pe obraz și trecu repede pe lângă ea. În dormitor, deschise ușa care dădea spre hol, apoi își luă ceasul din sertar și și-l puse la mână. Prinse cureaua cu degetele tremurânde.

Chiar când ea voia să-l întrebe ce era în neregulă, Phury apăru în prag.

– Salut, frate, Mary, zise bărbatul zâmbind. Vreți să coborâm împreună?

Mary își ascunse frustrarea. Decise că nu ar fi putut fi întrerupți de cineva care să arate mai bine decât el. Părul bogat, multicolor al lui Phury era lăsat pe umerii lați și era îmbrăcat mortal. În sens proverbial. Costumul lui albastru-închis cu dungi subțiri, subtile și cămașa lui roz pal îi evidențiau gâtul gros și tenul ridicol de perfect.

Mocasinii erau ai naibii de frumoși, iar manșetele franțuzești erau prinse cu lanțuri grele, aurii și purta, de asemenea, pe degetul mic un inel cu diamant.

Fratele era numai bun. El și Bella chiar ar fi arătat bine împreună, se gândi ea.

– Spune-mi, Phury, ai întâlnit-o deja pe Bella?

Tipul își aranja batista din buzunarul de la piept, chiar dacă aceasta era la locul ei.

– Mda, am cunoscut-o. În noaptea în care tu și băiatul ați venit la centru.

– Vine în seara asta.

– Eu... știu.

– Și nu se vede cu nimeni în acest moment.

La naiba, se înroșise, se gândi ea. Phury era adorabil.

– Nu este interesat, zise Rhage în timp ce băga la brâu, în spate, un pistol.

Mary îi aruncă o privire urâtă bărbatului, pe care el o ratā, deoarece își îmbrăca haina.

– Dar și tu ești singur, îi zise ea lui Phury. Nu?

– Oh, este singur.

– Rhage, ce-ar fi să-l lași să răspundă singur? Deci, Phury, dacă amândoi sunteți liberi, de ce nu o inviți la cină cândva?

Phury își aranjă reverul, înroșindu-se și mai tare.

– Mda, nu știu ce să zic despre asta.

– Este incredibilă...

Rhage dădu din cap dezaprobator și o scoase pe hol.

– Las-o baltă, Mary! Haide!

Pe la jumătatea treptelor, ea îl opri pe Rhage. Când Phury o luă înaintea lor, ea îi șopti:

– Ia-o mai ușor! El și Bella s-ar putea să se simtă bine împreună.

– Singurul lucru pe care Bella l-ar obține de la el ar fi o conversație.

– Ce...

– Nu îi plac femeile.

– Este gay?

– Nu, dar nu i-o băga pe Bella pe gât. Nu este corect pentru nici unul din ei.

Mary îi aruncă o privire lui Phury, care tocmai păşea pe podeaua mozaicată a foaierului. Chiar şi cu şchiopătatul lui discret, avea aerul unui bărbat perfect sănătos. Dar poate că era numai o iluzie. Poate fusese rănit în timpul luptei.

– Este... impotent?

– Nu din câte ştiu eu. Este celibatar.

„Dumnezeule, ce risipă!", se gândi ea, observând modul în care se mişca bărbatul.

– Deci face parte din vreo sectă religioasă.

– Nu.

– Atunci de ce?

– Pentru Phury, toate drumurile duc spre geamănul lui, Zsadist.

Şi, da, ştiu că nu seamănă. Rhage o împinse uşor, iar ea începu să coboare.

– De ce şchiopătează Phury?

– Are o proteză. Şi-a pierdut jumătate din piciorul stâng.

– Dumnezeule mare, cum?

– Şi l-a împuşcat.

Mary se opri.

– *Poftim?* S-a întâmplat din greşeală?

– Nu, intenţionat. Mary, haide, vom termina discuţia asta mai târziu!

O luă de mână şi o trase în faţă.

Bella păşi în vestibulul vilei cu *doggenul* care o condusese la fort. Privind în jur, rămase uluită. Familia ei deţinea o casă impunătoare, dar nu se compara cu asta. Aici era... trai regal. Ceea ce presupunea că avea sens, deoarece Regele Orb şi regina lui locuiau aici.

– Bine ai venit, Bella! se auzi o voce masculină gravă.

Ea se întoarse și-l văzu pe fratele cu părul multicolor, cel care îi întrerupsese pe ea și pe Zsadist în noaptea aceea la centrul de pregătire.

– Sunt Phury. Ne-am mai întâlnit. La sală.

– Războinicule, zise ea, făcând o reverență.

Era greu să nu fii impresionat de frați, mai ales de acesta. Era atât de mare! Atât de... Oare părul lui era adevărat?

– Ne bucurăm că ai putut veni. Îi zâmbi, ochii lui galbeni emanând căldură. Haide, lasă-mă să te ajut cu haina!

Când și-o dădu jos, o lăsă pe mână.

– Nu-mi vine să cred că sunt aici, ca să fiu sinceră. Mary! Bună!

Cele două se îmbrățișară și apoi vorbiră cu Phury. În scurt timp, Bella se simți în largul ei în preajma războinicului. Era ceva foarte calm și demn de încredere la el, iar acei ochi erau mortali. Erau galbeni și sinceri.

Oricât de atrăgător era, ea îl căuta pe fratele cu cicatrice. Continuând conversația, ea cercetă discret foaierul vast, colorat. Zsadist nu era prin preajmă. Poate că nu avea să vină la petrecere. Nu părea genul sociabil, asta era cert.

În timp ce Mary se duse la Rhage, Bella era hotărâtă să nu se simtă dezamăgită. Pentru Dumnezeu, nu avea de ce să-i urmărească pe cei ca Zsadist!

– Deci, Phury, zise ea. Pot să... Știu că este nepoliticos, dar trebuie să-ți ating părul. Ea se apropie înainte ca el să poată spune nu și prinse o șuviță blondă și roșcată, mângâind părul lung și des. Ce încântător! Culorile erau incredibile! Și... miroase atât de bine! Ce fel de șampon folosești?

Îl privi în ochi, așteptând ca el să facă un comentariu relaxat. În schimb, el încremeni. Nici măcar nu clipea, privind-o.

Brusc își dădu seama că Rhage se holba la ea din ușă cu o expresie șocată. La fel alt războinic, cu cioc. Și un om uriaș. Și...

Ei bine, petrecerea se cam oprise, nu?

Ea își coborî mâna și șopti:

– Îmi pare atât de rău! Tocmai am făcut ceva incredibil de nepotrivit, nu?

Phury își reveni din transa în care intrase.

– Nu, este în regulă.

– Atunci de ce se uită toți la mine?

– Nu sunt obișnuiți să mă vadă... Adică nici o femeie... Phury îi luă mâna și o strânse. Bella, nu ai făcut nimic greșit. Serios. Și nu-ți face griji în privința fraților mei! Sunt doar geloși pentru că vor să le atingi părul.

Însă era ceva în neregulă cu el, iar ea nu fu surprinsă când se scuză o clipă mai târziu.

Un *doggen* apăru în fața ei.

– Iertați-mă, doamnă, ar fi trebuit să vă iau haina mai devreme.

– Oh, mulțumesc!

După ce o lăsă în brațele bărbatului, își dădu seama că petrecerea se mutase în ceea ce părea o sală de biliard. Era pe cale să se îndrepte într-acolo când simți un aer rece venind din spatele ei. Oare se deschiseseră ușile de la intrare?

Ea se întoarse.

Zsadist se afla în colțul întunecat al vestibulului, privind-o din umbră. Era îmbrăcat în aceeași helancă neagră și aceiași pantaloni negri, largi, pe care îi purtase ultima oară când îl văzuse și, la fel ca înainte, ochii lui erau sălbatici. Sexuali.

„Oh, da!", se gândi ea, înroșindu-se. De aceea venise. Trebuia să-l revadă pe acest bărbat.

Inspirând adânc, se îndreptă spre el.

– Bună! Când el nu răspunse, ea zâmbi forțat. O seară minunată, nu?

– Ți-a plăcut să-l atingi pe geamănul meu?

Acela era geamănul lui? Cum puteau cei doi... Ei bine, era o asemănare. Dacă și-l imagina pe Zsadist fără cicatrice și cu părul lung.

– Te-am întrebat ceva, femeie! Ți-a plăcut să-i atingi părul? Ochii aceia negri îi analizară trupul, urmărind liniile bluzei ei din mătase și ale fustei strâmte pe care le purta. Când reveniră asupra chipului ei, zăboviră asupra gurii ei. Ai de gând să îmi răspunzi, femeie?

– Bella, răspunse ea automat. Te rog, spune-mi Bella!

Privirea lui Zsadist se întunecă.

– Crezi că fratele meu este frumos?

– Ah... da, este atrăgător.

– Atrăgător. Mda, acesta este cuvântul. Spune-mi ceva, îl vrei suficient de mult pentru a te culca cu mine?

O cuprinse un val de căldură, cuvintele rostite de el și modul senzual în care o privea aprinzând un foc în ea. Dar apoi își dădu seama ce spusese.

– Îmi pare rău, nu înțeleg...

– Geamănul meu este celibatar convins. Așa că mă tem că mai mult de atât nu te vei putea apropia de Phury. Scoase un sunet ciudat. Dar sunt un înlocuitor nevrednic, nu?

Bella își duse mâna la gât, înecând imaginea în care se afla sub trupul lui Zsadist în timp ce el o avea. Cum ar fi fost ? Să fie a lui? Latura ei nesăbuită era disperată să afle.

Oh, Dumnezeule! Numai gândul o făcea să tremure.

Zsadist râse glacial.

– Te-am șocat? Îmi pare rău. Încerc să te ajut să revii cu picioarele pe pământ. Este greu să dorești ceva ce nu poți avea. Ochii lui zăboviră asupra gâtului ei. Eu însă nu am avut niciodată această problemă.

Când ea înghiți în sec, el urmări mișcarea.

– Problemă? șopti ea.

– Eu iau ce îmi doresc.

„Da, sigur că o faci", se gândi ea.

Într-o zvâcnire arzătoare, şi-l imagină privind-o în timp ce trupurile lor se contopeau, chipul lui fiind la centimetri distanţă de al ei. Fantezia o făcu să ridice mâna. Voia să-şi treacă degetul de-a lungul cicatricii lui, până la gură. Numai pentru a-l simţi.

Cu o mişcare rapidă într-o parte, Zsadist evită contactul, ochii scânteindu-i de parcă l-ar fi şocat. Expresia fu ascunsă imediat.

Cu o voce plată, glacială, spuse:

– Ai grijă, femeie! Muşc.

– Ai de gând să-mi spui vreodată pe nume?

– Ce zici de un pahar, Bella? exclamă Phury. O luă de braţ. Barul este aici, în sala de biliard.

– Da, ia-o! bombăni Zsadist. Eşti un erou, frate. Mereu salvezi pe cineva. Şi ar trebui să ştii că te găseşte atrăgător.

Chipul lui Phury se încordă, dar nu spuse nimic în timp ce o conduse prin foaier.

Când ea privi în urmă, Zsadist nu mai era.

Phury o înghionti, pentru a-i atrage atenţia.

– Trebuie să stai departe de el. Când ea nu răspunse, războinicul o trase într-un colţ şi o cuprinse de umeri. Fratele meu geamăn nu este rănit. Este distrus. Înţelegi diferenţa? Cu cel rănit lucrurile mai pot fi rezolvate. Cu cel distrus? Tot ce poţi face este să aştepţi să-l îngropi.

Gura ei se întredeschise.

– Este atât de... dur.

– Este realitatea. Dacă moare înaintea mea, asta mă va omorî. Dar nu va schimba ceea ce este.

Ea se îndepărtă cu subînţeles de el.

– Voi ţine minte. Mulţumesc!

– Bella...

– Parcă ziceai că îmi aduci ceva de băut.

capitolul 39

O opri în fața clădirii înalte de apartamente. Groaznicul monolit făcea parte dintre clădirile înalte, de lux din Caldwell, o încercare a dezvoltatorilor de a reînvia malul râului. Apartamentul lui C se afla la etajul 26, spre râu.

Pretențios. Foarte pretențios.

Majoritatea *lesserilor* trăiau în dărăpănături, deoarece Lessening Society credea că banii trebuiau investiți în război. C nu renunțase la stilul pompos, fiindcă și-l putea permite. Înainte de a intra în Lessening Society în anii '70, fusese un excentric de bani gata și, cumva, își păstrase finanțele. Tipul era o combinație neobișnuită: un diletant cu tendințe de criminal în serie.

Cum era trecut de ora 22.00, nu mai exista paznic, așa că era o treabă de moment să descuie ușa holului. O luă liftul din oțel și sticlă până la etajul 27 și apoi coborî un etaj pe scări, mai mult din obișnuință decât din necesitate. Nu exista nici un motiv să creadă că ar da cineva doi bani pe cine era sau pe ce făcea. În plus, clădirea era o fantomă pe timpul nopții, locatarii europeni fiind pe afară, consumând ecstasy și cocaină la periferie.

Bătu la ușa lui C.

Era a cincea adresă pe care o vizita de pe lista domnului X cu membri de negăsit și primul din noaptea aceea. Cu o seară înainte, avusese succes. Unul dintre vânători nu se afla în stat, căci decisese să-și ajute un amic în D.C. Doi dintre absenții nemotivați, care erau colegi de cameră, fuseseră răniți în urma unei lupte – unul cu celălalt. Se recuperau și aveau să fie din nou conectați în câteva zile. Ultimul *lesser* fusese un nenorocit în perfectă stare de sănătate care se uita la televizor, pierzând vremea. Ei bine, perfect sănătos până

la accidentul petrecut la plecarea lui O. Avea să treacă o săptămână până ce avea să se ridice și să alerge din nou, dar vizita cu siguranță îi clarificase prioritățile.

Ciudat cum câteva lovituri în genunchi puteau face asta unui individ.

O bătu din nou la ușa lui C, apoi sparse încuietoarea. Când deschise ușa, se dădu în spate. Rahat! Locul mirosea urât. Ca un gunoi putrezit.

Se îndreptă spre bucătărie.

Nu, nu era gunoi. Era C.

Lesserul era cu fața la podea, înconjurat de o băltoacă de sânge negru, uscat. La o distanță mică de mâna lui se aflau bandaje, un ac și ață, ca și cum ar fi încercat să se îngrijească. Aproape de trusa de prim ajutor se afla telefonul, iar tastatura era acoperită de sângele lui. Geanta unei femei, de asemenea pătată, se afla de cealaltă parte.

O îl întoarse pe C. Gâtul vânătorului fusese spintecat cu o tăietură foarte adâncă. Având în vedere modul în care fusese cauterizată, tăietura fusese făcută de unul dintre pumnalele negre ale Frăției. La naiba, orice ar fi avut acel metal, era ca acidul de baterie pe rana unui *lesser*!

Gâtul lui C se mișca, scoțând sunete guturale, dovedind că puteai, de fapt, să fii puțin mort. Când ridică mâna, în ea avea un cuțit. Câteva tăieturi superficiale îi marcau cămașa, ca și cum ar fi încercat să se înjunghie în piept, dar nu avusese forța necesară pentru a o duce până la capăt.

– Ești într-o formă proastă, zise O, îndepărtând cuțitul.

Stătea pe călcâie, privindu-l pe tip zbătându-se lent. Stând pe spate astfel, cu mâinile și picioarele mișcându-se inutil, era ca un gândăcel gata să-și dea duhul.

O privi spre geantă.

– Duci o viață paralelă, C? Ridică geanta și scormoni prin ea. Cutii cu medicamente. Bandaje. Tampoane. Celular.

„Bună, portofelule!"

Scoase permisul de conducere. Păr șaten. Ochi gri. Imposibil de spus dacă femeia era vampir sau om. Adresa era Route 22, în pădure.

– Spune-mi dacă am înțeles bine, zise O. Tu și unul dintre frați v-ați confruntat direct. Războinicul avea o femeie cu el. Ai scăpat după ce ai fost înjunghiat și ai luat geanta pentru a-i putea veni de hac prietenei individului. Problema a fost că rănile tale erau prea severe și că stai aici întins de când ai ajuns acasă. Cum mă descurc?

O aruncă portofelul în geantă și-l privi pe bărbat. Ochii lui C se roteau ca niște bile haotice în capul amețit.

– Știi ceva, C, dacă ar fi după mine, te-aș lăsa aici. Nu știu dacă ești la curent, dar, când dispărem, ne întoarcem la Omega. Crede-mă, ceea ce vei găsi de cealaltă parte alături de el te va face să crezi că tot ce simți acum este o vacanță. O privi în jur. Din nefericire, împuți locul. Va intra vreun om, iar atunci ne vei băga în belele.

O luă cuțitul, strângând mânerul cu putere. Când îl ridică la umăr, ușurarea lui C îi făcu trupul să se calmeze.

– Chiar nu ar trebui să te simți ușurat pentru asta, zise O încet.

Înfipse lama în pieptul *lesserului*. Urmară o scânteie și un pocnet. Iar C dispăru.

O luă geanta și plecă.

Mary se îndreptă spre Rhage, ținându-și mâna la spate în timp ce aștepta momentul potrivit. Era în mijlocul unei partide de biliard, iar el și Butch îi băteau măr pe V și pe Phury.

Privindu-i jucând, decise că îi plăcea pe frați. Chiar și pe Zsadist, în ciuda sobrietății. Erau atât de buni cu ea, o tratau cu un respect și o reverență pe care nu era sigură că le merita.

Rhage îi făcu cu ochiul în timp ce se apleca pe masă și-și potrivea tacul.

– Este pentru modul în care îl îngrijești, îi șopti cineva la ureche.

Ea tresări. Vishous se afla în spatele ei.

– Despre ce vorbești?

– De aceea te adorăm. Iar înainte să-mi spui să încetez să-ți mai citesc gândurile, nu am intenționat să fac asta. Numai că a fost prea zgomotos pentru a-l ignora. Vampirul luă o gură dintr-un pahar cu vodcă. Dar de aceea te acceptăm. Când îl tratezi cum se cuvine, ne onorezi pe fiecare dintre noi.

Rhage privi în față și se încruntă. Îndată ce lovi, ocoli masa și se îndreptă spre ea, împingându-l pe V cu trupul.

Vishous râse.

– Relaxează-te, Hollywood! Are ochi numai pentru tine.

Rhage bombăni și o trase spre el.

– Amintește-ți asta, iar atunci membrele tale vor rămâne la locul lor!

– Știi, înainte nu erai genul posesiv.

– Asta pentru că nu am avut niciodată ceva ce mi-am dorit să păstrez. Este rândul tău, frate.

Când V lăsă paharul jos și deveni serios în privința jocului, Mary ridică mâna. Din vârful degetelor, atârna o cireașă.

– Vreau să-ți văd și celelalte trucuri, zise ea. Mi-ai zis că poți face ceva impresionant cu gura și cu o codiță de cireașă.

El râse.

– Haide...

– Ce? Nici un truc?

El râse discret.

– Privește-mi gura, femeie!

Privind-o pe sub pleoapele întunecate, Rhage se aplecă spre mâna ei. Scoase limba și prinse cireașa, trăgând-o între buze. Mestecă, apoi clătină din cap în timp ce înghiți.

– Încă nu a ajuns acolo, șopti el.

– Ce?

– Secretele tale sunt mult mai dulci.

Înroșindu-se, își acoperi ochii cu mâna.

„Oh, sigur. Acum vrea să fie sexy", se gândi ea.

Inspirând adânc, surprinse parfumul erotic, misterios pe care îl emana de fiecare dacă când o avea. Ea ridică mâna și-l privi.

El o privea complet absorbit. Centrul ochilor lui era de un alb strălucitor ca zăpada proaspătă.

Mary rămase fără aer.

„Mai este ceva acolo", se gândi ea. Mai era ceva... care o privea prin ochii lui.

Phury veni zâmbind.

– Ia-ți o cameră, Hollywood, dacă ai de gând să faci asta. Nu trebuie să ne amintești tot ce ai.

Îl prinse pe Rhage de umăr.

Rhage se întoarse și mușcă mâna fratelui său. Sunetul fălcilor mușcând fu suficient de zgomotos pentru a opri conversația din încăpere.

Phury se dădu în spate, trăgându-și mâna.

– Dumnezeule, Rhage! Care îi... Rahat! Ochii tăi! S-au transformat!

Rhage păli și apoi se îndepărtă clipind.

– Îmi pare rău. La dracu', Phury, nici nu am știut că...

Toți bărbații din încăpere lăsară deoparte ce aveau în mâini și veniră spre el, încercuindu-l.

– Cât de aproape de transformare ești? întrebă Phury.

– Scoate femeile de aici! ordonă cineva. Du-le sus!

În timp ce răsuna zgomotul făcut de persoanele care plecau, Vishous strânse mâna lui Mary.

– Vino cu mine!

– Nu! Ea se zbătu. Oprește-te! Vreau să stau cu el.

Rhage o privi și imediat acea privire ciudată, fixă reveni. Apoi ochii lui albi se îndreptară spre Vishous. Rhage urlă ca un leu.

– V, dă-i drumul! *Acum!* zise Phury.

Vishous îi dădu drumul, dar îi șopti:

– Trebuie să ieși de aici!

Pe dracu', se gândi ea.

– Rhage? spuse ea delicat. Rhage, ce se petrece?

El clătină din cap și întrerupse contactul vizual, îndreptându-se spre șemineul din marmură. Sudoarea strălucea pe fața lui în timp ce strângea piatra și se încorda de parcă ar fi încercat să-l smulgă din perete.

Timpul se dilata în vreme ce se lupta cu el însuși, pieptul zvâcnindu-i, brațele și picioarele tremurându-i. Dură mult până când se chirci, iar tensiunea îi părăsi trupul. În lupta pe care o dusese, câștigase. La limită.

Ridicând privirea, ochii lui reveniseră la normal, dar era epuizat.

– Îmi pare rău, fraților, bombăni el.

Apoi o privi pe ea și deschise gura. În loc să vorbească, își lăsă capul în jos, de parcă ar fi fost rușinat.

Mary trecu de bariera formată de trupurile bărbaților și-i cuprinse fața în mâini.

Când el gemu surprins, ea îi sărută gura.

– Hai să vedem trucul cu cireașa. Vino!

Bărbații care stăteau în jurul lor erau uluiți. Ea simțea asta în privirile lor. Rhage era și el mișcat. Când ea îl privi cu subînțeles, el începu să mestece cireașa.

Ea se uită spre războinici.

– Este bine. Suntem bine. Întoarceți-vă la ceea ce făceați! Are nevoie de o clipă, iar voi, holbându-vă la el, nu îl ajutați.

Phury râse discret și se întoarse la masa de biliard.

- Este fabuloasă!

V își luă tacul și paharul.

- Mda. Adevărat.

În timp ce petrecerea se reluă, iar Bella și Wellsie reveniră, Mary mângâia fața și gâtul lui Rhage. Părea să-i fie greu să o privească în ochi.

- Ești bine? întrebă ea cu blândețe.

- Îmi pare atât de rău...

- Uită de scuze. Orice ar fi, nu poți controla, nu?

El încuviință.

- Atunci nu ai de ce să-ți ceri scuze.

Ea voia să știe ce se petrecuse, dar nu acolo, nu atunci. Uneori, antidotul pentru situațiile ciudate era să pretinzi că nu se petrecuse nimic. „Prefă-te până ce reușești!" era mai mult decât un rahat motivațional.

- Mary, nu vreau să te temi de mine!

O clipă, ea privi în timp ce gura și maxilarul lui mestecau cireașa.

- Nu mă tem. Poate că V și Phury puteau fi în pericol, dar mie nu mi-ai fi făcut rău. În nici un caz. Habar n-am cum știu asta, dar pur și simplu știu.

El inspiră adânc.

- Dumnezeule, te iubesc! Chiar te iubesc!

Apoi zâmbi.

Mary râse zgomotos, ceea ce făcu toate privirile din încăpere să se întoarcă spre ea.

Codița de cireașă era prinsă cu grijă de unul dintre colții lui.

capitolul 40

Bella se holba și trebuia să înceteze.

Numai că nu se putea abține. Zsadist era singurul pe care îl putea vedea.

Nu că ar fi fost foarte activ la petrecere. Cu excepția episodului cu Rhage, Zsadist stătea departe de ei toți. Nu vorbea cu nimeni. Nu bea nimic. Nu mânca nimic. Era o statuie lângă una dintre ferestrele lungi, iar acea inactivitate o fascina. Nici măcar nu părea să respire. Numai ochii i se mişcau.

Și mereu pentru a-i evita pe ai ei.

Bella le dădu amândurora o pauză mergând să ia nişte vin. Sala de biliard era un spațiu întunecos, luxos, acoperit cu tapet din mătase de un verde intens şi asortat cu draperii din satin negre şi aurii. În colțul în care fusese amenajat barul, umbrele erau mai intense, iar ea se adăposti printre ele.

Poate că ar fi fost mai discretă privindu-l de acolo.

În ultimele zile, întrebase în stânga şi în dreapta şi auzise toate poveştile despre Zsadist. Zvonurile erau de-a dreptul îngrozitoare, mai ales acelea despre el şi femei. Oamenii spuneau că el omora femeile din plăcere, dar era greu să nu te întrebi câte dintre acestea erau numai poveşti. Un bărbat care arăta atât de periculos era predispus să dea naştere la bârfe. Fratele ei era la fel. Auzise zvonuri despre Rehvenge ani la rând şi numai Dumnezeu ştia că toate erau false.

Nu era posibil ca toate zvonurile despre Zsadist să fie adevărate. Pentru Dumnezeu, oamenii susțineau că trăia din sângele prostituatelor din rasa oamenilor! Nu era nici măcar posibil fiziologic vorbind dacă nu ar fi băut în fiecare noapte. Chiar şi atunci, cum putea să fie atât de puternic cu o hrană atât de slabă?

Bella se întoarse de la bar şi privi prin încăpere. Zsadist nu mai era.

Aruncă o privire în foaier. Nu-l văzuse plecând. Poate se dematerializase...

– Mă cauți?

Ea tresări și-și întoarse capul. Zsadist era chiar în spatele ei, ștergându-și un măr de tricou. Ridicându-l la gură, îi privi gâtul.

– Zsadist...

– Pentru o femeie din aristocrație, ești foarte nepoliticoasă. Scoase colții și mușcă din coaja lucioasă zgomotos. Nu te-a învățat mama ta că nu este frumos să te holbezi?

Ea îl privi mestecând, maxilarul mișcându-i-se circular. Dumnezeule, o lăsa fără aer numai când îi privea buzele!

– Nu intenționez să te ofensez.

– Ei bine, o faci. Și cred că-mi superi și fratele drag făcând asta.

– Ce?

Ochii lui Zsadist zăboviră asupra chipului ei, apoi se îndreptară asupra părului. Mai mușcă o dată din măr.

– Phury te place. Cred că ar putea fi chiar atras de tine, ceea ce este o noutate, cel puțin de când îl cunosc eu. Nu este atras de femei.

Ciudat, ea nu simțise asta deloc. Dar, la urma urmelor, ea se concentrase asupra lui Zsadist.

– Nu cred că Phury...

– Te tot privește. Cât timp tu te uiți la mine, el se uită la tine. Și nu pentru că își face griji pentru tine. Se uită la trupul tău, femeie! Zsadist își lăsă capul într-o parte. Știi, poate că m-am înșelat. Poate că tu vei fi cea care îl va scăpa de celibat. Rahat, ești suficient de frumoasă, iar el nu este mort!

Ea se înroși.

– Zsadist, ar trebui să știi că eu te găsesc...

– Revoltător, nu? Ca un accident de mașină. Mai mușcă din măr. Îți pot înțelege fascinația, dar trebuie să-ți muți privirea în altă parte. De acum încolo, privește-l pe Phury, ne-am înțeles?

– Vreau să te privesc pe tine. Îmi place să te privesc.

El miji ochii.

– Ba nu.

– Ba da.

– Nimănui nu-i place să mă privească. Nici măcar mie.

– Nu ești urât, Zsadist.

Râse, trecându-și intenționat degetul peste cicatrice.

– Ei, asta este o afirmație forțată. Și o minciună sfruntată.

– Te găsesc uluitor. Nu pot să mi te scot din minte. Vreau să fiu cu tine.

Zsadist se încruntă, încremenind.

– Cum adică să fii cu mine?

– Știi tu. Să fiu cu tine. Se înroși tare, dar se gândi că nu avea nimic de pierdut. Vreau să... mă culc cu tine.

Zsadist se dădu în spate atât de repede, încât lovi barul. Când sticlele de lichior zdrăngăniră, ea știu cu certitudine că poveștile despre el erau false. El nu omora femei. În cel mai rău caz, părea împietrit de gândul că ea era atrasă sexual de el.

Ea deschise gura, dar el o întrerupse:

– Stai departe de mine, femeie! zise el, aruncând mărul pe jumătate mâncat în coșul de gunoi. Dacă nu o faci, nu știu de ce voi fi în stare pentru a mă apăra.

– De ce anume? Nu te ameninț.

– Nu, dar îți garantez că eu pot fi periculos pentru sănătatea ta. Este un motiv suficient de bun pentru ca oamenii să stea departe de mine.

El ieși din cameră.

Bella îi privi pe toți cei din jurul mesei de biliard. Toți erau concentrați asupra jocului. Ceea ce era perfect. Nu voia să încerce să o convingă că ar fi trebuit să renunțe.

Își turnă un pahar cu vin și ieși din sala de biliard. Ieșind pe hol, îl văzu pe Zsadist urcând. După ce-i dădu puțin timp pentru a o lua înaintea ei, urcă repede treptele, mișcându-se încet până la etajul al doilea. Când ajunse sus, îl văzu dispărând după colț. Alergă silențios

pe covor, păstrând distanța în timp ce el se îndrepta pe culoarul ce ducea spre balconul și foaierul de jos.

Zsadist se opri. Ea se ascunse în spatele unei sculpturi din marmură.

Când ieși, el dispăruse. Se îndreptă spre locul în care îl văzuse și găsi ușa întredeschisă. Băgă capul înăuntru. În încăpere era întuneric beznă, lumina de pe hol penetrând numai puțin întunericul. Și era foarte frig, ca și cum căldura nu numai că nu fusese pornită în seara aceea, ci fusese oprită de când căldura verii se domolise.

Ochii ei se acomodară. Acolo se afla un pat lat, somptuos, acoperit cu catifea stacojie. Restul mobilei era de asemenea luxoasă, deși era ceva ciudat în colțul podelei. Un maldăr de pături. Și un craniu.

Bella fu trasă înăuntru de un braț.

Ușa se închise și încăperea fu învăluită complet în întuneric. Cu o mișcare rapidă, fu întoarsă și împinsă cu fața la perete. Lumânările se aprinseră.

– Ce dracului faci aici?

Încercă să-și recapete suflul, dar antebrațul lui Zsadist o apăsa pe spate, așa că nu putea să tragă mult aer în plămâni.

– Eu... Eu credeam că putem sta de vorbă.

– Serios? Ce vrei să faci aici? Să vorbești?

– Da, m-am gândit...

El o prinse de ceafă.

– Eu nu vorbesc cu femeile care sunt suficient de proaste să vină după mine. Dar îți voi arăta ce sunt dispus să le fac.

Își așeză brațul gros pe abdomenul ei, îi îndepărtă coapsele de perete și-i împinse capul în jos. Dezechilibrată, ea se susținu de o bucată de scafă.

Excitarea lui îi atinse zona intimă. Ea începu să respire.

În timp ce căldura îi exploda între picioare, pieptul lui îi atingea spatele. Îi scoase bluza din fustă și își lăsă

mâna să alunece pe pântecul ei, acoperindu-l cu degetele lungi și cu palma lată.

– O femeie ca tine ar trebui să fie cu alt aristocrat. Sau cicatricile și reputația mea te atrag? Când ea nu îi răspunse, deoarece nu mai avea aer, el bombăni: Da, sigur despre asta este vorba.

Cu o mișcare rapidă, îi desfăcu sutienul și-i cuprinse sânii. Cuprinsă de un atac de dorință pură, ea sâsâi și tremură. El râse vag.

– Prea repede? Îi cuprinse sfârcul între degete și îl răsuci, plăcerea și durerea combinându-se. Ea strigă. Este prea dur pentru tine? Voi încerca să mă controlez mai bine, dar, știi, sunt sălbatic. Este motivul pentru care vrei asta, nu?

Dar nu era nici prea repede, nici prea dur. Dumnezeu s-o ajute, îi plăcea! Voia dur și acum și o voia cu el. Voia să încalce regulile, voia pericol și emoție, voia văpaia și puterea lui. Și era atât de pregătită, mai ales când îi ridică fusta deasupra șoldurilor. Tot ce trebuia să facă era să-i îndepărteze bikini pentru a o putea pătrunde.

Numai că ea voia să-l vadă când o penetra. Voia să-i atingă și ea trupul. Începu să se ridice, dar el o țintui, aplecându-se asupra gâtului ei și ținând-o pe loc.

– Scuze, nu știu altceva. O fac numai așa.

Ea se zbătu, murind de dorința de a-l săruta.

– Zsadist...

– Este cam târziu să te răzgândești. Vocea lui era un geamăt senzual în urechea ei. Dintr-un anumit motiv, vreau să te regulez. Așa că fă o favoare amândurora și strânge din dinți. Nu va dura mult.

Mâna lui îi părăsi sânii, aterizând între picioarele ei și găsindu-i miezul.

Zsadist încremeni.

Instinctiv, ea își mișcă șoldurile, frecându-se de degetele lui, simțind frecarea delicioasă...

El se dădu înapoi.

– Ieşi de aici!

Dezorientată şi extrem de excitată, ea se întoarse, îndreptându-se.

– Cum?

Zsadist se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi în podea. Când ea nu se mişcă, el urlă:

– Ieşi!

– De ce...

– Dumnezeule, mă îngreţoşezi!

Bella simţi cum se albeşte. Îşi trase fusta în jos şi-şi aranjă bluza şi sutienul. Apoi ieşi în grabă din încăpere.

Zsadist trânti uşa şi alergă la baie. Ridicând capacul toaletei, se aşeză pe podea şi vomită mărul pe care îl mâncase.

După ce trase apa, se lăsă pe podea, tremurând şi stors. Încercă să inspire adânc, dar nu putea scăpa de mirosul Bellei. Excitarea ei încântătoare, neaşteptată era pe degetele lui. Îşi scoase helanca şi şi-o înfăşură pe mână, simţind nevoia să diminueze mirosul.

Dumnezeule, perfecţiunea ei catifelată! Acel parfum incredibil al pasiunii ei. Toată acea umezeală lucioasă.

Nici o femeie nu se mai udase pentru el de o sută de ani. De pe vremea când era un sclav al sângelui. Iar atunci nu o dorea, ajunsese să se teamă de acea excitare.

Încercă să-şi concentreze mintea asupra prezentului, încercă să rămână în baie, dar trecutul îl absorbea...

Era înapoi în celulă, legat, iar propriul trup nu-i mai aparţinea. Simţea mâinile diavolului, mirosea sclava pe care o pusese deasupra lui pentru a putea obţine erecţia pe care o dorea. Şi apoi îl călărea, împingând până când atingea orgasmul. După aceea, muşcătura şi băutul îl agresau, în timp ce ea se hrănea din venele lui.

Totul îi reveni în minte. Violurile. Umilirea. Deceniile de abuz până când pierduse noţiunea timpului,

până când nu mai rămăsese nimic din el. Era mort, cu excepția bătăilor neîncetate ale inimii lui și mișcările plămânilor.

Auzi un sunet ciudat. Își dădu seama că gemea.

„Oh, Bella!"

Își șterse fruntea de bicepși. Bella. Dumnezeule, îl făcuse să se simtă atât de rușinat de cicatricile și de urâțenia lui, de aspectul distrus și de natura întunecoasă, violentă!

La petrecere, ea vorbise fără reținere cu frații lui și cu femeile, zâmbind, râzând. Avea un șarm și o ușurință care trădau viața confortabilă pe care o dusese. Probabil nu cunoscuse niciodată lumea rea sau faptele rele. Cu siguranță nu arătase cruzime sau asprime față de altcineva. Era o femeie demnă, nu ca toate femeile depravate, furioase din care băuse el.

Nu o crezuse când îi spusese că voise să se culce cu el, dar ea vorbise serios. Asta însemnase toată umezeala ei catifelată. Femeile puteau minți în privința multor lucruri, dar nu în privința asta. Niciodată.

Zsadist tremura. Când o aplecase și îi atinsese sânii, plănuise să se oprească, în ciuda a ceea se spusese. Se gândise că avea să o sperie, astfel încât să plece și să-l lase singur, că avea să o copleșească înainte de a o goni.

Numai că ea chiar îl dorea.

Rememoră senzația de a se cufunda între coapsele ei. Fusese atât de... delicată. Incredibil de caldă, de moale și de umedă. Prima pe care o atinsese și care fusese astfel pentru el. Habar nu avea ce să facă, dar apoi, în toată confuzia, Stăpâna îi reveni în memorie. Îi văzu fața și îi simți trupul deasupra lui.

Stăpâna fusese mereu excitată când venise la el și mereu se străduise ca el să știe asta, deși niciodată nu îl făcuse să o atingă cu mâinile. Fusese deșteaptă. După toate câte îi făcuse, dacă ar fi fost capabil să ajungă la ea,

ar fi sfâșiat-o ca un animal turbat. Și știuseră amândoi asta. Pericolul captiv pe care el îl reprezenta o încânta.

Se gândi la atracția Bellei față de el. Se baza pe același lucru, nu? Sex sălbatic. Sălbaticul încătușat folosit pentru plăcere.

Sau, în cazul Bellei, un bărbat periculos folosit pentru aventură.

Stomacul i se întoarse iar pe dos și se așeză deasupra toaletei.

– Credeam că ești doar crud, zise Bella din spatele lui. Nu știam că într-adevăr te-am îngrețoșat.

La dracu'! Nu încuiase ușa.

Nu-i trecuse deloc prin minte că ea avea să se întoarcă.

Bella își strânse brațele la piept. Dintre toate lucrurile pe care le visase, aceasta bătea orice imaginație. Zsadist era aplecat, pe jumătate dezbrăcat, deasupra toaletei, cu bluza răsucită pe braț, starea de vomă făcându-l să tremure.

În timp ce el înjura, ea se holba la trupul lui. Dumnezeule, spatele lui! Spatele lat era plin cu cicatrici, dovezi ale multiplelor biciuiri din trecut care, ca și fața lui, cumva nu se vindecaseră ușor. Nu putea însă înțelege cum se întâmplase asta.

– Ce cauți iar în camera mea? întrebă el, vocea răsunând în interiorul vasului de toaletă.

– Eu... am vrut să țip la tine.

– Te deranjează dacă termin mai întâi de vărsat? Trase apa.

– Ești bine?

– Mda, este foarte distractiv.

Intră în baie și o clipă avu impresia că era foarte curată, foarte albă, complet impersonală.

Într-o clipită, Zsadist se ridică în picioare, întors cu fața la ea.

Ea înghiți în sec.

Deși evident puternic, mușchii lui ieșeau în evidență, fiecare fibră fiind întinsă și vizibilă. Pentru un războinic, pentru un bărbat, era slab, prea slab. Aproape înfometat. Avea cicatrici și pe corp, deși numai în două părți: pe pectoralul stâng și pe umărul drept. Ambele sfârcuri fuseseră găurite, inele argintii cu biluțe prinzând lumina în timp ce respira.

Dar nimic din toate astea nu o mira. Ceea ce o uluia erau benzile groase, negre tatuate în jurul gâtului și al încheieturilor.

– De ce porți semnele unui sclav al sângelui? șopti ea.

– Ia gândește-te!

– Dar asta...

– Nu ar trebui să se întâmple cuiva ca mine?

– Ei bine, da. Ești un războinic. Un nobil.

– Soarta este o nemernică.

Inima i se deschise pentru el, tot ce crezuse despre el schimbându-se. Nu mai era o aventură, ci un bărbat pe care dorea să-l consoleze. Să-l aline. Să-l îmbrățișeze. Impulsiv, făcu un pas spre el.

Ochii lui negri se mijiră.

– Chiar nu vrei să te apropii de mine, femeie! Cu atât mai puțin acum.

Ea nu-l ascultă. Se apropie, dar el se dădu înapoi, până când ajunse cu spatele lipit de colțul dintre cabina de duș din sticlă și zid.

– Ce dracului faci?

Ea nu-i răspunse, pentru că nu știa sigur.

– Dă-te înapoi! se răsti el.

Deschise gura, colții alungindu-i-se ca unui tigru.

Asta o făcu să se oprească.

– Dar aș putea să...

– Să mă salvezi? Mda, sigur! În visele tale, asta este partea în care ar trebui să fiu mișcat de privirea ta. Să îmi predau latura animalică în brațele unei virgine.

– Nu sunt virgină.

– Ei bine, mă bucur pentru tine.

Ea întinse mâna, dorind să-i atingă pieptul. Chiar în zona inimii.

El se îndepărtă, lipindu-se de marmură. Asudând, își aplecă gâtul și chipul i se crispă. Respira greu, inelele din sfârcuri sclipind.

Vocea i se subție până când nu mai rămase decât un sunet.

– Nu mă atinge. Nu pot... Nu pot suporta să fiu atins, bine? Mă doare.

Bella se opri.

– De ce? spuse ea cu blândețe. De ce te...

– Ieși dracului de aici, *te rog!* Abia putea rosti cuvintele. Sunt pe cale să distrug ceva. Și nu vreau să fii tu.

– Nu mi-ai face rău.

El închise ochii.

– La dracu'! Care-i treaba cu voi, ăștia rafinați? Sunteți crescuți să vă excitați torturând oameni?

– Bunule Dumnezeu, nu! Vreau numai să te ajut.

– Mincinoaso! spuse el, deschizând ochii. Ești o mincinoasă. Nu vrei să mă ajuți, vrei să lovești șarpele cu clopoței cu un băț doar ca să vezi ce se întâmplă.

– Nu este adevărat. Cel puțin... nu acum.

Privirea lui deveni glacială, fără suflet. Iar vocea lui își pierdu intonația.

– Mă vrei? Fie! Mă poți avea.

Zsadist se întinse spre ea. O puse la podea, o întoarse pe burtă și îi prinse mâinile la spate. Simți marmura rece pe față în timp ce genunchii lui îi depărtau picioarele. Se auzi o sfâșietură. Lenjeria ei intimă.

Ea rămase nemișcată. Gândurile ei nu puteau ține ritmul cu acțiunile lui; și nici emoțiile ei. Dar trupul ei știa ce dorea. Furios sau nu, avea să-l primească.

Greutatea lui o părăsi o clipă, apoi ea auzi sunetul fermoarului. După care se lăsă asupra ei, între erecția lui incredibilă și zona ei intimă nemaifiind nimic.

Dar nu împinse. Gâfâia încremenit, respirația lui zgomotoasă în urechea ei, atât de zgomotoasă... Suspina?

Capul îi căzu pe ceafă. Apoi se dădu jos de pe ea, acoperind-o în timp ce se îndepărta de trupul ei. Stând pe spate, își acoperi fața cu mâinile.

– Oh, Dumnezeule, gemu el, Bella...

Ea vru să-l atingă, dar era atât de încordat, încât nu îndrăzni. Cu o mișcare bruscă, se ridică în picioare și-l privi. Pantalonii lui Zsadist erau lăsaţi pe coapse, iar bărbăţia lui fără erecţie.

Dumnezeule, trupul lui se afla într-o stare proastă! Stomacul era gol. Oasele șoldurilor ieșeau în evidență prin piele. Probabil că bea într-adevăr numai de la oameni, se gândi ea. Și nu mânca deloc.

Se concentră asupra benzilor tatuate care îi acopereau încheietura și gâtul. Și a cicatricilor.

„Distrus. Nu rănit."

Deși se simțea rușinată să recunoască acum, aerul sumbru fusese cea mai interesantă parte a înfățișării lui. Era un contrast atât de mare, o anomalie față de ceea ce cunoscuse ea în viață. Îl făcuse periculos. Excitant. Sexy. Dar fusese o fantezie. Aceasta era realitatea.

Suferea. Și nu era nimic sexual sau excitant în asta.

Ea luă un prosop și se îndreptă spre el, acoperindu-i pielea expusă. El tresări, apoi se agăță de el. Când o privi, partea albă a ochilor deveni roșie, dar nu plângea. Poate că ea se înșelase în privința suspinelor.

– Te rog... lasă-mă, zise el.

– Îmi doresc...

– Pleacă! Acum! Fără dorințe, fără speranţe. Fără nimic. Pleacă! Și să nu te mai apropii vreodată de mine. Jură! *Jură!*

– Eu... Promit!

Bella ieși în grabă din dormitorul lui. Când ajunse pe hol, suficient de departe, se opri și-și trecu degetele prin păr, încercând să-l aranjeze. Își simţi lenjeria intimă

în jurul taliei, dar o lăsă acolo. Nu avea unde să o pună dacă avea să o dea jos.

Jos, petrecerea era în toi, iar ea se simţi nelalocul ei, secătuită. Se duse la Mary, îşi luă la revedere şi căută cu privirea un *doggen* care să o ducă acasă.

Atunci Zsadist intră în cameră. Se schimbase în nişte haine sport albe din nailon şi avea o geantă neagră în mână. Fără să o privească, merse în spatele lui Phury, care era la câţiva metri distanţă.

Când Phury se întoarse şi văzu geanta, se dădu înapoi.

– Nu, Z. Nu vreau...

– Fie o faci tu, frate, fie găsesc pe altcineva care să o facă.

Zsadist întinse geanta.

Phury se uită la ea. O luă în mână, tremurând.

Şi plecară împreună.

capitolul 41

Mary aşeză platoul gol lângă chiuvetă şi îi oferi lui Rhage o tavă pentru a putea strânge împreună. Acum, când petrecerea se încheiase, toţi ajutau la curăţenie.

Ieşind în foaier, zise:

– Mă bucur atât de mult că Wellsie şi Tohr l-au luat la ei pe John! Mi-ar fi plăcut să-l văd în seara asta, dar mă bucur să-l ştiu pe mâini bune.

– Tohr mi-a zis că bietul băiat nu se poate ridica din pat, atât de epuizat este. Tot ce a făcut a fost să doarmă şi să mănânce. Hei, apropo, cred că ai dreptate. Phury o cam simpatizează pe Bella. Şi-a petrecut mult timp privind-o. Nu l-am văzut niciodată aşa.

– Dar după ce ai zis...

Trecând pe lângă scara principală, se deschise o uşă ascunsă.

Intră Zsadist. Avea chipul epuizat şi tricoul de antrenament rupt. Avea sânge pe el.

– Rahat, bombăni Rhage.

Fratele trecu pe lângă ei, cu acei ochi negri, sticloşi, fără să-i privească. Zâmbetul lui discret de satisfacţie părea total nepotrivit, ca și cum avusese parte de o mâncare bună sau de sex, nu de parcă ar fi fost bătut măr. Urcă încet, căci nu îndoia bine un picior.

– Ar fi mai bine să merg să-l iau pe Phury. Rhage îi dădu tava lui Mary şi o sărută. S-ar putea să dureze.

– De ce Phury ar... La naiba!

– Numai pentru că este obligat. Acesta este singurul motiv, Mary.

– Ei bine, stai cât ai nevoie.

Înainte să ajungă la pasaj, Phury ieși, purtând echipamentul de antrenament. Părea la fel de epuizat ca Zsadist, numai că nu avea semne pe el. Nu, nu era în regulă. Avea încheieturile julite și vinete. Și pe piept avea pete de sânge.

– Hei! zise Rhage.

Phury privi în jur şi păru uimit să se găsească acolo.

Rhage păși în fața lui.

– Frate?

Ochii lui șocați se concentrară.

– Salut!

– Vrei să mergi sus? Să ieşim puțin?

– Oh, da. Nu. Sunt bine. Privirea i se întoarse spre Mary. Apoi o evită. Eu... sunt bine. Mda. Serios. Presupun că petrecerea s-a terminat.

Rhage luă geanta. Tricoul de un roz pal al lui Phury era prins în fermoar.

– Haide să mergem împreună sus.

– Ar trebui să rămâi cu femeia ta.

– Înțelege. Mergem împreună, frate.

Umerii lui Phury se încovoiară.

– Mda, bine. Eu nu... Ar fi bine să nu stau singur acum.

Când în cele din urmă Rhage se întoarse în camera lui și a lui Mary, știa că ea dormea, așa că închise ușa încet.

Pe noptieră ardea o lumânare, și în lumina ei văzu că patul era un dezastru. Mary împinsese salteaua și împrăștiase pernele. Stătea pe spate, cu cămașa de noapte crem, încântătoare, ridicată în jurul taliei, deasupra coapselor.

Nu văzuse niciodată mătasea și știa că ea o purtase deoarece își dorise ca noaptea aceea să fie specială. Priveliștea îl mișcă și, deși vibrația îl făcea să ardă, îngenunche lângă pat, pe partea ei. Simțea nevoia să fie aproape de ea.

Nu știa cum rezista Phury, mai ales în nopți ca acestea. Singura iubire a fratelui își dorise să sângereze, ceruse durere și pedeapsă. Așa că Phury făcuse ce i se ceruse, acceptase transferul de nefericire. Z fără îndoială trecuse peste asta. Phury însă avea să fie afectat câteva zile.

Era un bărbat atât de bun, de loial, de puternic și de devotat lui Z! Dar îl omora vina pentru ce i se întâmplase lui Zsadist.

Dumnezeule, cum putea cineva să suporte să bată persoana iubită pentru că asta își dorea acea persoană?

– Miroși bine, șopti Mary, ghemuindu-se pe o parte și privindu-l. Ca Starbucks.

– Este fum roșu. Phury a aprins ceva puternic, dar nu-l învinovățesc. Rhage o luă de mână și se încruntă. Iar ai febră.

– Tocmai a trecut. Mă simt mult mai bine. Ea îi sărută încheietura. Cum este Phury?

– Un dezastru.

– Zsadist îl pune să facă asta des?

– Nu. Nu știu ce a declanșat schimbarea în noaptea asta.

– Îmi pare rău pentru amândoi. Dar cel mai mult pentru Phury.

El îi zâmbi, iubind-o pentru faptul că ținea la frații lui.

Mary se ridică încet, picioarele atârnându-i pe marginea patului. Cămașa ei de noapte avea un corsaj din dantelă și, prin model, el îi putea vedea sânii. Coapsele i se încordară și închise ochii.

Era infernal. Voia să fie cu ea. Se temea de ceea ce putea face trupul lui. Și nu se gândea doar la sex. Simțea nevoia să o țină în brațe.

Mâinile ei îi atinseră fața. Când degetul ei mare îi atinse gura, buzele lui se deschiseră singure, o invitație periculoasă pe care ea o acceptă. Se aplecă și-l sărută, limba ei făcându-și loc, luând ceea ce el știa că nu ar fi trebuit să ofere.

– Hm... Ai un gust bun.

Fumase cu Phury, știind că avea să se întoarcă la ea, sperând ca relaxarea să-l facă să se mai calmeze. Nu ar fi putut suporta încă un episod precum cel petrecut în sala de biliard.

– Te vreau, Rhage.

Ea se foi, deschise picioarele, trăgându-i trupul lângă al ei.

O energie puternică îi învălui șira spinării și radie, răspândindu-se în mâini și în picioare, făcându-i unghiile să-l doară și părul să-l usture.

El se dădu în spate.

– Ascultă, Mary...

Ea îi zâmbi și își trase cămașa de noapte peste cap, aruncând-o, astfel încât aceasta căzu pe podea, învârtindu-se. Pielea ei goală în lumina lumânării îl încurca. Nu se putea mișca.

– Iubește-mă, Rhage!

Îi luă mâinile și i le lipi de sânii ei. Deși el își spunea să nu o atingă, îi cuprinse sânii, degetele mângâindu-i sfârcurile.

Ea își arcui spatele.

– Oh, da! Așa!

El se apropie de gâtul ei, lingându-i vena. Voia atât de mult să bea din ea, mai ales când îi ținea capul pe loc ca și când și ea și-ar fi dorit asta. Nu pentru că avea nevoie să se hrănească. O voia în trupul lui, în sângele lui. Voia să fie susținut de ea, să trăiască din ea. Își dorea ca și ea să poată face același lucru cu el.

Ea își prinse mâinile de umerii lui și-l trase, încercând să-l aducă pe saltea. Iar el o lăsă. Se afla acum sub el, emanând mirosul excitării provocate de el.

Rhage închise ochii. Nu o putea refuza. Nu putea opri pofta din el. Prins între aceste două dorințe, o sărută și se rugă.

Ceva nu era în regulă, se gândi Mary.

Rhage era departe de ea. Când vru să-l dezbrace de cămașă, el nu o lăsă să se apropie de nasturi. Când încercă să-i atingă erecția, el își îndepărtă coapsele. Chiar și când îi sugea sânii, ducându-și mâna între picioarele ei, era ca și cum făcea dragoste cu ea de la distanță.

– Rhage... Vocea ei se auzi în timp ce el îi săruta buricul. Rhage, ce se petrece?

Mâinile lui mari îi îndepărtară picioarele, gura lui îndreptându-se spre interiorul coapsei ei. O mușca ușor, colții lui zgâriind-o, fără să-i facă rău.

– Rhage, oprește-te o clipă...

El îi acoperi zona intimă cu gura, trăgând-o între buzele lui, sugând, mișcându-se înainte și înapoi, savurând. Ea se aplecă, văzându-i capul blond cufundat adânc, umerii lui lați sub genunchii ei, picioarele ei fiind atât de palide și de subțiri pe trupul lui masiv.

Într-o secundă, avea să fie complet pierdută.

Apucându-l de păr, îl îndepărtă.

Ochii lui albaștri scânteiau cu forță sexuală când respira printre buzele deschise, lucioase. În mod deliberat își prinse buza inferioară. Apoi limba lui o linse lent pe cea superioară.

Ea închise ochii, topindu-se.

– Care este problema? zise ea.

– Nu știam să fie vreo una. Îi atinse zona intimă cu degetele, frecând zona sensibilă. Nu-ți place?

– Sigur că îmi place.

Degetul lui începu să se miște în cercuri.

– Atunci lasă-mă să mă întorc la ceea ce făceam!

Înainte să-și poată coborî capul și să-și așeze limba înapoi, ea își strânse picioarele în jurul mâinii lui cât de tare putu.

– De ce nu te pot atinge? întrebă ea.

– Ne atingem. El își mișcă degetele. Sunt chiar aici.

Oh, Dumnezeule, oare putea să se înfierbânte mai mult de atât?

– Ba nu.

Ea încercă să se retragă și să se ridice, dar mâna lui liberă o împiedică. Palma lui ateriză pe pieptul ei, împingând-o înapoi pe pat.

– Nu am terminat, spuse el grav.

– Vreau să-ți ating trupul.

Privirea i se aprinse. Brusc, sclipirea dispăru și o emoție rapidă îi traversă chipul. Teamă? Ea nu-și putea da seama, pentru că el își coborâse capul. Îi sărută coapsa, zgâriind-o cu obrazul, cu falca, cu gura.

– Nimic nu se compară cu căldura ta, cu gustul tău, cu delicatețea ta. Lasă-mă să te satisfac, Mary!

Cuvintele o înfiorară. Le mai auzise. La început.

Buzele lui se mișcau spre interiorul piciorului, aproape de casă.

– *Nu!* Oprește-te, Rhage! El se opri. Nu mi se pare sexy să fie bine doar pentru unul din noi. Nu vreau să mă servești. Vreau să fiu *cu* tine.

Gura i se încordă și coborî brusc din pat. Oare avea să o părăsească?

Îngenunche pe podea, cu brațele strângând salteaua și cu capul între umeri. Se aduna.

Ea își întinse piciorul, atingându-i antebrațul.

– Nu-mi spune că vei zice nu! șopti ea.

El o privi. Cu capul plecat, ochii lui erau doar două tăișuri pe față, emanând o lumină albastră, strălucitoare.

Arcuindu-și trupul, ea își mișcă piciorul, arătându-i ce știa că el își dorea atât de tare.

Ea își ținu respirația.

Dintr-o mișcare puternică, fluidă, Rhage se ridică de pe podea și sări peste ea, aterizând între coapsele ei. Își desfăcu pantalonii și...

„Oh, slavă Domnului!"

Ea atinse orgasmul imediat, agățându-se de acea senzație în valuri. Când lovitura fulgerătoare se retrase, îl simți tremurând sub ea, înăuntrul ei. Era pe cale să-i spună să renunțe la autocontrol când își dădu seama că reținerea nu mai era o problemă. Avea un soi de spasm, fiecare mușchi din trupul lui zvâcnind.

– Rhage?

Ea îi privi chipul. Ochii lui străluceau, fiind albi.

În încercarea de a-l calma, îi mângâie spatele, dar simți ceva pe pielea lui. Un model în relief. Precum niște linii.

– Rhage, ceva se întâmplă cu...

El sări de pe ea și se îndreptă direct spre ușă.

– Rhage?

Își luă cămașa de noapte și o trase pe ea, urmându-l.

Pe hol, se opri să-și tragă pantalonii pe el, iar Mary aproape că țipă. Tatuajul era viu. Monstrul se ridicase de pe spatele lui, desenul proiectând umbre.

Și se mișca, deși el era încremenit. Marele dragon clocotea în timp ce se uita fix la ea, cu capul și ochii îndreptați asupra ei în timp ce trupul lui se ondula.

Căutând o cale de scăpare.

– Rhage!

El o luă la fugă ca un glonț, coborând în foaier și dispărând prin ușa ascunsă de sub scări.

Rhage nu se opri din alergat decât când ajunse în sala de antrenament. Când ajunse în vestiar, deschise ușile și intră la dușul comun. Dădu drumul la apă și se așeză sub jetul rece.

Totul era incredibil de clar. Vibrațiile. Murmurul. Mereu în preajma lui Mary, mai ales dacă era excitată.

Dumnezeule, nu știa cum nu-și dăduse seama până acum! Poate că voise numai să evite adevărul.

Să fie cu Mary era diferit pentru că... el nu era singurul care dorea să facă dragoste cu ea.

Și bestia voia.

Bestia voia să iasă pentru a o avea.

capitolul 42

Când ajunse acasă, Bella nu putu să se liniștească. După ce scrise preț de o oră în jurnalul ei, se schimbă în blugi și o bluză de trening, peste care trase un hanorac. Afară, rafalele erau puternice, aducând pale reci de vânt.

Trăgând fermoarul hanoracului, păși în iarba înaltă și aspră a pajiștii.

Zsadist. Nu putea închide ochii fără să-l vadă întins pe spate în acea baie.

„Distrus. Nu rănit."

Se opri și privi zăpada.

Îi dăduse cuvântul ei că nu avea să-l mai deranjeze, dar nu voia să își țină promisiunea. Voia să încerce din nou cu el...

În depărtare observă pe cineva îndreptându-se spre casa lui Mary. Bella încremeni de frică, dar apoi văzu părul negru și știu că nu era un *lesser*.

Evident, Vishous lucra la sistemul de alarmă. Îi făcu cu mâna și se îndreptă spre el.

După ce vorbise cu V la petrecere, îl plăcuse foarte mult. Avea genul de inteligență care de obicei absorbea abilitatea socială dintr-un vampir, dar acel războinic avea tot pachetul. Era sexy, atotștiutor, puternic, genul de bărbat cu care te gândeai să faci copii doar pentru a avea ADN-ul lui.

Se întreba de ce purta acea mănușă neagră din piele. Și ce însemnau tatuajele de pe obraz. Îl putea întreba despre asta dacă părea în regulă.

– Mă gândeam că nu trebuie să termini acum! strigă ea venind pe terasă. Că acum, când Mary...

Silueta cu păr negru care păși în fața ei nu era Vishous. Și nu era în viață.

– Jennifer? zise *lesserul* uluit.

Preț de o secundă, Bella încremeni. Apoi se întoarse și alergă, mișcându-se iute pe sol. Nu se împiedică. Nu șovăi. Era iute și sigură în timp ce traversa pajiștea, deși era îngrozită. Dacă ajungea acasă, îl putea ține pe *lesser* afară. Când el avea să spargă geamul, ea avea să se afle în subsol, acolo unde nimeni nu putea intra. L-ar fi sunat pe Rehvenge și ar fi ieșit de pe proprietate prin tunelul subteran.

Lesserul se afla în spatele ei – putea să-i audă pașii și foșnetul hainelor –, dar nu se apropia în timp ce traversau iarba înghețată, rece. Concentrându-și privirea asupra luminilor vesele din casa ei, își forță mușchii pentru a prinde mai multă viteză.

Prima înțepătură dureroasă o simți în coapsă. Pe a doua în spate, prin hanorac.

Picioarele îi încetiniră, iar tălpile i se transformară în șlapi enormi. Apoi distanța pe care trebuia să o străbată crescu, se întinse până la infinit, dar ea continuă. Când ajunse la ușa din spate, se dezechilibră. Cumva reuși să intre, dar se chinui să descuie, de parcă degetele nu mai aveau oase.

Când intră și se îndreptă spre subsol, sunetul ușilor franțuzești deschizându-se era ciudat de silențios, ca și cum se întâmpla undeva departe, foarte departe.

O mână îi cuprinse umărul.

Impulsul de a se lupta deveni puternic și se întoarse, lovindu-l pe *lesser* în față cu pumnul. O clipă, fu uluit, dar apoi o lovi și el, făcând-o să cadă la pământ. O întoarse și o lovi din nou cu palma, prinzându-i obrazul și lovindu-i capul de podea.

Ea nu simți nimic. Nici plesnitura, nici impactul capului cu solul. Ceea ce era bine, deoarece nu era distrasă când îl mușcă de braț.

Căzând împreună, loviră masa din bucătărie și împrăștiară scaunele. Se eliberă luând unul dintre obiecte și lovindu-l în piept cu el. Dezorientată, gâfâi și se târî.

Trupul ei renunță la baza scărilor spre subsol.

Rămase acolo întinsă, conștientă, dar incapabilă să se miște. Avu senzația vagă că se scurgea ceva în ochii ei. Probabil era propriul sânge, poate al *lesserului*.

Vederea i se încețoșă când fu întoarsă.

Privi fața *lesserului*. Păr negru, ochi șateni, pali.

Dumnezeule mare!

Vânătorul plângea când o ridică de pe podea și o legăna în brațe. Ultimul lucru pe care îl conștientiză fură lacrimile lui prelingându-i-se pe față.

Ea nu simțea absolut nimic.

Domnul O scoase cu grijă femeia din camionetă. Își dorea cu ardoare să nu fi renunțat la locuința lui pentru a trăi în centrul de persuasiune. Ar fi preferat să o țină departe de alți *lesseri*, dar, dacă era acolo, se putea asigura că ea nu avea să fugă. Și dacă alt vânător se apropia de ea... Ei bine, pentru asta se inventaseră cuțitele.

Intrând cu femeia în brațe, îi privi chipul. Semăna atât de mult cu Jennifer a lui! Culoarea ochilor era

diferită, dar fața în formă de inimă era aceeași. Și părul ei des și negru. Și trupul ei zvelt, perfect proporționat.

De fapt, era chiar mai frumoasă decât fusese Jennifer. Și lovea tare.

O așeză pe femeie pe masă și îi mângâie vânătaia de pe obraz, buza spartă și semnele de pe gât. Lupta fusese incredibilă: totală, fără să se oprească până când nu câștigă, ținându-i în brațe trupul consumat.

Privind vampirul, se gândi la trecut. Mereu se temuse că el avea să fie cel care avea s-o omoare pe Jennifer, că într-o noapte loviturile aveau să scape de sub control. În schimb, sfârșise prin a-l omorî pe șoferul beat care îi lovise mașina din plin. Nemernicul fusese beat la ora 17.00, iar ea tocmai se întorcea acasă de la muncă.

Fusese ușor să-l elimine pe asasinul ei. Aflase unde trăia tipul și-l așteptase să vină acasă beat turtă. Apoi îl lovise în cap cu o bară de fier și îl împinsese pe scări. Cu trupul lui răcindu-se, O condusese de la nord la est, de-a lungul țării.

Acolo dăduse peste Lessening Society.

O mașină parcă afară. O luă repede pe femeie și o duse într-una dintre gropi. După ce îi puse un căpăstru în jurul pieptului, deschise capacul și o aruncă înăuntru.

– Ai mai prins unul? întrebă U intrând.

– Mda.

O încercă să pară ocupat privind în cealaltă groapă, la bărbatul pe care domnul X îl torturase noaptea trecută. Civilul se mișca în țeavă, scoțând niște scâncete, speriat.

– Atunci să torturăm captura nouă, zise U.

O puse gheata peste capacul gropii în care se afla femeia.

– Aceasta este a mea. Îl voi jupui cu propriii dinți pe oricine o atinge.

– Pe ea? Excelent! Sensei va fi entuziasmat.

– Nu-i vei spune nimic despre asta. Ne-am înțeles?

U se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Sigur. Cum vrei. Dar știi că va afla mai devreme sau mai târziu. Când o va face, să nu crezi că a aflat de la mine.

O îl putea vedea pe U păstrând secretul și, impulsiv, îi dădu vânătorului adresa fermei în care intrase. O mică răsplată pentru integritatea *lesserului*.

– Numele femeii care locuiește acolo este Mary Luce. A fost văzută cu un frate. Du-te să pui mâna pe ea!

U încuviință.

– O voi face, dar este aproape de ivirea zorilor și trebuie să dorm. Sunt treaz de două zile și mă simt slăbit.

– Atunci mâine. Acum lasă-ne!

U întoarse capul și privi spre țeavă.

– Pe noi?

– Ieși dracului de aici, U!

U plecă, iar O ascultă zgomotul mașinii *lesserului* estompându-se.

Satisfăcut, privi în jos la capac. Și nu se putu opri să nu zâmbească.

capitolul 43

Rhage se întoarse la vilă abia la ora 17.00. Intrând prin tunel, nu scoase nici un sunet. Își dăduse pantofii jos pentru că fuseseră uzi, apoi uitase unde-i lăsase.

Era ca un fir electric flacăra din el, ca un răcnet de care nu putea scăpa indiferent cât de epuizat era, cât de multe greutăți ridica sau cât de mult alerga. În acel moment, nu că s-ar fi gândit la asta, nu-și putea imagina că sexul cu o sută de femei diferite l-ar fi putut calma.

Nu exista cale de scăpare pentru el, dar trebuia să vorbească cu Mary. Era îngrozit să-i spună că fusese condamnat în urmă cu o sută de ani și că nu avea idee cum

să explice că bestia voia să se culce cu ea. Dar trebuia să știe de ce stătea departe de ea.

Se pregăti și deschise ușa dormitorului. Nu era acolo.

Coborî și-l găsi pe Fritz în bucătărie.

– Ai văzut-o pe Mary? întrebă el, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă.

– Da, domnule. A plecat.

Lui Rhage îi înghețá sângele în vene.

– Unde a plecat?

– Nu a spus.

– A luat ceva cu ea? Geanta? Valiza?

– O carte. Un covrig. Și un hanorac.

Afară. Rhage o luă prin tunelul subteran și ajunse la Groapă în 30 de secunde. Bătu la ușă.

Vishous întârzie să răspundă și apăru într-o pereche de boxeri, adormit.

– Ce...

– Mary a plecat de acasă. Singură. Trebuie să o găsesc.

V se frecă la ochi, posac, dar apoi se concentră complet. Se îndreptă spre calculator, solicită fiecare imagine de exterior pe care o avea și o găsi ghemuită la soare, chiar în fața ușilor vilei. Ceea ce era inteligent. Dacă era atacată, putea intra în vestibul într-o clipă.

Rhage inspiră adânc.

– Cum faci să mărești imaginea?

– Apasă lupa din colțul din dreapta sus cu mouse-ul.

Rhage mări imaginea. Hrănea niște vrăbiuțe, aruncându-le firimituri din covrigul ei. Din când în când, ridica privirea și se uita în jur. Zâmbetul de pe chipul ei era unul intim, discret pe buzele ei.

Atinse ecranul, trecând cu degetul peste chipul ei.

– Știi, te-ai înșelat.

– Da?

– Ea este destinul meu.

– Am zis eu că nu este?

Rhage privi tot echipamentul, concentrându-se asupra ochiului tatuat al lui V.

– Nu sunt primul ei iubit. Mi-ai zis că soarta mea era o virgină. Așa că te-ai înșelat.

– Eu nu mă înșel niciodată.

Rhage se încruntă, respingând imediat ideea că altă femeie putea însemna mai mult pentru el sau că îi putea lua locul lui Mary în inima lui.

S-o ia dracului de soartă dacă avea să-l facă să iubească pe altcineva! Și să-l ia dracu' pe V cu prevestirile lui!

– Cred că e bine să le știi pe toate, bombăni el. Sau cel puțin să crezi că o faci.

Când se întoarse și se îndreptă spre tunel, brațul îi fu cuprins cu forță.

Ochii de diamant ai lui V, de obicei atât de calmi, erau mijiți și enervați.

– Când spun că nu mă înșel niciodată, nu mă las condus de ego. Este un blestem să pot vedea viitorul, frate! Crezi că îmi place să știu cum va muri fiecare? Când Rhage se dădu înapoi, Vishous zâmbi glacial. Mda, iar singurul lucru pe care nu-l știu este când, așa că nu vă pot salva pe nici unul dintre voi. Acum vrei să-mi spui de ce ar trebui să mă laud cu blestemul ăsta?

– Oh, Dumnezeule... Frate! Îmi pare rău...

V răsuflă din greu.

– Este în regulă. Ascultă, ce-ai zice să mergi să-ți iei femeia? S-a gândit la tine toată după-amiaza. Nu te supăra, dar am obosit să-i tot aud vocea în capul meu.

Mary se sprijini de ușile masive din alamă și ridică privirea. Deasupra, cerul era de un albastru strălucitor, iar aerul era uscat și rece după zăpada neobișnuită de noaptea trecută. Înainte de apusul soarelui, voia să se plimbe, dar căldura emanată de hanorac o înmuie. Sau poate că era epuizarea. Nu putuse să doarmă după

ce Rhage plecase din camera lor, așa că își petrecuse toată ziua sperând că avea să se întoarcă.

Nu știa ce se petrecuse noaptea trecută. Nici nu era sigură că văzuse ceea ce crezuse că văzuse. Pentru Dumnezeu, tatuajele nu levitau pe pielea cuiva! Și nici nu se mișcau. Cel puțin nu în lumea ei.

Rhage nu era singurul motiv al insomniei ei. Venise vremea să afle ce aveau doctorii să îi facă. Programarea la doctorița Della Croce era a doua zi și, când avea să se termine, urma să știe cât de rău o să fie tratamentul.

Dumnezeule... Voia să vorbească cu Rhage despre toate acestea. Să încerce să-l pregătească.

Când soarele coborî printre copaci, simți frigul în oase. Ridicându-se, se întinse și apoi se îndreptă spre ușile vestibulului. Când se închiseră, își arătă chipul spre cameră, iar ușile de interior se deschiseră.

Rhage stătea pe podea, chiar lângă intrare. Se ridică încet.

– Bună! Te așteptam.

Ea schiță un zâmbet, mutând cartea dintr-o mână în alta.

– Voiam să-ți spun unde eram. Dar ți-ai lăsat telefonul când...

– Mary, ascultă, în legătură cu noaptea trecută...

– Așteaptă înainte să vorbim despre asta! Ea ridică mâna. Inspiră adânc. Mâine voi merge la spital. Pentru consultul de dinaintea începerii tratamentului.

El se încruntă, sprâncenele întâlnindu-i-se în mijlocul frunții.

– La care spital?

– Saint Francis.

– La ce oră?

– La amiază.

– Vreau să meargă cineva cu tine.

– Un *doggen?*

El clătină din cap.

– Butch. Polițistul mânuiește bine pistolul și nu vreau să fii neprotejată. Putem merge sus?

Ea încuviință, iar el o luă de mână, conducând-o la etajul al doilea. Când ajunseră în dormitorul lor, el se plimbă neobosit în timp ce ea se așeză pe pat.

Vorbind despre programarea la doctor, se dovedi că pregătirea lui era mai degrabă a ei. Și apoi rămaseră tăcuți.

– Rhage, explică-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută! Când el ezită, ea continuă: Orice ar fi, vom trece peste asta. Îmi poți spune orice.

El se opri. Se întoarse cu fața spre ea.

– Sunt periculos.

Ea se încruntă.

– Nu, nu ești.

– Știi ce este pe spatele meu?

Înfiorată, se gândi la tatuajul care se mișca...

Nu, își spuse ea. Nu făcuse asta. Poate că respirase el greu sau ceva asemănător și de aceea i se păruse că bestia se mișca.

– Mary, este parte din mine! Bestia. Este înăuntrul meu. El își frecă pieptul, apoi brațele. Apoi coapsele. Încerc să o controlez cât de bine pot. Dar... Nu vreau să te rănesc. Nu știu ce să fac. Chiar și acum, să fiu în preajma ta, sunt... Dumnezeule, sunt un dezastru! Ridicându-și mâinile care tremurau, chiar părea complet tensionat. O parte din motivul pentru care trebuie să lupt este că mă calmează, zise el. Și femeile tot cu asta aveau legătură. Le luam deoarece eliberarea mă ajuta să țin bestia în frâu. Numai că acum, pentru că nu pot face sex, sunt instabil. De aceea, noaptea trecută, aproape că mi-am pierdut controlul. De două ori.

– Stai... Despre ce vorbești? Mă ai pe mine. Fă dragoste cu mine!

– Nu pot permite să se repete, zise el printre dinți. Nu pot... să mă mai culc cu tine.

Uluită, ea se holba la el.

– Vrei să spui că nu vei mai fi cu mine deloc? Niciodată?

El clătină din cap.

– Niciodată.

– Ce dracului? Mă vrei. Privirea îi coborî la bărbăția din pantaloni. Pot să văd că ești excitat. Pot mirosi nevoia pe care o ai de mine.

Brusc, ochii lui încetară să mai clipească și deveniră albi.

– De ce ți se schimbă ochii? șopti ea.

– Pentru că... se trezește la viață.

Când ea rămase tăcută, el începu să respire într-un ritm ciudat. Inspira de două ori, expira o dată lung. Inspira de două ori scurt, expira o dată încet.

Ea se străduia să înțeleagă ce îi spusese el. Și, în mare parte, eșuă. Probabil voise să spună că avea un alter ego mai periculos, se gândi ea.

– Mary, nu pot să mă culc cu tine pentru că, atunci când sunt cu tine, vrea să iasă. Încă două respirații rapide. Vrea...

– Ce anume?

– Te vrea pe tine. Se îndepărtă de ea. Mary, vrea să... te aibă. Înțelegi ce zic? Cealaltă latură a mea *te vrea*. Eu... trebuie să plec acum.

– Stai!

El se opri în ușă. Privirile li se întâlniră.

– Atunci lasă-l să mă aibă!

Rhage rămase cu gura căscată.

– Ești nebună?

Nu, nu era. Făcuseră sex cu o disperare rudă cu violența. Îi mai simțise înainte mișcările dure. Dacă cealaltă personalitate a lui era dură, își imagina că îi putea face față.

– Lasă-te condus! Este în regulă.

Două respirații scurte. Un oftat lung.

– Mary, nu știi ce dracului spui.

Ea încercă să ia totul în glumă.

– Ce o să faci? O să mă mănânci?

Când el o privi cu acei ochi albi, ea îngheță. Dumnezeule, poate că el avea dreptate!

Dar ea sigur era nebună.

– Te vom lega, zise ea.

El clătină din cap, în timp ce el se împiedică pe propriile picioare și apăsă pe clanță.

– Nu vreau să risc.

– Stai! Știi sigur ce se va întâmpla?

– Nu, zise el și își scărpină gâtul și umerii care îl furnicau.

– Există posibilitatea de a te elibera numai de nevoie?

– Poate.

– Atunci vom încerca. Voi fugi dacă... ei bine, dacă se va petrece ceva ciudat. Rhage, lasă-mă să fac asta pentru noi! În plus, care este alternativa? Să mă mut? Să nu ne mai vedem? Să nu mai facem sex vreodată? Serios, ești atât de excitat chiar acum, încât ești pe cale să-ți ieși din piele!

Teama inundă chipul lui Rhage, îi încordă gura, îi făcu ochii mari. Urmară rușinea, o nefericire teribilă, dureroasă, care o purtă pe Mary prin cameră spre el. Ea îi cuprinse mâinile, simțindu-i-le tremurând.

– Urăsc să te văd astfel, Rhage! Când începu să vorbească, ea îl întrerupse: Uite, tu știi cu ce avem de-a face. Eu, nu. Fă ce ai de făcut pentru a te ține în siguranță și... vom vedea ce se va întâmpla.

El o privi. Voia să-l preseze, dar avu sentimentul că nu ar fi făcut decât să-l trimită în direcția opusă.

– Hai să vorbim cu V, zise el în cele din urmă.

– Lanțuri, repetă Rhage, în timp ce stătea în mijlocul livingului din Groapă.

V privi peste ecranul calculatorului.

– De care?

– Cele cu care legi o mașină.

Butch intră dinspre bucătărie cu un Bud într-o mână și cu un sendviș în cealaltă.

– Hei, uriașule! Care-i treaba?

– Vreau ca voi doi să mă legați de pat.

– Pervers!

– Deci avem ceva ce putem folosi, V?

Vishous își aranjă șapca.

– Garajul. Cred că avem câteva în garaj. Dar, Rhage, la ce te gândești?

– Am nevoie să... fiu cu Mary. Dar nu vreau să trec prin... Se opri. Expiră. Mă tem de transformare. Foarte tare.

V își miji ochii palizi.

– Și ai renunțat la celelalte femei, nu?

Rhage încuviință.

– O vreau doar pe Mary. În acest moment, nici măcar nu mă poate excita altcineva.

– Ah, rahat! zise Vishous printre dinți.

– De ce este monogamia ceva rău? întrebă Butch în timp ce se așeza și deschidea doza de bere. Ai o femeie de toată isprava. Mary este un om bun.

V clătină din cap.

– Îți amintești ce ai văzut în luminiș, polițistule? Ai vrea chestia aia aproape de femeia pe care o iubești?

Butch puse doza jos fără să bea din ea. Ochii lui zăboviră pe trupul lui Rhage.

– Vom avea nevoie de o grămadă de oțel, bolborosi omul.

capitolul 44

O devenea nervos. Femeia încă nu-și recăpătase cunoștința pe deplin și trecuseră deja 18 ore. Acele

săgeți fuseseră calibrate pentru un bărbat, dar ea ar fi trebuit să se trezească până acum.

Se temea că îi provocase o comoție.

Dumnezeule, se întâmpla din nou! El și Jennifer se certau și după aceea el se impacienta, gândindu-se că o afectase serios. În timp ce avea grijă de ea, îi curăța cu atenție rănile, căutând să vadă dacă avea oase rupte sau tăieturi profunde. Îndată ce se asigura că era în regulă, făcea dragoste cu ea chiar dacă ea încă era inconștientă. Să se excite deasupra ei, ușurat pentru că nu dusese lucrurile prea departe, fusese mereu cea mai bună eliberare.

Își dorea să poată face dragoste cu femeia pe care o răpise.

O pășea peste groapa în care se afla ea. Scoase capacul, aprinse o lanternă și lumină înăuntru. Era ghemuită pe fundul gropii, chircită.

Voia să o scoată. Să o țină în brațe. Să o sărute și să-i atingă pielea. Voia să o aibă. Dar toți *lesserii* erau impotenți. Omega, acel nemernic, era un stăpân gelos.

Puse din nou capacul și se învârti prin încăpere, gândindu-se la ziua și la noaptea petrecute cu Omega și la depresia în care se afla de atunci. Ciudat – acum, când o avea pe acea femeie, mintea lui se mai limpezise și un nou angajament îi dădea energie.

Știa că în acea groapă nu era Jennifer, dar vampirul semăna mult cu ceea ce îi fusese furat și nu avea să facă nazuri. Avea să accepte darul care îi fusese oferit și să-l păzească bine.

De data asta, nimeni nu avea să-i ia femeia de lângă el. *Nimeni.*

Când se traseră jaluzelele, Zsadist se ridică din pat și se plimbă dezbrăcat prin camera în care stătea.

Ceea ce se petrecuse noaptea trecută cu Bella îl omora. Voia să o găsească și să-i ceară scuze, dar cum avea să se întâmple asta?

„Îmi pare rău că am sărit pe tine ca un animal. Și nu mă îngrețoșezi. Serios."

Dumnezeule, ce nemernic era!

Închise ochii și își aminti cum stătea lipit de peretele de lângă duș în timp ce ea încerca să-i atingă pieptul gol. Degetele ei erau lungi și elegante, cu unghii frumoase, nefăcute. Atingerea ei ar fi fost ușoară, bănui el. Ușoară și caldă.

Ar fi trebuit să-și păstreze calmul. Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut, ca bărbat liber, cum se simțea atingerea mâinii delicate a unei femei pe pielea lui. Ca sclav, fusese atins prea des și mereu împotriva voinței lui, dar liber...

Și nu ar fi fost orice mână. Ar fi fost mâna Bellei.

Palma ei ar fi aterizat pe pieptul lui, între pectorali, și poate că l-ar fi mângâiat puțin. Poate că i-ar fi plăcut dacă ar fi făcut-o delicat. Mda, cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai probabil...

Ah, la ce dracului se gândea? Abilitatea lui de a tolera intimitatea de orice fel îi fusese răpită în urmă cu mulți ani. Și, oricum, nu era treaba lui să încurajeze fanteziile unei femei ca Bella. Nu era demn nici măcar de târfele furioase din care era forțat să se hrănească.

Zsadist deschise ochii și renunță la prostii. Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Bella, cel mai bun lucru prin care putea să își ia revanșa, era să se asigure ca ea să nu-l mai revadă, nici măcar din întâmplare.

Deși el avea să o vadă pe ea. În fiecare noapte avea să-i viziteze casa și să se asigure că era în regulă. Era o perioadă periculoasă pentru civili, iar ea avea nevoie de protecție. Avea să stea ascuns în timp ce făcea asta.

Gândul de a o proteja îl mai liniștea.

Nu putea avea încredere în el în preajma ei. Dar avea încredere absolută în abilitatea lui de a o proteja, indiferent cât de mulți *lesseri* trebuia să mănânce de vii.

capitolul 45

Mary se tot plimba de-a lungul balconului de la etajul al doilea, chiar în fața ușii dormitorului. Nu putuse să-i privească pe Butch și pe V cu toate lanțurile acelea. Și era greu de spus dacă era incredibil de erotic sau al dracului de înspăimântător că îl pregăteau pe Rhage pentru sex.

Ușa se deschise.

Ochii lui Butch priviră împrejur, fără să-i întâlnească pe ai ei.

– Este gata.

Vishous ieși, aprinzând o țigară făcută manual. Trase adânc din ea.

– Vom rămâne pe hol. În caz că aveți nevoie de noi.

Primul ei instinct fu să le zică să plece. Cât de dubios era ca ei să se afle la ușă în timp ce ea și Rhage făceau sex? Intimitatea, la urma urmelor, era o stare de spirit, la fel cum era un loc intim, retras.

Apoi se gândi la cantitatea de oțel cu care intraseră. Nu se așteptase la acea încărcătură. La niște sfoară, poate. Cătușe. Dar nu la genul acesta de lucruri cu care ai ridica blocul motor de la sol.

– Sunteți siguri că trebuie să așteptați? zise ea.

Amândoi încuviințară.

– Ai încredere în noi, bombăni Butch.

Mary intră în cameră și închise ușa. Lumânările erau aprinse de ambele părți ale patului, iar Rhage era întins pe saltea, dezbrăcat, cu mâinile deasupra capului și cu picioarele întinse. Lanțurile erau prinse în jurul încheieturilor și gleznelor și apoi prinse de stâlpii grei din stejar ai patului.

Rhage ridică privirea, iar ochii lui albaştri penetrară întunecimea.

– Eşti sigură de asta?

De fapt, nu, nu era.

– Pari inconfortabil.

– Nu este rău. Lăsă capul pe spate. Deşi mă bucur că aceştia sunt stâlpi de susţinere şi nu cai care aleargă în patru direcţii diferite.

Ea îi privi trupul colosal, întins ca un soi de sacrificiu sexual.

Cerule! Era adevărat? Chiar avea să...

„Opreşte-te! Nu-l mai ţine acolo mai mult decât este cazul! Odată ce se va termina, va şti că totul este bine, iar tu nu va trebui să mai faci asta."

Mary se descălţă, îşi scoase puloverul şi helanca, dar şi blugii.

Rhage ridică iar capul. Când ea îşi desfăcu sutienul şi-şi dădu jos lenjeria intimă, bărbăţia lui reacţionă. Se lungi. Ea îl privi transformându-se pentru ea, întărindu-se, îngroşându-se, crescând. Excitarea îl făcu să se înroşească şi sudoarea să-i acopere pielea frumoasă, fără păr.

– Mary...

Pupilele îi deveniră albe şi începu să toarcă, mişcându-şi şoldurile. Erecţia se mişca pe abdomenul lui, vârful atingându-i buricul. Brusc, braţele se ridicară şi traseră de legături. Lanţurile zăngăniră.

– Eşti bine? zise ea.

– Oh, Dumnezeule, Mary! Eu... Ne este foame. Noi... tânjim după tine!

Făcându-şi curaj, ea se îndreptă spre pat. Se aplecă şi-l sărută pe gură, apoi se ridică pe saltea. Se urcă peste el. În timp ce ea îi încălecă şoldurile, el se mişca sub ea în valuri.

Cuprinzându-l în mână, încercă să-l lase să alunece în ea. Nu reuși din prima. Era prea mare, iar ea nu era gata și o durea. Mai încercă o dată și făcu o grimasă.

– Nu ești gata, spuse Rhage, arcuindu-se în timp ce ea îi apropia vârful spre zona intimă încă o dată. El scoase un sunet sălbatic.

– Va fi bine, lasă-mă numai să...

– Vino aici! Vorbind, vocea i se schimbă. I se îngroșă. Sărută-mă, Mary!

Ea se aplecă pe pieptul lui și-l sărută, încercând să se convingă să se excite. Nu funcționa.

El întrerupse contactul, ca și cum simțea lipsa excitării ei.

– Vino mai sus! Lanțurile zăngăneau, sunetul metalic fiind aproape ca un clopoțel. Dă-mi sânul tău! Adu-l la gura mea!

Ea se ridică și își duse sfârcul la buzele lui. În secunda în care simți atingerea subtilă, trupul ei răspunse. Închise ochii, ușurată când fierbințeala puse stăpânire pe ea.

Rhage păru să recunoască schimbarea, deoarece torsul devenea mai zgomotos, un vârtej plăcut în aer. În timp ce o mângâia cu buzele, trupul lui se mișca agitat spre ea, pieptul ridicându-i-se, lăsându-și gâtul și capul pe spate. Sudoarea apăru iar pe pielea lui, parfumul înțepător al poftei de ea umplând aerul.

– Mary, lasă-mă să te gust! Vocea lui era atât de joasă acum încât vorbele lui părură distorsionate. Dulceața ta. Dintre picioare. Lasă-mă să te gust!

Ea privi în jos și văzu două puncte albe, strălucitoare holbându-se la ea. Erau hipnotice, aveau un erotism pe care nu îl putea nega, deși știa că nu era numai cu Rhage.

Se târî pe trupul lui, oprindu-se când ajunse pe pieptul său. Intimitatea era oarecum șocantă, mai ales cu el legat.

– Mai aproape, Mary. Chiar și modul în care îi rostea numele era diferit. Vino mai aproape de gura mea!

Ea se mută deasupra lui stânjenită, încercând să se acomodeze cu poziția în care se afla el. Ajunse sprijinită cu un genunchi pe pieptul lui și cu celălalt pe umăr. El își întinse gâtul și-și răsuci capul, încercând să-i atingă pielea, cuprinzând-o cu buzele.

Geamătul lui vibră în miezul ei, iar ea își sprijini mâna de perete. Plăcerea îi fura inhibițiile complet, transformând-o într-o servitoare a sexului în timp ce el o lingea și sugea. Când trupul ei răspunse cu un val de umezeală, se auzi un sunet ascuțit, urmat de un geamăt în timp ce lanțurile erau trase cu putere, iar rama din lemn a patului protesta. Brațele masive ale lui Rhage trăgeau de legăturile care îl imobilizau, mușchii încordându-i-se și degetele transformându-i-se în gheare.

– Asta este, zise el între picioarele ei. Îți pot simți... orgasmul.

Vocea lui fu înăbușită, dispărând într-un răcnet.

Orgasmul o învălui și căzu pe pat, cu picioarele pe fața lui, apoi alunecându-i pe gât, sprijinite în glezne. Îndată ce spasmele încetară, ea îl privi. Ochii lui albi, care nu clipeau, erau mari, uluiți și încântați. Era incredibil de captivat de ea în timp ce stătea acolo întins, respirând în același ritm – inspira repede de două ori, expira o dată lung.

– Ia-mă acum, Mary!

Cuvintele erau profunde, deformate. Nu erau ale lui Rhage.

Dar nu fu speriată și nici nu se simți de parcă l-ar fi trădat.

Orice ar fi ieșit din el nu era răuvoitor și nici nu îi era complet necunoscut. Simțise asta la el tot timpul și știa că nu era ceva de care trebuia să se teamă. Întâlnindu-i privirea acum era ca și cum ar fi fost în sala de biliard,

o prezență diferită care o privea, dar care în același timp era Rhage.

Ea se urcă pe el și-l primi în trupul ei, potrivindu-se perfect. Șoldurile lui se ridicară, apoi scoase alt sunet înalt, în timp ce începu să împingă. Mișcările erau regulate, o alunecare delicioasă care venea cu o forță crescândă. Pentru a evita să nu fie doborâtă, se sprijini în mâini și în picioare și încercă să-și păstreze echilibrul.

Sunetul devenea și mai zgomotos în timp ce el își pierdea controlul, lovindu-și șoldurile de ea, tremurând. Pofta creștea și creștea, construind o furtună care era pe cale să lovească. Brusc se îndoi pe saltea, patul scârțâind în timp ce brațele și picioarele i se contractară. Deschise ochii, o lumină albă acaparând încăperea, făcând să pară de parcă era miezul zilei. Ea îi simțea contracțiile climaxului, iar senzația îi produse alt orgasm, ducând-o pe culmile plăcerii.

Căzu pe pieptul ei când se termină și rămaseră amândoi nemișcați, cu excepția respirației – a ei normală, a lui în acel ritm ciudat.

Ea își ridică privirea, uitându-se la el. Ochii aceia albi ardeau când se concentrau asupra ei cu o venerație absolută.

– Mary a mea! zise vocea.

Apoi un șoc electric o traversă și umplu aerul. Fiecare lumină din încăpere se aprinse, învăluind spațiul. Ea suspină și privi în jur, dar valul dispăru la fel de repede cum apăru. Brusc, energia se risipi. Ea privi în jos.

Ochii lui Rhage erau din nou normali, culoarea lor metalică strălucind.

– Mary? zise el uluit, cu o voce neclară.

Ea trebui să inspire de câteva ori înainte de a vorbi.

– Te-ai întors.

– Și tu ești în regulă. El ridică brațele, îndoindu-și degetele. Nu m-am transformat.

– Ce vrei să spui?

– Nu m-am... Te-am putut vedea cât timp ai fost cu mine. Erai în ceață, dar am știut că nu erai în pericol. Este pentru prima dată când îmi amintesc ceva.

Ea nu știa ce să înțeleagă din asta, dar văzu că lanțurile îi zgâriaseră pielea.

– Îți pot da drumul?

– Da! Te rog!

Dură ceva timp să-l dezlege. Când se eliberă, își masă încheieturile și gleznele și o privi cu atenție, ca și cum încerca să se convingă că ea era în regulă.

Ea privi în jur după un halat.

– Ar fi bine să merg să le spun lui Butch și lui V că pot să plece.

– O voi face eu. Se îndreptă spre ușa dormitorului și scoase capul afară.

În timp ce vorbea cu bărbații, ea îi privi tatuajul de pe spate. Ar fi putut jura că îi zâmbea.

Dumnezeule, era nebună! Chiar era.

Sări iar în pat și trase pătura peste ea.

Rhage închise ușa și se sprijini de ea. Încă părea încordat, în ciuda eliberării.

– După toate astea... te temi, în sfârșit, de mine?

– Nu.

– Nu îți este teamă de... el?

Ea ridică brațele.

– Vino aici! Vreau să te țin în brațe. Pari zguduit.

El se apropie încet de pat, de parcă nu ar fi vrut ca ea să se simtă urmărită. Ea îi făcu semn cu mâna să se grăbească.

Rhage se așeză lângă ea, dar nu o atinse.

După o clipă, ea se apropie de el, luându-l în brațe, mângâindu-l. Când se lipi de el, atingând marginea cozii dragonului, Rhage tresări și se mută.

Nu voia ca ea să se afle în preajma tatuajului, se gândi Mary.

– Întoarce-te! îi zise ea. Pe burtă.

Când el dădu din cap dezaprobator, ea îi împinse umerii? Era ca și cum încerca să mute un pian.

– Întoarce-te, la dracu'! Haide, Rhage!

El îi dădu ascultare fără grație, înjurând și întorcându-se pe burtă.

Ea își trecu mâna dreaptă pe șira spinării lui, chiar peste dragon.

Mușchii lui Rhage se contractară la întâmplare. Nu, nu era la întâmplare. Erau părți ale trupului care corespundeau cu locul unde atingea ea tatuajul.

„Extraordinar!"

Îi mai mângâie puțin spatele, simțind de parcă cerneala se ridica precum o pisică pentru a-i întâlni mâna.

– Vei mai dori să fii vreodată cu mine? spuse Rhage încordat.

Își întoarse fața pentru a o putea vedea. Dar nu ridică privirea.

Ea zăbovi deasupra gurii bestiei, trasând conturul buzelor lui cu vârful degetului. Buzele lui Rhage se depărtară de parcă ar fi simțit atingerea ei.

– De ce n-aș vrea să fiu cu tine?

– A fost cam ciudat, nu?

Ea râse.

– Ciudat? Dorm într-o casă plină cu vampiri. M-am îndrăgostit de un...

Mary se opri. Oh, Dumnezeule! Ce îi ieșise pe gură?

Rhage se ridică în șezut, rotindu-și trunchiul pentru a o putea vedea.

– Ce ai zis?

Nu voise să se întâmple, se gândi ea. Îndrăgostirea sau dezvăluirea. Dar nu avea să retragă nimic din toate acestea.

– Nu sunt sigură, șopti ea, primind forța brută a umerilor și brațelor lui. Dar cred că a fost ceva aproape de *te iubesc*. Da, asta a fost. Eu... te iubesc. Ce penibil! Putea mult mai bine de atât. Mary îi cuprinse chipul

în palme, îl sărută cu patos și-l privi direct în ochi. Te iubesc, Rhage! Te iubesc cu ardoare!

Acele brațe grele o cuprinseră, iar el își îngropă capul în gâtul ei.

– Nu am crezut că o vei face vreodată.

– Sunt atât de încăpățânată?

– Nu. Sunt eu atât de nedemn.

Mary se dădu în spate și îl privi.

– Nu vreau să te mai aud spunând asta. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– Chiar și cu bestia?

Bestia? Sigur, simțise că era altceva în el. Dar o bestie? Totuși, Rhage părea atât de îngrijorat, încât ea îi făcu pe plac.

– Mda, chiar și cu ea. Dar putem să o facem fără tot metalul acesta data viitoare? Am încredere că nu mă vei răni.

– Da, cred că putem scăpa de lanțuri.

Mary îl așeză înapoi lângă gâtul ei și se trezi concentrându-se asupra *Madonei cu Pruncul* din încăpere.

– Ești cel mai ciudat miracol, îi șopti ea, privind tabloul.

– Poftim? spuse el înăbușit.

– Nimic.

Îi sărută creștetul capului său blond și continuă să privească *Madona*.

capitolul 46

Bella inspiră adânc și simți miros de pământ.

Dumnezeule, o durea capul! Și genunchii o omorau. Erau striviți de ceva tare. Și rece.

Deschise ochii. Întuneric. Negru în fața ochilor. Orbire.

Încercă să ridice o mână, dar cotul i se lovi de zid. În spatele ei se afla un zid și în laterale altele. Se zbătu

în locul strâmt, intrând în panică. Deschizând gura larg, descoperi că nu putea respira. Nu avea aer, simțea numai mirosul de pământ umed, se simțea astupată... Nasul... Ea...

Țipă.

Ceva deasupra ei se mișca. Lumina o orbi când ridică privirea.

– Ești gata să ieși? spuse cald vocea bărbatului.

Își aminti totul: cursa spre casa ei prin pajiște, lupta cu *lesserul*, leșinul.

Cu o mișcare rapidă, fu ridicată de un ham din ceea ce își dădu seama că era o țeavă în pământ. Privind îngrozită, nu avea nici o idee unde se afla. Camera nu era mare, iar zidurile erau neterminate. Nu existau ferestre, ci numai două iluminatoare în tavanul jos, care erau acoperite cu un material negru. Trei becuri atârnau de niște fire. Locul avea un miros dulce, o combinație de lemn de pin proaspăt și mirosul de pudră de talc al *lesserului*.

Când văzu o masă curată din oțel și zeci de cuțite și ciocane, tremură atât de rău că începu să tușească.

– Nu-ți face griji în privința asta, zise *lesserul*. Nu sunt pentru tine atât timp cât te comporți frumos.

Își îngropă mâinile în părul ei și îl răsfiră pe umeri.

– Acum vei face duș și vei spăla asta. Vei spăla asta pentru mine.

Se aplecă și adună o legătură de haine. Presându-le în brațele ei, își dădu seama că erau ale ei.

– Dacă te comporți frumos, le vei îmbrăca. Dar nu până ce nu te cureți. O împinse spre o ușă deschisă chiar când începu să sune telefonul. La duș! Acum!

Prea dezorientată și împietrită pentru a protesta, se îndreptă împleticindu-se spre o baie neterminată, care nu avea toaletă. Ca un robot, se închise în ea și dădu drumul apei cu mâinile tremurânde. Când se întoarse, văzu că *lesserul* deschisese ușa și o privea.

Puse mâna peste microfonul telefonului.

– Dă-ți hainele jos! Acum!

Ea privi spre cuțite. Se dezbrăcă îngrețoșată. Când termină, se acoperi cu mâinile și tremură.

Lesserul închise și lăsă telefonul deoparte.

– Nu te ascunde de mine! Dă-ți mâinile la o parte!

Ea se dădu în spate, clătinând din cap amorțită.

– Lasă-le jos!

– Te rog, nu...

Făcu doi pași în față și o plesni peste față, lovind-o de zid. Apoi o trase spre el.

– Uită-te la mine! *Uită-te la mine!* Ochii lui scânteiau excitați, întâlnindu-i pe ai ei. Dumnezeule, ce bine este să te am înapoi!

O luă în brațe, trăgând-o mai aproape. Mirosul lui dulce o copleși.

Butch era o escortă pe cinste, se gândi Mary în timp ce plecau de la Secția de Oncologie a spitalului Saint Francis. Purtând o haină neagră, din lână, o pălărie în stilul anilor '40 și o pereche de ochelari de soare tip aviator, arăta ca un asasin șic.

Ceea ce nu era fals. Știa că era înarmat până în dinți, deoarece Rhage inspectase armele bărbatului înainte să-i lase să iasă din casă.

– Ai nevoie de ceva înainte să ne întoarcem? întrebă Butch când ajunseră afară.

– Nu, mulțumesc! Să mergem acasă!

Amiaza fusese istovitoare și neconcludentă. Doctorița Della Croce încă se consulta cu partenerii ei și îi ceruse lui Mary să facă un RMN, precum și un alt set de analize. I se luă din nou sânge, deoarece echipa voia să verifice din nou câteva funcții ale ficatului.

Dumnezeule, ura că trebuia să revină a doua zi și să treacă din nou o noapte fără să știe ce o aștepta. În timp ce ea și Butch se îndreptară spre parcarea deschisă

și se urcară în Mercedes, ea simțea o combinație groaznică de energie și oboseală. Avea nevoie să meargă la culcare, dar era atât de neliniștită, încât somnul nu se întrevedea la orizont.

– De fapt, Butch, vrei să mă duci până la mine acasă? Vreau să iau un medicament pe care l-am lăsat acolo.

Acele somnifere ușoare aveau să-i prindă bine.

– Mi-ar plăcea să evit să mergem acolo, dacă se poate. Există vreo șansă să le poți lua de la vreo farmacie?

– Se dau cu rețetă.

El se încruntă.

– Bine. Dar repede, iar eu voi veni cu tine.

Cincisprezece minute mai târziu, parcară pe strada ei. În lumina aurie a soarelui la asfințit, casa ei părea părăsită. În fața ușii de la intrare erau frunze purtate de vânt, crizantemele ei erau pe jumătate moarte și în curte se afla craca unui copac.

Spera că oricine o s-o cumpere avea s-o iubească la fel de mult cum o făcuse ea.

Când intră în casă, un val rece pătrunse în living și remarcă faptul că geamul de deasupra chiuvetei din bucătărie era întredeschis. Închizându-l, presupuse că V probabil îl lăsase deschis când venise să-i instaleze sistemul de alarmă înainte să se mute. Îl încuie, apoi urcă să ia medicamentul.

Înainte să plece, se opri în fața ușii glisante și își privi curtea din spate. Piscina era acoperită de frunze, suprafața fiind calmă. Pajiștea din față era un onduleu de iarbă pălită...

Ceva lumina casa Bellei.

Instinctele i se treziră.

– Butch, te deranjează dacă mergem să verificăm?

– Nici vorbă! Trebuie să te duc acasă.

Ea închise ușa.

– Mary, nu este sigur!

– Iar acolo este casa Bellei. Nu ar trebui să se mişte nimic în casa ei în acest moment al zilei. Vino!

– O poţi suna din maşină.

– O voi face de aici. O clipă mai târziu închise şi se îndepărtă de uşă. Nu răspunde. Merg acolo.

– Pe dracu'! Mary, aşteaptă! Dumnezeule, nu mă face să te arunc pe umăr şi să te aduc aici!

– Dacă vei face aşa ceva îi voi spune lui Rhage că ai pus mâinile pe mine.

Ochii lui Butch scânteiară.

– Dumnezeule, eşti un manipulator la fel de rău ca el!

– Nu chiar, dar învăţ. Acum vii cu mine sau fac asta singură?

El înjură şi îşi pipăi arma.

– Nu-mi place treaba asta.

– S-a notat. Uite, ne vom asigura doar că este în regulă. Nu ar trebui să dureze mai mult de zece minute.

Traversară pajiştea în timp ce Butch supraveghe câmpul cu privirea lui ageră. Apropiindu-se de fermă, văzu uşa din spate a Bellei zdrăngănind în vânt şi surprinzând ultimele raze de soare.

– Stai lângă mine, bine? zise Butch în timp ce traversau peluza.

Uşa se deschise iar.

– Oh, rahat! bombăni el.

Încuietoarea fusese spartă şi câteva panouri fuseseră rupte.

Intrară precauţi.

– Oh, Dumnezeule! zise Mary.

Scaunele erau împrăştiate prin bucătărie peste farfurii sparte, căni şi lămpi distruse. Pe podea erau urme de arsuri striate, precum şi o substanţă neagră, asemănătoare cernelii.

Aplecându-se să privească pata uleioasă, Butch zise:

– Nu te apropia de chestia aia! Este sânge de *lesser*.

Ea închise ușa. Chestiile alea din parc o răpiseră pe Bella.

- Dormitorul ei este în subsol? întrebă el.

- Așa mi-a zis.

Alergă în subsol și găsi ușa dublă a camerei ei larg deschisă. Câteva dintre sertarele șifonierului ei fuseseră trase și se părea că niște haine fuseseră luate. Ceea ce nu avea sens.

Butch deschise telefonul în timp ce se întorceau în bucătărie.

- V? Cineva a spart casa Bellei. Privi petele negre de pe un scaun rupt. S-a luptat strașnic. Dar cred că a fost răpită de *lesseri*.

În timp ce Rhage își trăgea pe el o pereche de pantaloni din piele, ținea telefonul între umăr și ureche.

- Copoiule? Lasă-mă să vorbesc cu Mary!

- Alo? Rhage?

- Hei, femeie, ești bine?

- Sunt bine. Vocea ei tremura, dar ce ușurare era să i-o audă!

- Vin după tine! Își luă teaca în timp ce își îndesa picioarele în ghete. Soarele este pe cale să apună, așa că voi fi acolo.

O voia acasă, în siguranță. În timp ce el și frații mergeau după nemernicii ăia.

- Rhage... Oh, Dumnezeule, Rhage, ce îi vor face?

- Nu știu. Ceea ce era o minciună. Știa exact ce îi făceau Bellei. Dumnezeu să o ajute! Ascultă, știu că ești îngrijorată din cauza ei. În acest moment însă am nevoie să te concentrezi asupra ta. Te vreau lipită de Butch, bine?

Era mai rapid pentru Rhage să se dematerializeze lângă ea decât să-l pună pe polițist să o aducă acasă. Ura însă faptul că era atât de expusă.

În timp ce băga pumnalele în teacă, își dădu seama că din telefon nu se mai auzea nimic.

– Mary? Ai auzit ce am zis? Gândește-te la tine! Stai lângă Butch!

– Sunt lângă el.

– Bine. Rămâi acolo! Și nu-ți face griji, într-un fel sau altul, o vom aduce pe Bella înapoi. Te iubesc!

Închise și trase pe el un trenci greu.

Ieșind pe hol, dădu de Phury, care era îmbrăcat în piele și complet înarmat.

– Ce dracului se petrece? Zsadist venea pe hol. Am primi un mesaj urgent de la V despre o femeie...

– Bella a fost răpită de *lesseri*, zise Rhage, verificându-și arma.

Z fu lovit de un val rece.

– Ce ai zis?

Rhage se încruntă din cauza încordării fratelui său.

– Bella. Prietena lui Mary.

– Când?

– Nu știu. Butch și Mary sunt la ea acasă...

Brusc, Zsadist dispăru.

Rhage și Phury se aflau chiar în spatele lui, dematerializându-se la Bella. Cei trei urcară treptele fermei în grabă, împreună.

Mary se afla în bucătărie, chiar lângă Butch, care verifica ceva pe podea. Rhage dădu buzna și o luă în brațe, strângând-o atât de tare, încât oasele li se atinseră.

– Te voi duce acasă, bolborosi el în părul ei.

– Mercedesul este la locul lui, zise Butch, ridicându-se de deasupra petelor la care se uitase și aruncând niște chei spre Rhage.

Phury înjură, îndreptând un scaun.

– Ce știm?

Polițistul dădu din cap dezaprobator.

– Cred că au luat-o în viață, având în vedere urmele acestea de arsuri de la ușă. Dâra de sânge a ars când a întâlnit soarele...

Chiar înainte ca Butch să se oprească brusc și să o privească pe Mary, Rhage se îndreptă spre ușă cu ea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să audă detaliile îngrozitoare.

Polițistul continuă:

– În plus, nu le este de nici un folos moartă... Zsadist? Ești bine?

În treacăt, Rhage aruncă o privire peste umăr spre Z.

Z tremura de furie, chipul contorsionându-i-se de-a lungul cicatricii de sub ochiul stâng. La dracu', arăta de parcă avea să explodeze, numai că era greu de crezut că răpirea unei femei avea să conteze pentru el în vreun fel.

Rhage se opri.

– Z, care-i treaba?

Fratele se întoarse, ca și cum nu ar fi vrut să fie văzut, apoi se apropie de fereastra în fața căreia se afla. Gemând, se dematerializă.

Rhage privi afară. Tot ce putea vedea era ferma lui Mary de dincolo de pajiște.

– Să mergem, îi zise el. Te vreau departe de locul ăsta.

Ea încuviință, iar el o luă de braț, conducând-o afară din casă. Nu-și vorbiră în timp ce mergeau repede prin iarbă.

Când se opriră pe peluza ei, se sparse un geam.

Ceva – cineva – era aruncat afară din casa lui Mary. Fix prin ușa glisantă.

Când trupul ateriză pe terasă, Zsadist sari prin deschizătură, cu colții la vedere și chipul schimonosit de agresiune. Se aruncă asupra *lesserului*, prinzându-l de păr și ridicându-i trunchiul de pe sol.

– Unde este? se răsti fratele.

Când nu-i răspunse, Z îl mușcă de umăr chiar prin haina din piele. Vânătorul urlă de durere.

Rhage nu rămase prin preajmă pentru a vedea spectacolul. Alergă cu Mary în jurul casei, dar dădu peste alți doi *lesseri*. Punând-o în spatele lui, o proteja cu trupul lui până ce își scoase pistolul. Chiar când era în poziție de tragere, se auziră pocnete în dreapta lui. Gloanțele îi trecură pe la ureche, loviră casa, apoi ricoșară în brațul și coapsa lui și...

Nu fusese niciodată mai fericit de apariția bestiei. Se aruncă în vortex urlând, îmbrățișând transformarea, primind valul de căldură și explozia din mușchii și oasele lui.

Explozia de energie emanate de Rhage o izbi pe Mary de casă, lovind-o cu capul de șindrile. Căzu la pământ, vag conștientă de prezența uriașă care luase locul lui Rhage.

Se auziră mai multe focuri de armă, țipete, urlete asurzitoare. Târându-se pe pământ, se ascunse în spatele unei tufe de ienupăr când cineva aprinse luminile de afară.

„Dumnezeule!"

Tatuajul prinsese viață: o creatură asemănătoare dragonului acoperită de solzi mov și verzi fosforescenți. Creatura avea o coadă aspră cu țepi, gheare lungi, galbene și o coamă neagră, bogată. Nu-i putea vedea fața, dar sunetele pe care le scotea erau îngrozitoare.

Iar bestia era letală, venindu-le repede de hac *lesserilor*.

Ea își acoperi capul cu brațele, incapabilă să privească. Spera ca bestia să nu o observe și că, dacă avea să o facă, să-și amintească cine era.

Alte urlete. Un alt țipăt. Un ronțăit teribil.

Din spatele casei, auzi focuri rapide de armă.

Cineva țipa:

– Zsadist! Oprește-te! Avem nevoie de ei în viață!

Lupta continua și probabil dură numai cinci sau zece minute. Apoi se auziră doar respirații. Două inhalări scurte. O expirație lungă.

Ea ridică privirea. Bestia stătea deasupra tufei în spatele căreia se ascunsese ea, cu privirea lui fermă, albă țintuită asupra ei. Fața îi era imensă, maxilarul avea dinții unui rechin, iar coama îi cădea pe fruntea lată. Sânge negru se scurgea pe pieptul lui.

– Unde este? Unde este Mary? se auzi vocea lui V din colț. Mary? Rahat!

Capul bestiei se ridică atunci când Vishous și Zsadist se opriră.

– Îl voi distrage, zise Zsadist. Ia-o din calea lui!

Bestia se întoarse spre frați și luă poziția de atac, cu ghearele sus și capul în față, dând din coadă feroce. Mușchii din posterior vibrau.

Zsadist continua să înainteze, în timp ce V se apropia de locul unde se afla ea.

Bestia mârâi și deschise fălcile.

Z înjură în direcția lui.

– Mda, ce-mi vei face din ce nu mi-a fost deja făcut?

Mary se ridică în picioare.

– Zsadist! Nu!

Vocea ei îngheță totul ca într-un tablou: pe Zsadist înaintând. Pe bestie pregătindu-se să atace. Pe Vishous apropiindu-se de ea. Toți trei o priviră o fracțiune de secundă. Apoi se concentrară din nou unul asupra celuilalt, continuându-și cursul.

– Plecați de aici! spuse ea. Cineva va sfârși prin a fi rănit. Nu faceți decât să-l enervați!

– Mary, trebuie să te luăm din calea lui!

Tonul lui V era acel îngrozitor apel la rațiune al tipilor opriți în trafic.

– Nu mă va răni, dar este pe cale să vă sfâșie pe voi doi. Dați-vă la o parte!

Nimeni nu o ascultă.

– La naiba, scutiți-mă de eroi! bombăni ea. Dați-vă dracului la o parte!

Asta le atrase atenția. Cei doi frați se opriră. Bestia privi peste umăr.

– Bună, șopti ea, ieșind din spatele tufei. Sunt eu. Mary.

Capul mare al dragonului se mișca precum al unui cal, coama neagră strălucindu-i. Trupul masiv se întoarse spre ea.

Bestia era frumoasă, se gândi ea. Frumoasă precum era o cobră, urâțenia fiind umbrită de mișcări grațioase și de o inteligență prădătoare pe care trebuia să o respecți.

– Ești chiar uriaș, știi asta? Continuă să vorbească încet în timp ce se apropia lent, amintindu-și că lui Rhage îi plăcea ca ea să îi vorbească. Și te-ai descurcat excelent apărându-mă de *lesserii* aceia. Mulțumesc!

Când ajunse lângă ea, ghearele se deschiseră, ridicându-se spre cer, în timp ce dragonul continua să o privească. Brusc, capul lui mare coborî, ca și cum îi căuta atingerea. Ea se apropie, mângâindu-l încet, simțind forța aceea imensă în grosimea grumazului și în umăr.

– De aproape ești înspăimântător, chiar ești. Dar ești plăcut la atingere. Nu credeam că pielea ta ar putea fi atât de moale și de caldă.

Acei ochi albi scânteiară spre stânga și se îngustară, buzele lui strâmbându-se într-un rânjet.

– Spune-mi că nu se apropie nimeni, zise ea fără să-și schimbe tonul sau să se întoarcă și nu-și luă ochii de la chipul acela enorm.

– Butch, rămâi pe loc, omule, bombăni V. Vorbește cu el.

Bestia gemu grav.

– Hei, nu-ți bate capul cu ei, zise ea. Nu ne vor face nimic. În plus, nu ți-a fost de ajuns în seara asta?

Creatura respiră din greu.

– Da, te-ai săturat, șopti ea, mângâindu-i coama. Mușchii grei se întindeau precum sforile pe sub piele. Nu avea deloc grăsime, avea numai forță. Îi țintui din nou cu privirea pe vampiri. Nu, nu trebuie să ne facem griji în privința lor. Stai aici cu mine și...

Fără nici un avertisment, bestia se răsuci și o doborî la pământ cu coada. Se aruncă spre casa ei, lovindu-și trupul de fereastră.

Scoase un *lesser* afară, iar urletul furios al bestiei fu întrerupt când îl prinse între fălci pe vânător.

Mary se ghemui, apărându-se de țepii cozii. Își acoperi urechile și închise ochii, blocând sunetele ascuțite și imaginea oribilă a crimei.

Câteva momente mai târziu, își simți trupul împins. Bestia o împingea cu nasul.

Ea se rostogoli și îl privi în ochii albi.

– Sunt bine. Dar va trebui să lucrăm la manierele tale la masă.

Bestia toarse și se întinse pe pământ lângă ea, odihnindu-și capul pe picioarele ei. Urmă un fulger luminos, apoi Rhage apăru în aceeași poziție. Acoperit de sânge negru, tremura de frig.

Ea își dădu haina jos în timp ce frații veneau alergând. Bărbații își dădură hainele jos și îl acoperiră și ei pe Rhage.

– Mary? spuse el.

– Sunt aici. Toți sunt bine. Voi doi m-ați salvat!

capitolul 47

Lui Butch nu i-ar fi venit să creadă dacă nu ar fi văzut totul cu ochii lui. Mary transformase acea bestie într-un animal de companie.

Dumnezeule, femeia aia avea ceva special! Și curaj. După ce văzuse acea creatură ciudată mâncându-i

pe *lesseri* în fața ei, se ridicase în fața bestiei și o atinsese. El nu ar fi avut curajul ăsta.

Mary privi trupul lui Rhage.

– Mă ajută careva să-l duc la mașină?

Butch veni imediat, luându-l pe Rhage de picioare în timp ce V și Zsadist îl luară de câte o mână. Îl duseră la Mercedes și-l urcară pe frate pe bancheta din spate.

– Nu-l pot duce acasă, zise Mary. Nu știu drumul.

V se îndreptă spre ușa din dreptul șoferului.

– Vă duc eu. Copoiule, mă întorc în douăzeci de minute!

– Ai grijă cu ei! șopti Butch.

Când se întoarse, Phury și Tohr îl priveau cu o încredere cu care se obișnuise.

Fără să observe, redeveni detectivul criminalist și preluă controlul.

– Stați să vă spun ce știu până acum. Îi duse pe cei doi în spatele casei lui Mary și le arătă petele negre de pe sol. Vedeți aceste urme arse pe gazon? Bella a fost răpită de un *lesser* și a fost purtată de-a lungul pajiștii, de la ea de acasă până aici. Sângera, iar când a răsărit soarele, urma de sânge a luat foc și a lăsat dâra asta pe sol. Și de ce a trebuit să o târască pe pajiște? Cred că vânătorul a venit să o caute pe Mary și, cumva, a dat de Bella aici. Bella a alergat spre casa ei, iar el a fost nevoit să o aducă înapoi, probabil pentru că parcase mașina aici. Urmați-mă, băieți! Ocoli casa și ajunse pe stradă unde, în curbă, era parcată mașina Ford Explorer. Pentru ei, Bella a fost o greșeală norocoasă și s-au întors în seara asta să termine treaba și să o răpească pe Mary. V, vreau să verifici numărul de înmatriculare al mașinii! Butch privi cerul. Cădeau fulgi moi de zăpadă. Cu rahatul ăsta căzând, integritatea locului faptei se deteriorează, dar cred că știm deja tot ce se poate din exterior. Lăsați-mă să verific SUV-ul cât timp voi scăpați de trupurile *lesserilor*. Nu trebuie să vă spun că trebuie să luați

tot ce puteți de la ei, portofele, telefoane. Să i le dați pe toate lui V când se întoarce, pentru a le putea duce în Groapă. Și stați departe de ambele case până când cercetez spațiile!

Când frații trecură la treabă, Butch se duse spre Explorer cu un pieptăn des. Când termină, vampirii fură și ei gata cu distrugerea *lesserilor*.

- SUV-ul este curat ca lacrima, dar este înregistrat pe numele unui tip pe nume Ustead. Îi dădu numărul de înregistrare lui Phury. Probabil este o identitate falsă, dar vrea unul dintre voi să verifice oricum adresa? Mă duc la Bella să termin și acolo.

Tohr se uită la ceas.

- Vom verifica locuința lui Ustead, apoi mergem să interogăm civilii. Sau poate ai nevoie de noi?

- Nu, este mai bine dacă merg singur.

Fratele se opri.

- Ce-ai zice de protecție, copoiule? Pentru că *lesserii* ar putea reveni. Nici unul dintre cei de aici nu a scăpat, dar când tipii ăștia nu vor da raportul, unii dintre amicii lor ar putea veni să verifice.

- Mă descurc. Își scoase arma și o verifică. Dar mi-am epuizat gloanțele. Pot să împrumut o armă?

Phury îi oferi Beretta.

- Uite asta și ia-o de la capăt!

Tohr nu plecă până când Butch nu acceptă și unul dintre pistoalele Glock pe care le deținea.

Băgând un pistol în teacă și ținând altul în mână, Butch traversă pajiștea alergând. Trupul lui era în formă și parcurse distanța într-o clipită, fără să asude. În timp ce alerga, mintea lui era aspră ca aerul nopții, verificând lista de lucruri pe care trebuia să le urmărească și teoriile legate de locul unde ar fi putut fi dusă Bella.

Alergând prin partea din spate a fermei, observă mișcare înăuntru. Se lipi de zidul de lângă ușa spartă și pregăti Beretta. Din bucătărie se auzi sunetul de cioburi

pisate, ca popcornul în cuptor. Cineva se plimba înăuntru. Cineva mare.

Butch așteptă până când individul se apropie. Apoi sări în ușă, cu arma îndreptată la nivelul pieptului.

– Sunt eu, copoiule, bombăni Z.

Butch îndreptă țeava spre tavan.

– Dumnezeule, te-aș fi putut împușca!

Lui Z nu părea să-i pese că aproape fusese împușcat. Se aplecă și strânse niște cioburi.

Butch își dădu haina jos și-și ridică mânecile. Nu avea să-i ceară lui Zsadist să plece. Nu avea nici un sens să intre în polemică cu el și, în plus, fratele se comporta foarte ciudat, de parcă ar fi fost letargic. Calmul său letal era al dracului de ciudat.

Z ridică ceva de pe podea.

– Ce este? întrebă Butch.

– Nimic.

– Încearcă să nu distrugi locul faptei!

În timp ce Butch privea în jur, se blestemă. Și-l dorea pe vechiul lui partener din poliție, Jose. Își voia toată echipa de la criminalistică. Își voia toți colegii de la investigații criminale înapoi în laborator.

Își permise câteva secunde de frustrare, apoi trecu la treabă. Începând de la ușa spartă, se pregăti să analizeze fiecare centimetru al casei, chiar dacă avea să-i ia până în zori.

Mary mai aduse din baie niște aspirine. Rhage stătea întins pe pat, respirând domol.

După ce le luă, o privi. Chipul îi era tensionat, iar ochii lui erau îngrijorați, suspicioși.

– Mary, îmi doresc să nu fi văzut toate astea.

– Șșșt! Odihnește-te puțin! Vom avea timp de discuții mai târziu.

Se dezbrăcă și se așeză lângă el. În momentul în care ea intră sub așternuturi, el se ghemui în jurul ei, trupul lui mare devenind o pătură vie.

Stând lângă el, protejată și în siguranță, începu să se gândească la Bella.

Pieptul lui Mary se strânse, iar ochii ei se închiseră. Dacă ar mai fi crezut în Dumnezeu acum, s-ar fi rugat. În schimb, nu putea decât să spere cu toată ființa ei.

În cele din urmă, adormi. Asta preț de câteva ore, până când Rhage o trezi țipând.

– Mary! Mary, aleargă!

El începu să dea din mâini. Întinzându-se, ea se așeză între ele, sprijinindu-se de pieptul lui, țintuindu-l, vorbindu-i. Când mâinile lui încă se zbăteau, ea le prinse și-i așeză palmele pe fața ei.

– Sunt bine. Sunt aici.

– Oh, slavă Domnului, Mary! Îi mângâie obrajii. Nu pot să văd foarte bine.

În lumina lumânării, ea îl privi în ochii încețoșați.

– Cât durează să-ți revii? întrebă ea.

– O zi sau două. Se încruntă, apoi își întinse picioarele. De fapt, nu sunt la fel de încordat ca de obicei. Mă doare stomacul, dar durerile nu sunt atât de rele. După ce mă transform...

Se opri, maxilarul încremenindu-i. Apoi îi dădu drumul, de parcă nu ar fi vrut ca ea să se simtă captivă.

– Nu te îngrijora, șopti ea. Nu mă tem chiar dacă știu ce se află în tine.

– La dracu', Mary... Nu voiam să vezi vreodată asta. Dădu din cap dezaprobator. Este pur și simplu groaznic. Toată situația este teribilă.

– Nu sunt sigură de asta. De fapt, m-am apropiat de el. De bestie. Am fost la fel de aproape cum suntem noi acum.

Rhage închise ochii.

– Rahat, Mary, nu ar fi trebuit să faci asta!

– Mda, ei bine, fie făceam asta, fie bestia i-ar fi mâncat pe V și pe Zsadist. La propriu. Dar nu-ți face griji, m-am înțeles bine cu bestia.

– Să nu mai faci asta!

– Pe dracu'! Nu poți controla asta. Frații nu pot face față. Dar creatura mă ascultă. Îți place sau nu, voi doi aveți nevoie de mine.

– Dar nu este... urât?

– Nu. Nu pentru mine. Îl sărută pe piept. Este înspăimântător, terifiant, puternic și inspiră groază. Și dacă cineva ar încerca vreodată să ajungă la mine, creatura ar distruge întreg cartierul. Cum să nu fie o fată fermecată? În plus, după ce am văzut acei *lesseri* în acțiune, sunt recunoscătoare. Mă simt în siguranță. Cu tine și dragonul alături, nu trebuie să-mi fac griji.

Când ea îl privi zâmbind, Rhage clipi iute.

– Oh, Rhage, este în regulă. Nu fi...

– Am crezut că, dacă vei ști cum arată, zise el înăbușit, nu vei mai putea să mă vezi. Am crezut că nu-ți vei aminti decât de monstrul acela oribil.

Ea îl sărută și-i îndepărtă lacrima de pe față.

– Face parte din tine, nu este tot ce ești sau cine ești. Și te iubesc. Cu sau fără el.

El o strânse la piept și îi sprijini capul de gâtul lui. Când oftă adânc, ea zise:

– Te-ai născut cu el?

– Nu. Este o pedeapsă.

– Pentru ce?

– Am omorât o pasăre.

Mary îl privi, crezând că pedeapsa părea exagerată.

Rhage îi dădu părul pe spate.

– Am făcut mai mult de atât, dar omorârea păsării a fost picătura care a umplut paharul.

– Vrei să-mi povestești?

El păstră tăcerea clipe îndelungate.

– Când eram tânăr, imediat după tranziție, eram... incontrolabil. Aveam această forță și energie și le-am folosit prostește. Nu cu răutate, numai prostește. Mă dădeam mare. Iscam scandaluri. Și mă culcam cu multe femei – femei pe care nu ar fi trebuit să le am pentru că erau *shellanii* altor bărbați. Nu am făcut-o niciodată pentru a-i enerva pe *hellreni*, dar am luat ce aveau ele de oferit. Am băut, am fumat opiu, am consumat laudanum – mă bucur că nu m-ai cunoscut atunci. Asta a continuat vreo 20–30 de ani. Eram un dezastru, așteptând o cale de salvare. Și am cunoscut o femeie. O voiam, dar ea era timidă și, cu cât mă tenta mai mult, cu atât eram mai hotărât să o am. Ea s-a hotărât abia când am fost acceptat în Frăție. Armele o excitau. Războinicii o excitau. Voia să fie numai cu frații. Într-o noapte, am dus-o într-o pădure și i-am arătat pumnalele și armele mele. Se juca cu pușca mea. Dumnezeule, îmi amintesc cum arăta în mâinile ei! Era genul acela de flintă care se folosea la începutul anilor 1800.

„1800? Dumnezeule mare, cât de bătrân era?“ – se întrebă Mary.

– În fine, s-a descărcat în mâna ei și am auzit ceva lovind pământul. Era o bufniță. Una albă, încântătoare. Încă pot vedea pata roșie în timp ce sângele i se prelingea pe pene. Când am ridicat pasărea și am simțit-o ușoară în mâna mea, mi-am dat seama că neglijența este o formă de cruzime. Vezi tu, mereu mi-am spus că, pentru că nu aveam intenții rele, tot ce se petrecea nu era vina mea. În acel moment însă am știut că mă înșelasem. Dacă nu i-aș fi dat femeii arma mea, pasărea nu ar fi fost ucisă. Am fost responsabil, chiar dacă nu am apăsat pe trăgaci. El își drese vocea. Bufnița era o vietate nevinovată. Atât de fragilă și de mică în comparație cu mine în timp ce sângera, murind! M-am simțit mizerabil și mă gândeam unde să o îngrop când Fecioara Scrib a venit la mine. Era lividă. *Lividă.* Iubește păsările, iar bufnița este

simbolul ei sacru. Dar, desigur, moartea era numai un aspect. A luat trupul din palmele mele și a insuflat viața înapoi păsării, trimițând-o pe cerul nopții. Am simțit că parcă totul fusese șters cu buretele. Eram eliberat, absolvit. Dar apoi Fecioara Scrib s-a întors spre mine. M-a blestemat, iar de atunci, de fiecare dată când îmi pierd controlul, bestia iese la suprafață. Într-un fel, chiar este pedeapsa perfectă. M-a învățat să-mi dozez energia, temperamentul. M-a învățat să respect consecințele acțiunilor mele. M-a ajutat să înțeleg forța din trupul meu într-un mod în care nu aș fi făcut-o niciodată altfel. El râse vag. Fecioara Scrib mă urăște, dar mi-a făcut o mare favoare. Oricum, acesta este groaznicul motiv. Am ucis o pasăre și m-am ales cu bestia. Și simplu, și complicat. Când așa, când așa, nu?

Pieptul lui Rhage se ridică, inspirând adânc. Ea îi putea simți clar remușcarea, de parcă i-ar fi aparținut ei.

– Când așa, când așa, într-adevăr, șopti ea, mângâindu-i umărul.

– Vestea bună este că în vreo 90 de ani se va sfârși. Se încruntă, ca și cum analiza posibilitatea. Bestia va dispărea.

Ciudat, părea puțin îngrijorat.

– Îți va lipsi, nu? zise ea.

– Nu. Nu, eu... Va fi o ușurare. Serios.

Numai că încruntarea persistă.

capitolul 48

În dimineața următoare, pe la ora 9.00, Rhage se întindea în pat și era surprins să se simtă în formă. Niciodată nu-și revenise atât de repede și avea senzația că se petrecea acest lucru deoarece nu se opusese schimbării. Poate asta era soluția. Să nu i se opună.

Mary ieși din baie cu un teanc de prosoape în mâini și se îndreptă spre dulap pentru a le așeza. Părea obosită,

supărată. Ceea ce era de înțeles. Își petrecuseră mare parte din dimineață vorbind despre Bella și, deși el făcuse tot ce putuse pentru a o liniști, amândoi știau că situația era gravă.

Și mai avea un motiv de îngrijorare.

– Vreau să merg cu tine la doctor astăzi, zise el.

Ea intră iar în cameră.

– Te-ai trezit!

– Da. Și vreau să vin cu tine.

Îndreptându-se spre el, îi aruncă acea privire încordată pe care o avea de fiecare dată când se certau.

El respinse cea mai evidentă obiecție.

– Schimbă programarea pentru a doua parte a zilei. Soarele apune pe la 17.30 acum.

– Rhage... Neliniștea îi îngroșă vocea. Fă-o!

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Nu apreciez faptul că mă forțezi.

– Lasă-mă să reformulez! Schimbă programarea, te rog!

Dar tonul rămase același. Când avea să afle veștile, oricare ar fi fost să fie acestea, el urma să fie lângă ea.

Ea se îndreptă spre telefon, vociferând. Când închise, păru surprinsă.

– Doctorița Della Croce ne va primi – pe noi – astăzi la 18.00.

– Bine. Și îmi pare rău că sunt așa de nemernic. Trebuie să-ți fiu alături când vei afla veștile. Vreau să îți fiu alături cât de mult pot.

Ea încuviință din cap și se aplecă să ridice o cămașă de pe podea.

– Ești cel mai dulce nemernic pe care l-am cunoscut vreodată.

Privindu-i trupul mișcându-se, se excită.

Înăuntrul lui, și bestia se zvârcolea, dar senzația era curios de calmă. Nu exista nici un puseu de energie, ci numai o arsură discretă, ca și cum creatura era

mulțumită să-i împartă trupul, nu să i-l domine. O comuniune, nu o dominare.

Probabil deoarece creatura știa că singurul mod prin care putea fi cu Mary era prin trupul lui Rhage.

Ea se tot plimba prin cameră, strângând lucrurile.

– La ce te uiți?

– La tine.

Dându-și părul pe spate, râse.

– Deci ți-ai recăpătat vederea.

– Printre alte lucruri. Vino aici, Mary! Vreau să te sărut.

– Oh, cum să nu! Vrei să îți iei revanșa pentru că ești un golan și mă tentezi cu trupul tău.

– Mă folosesc de atuurile mele.

Înlătură de pe el așternuturile și pătura și-și lăsă mâna să-i alunece pe piept, pe abdomen, mai jos. Ea făcu ochii mari când el își cuprinse bărbăția în palmă. Când el se atinse, parfumul excitării ei înflori ca un buchet.

– Vino aici, Mary! Își roti șoldurile. Nu cred că o fac cum trebuie. Se simte mult mai bine când mă atingi tu.

– Ești incorigibil!

– Îmi trebuie instrucțiuni.

– De parcă ai avea nevoie, bombăni ea, dându-și jos puloverul.

Făcură dragoste fără grabă, într-un mod grozav. Dar, luând-o în brațe după aceea, nu putu să adoarmă. Și nici ea.

În acea seară, Mary încercă să respire normal în timp ce urcau cu liftul la etajul al șaselea al spitalului. Saint Francis era liniștit seara, dar tot era plin de oameni.

Recepționera îi primi înăuntru și apoi plecă, trăgându-și pe ea o haină rozalie în timp ce închidea ușa în urma ei. Cinci minute mai târziu, în sala de așteptare intră doctorița Della Croce.

Femeia aproape că reuşi să ascundă faptul că se holba la Rhage. Deşi era îmbrăcat ca un civil, în pantaloni şi cu un pulover ţesut, cu guler, trenciul din piele era ceva care tot putea fi văzut atârnând de pe umerii aceia laţi.

Ei bine, Rhage era... Rhage. Incredibil de frumos.

Doctoriţa zâmbi.

– Ah, bună, Mary, vrei să vii în biroul meu? Sau intraţi amândoi?

– Amândoi. El este Rhage. Este...

– Perechea ei, zise el clar şi răspicat.

Doctoriţa Della Croce făcu ochii mari, iar Mary zâmbi, în ciuda tensiunii din trupul ei.

Cei trei traversară holul, trecură pe lângă uşile unor săli de consultaţii, de cântarele din micile alcovuri şi de calculatoare. Nu purtară discuţii de complezenţă. Fără pălăvrăgeală, discuţii despre vreme, trecerea timpului şi altele. Doctoriţa ştia că Mary ura astfel de discuţii.

Ceva ce Rhage înţelesese în timpul primei lor întâlniri la TGI Friday.

„Dumnezeule, parcă trecuse un an", se gândi Mary. Şi cine ar fi bănuit că aveau să sfârşească acolo împreună?

Biroul doctoriţei Della Croce era plin de teancuri ordonate de hârtii, dosare şi cărţi. Diplomele de la Smith şi Harvard atârnau pe pereţi, dar lucrul pe care Mary îl găsise mereu cel mai liniştitor erau violetele africane de pe pervaz.

Ea şi Rhage se aşezară, în timp ce doctoriţa merse la biroul ei.

Înainte ca femeia să se aşeze pe scaun, Mary zise:

– Deci ce îmi veţi da şi cât de mult voi putea suporta?

Doctoriţa Della Croce ridică privirea din dosarul medical, de la pixuri, agrafele de birou şi de la telefonul de pe birou.

– Am discutat cu colegii mei de aici, precum şi cu alţi doi specialişti. Ţi-am revăzut istoricul şi rezultatele de ieri...

– Sunt convinsă. Acum spune-mi cum stăm!

Femeia îşi scoase ochelarii şi inspiră adânc.

– Cred că ar trebui să-ţi pui lucrurile în ordine, Mary. Nu mai putem face nimic pentru tine.

La 4.30 dimineaţa, Rhage părăsi spitalul complet uluit. Niciodată nu se aşteptase să plece acasă fără Mary.

Fusese internată pentru transfuzii şi pentru că, evident, acele febre nocturne şi epuizarea erau legate de începutul unei pancreatite. Dacă lucrurile aveau să se amelioreze, urma să fie externată în următoarea dimineaţă, dar nimeni nu îşi lua nici un angajament.

Cancerul era puternic: celulele se multiplicaseră chiar şi în scurtul timp de când avusese consultaţia periodică, în urmă cu o săptămână, şi de când făcuse analizele de sânge cu o zi înainte. Şi doctoriţa Della Croce, şi specialiştii fuseseră de acord: din cauza tratamentelor prin care Mary deja trecuse, nu puteau să-i mai facă chimioterapie. Ficatul ei era afectat şi nu mai putea suporta alte substanţe chimice.

Dumnezeule! Se pregătise pentru o luptă straşnică. Şi pentru multă suferinţă, mai ales din partea ei. Dar niciodată pentru moarte. Şi nu atât de repede.

Mai aveau câteva luni. Până în primăvară. Poate până în vară.

Rhage se materializă în curtea din casa principală şi se îndreptă spre Groapă. Nu putea suporta să meargă în camera lor singur. Nu încă.

Numai că, stând în faţa uşii lui V şi a lui Butch, nu ciocăni. În schimb, privi peste umăr faţada casei principale şi se gândi la Mary, care hrănise păsările. Şi-o imagină acolo, pe trepte, cu acel zâmbet încântător pe chip, cu soarele în păr.

Dumnezeule! Ce avea să facă fără ea?

Se gândi la forța și hotărârea din ochii ei după ce se hrănise de la altă femeie în fața ei. La modul în care îl iubea chiar dacă văzuse bestia. La frumusețea ei discretă, sfâșietoare, la râsul și la ochii ei gri metalic.

Se gândi mai ales la ea în acea noapte în care ieșise în grabă de la Bella, alergând în frig desculță, sărindu-i în brațe, spunându-i că nu se simțea bine... Cerându-i în cele din urmă ajutorul.

Simți ceva pe față.

Oh, la dracu'! Plângea?

„Mda..."

Și nu-i păsa că se înmuia.

Privi pietricelele de pe drum și fu lovit de gândul absurd că erau foarte albe în lumina reflectoarelor. La fel zidul stucat care înconjura curtea. La fel fântâna din centru care fusese secată pe timp de iarnă...

El încremeni. Apoi deschise ochii.

Se îndreptă încet spre vilă, ridicându-și capul spre fereastra camerei lor.

Voința îi dădu energie și-l făcu să alerge în vestibul.

Mary stătea pe patul de spital și încerca să-i zâmbească lui Butch, care stătea pe scaunul din colț cu pălăria și ochelarii de soare pe cap. Venise îndată ce Rhage plecase, pentru a o păzi și a o ține în siguranță până la căderea nopții.

– Nu trebuie să fii sociabilă, zise Butch delicat, de parcă ar fi știut că se străduia să fie politicoasă. Vezi-ți de treabă!

Ea încuviință și privi pe fereastră. Perfuzia din braț nu era rea. Nu o durea. Dar era atât de amorțită, încât i-ar fi putut băga cuie pe vene și probabil tot nu ar fi simțit nimic.

La dracu'! Sfârșitul venise în cele din urmă. Realitatea inevitabilă de a muri se prefigura. De data aceasta,

nu avea cale de scăpare. Nu mai era nimic de făcut, nu mai era nici o luptă de dus. Moartea nu mai era un concept abstract, ci un eveniment foarte real, iminent.

Nu se simțea împăcată. Nu simțea acceptare. Tot ce simțea era... furie.

Nu voia să se ducă. Nu voia să-l părăsească pe bărbatul pe care îl iubea. Nu voia să renunțe la haosul din viața ei.

„Oprește-te! Cineva... să oprească asta!"

Închise ochii.

Când totul se întunecă, ea văzu chipul lui Rhage. Și, în mintea ei, îi atinse obrazul cu mâna și simți căldura pielii lui, oasele puternice. Cuvintele începură să-i străbată mintea, venind dintr-un loc pe care ea nu-l recunoștea, îndreptându-se... nicăieri, bănui ea.

„Dumnezeule, lasă-mă să stau aici cu el și să-l mai iubesc puțin. Promit să nu risipesc nici un moment. Îl voi ține în brațe și nu-i voi mai da drumul niciodată... Dumnezeule, te rog! Oprește asta..."

Mary începu să plângă când își dădu seama că se ruga, că se ruga cu toată ființa ei, deschizându-și inima, implorând. Și invoca ceva în care nici măcar nu credea, o revelație ciudată pe care o avu în ceața disperării.

Deci de aceea crezuse mama ei. Cissy nu dorise să renunțe la această cursă, nu voise să se oprească din acest carusel, nu voise să o părăsească pe... Mary. Despărțirea iminentă de iubire, mai mult decât sfârșitul vieții, îi ținuse credința vie. Speranța de a mai avea puțin timp pentru iubire o făcuse pe mama ei să țină cruci, să se uite la chipurile statuilor și să rostească vorbe în eter.

Și de ce fuseseră aceste rugăciuni îndreptate spre cer? Ei bine, avea sens, nu? Chiar și când nu mai existau opțiuni pentru trup, dorințele inimii găseau o cale de scăpare și, cu toată acea căldură, iubirea se ridica.

În plus, dorința de a zbura era natura sufletului, așa că acasă trebuia să fie sus. Iar cadourile picau din cer, precum ploaia primăvara, briza vara, soarele toamna și zăpada iarna.

Mary deschise ochii. Clipind pentru a-și limpezi privirea, se concentră asupra luminii zorilor care apăreau în spatele cuibului de clădiri ale orașului.

„Te rog, Doamne! Mai lasă-mă să stau cu el! Nu vreau să plec!"

capitolul 49

Rhage alergă în casă, dezbrăcându-se de trenci în timp ce traversa foaierul și urca scările în grabă. În camera lor, își scoase ceasul și se schimbă într-o cămașă albă din mătase și în pantaloni. După ce luă o cutie lăcuită de pe raftul de sus al dulapului, se așeză în mijlocul dormitorului și căzu în genunchi. Deschise cutia, scoase un șirag de perle negre de dimensiunea bilelor și își puse colierul.

Se așeză pe călcâie, își puse mâinile pe coapse cu palmele în sus și închise ochii.

Încetinindu-și respirația, se cufundă în această poziție până când oasele, nu mușchii, îl țineau pe loc. Își limpezi mintea cât de mult putu și așteptă, implorând să fie văzut de singura creatură care o putea salva pe Mary.

Perlele se încălziră pe pielea lui.

Când deschise ochii, se află într-o curte strălucitoare cu marmură albă. Fântâna de acolo funcționa impecabil, apa sclipind când țâșnea în sus, căzând apoi în bazin. Un copac alb cu muguri albi se afla în colț, trilul păsărilor răsunând pe ramurile lui, fiind singurele pete de culoare.

– Cărui motiv îi datorez această plăcere? zise Fecioara Scrib din spatele lui. Sigur nu ai venit din cauza bestiei tale. Din câte îmi amintesc, a rămas ceva timp.

Rhage rămase în genunchi, cu capul plecat, cu limba legată. Își dădu seama că nu știa de unde să înceapă.

– Ce tăcere, bolborosi Fecioara Scrib. Neobișnuit venind din partea ta.

– Îmi aleg cuvintele cu grijă.

– Înțelept, războinicule! Foarte înțelept. Mai ales având în vedere motivul pentru care ai venit aici.

– Știi?

– Fără întrebări! se răsti ea. Sincer, am obosit să tot amintesc Frăției lucrul acesta. Poate când te vei întoarce le vei aminti eticheta și celorlalți.

– Iertare!

Marginea pelerinei ei negre apăru în fața lui.

– Ridică privirea, războinicule! Privește-mă!

Inspiră adânc și se supuse.

– Suferi atât de mult! zise ea delicat. Îți simt povara.

– Inima îmi sângerează.

– Pentru această femeie a ta.

El încuviință.

– Ți-aș cere să o salvezi dacă nu te-aș ofensa.

Fecioara Scrib se întoarse cu spatele la el. Apoi pluti deasupra marmurei, înconjurând curtea.

El habar nu avea ce gândea ea. Sau dacă măcar ținea seamă de cererea lui. Din câte știa el, ea ieșise pentru o scurtă instruire. Sau era pe cale să plece.

– Nu voi face asta, războinicule, zise ea în timp ce-i citi gândurile. În ciuda diferendelor noastre, nu te voi părăsi în această situație. Spune-mi dacă, salvându-ți femeia, nu te vei elibera niciodată de bestie? Ce-ar fi să trăiești cu ea, iar blestemul tău să dureze până ce vei ajunge în Exitus?

– Voi accepta fericit.

– Îl urăști!

– Iar pe ea o iubesc!

– Ia te uită! Clar o faci.

Speranţa se aprinse în sufletul lui. Îi stătea pe limbă să-i ceară să încheie înţelegerea dacă Mary ar fi rămas în viaţă. Dar nu avea să rişte să incline balanţa negocierii enervând-o pe Fecioara Scrib cu încă o întrebare.

Ea se apropie de el.

– Te-ai schimbat destul de mult de când am avut ultima noastră întâlnire privată în pădure. Şi cred că este primul lucru lipsit de egoism pe care l-ai făcut vreodată.

El răsuflă, simţind uşurarea în vene.

– Nu există nimic ce nu aş putea face pentru ea, nimic ce nu aş sacrifica.

– Din fericire pentru tine, şopti Fecioara Scrib. Deoarece, pe lângă faptul că vei păstra bestia în tine, îţi cer să renunţi la Mary.

Rhage tresări, convins că nu auzise bine.

– Da, războinicule! M-ai înţeles perfect.

Un fior de groază îl cuprinse, tăindu-i răsuflarea.

– Uite ce îi ofer, zise ea. Îi pot schimba soarta, însănătoşind-o. Nu va îmbătrâni, nu va mai fi niciodată bătrână şi va decide singură când va dori să meargă în Exitus. Şi îi voi oferi şansa de a accepta cadoul. Totuşi, când voi prezenta propunerea, ea nu te va mai cunoaşte şi, fie că acceptă, fie nu, tu şi lumea ta îi veţi rămâne mereu necunoscuţi. De asemenea, nu va mai fi recunoscută de aceia pe care i-a întâlnit, inclusiv pe *lesseri*. Tu vei fi singurul care îşi va aminti de ea. Iar dacă te vei apropia de ea, va muri. Imediat.

Rhage se dezechilibră şi căzu în faţă, sprijinindu-se în mâini. Trecu mult timp până când reuşi să pronunţe câteva cuvinte.

– Chiar mă urăşti.

Un şoc electric moderat îl străbătu şi îşi dădu seama că Fecioara Scrib îl atinsese pe umăr.

– Nu, războinicule! Te iubesc, copilul meu! Blestemul bestiei a fost dat pentru a te învăța să te controlezi, pentru a-ți învăța limitele, pentru a te concentra.

El își ridică privirea spre ea, fără să-i pese de ceea ce vedea ea în ei: ură, suferință, dorința de a exploda.

Vocea lui tremura.

– Îmi iei viața.

– Asta este ideea, zise ea pe un ton imposibil de blând. Yin și yang, războinicule. Viața ta, metaforic, pentru a ei, literal. Balanța trebuie păstrată, sacrificiile trebuie făcute dacă darurile sunt oferite. Dacă voi salva un om pentru tine, trebuie să fie gaj profund din partea ta. Yin și yang.

El își lăsă capul în jos.

Și țipă. Țipă până când fața i se înroși. Până când ochii i se umeziră, gata să-i iasă din orbite. Până când vocea i se sparse și deveni aspră.

Când termină, își concentră privirea. Fecioara Scrib îngenunchease în fața lui, cu pelerina răspândită în jurul ei, ca o piscină neagră pe marmura albă.

– Războinicule, te-aș scuti de asta dacă aș putea.

Dumnezeule, aproape că o crezu! Vocea ei era ca un halo.

– Fă-o! spuse el aspru. Oferă-i șansa! Prefer să trăiască mult și fericită fără să mă mai recunoască decât să moară acum.

– Fie!

– Dar, te implor, lasă-mă să-mi iau rămas-bun! Un ultim la revedere.

Fecioara Scrib dădu din cap dezaprobator.

Suferința îl sfâșia atât de tare, încât nu ar fi fost surprins dacă ar fi început să sângereze.

– Te implor...

– Acum sau deloc.

Rhage tremura. Închise ochii. Simți moartea apropiindu-se de el, de parcă inima i s-ar fi oprit.

– Atunci acum, șopti el.

capitolul 50

După ce se întoarse acasă de la spital, Butch se opri în biroul de sus. Nu avea idee de ce îl chemase Rhage și îi ceruse să plece din camera lui Mary. Impulsul său fusese să se opună, dar vocea tipului fusese ciudată, așa că renunțase.

Frăția aștepta în camera lui Wrath, toți sumbri și concentrați. Și toți îl așteptau. În timp ce Butch îi privi, se simți de parcă avea să dea un raport departamentului și, după câteva luni stând pe tușă, se simțea bine să se întoarcă la muncă.

Deși regreta că era nevoie de abilitățile lui.

– Unde este Rhage? întrebă Wrath. Să-l cheme cineva!

Phury dispăru. Când se întoarse, lăsă ușa deschisă.

– E la duș. Va veni imediat.

Wrath îl privi pe Butch de la biroul lui.

– Deci ce știm?

– Nu prea multe, deși mă încurajează un lucru. Câteva dintre hainele Bellei au dispărut. Ea era genul ordonat, așa că mi-am dat seama că era vorba despre blugi și cămăși de noapte, nu genul de lucruri pe care le-ai duce la curățătorie. Îmi dă speranță că s-ar putea ca ei să o vrea în viață o vreme. Butch auzi ușa închizându-se în spatele lui și își dădu seama că intrase Rhage. Oricum, ambele locații, cea a Bellei și cea a lui Mary, erau foarte curate, deși voi merge să mai verific...

Butch își dădu seama că nimeni nu-l asculta. Se întoarse.

O fantomă intrase în cameră. O fantomă care semăna mult cu Rhage.

Fratele era îmbrăcat în alb și avea un soi de eșarfă înfășurată în jurul gâtului. La ambele încheieturi avea legături albe. Semne ale hrănirii, se gândi Butch.

– Când a plecat în Exitus? întrebă Wrath.

Rhage clătină din cap și se îndreptă spre una dintre ferestre. Privi afară, deși jaluzelele erau coborâte și nu putea vedea nimic.

Butch, care era afectat de faptul că moartea venea atât de repede, nu știa dacă trebuia să continue sau nu. Îl privi pe Wrath, care dădu din cap dezaprobator, apoi se ridică în picioare.

– Rhage? Frate? Ce putem face pentru tine?

Rhage privi peste umăr. Se uită la fiecare dintre bărbații din încăpere, oprindu-se asupra lui Wrath.

– Nu pot merge afară în noaptea asta.

– Sigur că nu. Vom sta aici și vom deplânge alături de tine.

– Nu, zise Rhage aspru. Bella este acolo. Găsiți-o! Nu o lăsați să... moară.

– Dar putem face ceva pentru tine?

– Nu pot... Îmi dau seama că nu mă pot concentra. Asupra nici unui lucru. Nu prea pot... Rhage își îndreptă privirea spre Zsadist. Cum trăiești cu asta? Cu furia. Cu suferința. Cu...

Z se foi inconfortabil și privi în podea.

Rhage întoarse spatele grupului.

Tăcerea inunda încăperea.

Apoi, cu un pas lent, Zsadist se îndreptă spre Rhage. Când se apropie de fratele său, nu zise nimic, nu ridică mâna, nu scoase nici un sunet. Pur și simplu, își încrucișă brațele la piept și își sprijini umărul de al lui Rhage.

Rhage tresări surprins. Cei doi bărbați se priviră reciproc. Apoi își întoarseră la unison privirile spre fereastra opacă.

– Continuă, îi ceru Rhage cu vocea absentă.

Wrath se așeză înapoi la birou. Iar Butch începu iar să vorbească.

Pe la 20.00, Zsadist termină de verificat casa Bellei.

Turnă ultima găleată cu spumă în chiuveta bucătăriei și apoi puse în dulapul de lângă ușa garajului găleata și mopul.

Casa ei era acum curată și totul era la locul lui. Când avea să vină acasă, urma să vadă că totul era normal.

Atinse lănțișorul mic cu diamante care se afla la gâtul lui. Îl găsise pe podea cu o noapte înainte și, după ce reparase zaua ruptă, îl pusese la gât. Abia încăpea la gâtul lui.

Analiză încă o dată bucătăria și apoi coborî scările care dădeau spre dormitorul ei. Îi împachetă hainele. Închise sertarele dulapului. Îi aranjă din nou sticlele de parfum pe măsuța de toaletă. Dădu cu aspiratorul.

Apoi îi deschise dulapul și-i atinse bluzele, puloverele și rochiile. Se aplecă și inhală adânc. O putea mirosi, parfumul făcându-i pieptul să ardă.

Nemernicii aveau să sângereze. Avea să-i sfâșie cu mâinile goale până când sângele lor negru avea să curgă asupra lui în cascadă.

Cu răzbunarea pulsându-i în vene, se îndreptă spre pat și se așeză. Mișcându-se încet, ca și cum ar fi putut rupe rama, se întinse și-și așeză capul pe pernele ei. Pe noptieră se afla o carte legată în spirală, pe care o ridică. Scrisul ei umplea paginile.

El era analfabet, așa că nu înțelegea cuvintele, dar erau frumos compuse, o caligrafie care se ondula într-un mod încântător pe hârtie.

Pe o pagină, la întâmplare, observă singurul cuvânt pe care îl putea citi. Zsadist.

Îi scrisese numele. El răsfoi jurnalul, privind îndeaproape. Îi scrisese numele recent. Se rușină, imaginându-și conținutul.

Închizând cartea, o așeză exact în locul din care o luase. Apoi privi în dreapta. Pe noptieră se afla o fundă

de păr, ca și cum ar fi desprins-o înainte de a se culca. O ridică și trecu satinul negru printre degete.

Butch apăru la baza scărilor.

Z se ridică din pat ca și cum ar fi fost prins făcând ceva greșit. Ceea ce, desigur, făcea. Nu ar fi trebuit să cotrobăie prin spațiul intim al Bellei.

Dar cel puțin și Butch păru la fel de inconfortabil de întâlnirea lor.

– Ce dracului faci aici, copoiule?

– Voiam să mai verific o dată scena. Dar văd că te pricepi la curățenie!

Zsadist aruncă o privire prin încăpere.

– Ce-ți pasă ție de toate astea? Ce contează pentru tine răpirea uneia dintre femeile noastre?

– Contează.

– În lumea noastră. Nu în a ta.

Polițistul se încruntă.

– Scuză-mă, Z, dar, având în vedere reputația ta, *pentru tine* de ce contează?

– Doar îmi fac treaba.

– Mda, sigur. Atunci de ce pierzi timp în patul ei? De ce ți-ai petrecut ore curățându-i casa? Și de ce ții acea fundă atât de strâns, încât ți s-au albit încheieturile?

Z își privi mâna și eliberă ușor strânsoarea. Apoi îl țintui pe bărbat cu privirea.

– Nu te pune cu mine, copoiule! Nu o să-ți placă urmările!

Butch înjură.

– Uite ce e, vreau doar să ajut să o găsim, Z. Trebuie... Contează pentru mine! Nu-mi place ca femeile să fie brutalizate. Am o poveste personală la fel de urâtă ca asta.

Zsadist băgă funda în buzunar și-l ocoli pe bărbat. Butch luă o poziție defensivă, așteptând atacul.

Z se opri încremenit în fața tipului.

– *Lesserii* probabil au omorât-o deja, nu?

– Poate.

– Probabil.

Z se aplecă în față și inhală adânc. Nu putea mirosi frica pe bărbat, deși trupul lui masiv era tensionat și gata de luptă. Era bine. Copoiul avea nevoie de curaj dacă într-adevăr voia să se joace în groapa cu nisip a Frăției.

– Spune-mi ceva, bombăni Z. Mă ajuți să-i măcelăresc pe *lesserii* care au luat-o? Te ține stomacul, copoiule? Deoarece, îți spun sincer, îmi voi pierde controlul.

Butch își miji ochii căprui.

– Dacă fură de la tine, fură de la mine.

– Nu reprezint nimic pentru tine.

– Greșești în privința asta. Frăția m-a tratat bine, iar eu stau alături de oamenii mei, înțelegi?

Z îl analiză pe bărbat. Aura lui Butch arăta că doar voia să își facă treaba. Până la capăt.

– Nu arăt recunoștință, zise Z.

– Știu.

Z prinse curaj și îi întinse mâna. Simțea nevoia să încheie un pact între ei, deși avea să urască senzația. Din fericire însă, strânsoarea omului fu blândă. De parcă ar fi știut cât de greu îi era lui Z să aibă contact fizic.

– Mergem după ei, zise polițistul în timp ce-și coborau mâinile.

Z încuviință. Apoi cei doi urcară împreună la etaj.

capitolul 51

Mary făcu cu mâna Mercedesului mare care se opri în fața spitalului. Alergă atât de repede, încât Fritz tocmai cobora când ea sări în mașină.

– Mulțumesc, Fritz! Ascultă, l-am sunat pe Rhage de șase ori și nu a răspuns la telefon. Este totul în regulă?

– Totul este bine. L-am văzut în seara asta.

Ea îi zâmbi *doggenului*.

– Bine. Și, cum este ora 20.00, e încă prea devreme pentru el să fi ieșit.

Fritz porni motorul și intră în trafic.

– Doriți ceva...

Ea se apropie de scaun, îl îmbrățișă pe bătrânel și îl sărută pe obraz.

– Du-mă acasă repede, Fritz! Mai repede decât ai mers vreodată. Încalcă toate regulile de circulație.

– Doamnă?

– M-ai auzit! Cât de repede poți!

Fritz se înroși datorită atenției, dar își reveni repede și acceleră.

Mary își puse centura, coborî oglinda și se privi. Mâinile îi tremurau în timp ce-și atingea obrajii și începu să chicotească, mai ales când mașina dădu colțul în viteză, iar ea se lovi de ușă.

Când se auziră sirenele, începu să râdă și mai tare.

– Scuze, doamnă! *Doggenul* o privi. Trebuie să evit poliția și s-ar putea să vă zdruncin.

– Aruncă-le ușile în aer, Fritz!

Doggenul apăsă ceva și toate luminile de la exteriorul și din interiorul mașinii se stinseră. Când Mercedesul făcu zgomot, ea își aminti de drumul parcurs prin munți cu Rhage în GTO.

Ei bine, cu excepția faptului că atunci aveau faruri.

Se prinse de centura de siguranță și țipă când auzi zgomotul făcut de roțile care scârțâiau:

– Sper că ai vedere nocturnă perfectă!

Fritz îi zâmbi calm, ca și cum ar fi vorbit în bucătărie.

– Oh, da, doamnă! Perfectă!

Cu o mișcare la stânga, ocoli o camionetă și apoi o luă pe alee. Apăsând frânele pentru a evita să lovească un pieton, apăsă din nou accelerația îndată ce avu cale liberă pe strada îngustă. Ieșind pe partea cealaltă, tăie calea unui taxi și ocoli un autobuz. Ba chiar făcu

și un SUV de talia unui QEII să se gândească de două ori înainte să îl depășească.

Bătrânul era maestru la volan.

Bine, un artist de tipul lui Jackson Pollock, totuși uluitor.

Apoi se opri în parcare. Pe strada principală. Pur și simplu.

Sirenele se auzeau atât de tare, încât ea trebui să țipe.

– Fritz, vor...

Două mașini de poliție trecură în grabă pe lângă ei.

– Încă o clipă, doamnă.

Încă o mașină de poliție trecu în grabă.

Fritz porni și continuă cu viteză moderată.

– Frumos truc, Fritz.

– Fără supărare, doamnă, dar mintea omului este ușor de manipulat.

În timp ce prindeau viteză, ea râse și bătu cu degetele în cotieră. Călătoria părea să dureze o eternitate.

Când ajunseră la primele porți al fortului, ea practic vibra, atât de entuziasmată era. În momentul în care opriră în fața casei, ea sări din mașină fără să se mai deranjeze să închidă portiera.

– Mulțumesc, Fritz! strigă ea peste umăr.

– Cu plăcere, doamnă! răspunse el.

Dădu buzna în vestibul și apoi urcă în grabă scara principală. Cotind, geanta ei căzu și se agăță de o lampă. Ea se întoarse și susținu obiectul, înainte să se spargă.

Dădu buzna în dormitor, râzând zgomotos...

Mary se opri brusc.

În mijlocul camerei se afla Rhage, dezbrăcat și îngenuncheat, în transă, pe un soi de lespede neagră. Avea legături albe în jurul gâtului și al încheieturilor. Pe covor se scurgea sânge, deși nu-și putea da seama de unde provenea.

Chipul lui părea să fi îmbătrânit mult față de ultima dată când îl văzuse.

– Rhage?

El deschise ochii încet. Erau opaci, mohorâți. El tresări și se încruntă.

– Rhage? Rhage, ce se petrece?

Vocea ei păru să-i atragă atenția.

– Ce faci... Se opri. Apoi clătină din cap, ca și când ar fi încercat să-și limpezească vederea. Ce faci aici?

– M-am vindecat! Sunt un miracol!

Alergând spre el, dar Rhage se dădu din calea ei, ridicând mâinile și privind în jur, înnebunit.

– Ieși! Te va omorî! Va lua totul înapoi! Oh, Dumnezeule, îndepărtează-te de mine!

Mary încremeni.

– Despre ce vorbești?

– Ai primit cadoul, nu?

– De unde știi... De unde știi de visul acela ciudat?

– Ai luat cadoul!

Dumnezeule! Rhage înnebunise complet. Tremura, era dezbrăcat, iar gambele îi sângerau și era alb ca varul.

– Calmează-te, Rhage! La naiba, nu își imaginase așa această conversație! Nu știu despre cadou. Dar ascultă! Am adormit în timp ce făceam alt RMN și ceva s-a întâmplat cu aparatul. A explodat sau nu știu, ei zic că a fost o explozie de lumină. Oricum, când m-au dus sus, mi-au luat sânge și totul a fost perfect. Perfect! Sunt vindecată! Nimeni nu are idee ce s-a întâmplat. Este ca și cum leucemia a dispărut și ficatul mi s-a vindecat singur. Mă numesc un miracol medical!

Fericirea o invadase. Până când Rhage o luă de mâini și o strânse atât de tare, încât o duru.

– Trebuie să pleci! Acum! Nu mă poți cunoaște. Trebuie să pleci. Nu te mai întoarce niciodată aici!

– Poftim?

Începu să o împingă afară din încăpere, apoi o târî când ea opuse rezistență.

– Ce faci? Rhage, eu nu...

– Trebuie să pleci!

– Războinicule, te poți opri acum!

Vocea ambiguă a femeii îi opri pe amândoi.

Mary privi peste umărul lui. O siluetă mică, toată în negru, se afla în colțul camerei, lumina strălucind de sub pelerina ei.

– Visul meu, șopti Mary. Ești femeia din visul meu.

Mâinile lui Rhage o striviră când o luă în brațe, apoi o îndepărtară de el.

– Nu am mers la ea, Fecioară Scrib! Jur, nu am...

– Liniștește-te, războinicule! Știu că ți-ai ținut cuvântul. Silueta mică pluti spre ei, fără să meargă, ci se mișca pur și simplu prin încăpere. Și totul este în regulă. Ai omis un detaliu mic în privința acestei situații, ceva ce nu am știut până ce nu m-am apropiat de ea.

– Ce?

– Ai uitat să-mi spui că nu poate avea copii.

Rhage o privi pe Mary.

– Nu am știut.

Mary încuviință și se cuprinse de talie.

– Este foarte adevărat. Nu sunt fertilă. Din cauza tratamentelor.

Pelerina neagră foșni.

– Vino aici, femeie! Te voi atinge acum.

Mary înaintă uluită în timp ce o mână strălucitoare apăru de sub mătase. Întâlnirea palmelor lor creă o căldură electrizantă.

Vocea femeii era joasă și puternică.

– Regret că abilitatea de a perpetua viața ți-a fost furată. Fericirea creației mă bucură mereu și sufăr pentru faptul că nu vei ține în brațe carne din carnea ta, că nu-ți vei privi ochii privindu-te pe chipul altcuiva, că nu-ți vei uni niciodată natura esențială cu cea a bărbatului

pe care îl iubeşti. Ce ai pierdut este un sacrificiu suficient. Să-ţi iau şi războinicul ar fi prea mult. Cum ţi-am spus, îţi ofer viaţă eternă până când vei decide să mergi în Exitus din proprie voinţă. Şi am sentimentul că acea alegere va fi făcută când va veni rândul acestui războinic să părăsească pământul.

Mâna lui Mary fu eliberată. Şi toată bucuria pe care o simţea o părăsi. Voia să plângă.

– Oh, la dracu'! zise ea. Încă visez, nu? Totul este numai un vis. Ar fi trebuit să ştiu...

Un râs discret, feminin se auzi de sub pelerină.

– Mergi la războinicul tău, femeie! Simte căldura trupului său şi vei şti că este adevărat!

Mary se întoarse. Rhage privea silueta uluit.

Ea păşi spre el, îl luă în braţe şi îi auzi bătăile inimii în piept.

Silueta neagră dispăru şi Rhage începu să vorbească în limba veche, cuvintele ieşindu-i pe gură atât de repede, încât ea nu le-ar fi înţeles nici dacă ar fi fost în engleză.

Rugăciuni, se gândi ea... El se ruga.

Când în cele din urmă se opri, o privi.

– Lasă-mă să te sărut, Mary!

– Stai, vrei să-mi spui, te rog, ce s-a întâmplat? Şi cine este ea?

– Mai târziu. Nu pot... Nu gândesc clar în acest moment. De fapt, ar fi bine să mă întind puţin. Mă simt de parcă o să leşin şi nu vreau să cad peste tine.

Ea îşi trecu braţul lui greu peste umerii ei şi-l cuprinse de talie. Când se sprijini de ea, Mary gemu din cauza greutăţii lui.

Îndată ce Rhage fu întins pe pat, îi desfăcu legăturile albe de la încheieturi şi de la gât. Atunci ea văzu că scânteile erau amestecate cu sângele de pe gambele lui. Privi lespedea neagră. Pe ea se aflau cioburi ca de sticlă. Sau diamante? Dumnezeule, îngenunchease pe ele! Nu era de mirare că fusese tăiat.

– Ce făceai? întrebă ea.

– Jeleam.

– De ce?

– Mai târziu.

O trase deasupra lui și o strânse cu putere.

Simțindu-i trupul sub al ei, ea se întrebă dacă era posibil ca miracolele să se întâmple cu adevărat. Și nu ca atunci când ai foarte mult noroc, ci să fie ceva mistic, de neînțeles. Se gândi la doctorii care alergau de colo-colo cu testele ei de sânge și fișele ei medicale. Simțise șocul electric sub braț și în piept când pelerina neagră o atinsese.

Se gândi la rugăciunile disperate pe care le trimisese spre cer.

Da, decise Mary. Miracolele chiar se petreceau.

Începu să râdă și să plângă în același timp și se îmbătă cu răspunsul liniștitor al lui Rhage la reacția ei.

Puțin mai târziu, spuse:

– Numai mama ar fi crezut asta.

– Ce să creadă?

– Mama a fost o catolică convinsă. Avea încredere în Dumnezeu, în mântuire și în viața veșnică. Ea îi sărută gâtul. Deci ea ar fi putut crede toată nebunia asta. Și ar fi fost convinsă că mama lui Dumnezeu s-a aflat pe sub acele haine negre acum câteva clipe.

– De fapt, aceea a fost Fecioara Scrib. Care este multe lucruri, numai mama lui Iisus nu. Cel puțin nu în vocabularul nostru.

Ea își ridică privirea.

– Știi, mama mi-a spus mereu că voi fi salvată, fie că voi crede, fie nu în Dumnezeu. Era convinsă că voi fi binecuvântată datorită numelui pe care mi l-a dat[1]. Obișnuia să spună că, de fiecare dată când cineva mă va striga, îmi va scrie numele sau se va gândi la mine, eu voi fi protejată.

---

[1] Mary este echivalentul Mariei.

– Numele tău?

– Mary. M-a numit după Fecioara Maria.

Rhage rămase fără aer. Apoi râse discret.

– Ce este așa de amuzant?

Ochii lui erau scânteietori, albaștri.

– Exact cum V... Ei bine, Vishous nu se înșală niciodată. Oh, Mary, frumoasa mea fecioară, mă lași să te iubesc cât voi trăi? Iar când voi ajunge în Exitus, mă vei urma?

– Da. Îi mângâie obrazul. Dar te deranjează că nu pot avea copii?

– Deloc. Te am pe tine și asta este tot ce contează.

– Știi, șopti ea, există mereu posibilitatea adopției. Vampirii adoptă vreodată?

– Întreabă-i pe Tohr și pe Wellsie. Deja sunt convins că se gândesc la John ca la copilul lor. Rhage zâmbi. Dacă vrei un copil, îți aduc unul. Și, știi, aș putea fi un tată bun.

– Cred că vei fi mai mult decât bun.

Când se aplecă să-l sărute, el o opri.

– Ah, mai este ceva.

– Ce?

– Ei bine, ne-am pricopsit cu bestia. Am ajuns la un acord cu Fecioara Scrib...

Mary să dădu înapoi.

– Ai ajuns la un acord?

– A trebuit să fac ceva ca să te salvez.

Ea se holbă la el uluită, apoi închise ochii. El pusese totul în mișcare. O salvase.

– Mary, a trebuit să dau ceva la schimb...

Ea îl sărută apăsat.

– Oh, Dumnezeule, te iubesc! spuse ea.

– Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să trăiești cu bestia? Pentru că acum blestemul este permanent. Bătut în cuie. Pentru totdeauna.

– Ți-am spus că pentru mine este în regulă. Îi zâmbi. Haide! Este destul de drăguț pentru Godzilla. Și gândește-te la asta ca la o înțelegere doi într-unul.

Ochii lui Rhage se albiră când se rostogoli peste ea, sărutându-i gâtul.

– Mă bucur că îl placi, șopti el, lăsându-și mâinile să alunece pe sub bluza ei. Pentru că amândoi îți aparținem. Cât timp ne vei vrea.

– Pentru eternitate, zise ea și se lăsă dusă de val.

Apoi se lăsă purtată de toată iubirea.

mulțumiri

O imensă recunoștință cititorilor Frăției Pumnalului Negru.
Fără voi, frații nu și-ar fi găsit locul în paginile cărților.
Vă mulțumesc foarte mult, Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh, Rose Hilliard!
Cu dragoste familiei și prietenilor mei și cu o infinită considerație pentru comitetul executiv: Sue Grafton, dr. Jessica Andersen, Betsey Vaughan.